

Myrox naplói
I. könyv

TÖRÖTT CSILLAG

Írta
Danyluk Iván,

Alias
Ranut Lyper

Hangosan csobog a Mord-óceán vize a hajóm orránál, nyugati irányban haladva a ragyogó napsütésben. A zászlóm, melyen fekete háttér előtt egy csontkéz szablyával vág ketté egy vörös köpenyt, kissé megviselten csattog a szélben, mert néhány órája még csatáztunk a vörös-csuhások egyik hajójával. A legénység hangtalanul javítja a fedélzetet, némileg megcsappanva létszámban, de ez nem okoz gondot, hiszen az elsüllyesztett hajóról megvan az utánpótlás. A hasznavehetetlen tetemeket már a cápák zabálják, míg az épek és az erősek feldolgozásra várnak a hajófenék hatalmas kádjában. Onnan szivárognak be az egzotikus szagok az ajtó résein, amelyeket már túl jól ismerek ahhoz, hogy zavarjanak, de néha túl erőssé válik, ha forróság van odakint, mint ahogyan most is. Bent ülök kényelmes kabinomban, a polcokon ritka és félelmetes tudást rejtő könyvek sorakoznak, amelyeket találtam, szereztem, vagy éppenséggel én írtam meg. A földön drága és puha szőnyegek, a szekrényben értékes, mives és rejtélyes tárgyak csillognak. Mindegyik a kalózkodásból lett szereze, de nem érdekel az értékük, egyszerűen azért használom, mert az alig egy hete halott kapitány helyét ideiglenesen én foglaltam el. Sorsom egyik - de nem az első - fontos fordulópontjához érkeztem, és hogy biztosan jól döntsek, elhatároztam, hogy írásban foglalom össze eddigi életemet. Elő is vettem egy, a Ránának szánt aranytollat, - amit már sohasem fog megkapni - és finom, mégis erős papírlapokat. Egy ideje amúgy is érelődik bennem az a gondolat, hogy naplót kellene írnom, de csak most határoztam el magam véglegesen. Ma már sok mindent másképpen tennék, és másképpen válaszolnék érzelmileg is a történetekre, ennek ellenére mégis úgy fogok leírni mindent, ahogyan akkor éreztem, és csak azt, amiről abban a pillanatban tudással rendelkezem. Írás közben, ha akarom, szinte újraélek mindent, mert egy különleges, ősi módszert alkalmazok emlékeim felidezésére. Talán majd olvassa valaki, talán velem együtt a halak eledelévé válik, vagy épp elégetik, de ez egyáltalán nem számít, mert most az a feladata, hogy segítsen végigtekinteni az eddigi életemet. De ha mégis lesz valaki rajtam kívül, aki okulni fog a naplóból, szeretne jobban megérteni engem, és a korszakot, amelyben élek, azt szívélyesen üdvözlöm, és megkérem, tartson velem hosszúnak ígérkező utamon. Kezdjük hát a családommal...

A két nagymamámra emlékszem vissza a legszívesebben, ami talán különösnek tűnik, de a szüleimmel sohasem sikerült igazán bensőséges kapcsolatot kialakítanom, annak ellenére, hogy szerettek, és én is őket. De nagymamáimnak én voltam a szemük fénye, és közülük sajnos, vagy talán szerencsére csak az egyikük érte meg azt a percet, amikortól üzött vaddá változtam. Nagyapáimat pedig nem ismerhettem személyesen, mert már régen halottak voltak, amikor én megszülettem. Ezért először a két nagymamámat mutatom be, s csak azután a többieket:

Bella nagy volt családukban a tudás, a józanság, és az ész. Sovány volt és magas termetű, világosbarna, derékig érő haját összefogva hordta. Fehér bőre még idősebb korában sem ráncosodott, amire nagyon büszke volt. Legtöbbször fekete, finom szövetből készült ruhákat hordott, a soha el nem múló gyásza jeleként. Szürke szeme mindenkibe belelátott, előtte nem maradhatott rejtve semmi álnokság, vagy cselszövés. Büszke és királynői volt megjelenése, de sohasem volt rideg, sőt meleg humora volt, amit azonban csak ritkán csillogtatott idegenek előtt. Általában a természetet járta, vagy a betegeknek készített orvosságokat. Nem csak gyógyfüves volt, mert ha kellett, ő maga is meg tudta állapítani a betegségek okát, amelyekre saját teáit, kenőcseit vagy tinktúráit adta, legtöbbször a szegényeknek, de több módosabb polgár, sőt papsegéd és pap is járt hozzá, akiken az orvosok praktikái nem segítettek. Túlzás, sőt pimaszság lett volna háziassággal vádolni, ugyanis elfecsérelt időnek tartott mindenféle ilyen tevékenységet, bár a laboratóriumának kinevezett konyhát kínosan rendben tartotta, ahová engedélye nélkül még a lánya, - aki egyben az anyám is - Inula sem léphetett be.

Panna nagy szinte mindenben az ellentéte volt. Alacsony volt, kövér és pirospozsgás, hamar ráncosodott és őszült, bár az utóbbi nem látszott, mert ifjúkorában sötétszőke lehetett. Rövid, hullámos haja rakoncátlanul ágaskodott a fején, apró szemei mindig vígan tekintettek a világra. Ő vezette a háztartást, amíg a szülővárosomban éltem, jókedvű volt és élénk eszű, bár írni nem tudott. Akinek tudott, mindenkinek segített, de senkinek a dolgába nem szólt bele, ha az illető nem akarta. Ezekért a tulajdonságaiért mindenki szerette, nemcsak a családban, hanem az utcánkban is.

Fia, Rökk az apám, és remélem most is jó egészségben él. Sohasem tudtunk egymáshoz eléggé közel kerülni sajnos, most pedig erre már semmi esélyünk, annyira eltávolodtunk egymástól, ami nemcsak térbeli távolságot jelent. Ő közepes termetű, kissé hallgatag, mackós mozgású, lapátkezű, kékszemű, világosbarna hajú, becsületes bádogos mester volt, s ha igaz, ma is az. Azt remélte, hogy az ő mesterségét fogom folytatni, de csalódnia kellett, mert sok mindent megtanultam eddig, de a bádogosság ma is távol áll tőlem.

Anyám, Inula ugyanolyan magas, mint az apám, zöld szemei mindig szigorúan csillogtak gyerekkoromban. Sovány, keskeny csípőjű és derekú, világosbarna haját és fehér bőrét anyjától örökölte, lánykorától nagyon vallásos, kissé már túlzásba hajlóan. Ért ő is a gyógynövényekhez, de a háztartáshoz is, legtöbbször azonban a templom csinosításán fáradozott, legyen az takarítás, terítőkészítés vagy friss virágokkal való díszítés. Szüleim mindig is ragaszkodtak egymáshoz, még ha nem is tapasztaltam közöttük lángoló szerelmet és szenvedélyt. Ehhez apám túl bizonytalan természetű volt, anyám pedig túlzottan szemérmes a vallásssága miatt.

Szülővárosom, Cliburn, a Libbel nevű fehércsuhás Ratulság kicsiny városa, amely országunk, Spuken délnyugati felében található meg. Háromezer körüli lelket számlál, egy tengerbe ömlő, nem túl bővizű, sziklazatonyos folyócska, a Vajó bal torkolatában helyezkedik el, alacsonyabb, de meredek mészkőhegyektől körülölelve. Egyetlen, viszonylag tiszta főutcája párhuzamosan fut a folyóval, ebből ágaznak el az utcák a szűk völgyben. Cliburn közepén található a kerek, sárgaréz kupolás templom, amely a legnagyobb épület, tetején egy hatalmas háromágú csillag, melynek az alsó ága vörös, a jobb oldali fehér, a bal oldali pedig fekete. A templom mellett pedig az egyházi és világi hivatalok, iskola, börtön, valamint az előjárók nagy házai. A templom háta mögött fut a temető a lankáknak, az utolsó sírok így már az erdő szélét súrolják. Ahogy haladunk a tenger felé, a házak és az utcák is egyre kisebbek és elhanyagoltabbak. Végül a tengerparton állnak a halászok csónakjai és kunyhói, ahol a halászhálók száradnak, a kofák pedig kínálják a Rozsda-tenger gyümölcsseit, és az egyéb portékákat a piactéren. A piac mellett pedig az egyetlen fogadó és korcsma, a Bolond tonhal, ahová az egyszerűbb emberek járnak, ha ki akarnak rúgni a hámból. Ha pedig a templomtól északra indulunk, a harmadik utcában áll a mi házunk. Hátrébb a régi bányászházak terpeszkednek, és itt látható a bányabejárat a hegybe, ahol még ma is bányásznak egy csekély mennyiségű vasércet, amit szekereken vagy bárkákon szállítanak el időnként. Az út észak felé elhagyja a várost, a folyó mellett halad a hegyek között néhány mérföldet, majd a hírhedt Bonyó-mocsár mellett jobbra kanyarodik, és kétnapi járás után eléri a legközelebbi várost keleti irányban. Városkánknek kereskedelmi kikötője nincs mind a mai napig, így ritkán vetődik el erre nagyobb hajó, de a szárazföldi forgalom is elkerüli, ugyanis innen nem vezet tovább út. Az itt lakó emberek egy része halászatból él, a másik része az erdőből, a szőlőművelésből, vagy abból a már majdnem kimerült vasbányából, amely miatt valamikor ez a település fejlődésnek indult.

A ház, amelyben megláttam a világot, 15 évvel születésem előtt épült vályogból. Négy család lakrésze van a közös portán, ebből kettő-kettő nyílik közös udvarba, és a folyó felé néző kettő, amelyet anyám és apám esküvője után egybenyitottak, a miénk. A padlást azonban csak mi

használhattuk, egy régi megállapodás alapján. Nem nagy lakások ezek, két-két pici szoba, konyha és kamra tartozik hozzájuk. Mégis óriásiaknak éreztem gyerekkoromban. Mindkét konyhában jókora búbos kemence terpeszkedett, finom meleget adva a hideg tében, és olyan ízes ételeket varázsolt elő belőle nagymamám, amilyeneket már régen nem ettem. De csak az egyik konyhában folyt a főzés, a másikban mindenféle füvek lógtak le a mestergerendáról, száradtak, vagy áztak különféle színű levekben, ugyanis ahogy már fentebb utaltam rá, Bella nagy és anyám gyógynövénykeverékek, tinktúrák, füstölők eladásából, és tanácsadásból tartották fenn magukat, ami még a születésemkor is jó pénzt hozott, bár nem annyit, amennyit az apám keresett a templom sárgaréz tetején dolgozva, amin mindig akadt javítanivaló. A házat halványzöldre meszelték le kívülről, a tetőn piros cserép büszkélkedett, hogy itt nem a legszegényebbek laknak. De az ereszcsonnaink voltak a legszebbek, amelyeknek vízköpői sárkányfejet formáztak, és Rökk, az apám készítette őket, hiszen kitűnő bádigos mester volt, akit céhe megbecsült. Mégis a közös padlás volt az a hely, ahol oly sok időt töltöttem el a későbbiekben. Az udvarunk is mesébe illő volt, emlékszem a virágokra és a természetben nem termő gyógynövényekre, amelyek tavasztól késő őszig illatoztak, meg a kerek kút hű vizére, és a fölélboruló fiatal diófára, melynek terméséből sok süteményt sütöttem nekem.

Apám és anyám is félig árván nőttek fel, de a két nagymamám nagyon jó barátnők lettek, miután özvegységre jutottak. Így mi sem volt természetesebb, hogy gyermekeik összeházasodtak, amint mindketten elég idősek nem lettek, bár nem siették el túlzottan a dolgot. Négy-százötvenhétben tartották meg a szerény esküvőt, amelyen csak néhány nagyon távoli rokon, és közeli barát vett részt. Jó évvel később fogantam meg egy őszi napon, az egyik nem túl heves, és nem túl gyakori együttlétükkor. A későbbi elbeszélésekből tudom, hogy anyám elég rosszul bírta velem a terhességét, főleg az utolsó időben. Sokat kellett feküdnie, fájdalmai voltak, hiába itatta Bella nagy a saját, maga válogatta gyógyfüveiből készített italaival. Amikor pedig csak nem akartak a fájások megindulni időben, mindenki megijedt, a bába is csak hümmögött tanácstalanul. Végre egy hetes késéssel megindult a vajúadás 419-ben, nyár elején, az Unikornis havának tizenhetedik napján, este nyolc körül. Kint brekegtek a békák, a disznók sivalkodtak, hangosabban, mint bármikor, szinte alig lehetett tőlük hallani anyám jajgatását. Apám ki is ment, hogy megnézze, nem történt-e velük valami, vizet, moslékot adott nekik, de ügyet sem vetettek semmire, csak tovább rohángáltak. Ezért aztán a trágyahordó villával jól oldalba dömögölte őket, hogy hallgassanak végre, de még jobban visítottak. Hosszú ideig szenvedett anyám, amikor a bábaasszonynak sikerült végre kicsalogatnia. A köldökzsinór furcsán rám volt csavarodva, és mivel nem sírtam fel, azt hitték, halott vagyok. A templom harangján ekkor kezdtek kongatni a tíz órát. A békák, disznók is elhallgattak, mintha lélegzetvisszafojtva várták volna, hogy mi fog történni. Épp abban a pillanatban kelt fel a telihold, a szobába hullatta halványsárga fénypásmáit. A bábaasszony tapogatott egy kicsit, de nem történt semmi. Ekkor felkapott Bella nagy, magához ölelt, és az ablakhoz futott velem.

- Nézd, milyen szép a világ, kis unokám, ne add fel, élj velünk! - kiáltott fel, és jól megrázott a holdfénybe mártva, mint egy rongycsomót. Összerándultam, mint akit megvertek, felvisítottam, mint az előbb a malacok, majd a hold kerek képébe néztem, és megnyugodva elhallgattam.

- Myrox lesz a neved, fiacskám - mondta, és visszaadott a bábának, aki befejezte a teendőit. Senki sem mert ellenkezni nagymamámmal, ahogy máskor történt volna, ilyen furcsa név hallatán. A disznók és a békák újra megszólaltak, de most már jóval halkabb hangokat hallatva.

Két nap múlva vittek megcsillagolni a templomba, ahol a szertartás alatt végig ordítottam, a fehér csuhás pap kezéből kirúgtam a kicsiny megtüzesített csillagot, amelyet a jobb mellem alá égettek, végül pedig majdnem belepisáltam a megszentelt olajba a fájdalomtól. Csak akkor

nyugodtam meg, amikor hazaértünk. Egy kis ideig... Azonban a csillagolás helye begennyesedett, és belázasodtam. Hiába borogatták, csak nem javult, hánykolódtam, ordítottam fájdalomban. Már attól féltek, hogy vérmérgezést kapok, ezért elhívták a borbélyt. Épp időben. Felvágta a vörös duzzanatot, amiből sűrű, sötét váladékot, és valami fekete fémdarabot kapart ki. Úgy gondolták, hogy a csillagoló billogból fúródhatott egy darabka a bőröm alá a ficánkolásom miatt, és ettől fertőződött el. A csillag ezután inkább vékonypengéjű sarlóra hasonlított, de a seb szépen gyógyult a műtét után, és semmilyen szövődmény nem maradt vissza.

Anyám ekkor is, és még hetekig gyenge volt a szülés után, ezért megvizsgáltatta magát, ahol kiderült, hogy több gyermeket nem tud szülni. Ahogy visszagondolok, szüleim talán engem okoltak tudat alatt, hiszen ebben az időben nem tartották szerencsésnek, ha egy családba nem született legalább három gyerek. Emiatt kaptam talán kevesebb szeretetet tőlük, de az is lehet, hogy egyszerűen ilyen volt a természetük. Átkozottaknak érezték magukat, mert ők is egykék voltak, és lám, nekik sem lehetett több gyermekük.

A két nagymamám viszont már megszokta azt, hogy egyikét kell nevelniük, és rám zúdították előítéllettől mentes szeretetüket. Azt hiszem, nélkülük nem érem meg a hároméves kort sem, mert egyik gyermekbetegségből a másikba estem. Hol erre, hol arra fogták, hogy mitől lettem beteg, ezért aztán még a disznókat is eladták, az ólat lerontották, és még több illatos gyógyfüvet ültettek a kertbe. Ezeken kívül Bella teái és Panna nagyfi gondoskodásai szerencsére mindenben átsegítettek. Csenevész, vézna, de széparcú, barna szeplőkkel pettyezetett, halvány szőke, majdnem fehér, egyenes szálú hajú, magas homlokú és türkizkékszemű gyermekké cseperedtem. Bár még csak négy éves múltam valamivel, Bella nagyfi állandóan mesélt nekem, olyanokat is, amiket akkor alig foghattam fel ésszel, de később segítettek megérteni a világot. Megtanította a tizennégy hónap, egyben a főbb csillagképek nevét, hogy a napunkat Daqurinnak, a holdunkat pedig Minrának nevezik. Megtanított a számokra is, így fel tudtam fogni, hogy egy hónap vagy huszonkilenc, vagy harminc napból áll, egy holdhónap pedig huszonnyolc napból.

Rengetegszer magával vitt, amikor a növényeket gyűjtötte, eleinte a hátán, később már a saját lábamon is, és mesélt, mi milyen betegségre jó, hogy milyen hiedelmek alakultak ki körülöttem, amin jókat nevetett, és én is vele. A konyhájában is segíthettem neki, megdicsért, ha a tinktúrához bele tettem az előre elkészített növénykeveréket a spirituszos üvegbe. Panna nagyfival pedig sokat jártunk a szomszédokhoz, és a temetőbe, amiről sokáig azt hittem, hogy egy olyan virágos kert, ahol mindenki kap egy-egy kis darab földet, amibe virágokat ültethet. Ott a nagyapámról mesélt, főleg a saját férjéről, Hemerről, aki szintén bádogos volt, és egy kocsmái verekedés végtelen szereplőjeként halt meg már elég régen. Apám nagyon hasonlít rá, ezt sokszor emlegette. A másik nagyapámról még kevesebbet tudtam meg. Calennek hívták, fekete hajú, jó kiállítású, idősödő férfi volt, aki messzi vidékről költözött ide, elvette nagyanyámat, és néhány évig boldogan éltek váratlan és végzetes haláláig. Ha kérdezősködtem, hogy mi történt, senki sem válaszolt nekem. Anyám legszívesebben állandóan a templomba hurcolt volna magával imádkozni egyéves koromtól, de féltem bent, nyomasztott a hely, nyugösködtem és nem bírtam a mozdulatlanságot, ezért jó ideig sóhajtozva bár, de otthon hagyott. Apám meg négy éves koromtól dolgozni vitt magával, de nagyon untattak a magyarázatai, nem is figyeltem, hiába kalapált el többször is a bádoglemezek helyett szemléltetésképpen. Így inkább hátramoszítottam, mint előre. Ő is hamar ráunt a kellemetlenségekre, és a nagymamáimra bízott, akik szinte versengtek egymással, hogy hogyan szórakoztassanak, vagy járjanak a kedvemben. Azt hittem, ez a paradicsomi állapot örökké tartani fog, de olyan súlyosan megbetegedtem ötödik születésnapom előtt, a tavasz utolsó napjaiban, hogy senki sem tudta, hogy mi a bajom, mert nem akart a szervezetem befogadni semmiféle táplálékot, még Panna nagyfi fölséges süteményeit sem. Így gyorsan sorvadtam és gyengültem, bár nem fájt semmim, és

lázás sem voltam. Egy éjjel, amikor Bella nagy virrasztott velem, behúzta a vastag függönyöket az ablakon, odajött hozzám, megcsókolt, és a szemembe nézett.

- Bármit is látsz és hallasz ma éjjel, soha, senkinek nem mondhatod el, ígérd meg nekem.

- Megígérem, nagymama - leheltem erőtlenül.

Halk suttogást hallottam kintről, majd három asszony jött be a szobámba. Sohasem láttam még őket, ez biztos, az egyik egészen öreg volt, míg a másik kettő anyám korabeli. Mindhárman sötét ruhát viseltek, és kicsiny csomagocskákat hoztak, amelyről azt hittem, hogy ajándékok, de amikor kibontották, szomorúan láttam, hogy se nem édesség, se nem játék, hanem mindenféle fura dolog. Megcsókolták a homlokom, rám mosolyogtak, majd levetkőztettek, összekentek valamiféle piros ragaccsal, porokat szórtak rám, gyertyákat gyújtottak, amelyek nagyon büdösen és fényesen égtek. Nagymamám is levetkőzött, őt is bekenték, majd kántálni kezdtek halkán, duruzsolón, egy edényt kavargatva, amibe mindnyájan bele tettek valamit. Kicsit félelmetes volt a látvány, és nagyon különös, mégsem féltem, mert tudtam, hogy azért történik mindez, hogy meggyógyuljak, bár ezt senki sem mondta. Kis idő elteltével megittattak az edényben lévő folyadékkal, s úgy éreztem, valami rángatódni kezd a gyomromban. Ettől már nagyon megrémültem, és szólni akartam, de nem tudtam. Öklendezni kezdtem. Valami fekete csusszant ki a számon, és lecsúszott az ágyról nyálkás csíkot húzva maga után, egyenesen a nagymamám felé, tekergőzve és szörcsögve. Elájulhattam, mert mire magamhoz tértem, betakarva feküdtem, és semmi nyoma nem volt, hogy járt volna itt valaki, és nem álmodtam az egészet. Bella nagy észrevette, hogy magamhoz tértem, megsimogatott, és egy arany nyakláncot tett a nyakamba, amelyen egy galambtojásnyi zöld kő fityegett, s amit mindig viselt.

- Ne vedd le magadról, hogy ne felejts el soha, és hogy védelmezzon téged - súgta a fülemben szomorú és lágy hangon, megcsókolt, magához szorított, elmorzsolta egy könnycseppet az arcán, majd kiment a szobából.

Elaludtam, és reggelre teljesen jól éreztem magam, bár még mindig alig álltam a lábamon, a hosszú éhezéstől. Panna nagy ült már mellettem aggódó arccal, de meglátva állapotom javulását, sietett elújságotni mindenkinek, és pazar, de könnyű reggelit készített nekem. Mikor bejött, láttam az arcán, hogy titkol valamit előlem, de nem gondoltam semmi rosszra. Reggeli után újból elszenderedtem, és csak éjjel ébredtem fel valamikor. Senki sem volt benn, de nem féltem a sötétől és az egyedüllétől már akkor sem. Lemásztam az ágyról, rákuperodtam az éjjeliedényemre, és könnyítettem magamon némi nyögdecseles után, felvettem a papucsomat és kivittem a tartalmát az udvarunk hátsó részén épített reterátunkba. Nagyot csobbant a mélyben, de sajnos a bilivel együtt, ami kicsúszott még mindig gyengécske kezeim közül. Sötét, holdtalan éjszaka volt, a szél gyengén rázogatta a diófánk leveleit, és hiába nézegettem lefelé a lyukon, nem láttam semmit. Visszafelé elindultam Bella nagy szobája felé, amelyik közvetlenül a konyhából nyílt, az enyém mellett, hogy megmutassam, milyen jól vagyok, és a segítségét kérjem az éjjeli visszaserzésében, feltéve, ha nem alszik. Odaérve láttam, hogy fény szivárog ki a szobája ajtaja alatt, ezért óvatosan benyitottam. Négy vastag gyertya állt az ágy egy-egy sarkánál, a nagy pedig összekulcsolt kézzel, a legszebb fekete ruhájában feküdt csukott szemmel az ágyában. Nem értettem, miért alszik gyertyafénynél, ruhában, ezért sorban eloltottam mind a négyet, megpuszítottam, nehogy felébredjen. Megéreztem, milyen hideg a bőre, ezért kerestem egy takarót, betakarítottam magunkat, átöleltem és újra elaludtam. Újból a fekete valamiről álmodtam, ami a számba akart mászni, de nagymamám mindannyiszor elzavarta, ahányszor csak próbálkozott. Hajnalban nagy kiabálásra ébredtem, és mérges voltam, hogy felébresztik nagyikámat a zajjal. Anyám csattogott be ekkor a szobába, s én csendre intettem, a szám elé téve ujjamat. Meglátott, felsikoltott és elájult, apám erre berohant,

felkapott, átcipelt a szobámba, közben jó néhányszor erősen a fenekemre ütött, az ágyra dobott, és kirohant. Panna nagyfi kacsázott be a szobámba a bömbölésemre, mert igencsak fájt a hátsóm. Mindenki furcsán nézett rám, még Panna nagyfi is, és hiába akartam, nem mehettem vissza Bella nagyfihoz. Másnap felöltöztettek az ünneplő ruhámba, és kimentünk a temetőbe. Gondoltam, ma is a virágos dombokhoz tartunk. De már az furcsa volt, hogy milyen sokan vannak, máskor ketten, hárman, nagyritkán öten jöttünk ki. Most egy frissen kiásott gödörhöz vezettek. Egy nagy fadobozban feküdt a Bella nagyfi. Nem értettem semmit. A papunk beszélt a ládánál, olyasmit, amiket csak a templomban szoktak, én persze untam, a cipőm orrával lyukat fúrtam a földbe, majd egy bodobácsot nézegettem, és vártam, hogy nagyfi is megunja, felül és kijön a dobozból, nevetünk egy jót a viccen, és hazamegyünk. De ő csak tovább feküdt mozdulatlanul, majd rátették a doboz tetejét. Már ez sem tetszett, de amikor négy idegen a ládát a gödörbe akarta tenni, felugrottam, és ordítva rugdosni kezdtem hátulról a lábukat, hogy ne tegyék nagyfit abba a bűdös gödörbe, azonnal húzzák ki, és adják vissza nekem. Mindenki meredten ült, közben az egyiknek úgy a lába közé rúgtam, hogy elejtette a kötelet, és összegörnyedve jajgatott, én pedig beugrottam a láda tetejére, hogy valahogy felfeszítsem. Kirángattak és elvittek, de én csak üvöltöttem és rúgkapáltam, haraptam és karmoltam, hiába tettek velem akármit. Végül lekötözték az ágyamra, ahol néhány órai küzdelem és őrzöngés után elaludtam, magam alá pisálva. Reggel Panna nagyfi szabadított ki, megmosdatott, kicserélte a lepedőt, és magyarázni próbálta közben a történeteket.

- Bella nagyfi elment a mennyországba, ahol mindenki vidám, és most már onnan fentről fog vigyázni rád ezután. Tudod, a pap bácsi is szokott erről beszélni a templomban.

- Nem hiszek nektek, nagyfi a ládában, a gödörben van, láttam, ne csapj be, rossz vagy! Engem nem hagyott volna itt magától semmiféle mennyorszáért! - kiabáltam. Panna nagyfi szomorúan mosolygott, és megsimogatta a hajamat, s éreztem, hogy valamennyire igaz, amit mondtam, ha nem is teljesen, és nem láthatom többé Bella nagyfit. Ekkor keserves sírásra fakadtam, hogy miért nem vitt magával, ha már el kellett mennie. Panna nagyfi a számra ütött, pedig ezelőtt sohasem tett ilyet, csillagot vetett, és megborzongott, amitől még jobban sírni kezdtem, hiszen ha én nem mehetek a nagyfihoz, nem is lehet olyan jó hely, mint ahogy mondják.

Ekkortól kezdtem el újra a templomba járni, először csak azért, hátha többet megtudok, mi is történt a nagyfiammal, mert rettenetesen hiányzott, majd azért, mert megtetszettek a fehér és a feketecsuhás papok miséi, aminek anyám persze nagyon megörült. Emlékszem, az elsőre, amelyik éjfélkor kezdődött, és a feketecsuhások tartották, nagyfi lelkének üdvösségéért. A kőpadlón térdeltünk összekulcsolt kezekkel a szertartás végéig, a tehetősebbek szőnyegen vagy puha párnán az első sorokban, a szegényebbek hátul a csupasz kővön, mi pedig úgy középtájon, szintén egy szőnyegekén. Főleg a szegényebbek jöttek el, akiknél nagyfi nagyon sokat segített, sokszor ingyen, és a biztos haláltól mentette meg őket, vagy a családtagjaikat. Ezen a misén énekeltünk, a pap a túlvilágról és a paradicsomról beszélt, ahova minden istenfélő ember kerül halála után. Egyébként három misét tartottak minden nap, az első hat órakor, a másodikat délben, a harmadikat pedig éjfélkor. Az események szabták meg, hogy a fehér, a fekete, vagy a vöröscsuhások tartják-e a misét. Ezt a harangok kongásáról lehetett megállapítani. Ha a fehér csuhások tartották misét, az valamilyen örömteli eseményre utalt, és ilyenkor több kis harang csilingelt a kupola tetején. Ha a feketecsuhások verték fél oldalra a nagy harangot, az gyászt, temetést, de vigaszt is hirdetett. A vöröscsuhások szerencsére csak ritkán tartották misét, ők olyan vadul harangoztak, mintha tűz lenne a városban, de arra egy egészen más hangú harang szolgált, ami a kormányzóhivatal tornyában állt, és az utóbbi időben szerencsére nem volt miért megszólaltatni. A vöröscsuhásoktól félt mindenki, még talán a többi pap is. Ha ők kongattak, legtöbbször éjfélkor, minden felnőttnél kötelező volt megjelennie, hacsak nem voltak nagyon betegek. De sokan még így is elvitették magukat,

nehogy később vád érje őket. Ilyenkor a bűnről, annak megtorlásáról beszéltek, és valakit bevádoltak. Ha az illető ott volt, elfogták és megbüntették, ha nem, vörös ruhás katonák kutatták fel élve, vagy éppen halva, ha ellenállt. Volt itt szó kis bűnökről, hogy lopott valaki a templom szőlőjéből, nagyobbakról is, mint a tisztelet elmulasztásáról, ami kijár az egyház szolgálóinak, még nagyobbakról, mint az istenkáromlás, és végül a lehető legnagyobb bűn, az ördöggel való cimborálás, amit a mágikus erők ismerete és használata jelez. A büntetés is a kipurítástól a megvesszőzésen és a csonkításon át a máglyahalálig terjedt, amit a templom előtt hajtottak végre. A vöröscsuhás papok és segédpapok védték a másik két rendet, hogy az ördög ne rombolhassa le az egyházat. Ezt alaposan az emberekbe verték ilyen alkalmakkor, néha szó szerint is, könnyű korbáccsal. Ez aztán biztosította azt, hogy figyelmesek legyenek egymással szemben az emberek, és nem mindig jó értelemben véve. Hetente egyszer, főleg vasárnap reggel több, mint illendő volt megjelenni mindenkinek, aki a saját lábán képes volt a templomba eljutni. Ezen a misén mindhárom rend tagjai jelen voltak, a vöröscsuhások hátul álltak, a fehérscuhások a templom jobb oldalánál, a feketék pedig bal oldalt, csillag alakzatban. Félkörben mellettük és mögöttük, mint az orgonásípok, az egyházi iskola alsóbb osztályos tanulói térdeltek piszkos rózsaszín egyenruhájukban, mindenféle szőnyeg vagy párna nélkül. Mindhárom rend egy-egy papja beszélt a hívekhez, amit imák és énekek szakítottak meg. A legtöbbször két, két és fél óráig tartott ez a mise, míg más alkalmakkor legfeljebb másfél óráig. A misék előtt, és utána lehetett gyónni valamelyik vöröscsuhásnak a hátsó traktusban álló fülkékben, ami nem volt kötelező, de ha valaki elmulasztotta hosszú hetekig, arra mindig rájöttek, és kipurították az illetőt. Ilyenkor valamiért előtörték belőlem a rossz érzések, így én is csak akkor gyóntam, amikor muszáj volt, és semmit sem mondtam különös gyógyulásomról. Legjobban mégis olyankor szerettem bent lenni, amikor még senki sem jött meg, és anyám, valamint néhány más nő takarított, vagy díszítette az oltárokat. Szerettem nézni a furcsa képeket, amelyek nem ábrázoltak semmi valóságos dolgot, hiszen semmire sem hasonlító vonalak és formák gomolyaga volt, de ha sokáig néztük, furcsa áhítatot és könnyűséget éreztem, mintha Zuslah karjaiban lennék, aki tudvalévően nemcsak a teremtőnk avatárja, hanem a vallásunk alapítója emberi formájában, és így mindmáig a legnagyobb próféta, aki eltávozott, miután beteljesítette a küldetését. Azután sem maradtunk támasz nélkül, mert nyolc tanítványa átvette a kormányzás nehéz terhét, akik mindannyian birtokolták Zuslah isteni lelkét és hatalmát. Ezután mégis borzalmas harc tört ki a gonosz erői és öközöttük, amit megnyertek, de mindössze három tanítvány maradt. Még hosszú évekig munkálkodtak a birodalom megszilárdításán, majd egy reggel hatalmas fénysugáron mindannyian a mennyekbe repültek, és Zuslah köré ültek, és azóta onnan vigyáznak ránk. Hárman fehér, hárman fekete, ketten pedig vöröscsuhások voltak itt lenni, és ott fenn is, még ma is azok. Ezt a tudást hamar elsajátítottam a misék alatt, valamint anyám meséiből, és lelkesen imádkoztam, énekeltem a többiekkel. Ezeknek az eseményeknek a hatására alakultak ki ezen az egyetlen igazhitű kontinensen, Spuken nagy ünnepei, amelyből az első Zuslah megérkezése Pyrára, - vagyis erre a világra - azon belül a fővárosba, amelyet a Főnix havának 15. Napján tartanak. A második Zuslah királlyá koronázása a Harcos havának 19-ei napján, a harmadikat a Rája havának 16. napján tartják, amikor Zuslah eltávozott erről a földről. A negyedik már nem kötődik közvetlenül Zuslahhoz, ugyanis a Denevér havának 20. napján a gonosz erői felett aratott diadalt ünnepeljük meg, amit már a tanítványok vívtak ki. Bárhogy is imádkoztam, és vigasztaltak, azért nagymamám hirtelen halála nagyon megviselt, sok időbe telt, amíg kihevertem kissé. De ettől a naptól fogva különös dolgok történtek velem. Először nem tudtam aludni, ha rám zárták a szobám ajtaját, majd a temetés utáni héten, az egyik hajnalban arra ébredtem, hogy nem az ágyamban fekszem, hanem egy csokor vadvirággal állok nagymamám sírjánál. Letettem a csokrot, ami nem tudtam, hogyan került a kezembe, gyorsan hazaszaladtam ijedtemben, és felébresztettem mindenkit. Másnap kupaktanácsot tartottak hármásban, orvos is, vörös-

csuhás pap is megvizsgált, de nem találtak rajtam semmi rendellenességet. Megpróbálták rám zárni az ajtót, ablakot, de kiszabadultam valahogyan, vagy pedig nem tudtam aludni a bezárt-ságtól, és a krónikus alváshiány már azzal fenyegetett, hogy legyengülök teljesen, és meghalok. Így kénytelenek voltak engedni végül, több hét kísérletezgetés után. Pedig minden misére eljártam anyámmal, egy feketecsuhás pap is sokat beszélgetett velem, aki el-ellátogatott hozzánk egy ideig, és a fehéracsuhás papok imát is mondtak értem, mindhiába.

Továbbra is kijártam hébe-hóba a temetőbe alvás közben, és mindig virágokkal a kezemben ébredtem, amelyekről sohasem tudtam, hogy honnan származnak, mert voltak közöttük olyan ritka növények is, amelyek csak a legveszélyesebb helyeken nőnek és nyílnak. Többször megpróbálták követni eleinte, de vagy leráztam őket egy szempillantás alatt, vagy csak egy kört tettem az utcán, és visszafeküdtem aludni. Előfordult az is, hogy nyomkövető kutyákkal jöttek utánam, de mindig csak azt látták, hogy egyedül kóborolok a holdfényben, látszólag céltalanul. Néha én magam sem tudtam, hogy kószáltam éjjel, csak a sáros vagy poros ruháimat észrevéve jöttem rá erre. A kirándulásaimat nem lehetett titkolni a szomszédok előtt, lassan, de biztosan terjedt a pletyka az egész városban. Igaz, a vöröscsuhás papok nem prédikáltak ki, de meg sem védtek. Eleinte minden éjjelemről számot kellett adnom gyónáskor, amit természetesen meg is tettem. Ők is tanácstalanok voltak, hogy betegségnek, vagy a gonosz részleges uralmának tulajdonítsák állapotomat, és az emberek megéreztek ezt. Ezelőtt sem néztek jó szemmel a szomszédok, ha a gyerekeikkel játszottam, igaz, addig csak a hajam és a szemem miatt, mert a városban és a környékén a legtöbb gyerek és felnőtt fekete, vagy barna hajú és barna szemű volt, én pedig egészen halvány szőke, szinte fehér hajú és kékszemű. De ezután minden gyerek félrehúzódott tőlem, és nem értettem, miért nem játszhatok velük, hiszen csak egy kicsit sétálgatok havonta egyszer-kétszer éjszakánként. Tudtam, hogy ez furcsa, de sohasem tettem ilyenkor semmi rosszat. A tőlem erősebbek és nagyobbak pedig megkergettek, megdobáltak, kicsúfoltak. Egy ilyen alkalommal sírva futottam haza az utcáról, mert azt kiabálták utánam, hogy boszorkányok fattya vagyok, és a csupasz seggüket mutogatták felém. Szégyenemben felszaladtam a külső falépcsőn a padlásra, ahová eddig nem mertem felmenni a ragacsos pókhálók miatt, de kevésbé volt veszélyes, mint gondoltam. Ahogy felértem, furcsa nyugalom szállt rám, mintha valaki vigasztalni próbálna. Addig néztem a fényben szállongó porszemcséket, és hallgattam a darazsak zümmögését egy láda tetején ülve, amíg el nem aludtam. Arra ébredtem, hogy már nem is fáj, hogy nem játszik velem senki, és éreztem, ha valami bánt, csak ide kell jönnöm, és megnyugszom. Olyan volt, mint a templomban, mise előtt. Még a padlás egyik végének a deszkáinak az erezetei is emlékeztettek azokra a furcsa képekre, amelyeket a templomban láttam. Másnap megbeszéltem Panna nagyival, hogy kitakarítjuk a padlást, és berendezünk egy kuckót odafenn. Szüleim morogtak egy kicsit, de miután látták, hogy mennyire boldoggá tesz a készülődés, az apám még néhány öreg, de ép, cserépnagyságú színes üvegből készült mozaikdarabot is hozott nekem, hogy jobban lássak a tetőn, ne romoljon el a szemem. Vagy itt játszottam, vagy anyámmal a templomba mentünk, vagy növényeket gyűjtöttünk a réteken, az erdőben, és a folyóparton, de ő sohasem tudott olyan érdekességeket mondani, mint a nagyí. De így sem unatkoztam, mindig szerettem a természetet, a növényeket, állatokat. Oda is köszöntem nekik:

- Hogy van fecskefü anyó, jó napot útifű apó, merre ballag csiga bácsi?

Ők pedig integettek nekem, mint a régi ismerősök. A nap fényesen sütött, repkedtek a pillangók és a szitakötők. Nyár vége volt, éppen somkórót szedtünk dohánygyújtósítónak, meg özlábgombát vacsorára kirántani, amikor egy mókust pillantottam meg az egyik bükkfácska tövének feküdni. Óvatosan közelítettem meg, nehogy elszaladjon, de csak feküdt mozdulatlanul. Felvettem a karjaimba, de nem mozdult. Hideg volt, puffadt, és nagyon bűdös. A

szemüregei vakon meredtek az égbe, legyek sétáltak rajta, és döngték körül. Nem értettem... Odavittem anyámhoz, és megmutattam neki.

- Anya nézd, találtam egy mókust a földön!

- Dobd el azonnal azt a dögöt! Nem látod, hogy milyen undorító?

- Mi az, hogy dög? És nem is undorító - mondtam megbántottan.

- Dög, megdöglött és kész! Biztosan öreg volt már - próbált magyarázni.

- De én azt akarom, hogy ugrándozzon nekem, és rágcsáljon fenyőtobozt, ha megdöglött, ha nem! - mérgeződtem, és kissé meg is ráztam. A mókus nyitott szájából ettől néhány nyú pergett az avarra, én lehajoltam, hogy szemrevételezhessem közelebbről, mi történik. Ezt már nem bírta tovább nézni anyám, megpróbálta kiütni a mókust a kezemből, de idejében félreugrottam.

- Nem adom! - szorítottam magamhoz, amire anyám zavarodott arcot vágott, és csak néhány pillanat múlva tudott csak válaszolni.

- Ez a mókus halott, és a halottakat el kell temetni - próbált meggyőzni.

- Mint a nagymamát? Jó - bólogattam beleegyezően, egy új játék lehetőségét megérezve.

Azzal a kis ásóval, amelyikkel a gyökereket szoktuk kikaparni, egy mély lyukat készítettem. Közben újabb nyüvek potyogtak ki a mókusból, mert semmiképpen nem akartam elengedni, még ha így sokkal lassabban is ment a munka. Anyám még az orrát is befogta, és nem nyúlt a mókus felé.

- Dobd bele és menjünk - mondta, amint elkészültem.

- Dehogyan, még nem mondtam el a beszédet! - méltatlankodtam, és össze-vissza magyaráztam egy ideig, felelevenítve mindent, amit a templomban hallottam, majd óvatosan betettem a tetemet, rászórtam a földet, sírhalmot alakítottam ki, és beleszúrtam egy ipszilón alakú botot, amit egy bokorról törtem le.

- Mehetünk már végre? - türelmetlenkedett anyám.

- Igen, mehetünk - bólintottam, majd gondolkodóba estem. - Ugye nagymama orrában nem mászkálnak kukacok? - kérdeztem rá kíváncsian.

Eddig is fehér volt anyám arca, de erre ellenállhatatlan öklendezés tört rá, amit csak percekkel később tudott abbahagyni. Én befogtam a számat, mert tudtam, hogy megint olyanról beszéltem, amiről nem szabad, és nem érttem, hogy miért. Úgy éreztem, hogy túlontúl sok minden van, amiről nem beszélnek velem, amit eltitkolnak előttem, és ez az érzés áthatotta az egész gyermek és ifjúkoromat, nem is alaptalanul. Azért még mindig reménykedtem, hogy az én nagymamám a koporsóból egy fénysugáron át egyenesen a mennyekbe jutott, ahogy mondták a templomban.

Abban az évben már nem sok minden történt velem, sokat esett ősszel az eső, egyre hidegebbek lettek az éjszakák és a nappalok, ezért legnagyobb bánatomra beszorultam a padlásról a lakásba. A hideg és a gyenge egészségem miatt csak a vasárnapi misére mehettem el, amikor eléggé felmelegedett bent a levegő a tömegetől. A többi gyerek szánkózott, csúszkált a havas lejtőkön, de én csak bentről néztem játékkukat, tudtam, ha ki is mehetnék, elzavarnának maguk közül. Így is előfordult, hogy a templomból hazajövet, ha lemaradtam a szüleimtől, több hógolyó puffant a hátamon, de hiába néztem hátra, csak a házak ablakai néztek rám vigyorogva. Egy tiszta éjszakán azonban arra eszméltem, hogy a temető melletti szánkópálya tetején állok alaposan felöltözve, a kezemben pedig egy öreg, de kitűnő állapotban lévő

szánkónak a kötele fityeg. Ekkor gondoltam először arra, hogy talán nem is olyan rossz dolog ez a bolyongás, mint ahogy a többi ember gondolja. Nem is töprengtem többet, ráültem a szánkóra, és nagyot kurjantva lesiklottam a lejtőn a vékony holdsarló halvány fényében. Szerencsére, ahol lecsúsztam, nem voltak fák, mert ha a sötétben nekimentem volna egynek, rögtön szétloccsan az agyam. Visítva száguldottam lefelé, semmit sem láttam magam előtt, a bukkanókon magasra repültem, s olyankor még erősebben láttam a település fényeit. Egyszer ijedtem csak meg, amikor egy kövér ember ugrott ki elélem egy kanyar mögül az útra fehér ruhában, csúnyán vigyorogva, a fején nagy kalappal. Nagyot ordítottam, és megpróbáltam kikerülni, de már nem tudtam, az összeütközés elkerülhetetlen volt. Egyenesen nekiszáguldottam, üvöltöttem, és behunytam a szemem. A csattanás helyett egyszerűen megakadt a szánkó, belefúródta valami puhába és hidegbe, hátba vágott valamivel, és a lábaim elé estem. Nem mozdultam sem én, sem a kövér ember. Egy fél perc habozás után kinyitottam a szememet, és felnéztem óvatosan. Egy hóember állt előttem morcosan, mert az ütközéstől lerepült a kalapja. Nem mozdultam, attól tartva, hátha él a hóember, és dühében rám ugrik. Ő sem moccant, ugyanolyan volt, mint az, amelyiket a kertben építettünk, csak nagyobb. Felálltam, nagyot fújttam a megkönnyebbüléstől, visszatettem a kalapját, kigomboltam a sliccemet, és bosszúból oldalba csurgattam. Ezután el is felejtkeztem az ijedtségemről, felszaladtam a dombra, majd újból lecsúsztam, nem érdekelt, hányszor dob le a szánkó, vagy hányszor esek hasra a sötétben, amint vonszolom felfelé a szánkómat. Végül egy új helyet próbáltam ki, közvetlenül a sírhantok mellett, ami különösen alkalmasnak tűnt a lecsúszásra, de az út vége egy hóval befújta gödörben végződött. Az aljára zuhantam, és nagyot nyekkenve elájultam a becsapódástól. Csak akkor tértem magamhoz, amikor nyerítést hallottam a gödör pereméről. Felnéztem, és rémülten láttam, hogy egy hatalmas, fekete ló néz vissza rám, szemében a hold tükröződik, és meleg párafelhőt fúj az arcomba. Azt hittem, álmodok, annyira gyönyörű volt és egyben félelmetes. Nem tudtam, mennyi idő telt el, de a lábaim és a kezeim kezdtek már meggémberedni. A ló lehajolt, és megbökdösött, mintha arra buzdított volna, hogy álljak fel, és másszak ki, de nem bírtam. Nem nézte sokáig a kínlódásomat, lehajolt, óvatosan megragadott a kabátom gallérjánál fogva, és kihúzott az árokból. A kezemben ott szorongattam a szánkó kötelét, de a végén csak egy törött fadarab lengedezett. Eldobtam, és már nemcsak az eséstől és a hidegtől éreztem kutyául magamat, hanem attól is, hogy vajon kinek a szánkóját törtem össze, ki fogja keresni, mert nekem nem volt eddig még soha, és úgy véltem, hogy a történetek után nem is lesz, ha tudomást szereznek a kalandomról. A fekete ló letérdelt előttem, és a háta felé bökdösött az orrával. Felmásztam, de nagyon féltem, mert még sohasem ültem lovon, és semmilyen nyeret, vagy kötőféket sem láttam rajta, hogy le ne essek útközben. Ezért hasra feküdtem, és megkapaszkodtam a sörényében. Felállt, és nagyon óvatosan lépdelt velem a város felé. Kissé fel is melegedtem testének hőjétől, már nem vacogtak annyira a fogaim. Még sötét volt, de keleten már világosodott. Az utcánk végéhez értünk, ahol megláttam, hogy néhány ember ácsorog a kapunkban fáklyákkal. A ló is észrevehette, mert megtorpant, óvatosan letett a hóba, orrát az arcomhoz nyomta, majd nyerített egyet, és elporzott. Meglátta az egyik férfi, hogy valami fekszik az úton, ahogy a hang irányába nézett, oda szaladt hozzám, nagyot kurjantott, és felemelt a kabátom gallérjánál fogva:

- Megvan ez a bűdös kölk! - kiáltott hátra, majd újra felém fordult. - A szüleid már halálra idegesítették magukat, hogy megfagyta valahol. Hol a fenébe kóboroltál egész éjszaka? - röhögcsélt, de láttam az ő szemében is azt, amit már másoknál is észrevettem, egy csöppnyi félelmet és bizonytalanságot.

Bevittek, apám azt mímelte, hogy legszívesebben elnászpángolna, de éreztem, hogy nem komolyan gondolja, hanem csak az illem kedvéért, mintha tudta volna, hogy sohasem leszek olyan, mint a többi gyerek. Anyám annál többet sivalkodott, hogy elkaphattak volna a hara-

miák, elvihettek volna a farkasok, vagy az erdei manók ellophatták volna a lelkemet. Mindjárt izgatottan kérdezgetni kezdtem a manók felől, nyomorult állapotom ellenére, nehogy elmulasszam a találkozást velük legközelebb, de a válasz egy kisebb legyintés képében érkezett. Csak nagymamám volt észnél, bár ő is zsörtölődött. Gyorsan levetkőztetett, megdörzsölgette hideg végtagjaimat, bekenegette zúzódásaimat, főzött egy nagy csésze teát, és az ágyba dugott. Egy hétig nyomtam az ágyat meghűléssel, de szerencsére egy csontocskám sem tört el. Megemlítettem nagymamámnak, hogy láttam egy nagy fekete lovat azon az éjszakán, de csak a vállát vonogatta, hogy ő nem látott senkinél a városban ilyen lovat, és nem is hallott arról, hogy megszökött volna valahonnan, valakitől. Talán egy vadló lehetett a hegyekből, vélekedtem, és ezek után úgy éreztem, hogy meg kell hálálnom a segítségét, aminek az lett az eredménye, hogy ha az utcánkba szállítottak valamit a fuvarosok, én a legtöbbször kedveskedtem a lovaiknak némi csemegével. A lovak hamar megszerettek, és ezt látva megengedték néha, hogy felüljek a bakra, vagy utazhassak a szekéren az utca végéig, a többi gyerek bosszúságára.

Lassacskán eljött a tavasz, elolvadt a hó, és a kertekben virágba borultak a fák meg a bokrok. Ekkor történt, hogy a Főnix havában, egy meleg délelőtt Cliburnba érkeztek a mulattatók, akik utoljára születésem előtt jártak itt, és én is elmehettem a családdal másnap délután erre az izgalmas eseményre. Még néhány rézpetákat is kaptam apámtól, amit szabadon elkölthettem, így büszkén, vagyonos ember módjára lépkedtem mellettük a piactérig kantáros rövidnadrágokban, ahol erősen éreztük a tenger és a halak illatát. Egy almát nyomott a kezembe anyám, és elengedett, azzal a figyelmeztetéssel, hogy ne kódorogjak el messzire. Több fedett szekér is állt ott egymás mögött, a lovak ki voltak fogva előlük, és egy körülkerített területen ácsorogtak, vagy rágcsálták a szénát. Először megnéztem a lovakat, de az „én” lovam nem volt közöttük, bár ezek is csillogó szőrűek voltak, és volt közöttük egy fekete is. Oda is nyújtottam neki a fél almámat, amit szemrevételezett, és elvette tőlem, olyan méltósággal, mintha legalább grófkisasszony lenne, nem pedig ló. Mikor beteltem a lovakkal, elindultam felfedezni a látványosságokat. Az egyik szekérből édességet árultak, sütemény és cukorkahalmok tornyosodtak, a másikban bubákat, zsákbamacskát, fából készült fegyvereket és játékokat kínáltak megvételre, a harmadiknál medvetáncoltatás folyt, emitt bohócok ugrabugráltak és mókáztak, amott pedig egy feketeruhás ember mindenfélét elővarázsolt az emberek orrából vagy füléből. Máshol cigányasszonyok jósoltak, és talizmánokat árultak, leghátul pedig mindenféle furcsaságokat láthatott a világ minden részéből összegyűjtve az, aki befizetett egy petákat. Ide-oda szaladgáltam, míg anyámék a Bolond tonhal elé ültek, és sert kortyolgattak. Víg zene szólt, hegedűvel, furulyával és dobbal ösztönözték táncra a jelenlévőket. Persze szüleim nem táncoltak, mert méltóságukon alulinak tartották volna, de elnézegették a halászok és a bányászok ügyes mozgását. Engem is hívtak, hogy üljek melléjük, és igyak egy málnaszörpöt, de nem mentem, mert féltem, hogy elmulasztok valamit, ezért inkább gyorsan elináltam. Mindenhol szét is néztem, az utolsó szekér kivételével, ahova nem engedtek be gyerekeket. Én persze okvetlenül be akartam menni. A kikiáltó, aki egy valóságos óriásnak tűnt a szememben, háromszor is elzavart, de negyedszerre, amikor már senki más nem állt ott, beengedett, azzal a figyelmeztetéssel, hogy akármit is látok, ne merjek kiabálni, és másszak ki hátul, ha kopog. Én mindent megírtam, és beóvakodtam a félhomályba. Eltátottam a számát a sok érdekes dologtól. Voltak ott kitömött különös állatok, kiszáritott növények, egy akkora sárkányfog, mint a karom, valami lében úszkáló arasznyi manó, sapkával a fején. Egy hatalmas, legalább két és fél méter magas, pikkelyes bőrű lényt pillantottam meg ezután, szivárványszínű szárnyai széttárva, hegyes nyelve kilógott fog nélküli szájából, hatalmas szemhéj nélküli fekete szemével a semmibe meredt, a két karmos hátsó lábán állt, négy három ujjú kezében ismeretlen fegyvereket és pajzsokat szorongatott. Hallottam már erről a népről mesékben, hogy troggoknak hívják őket, és a messzi Epmepvot szigetein élnek, de még sohasem láttam őket. Közelebb óvakodtam egy kis habozás után, és megbökdöstem fakó, pikkelyes bőrét elővigyá-

zatosan, de ezután sem mozdult meg. Ehhez képest már a döglött, óriási bogarak és lepkék egy dobozban, Hirigiri királynő csontváza egy ládában felékszerezve, egy hatalmas bunkósbot, amit az óriások királya forgatott, és még sok más, amit azért elnézegethettem volna ítéletnapig, már kismiska volt. Amikor meghallottam a kopogást, hátul kimásztam a szekérből és a mutatványosokhoz mentem. Tátott szájjal néztem őket, és elhatároztam, hogy én is bohóc leszek, ha megnövök, és színes ruhákban, kifestve fogok járni, mert a bohócokat mindenki szereti. Teljesen belefeledkeztem, már másodszor néztem meg a műsort, mikor a medvétáncolatok felől rémült kiáltást hallottam. Csak annyit láttam, hogy a nagy, fekete medve kitépte kötelét az idomárja kezéből, félrelöki az egyik embert, aki jajgatva elterül a földön, és egyenesen felém rohan. Mindenki szanaszét szaladt, így is elsodort egy másik férfit, csak én nem tudtam mozdulni, éreztem, ahogy a meleg pisa végigfolyik a lábamon, és guvadt szemmel néztem a felém rontó borzalmat. Már azt hittem, beletapos a földbe, széttép vagy leüt, mégsem tudtam levenni a szememet róla. Utolsó pillanatban látott meg, megtorpant, zavaros, vérbeforgó szemei kissé kitisztultak, kitátotta száját, én behunytam a szemem, hogy itt a vég, most leharapja a fejemet, de csak egy meleg, nyálkás nyelv rángatózódott végig az arcomon. Újból elbődült, de már nem haragosan, irányt változtatott, és elrohanva mellettem a folyóba ugrott, és hangosan szüröcsölni kezdte a vizet. Mire felocsúdott a gazdája, aki egy tetovált arcú envinta nő volt, akit még igazán nem volt időm szemügyre venni, már úgy álldogált a medve, mint aki nem tudja, mi történt vele, és békésen pancsolt a part mellett. Én pedig csak álltam és álltam hüppögve, a nyálat és a könnyeimet törölgetve arcomról. Végül anyám szaladt hozzám, letörülgette a vizeletet a lábaimról, és az asztalukhoz vitt, mérgesen nézve a mutatványosokra. Megitattak szörppel, vettek mézeskalácsot, így aztán hamar magamhoz tértem. Mindenki azt tárgyalta, hogy mitől vadulhatott meg a medve, ami ki is derült, mikor az idomárja meglátta a medve szájpadrólásán a darázscsípést, amire éktelen és először érthetetlen kiabálásba kezdett, sötét pillantásokat vetve az emberek felé, de nem sikerült rájönnie, hogy ki és hogyan juttatott a medvéje szájába darazsat. Csak én láttam egy pillanatra, hogy néhány nagyobb városbéli gyerek pislog ki az egyik szekér mögül, és nagyokat nevetnek. Az is beszédtema lett, hogy engem miért nem sodort el a dúvad, mint a többieket, de az idomár azzal magyarázta, hogy nagyon szelíd a medvéje, és a másik két embert is csak véletlenül lökte fel, útban a folyóhoz. Szerencséjére egyik áldozat sem sérült meg, mert az nemcsak a medvéjébe kerülhetett volna, hanem az ő életébe is, főleg ha egyházi személyről lett volna szó. Most már szemügyre vettem az envinta nőt, aki a maga módján szép volt, nagyjából két méter magas, nagyon karcsú testtel, hosszú fehér hajjal, és egészen nagy, sötét szemekkel, fehér csillogó bőrén furcsa, tekergő indákhoz hasonló tetoválásokkal. Azt is tudtam már, hogy az envinták néhány másik kontinensen laknak, és nagyon kevesen vetődnek a mi országunkba. Mások is megbámulták, nemcsak én, de ő csak engem méltatott néhány másodperces figyelemre, de ezt nem vette senki észre. Úgy nézett rám szemével, mintha az óceán pillantott volna ki rám a fejből. Valamit motyogott, aztán eltűnt a medvével együtt az egyik szekér mögött. A vidámság újra a tetőpontjára hágott néhány perc múlva, de ekkor már haza akartak vinni szüleim. Azonban még volt két petákom, amit el akartam költeni, így adtak még egy fertályórát erre. Kezemben a pénzzel az édességek felé indultam, de egy tőlem néhány évvel idősebb, szép, kissé szögletes arcú, hosszú, kócos, fekete hajú, fekete szemű, egészen kreolbőrű, mezítlábás, cifraruhás cigánylányka megrángatta az ingujjamat, és mosolyogva megszólított:

- Ha akarod, egy petákért kiolvasom a jövődet a tenyeredből.

Csak néhány másodpercig haboztam, majd elényújtottam piszkos tenyeremet, bár sohasem csináltak még ilyet velem.

- Gyere a szekérhez, ott jobban látok a gyertyánál, és az emberek sem lökdösődnek - mondta nevetve, majd megragadta maszatos kinyújtott kezemet, és maga után húzott az odahallatszó

zene ütemére ugrándozva, miközben réz és ezüst nyakláncai, fülbevalói vidáman csilingeltek. Három asszony ült az ekhósszekérben, egy nagyon öreg, egy nagymamám korabeli és egy anyám korú, hasonló ruhákban és ékszerekkel.

- Ne félj, ülj le ide a zsámolyra. Az én nevem Dondrella - mondta kedvesen az, akit a leány anyukájának véltem, majd a zsámolyokra mutatva letelepedtünk. Nézegette a tenyeremet egy kicsit, majd odaszólt egy furcsa nyelven a többieknek, akik mind megnézték a kezemet, és közben halkán sutyorogtak egymás között, és mintha még vitatkoztak is volna. Csak a lányka hallgatott tátott szájjal, és hol rám, hol a többiekre nézett.

- Nem mondhatok el mindent kisfiam, a te érdekedben, amit a tenyeredben látok - fordult végül hozzám komolyan a legidősebbikük, és megsimogatta a fejemet. - De azt azért ne felejtse el, amit mondok - figyelmeztetett, mintha egy felnőtthöz beszélne. - Sokat fogsz utazni, szárazon és vízen, ha idősebb leszel. Sok-sok veszéllyel kell szembenézned, sok csalódás és tragédia fog érni. De ha erős vagy és okos, nagyon sokáig fogsz élni, furcsa titkokra fogsz fényt deríteni, és különös dolgok tudója leszel. Már most vannak pártfogóid, később lesznek szokatlan barátaid, de ellenségeid is, méghozzá számosak. Vigyázz magadra, és vigyázzon rád továbbra is az úrnő, aki fiává fogadott - fejezte be, én pedig izgalmat és borzongást éreztem, ahogy mélyen a szemembe nézett, de nem féltem. Át akartam adni a petákat, de visszatolta a kezemet, és egy kis ezüstérmét tett a nyakamba bőrszíjon, amelynek egyik oldalára csigavonalat véstek, a másik oldalára pedig egy női alakot, amely valahonnan nagyon ismerős volt, mint akit szinte minden nap látok, de nem tudtam rájönni, hogy ki az. Észrevette a láncot is a nyakamban, kihúzta, ekkor kicsit megijedtem, hogy cserébe elveszi, de csak megnézte és megszorította a rajta függő zöld követ, ami mintha egy pillanatra felfénylett volna, de mire jobban odanézttem, olyan volt, mint máskor. Ezután újra elmosolyodott, és a következőket mondta:

- Ezt az érmét, ha népemből bárkinek megmutatod, segíteni fog, ha bajba jutsz. A nyakláncodat, amelyiken az a szép kő van, ne vedd le soha. A galléromat is megigazította, és észrevette az eltorzult csillag jelét a mellkasomon. Elsápadt, de többet nem mondott, és kituszkolt a szekérből. A kislány visszakísért kézen fogva a cukros szekérig, ahol találkoztunk, és el akart menni.

- Várj egy kicsit, én is szeretnék neked adni egy emléket - mondtam, és kértem a két petákomért egy kis mézeskalács szívet, és odaadtam neki. Ő rám nevetett, puha meleg ajkait az enyémhez szorította, ami végtelenül jólesett, és csak ennyit szólt:

- Ne felejtse el, biztosan találkozunk egyszer még, Myrox. Engem Andulkának hívnak - mondta, és visszaszaladt a szekérhez, onnan integetett, majd eltűnt a belsejében.

- Nem felejtelek el, Andulka... - motyogtam elkerekedett szemmel, még mindig a történetek hatása alatt állva, hiszen engem elkerültek a városbeli gyerekek még most is, sőt a téli kalandom után még inkább. És azt is furcsállottam, hogy honnan tudja a nevemet, amikor pedig én nem is említettem.

Már kerestek a szüleim, hiszen tényleg kezdett sötétedni. Hazamentünk, és bár a szekerek hétfőn reggel elmentek, mielőtt felébredtem volna, olyan boldogság töltött el, amely hosszú hetekig kitartott bennem. Születésnapom után néhány héttel, egy párás nyári napon, a szomszédunkba költözött egy család, akiknek volt egy fiuk, akit Srombának hívtak. Körülbelül négy évvel idősebb volt nálam, de koránál jóval erősebb testalkattal rendelkezett. Haja vörösesbarna, rövid, képe kerek, kissé szeplős, apró barna disznószemű kidülledtek. Húsos orrát állandóan fintorgatta, mint aki állandóan büdöset érez. Mikor megtudta a többi szomszéd gyerektől a szóbeszédet, sokat piszkált, és sokszor megkergetett, hogy mutassa, ő nem fél

tőlem. Ő lett a vezér az utcabeli gyerekek közül, miután az elődjét meghempergette a tehénpényben egy kegyetlen verekedés után. Én nem hódoltam be neki, és ez rettenetesen mérgeztette. Szokásává vált, hogy megijesztett, ha egyedül mentem a templomba, vagy a kertünkbe kisebb döglött állatokat hajigált, vagy hajigáltatott a többiekkel, majd elszaladtak, mert látták, hogy mennyire meggyászolom őket, főleg ha meg voltak nyomorítva. Megsimogattam és beszéltem hozzájuk, megpróbáltam helyreigazítani eltorzult testrészeit, fából kis dobozkákat készítettem, majd szépen eltemettem őket a kert végében, beszédet mondtam, ahogy a fekete-csuhás papoktól hallottam, és virágot ültettem a sírjukra. Egyszer, amikor egyedül voltam otthon, eszembe jutott, hogy az első állatkát koporsó nélkül temettem el, és biztosan rosszul érzi magát ezért. Így óvatosan kiástam a sírt, de csak csontokat találtam a veréb helyett, olyanokat, mint amikor csirkét ettünk, csak sokkal kisebbeket. Belettem azért a csontokat a rögtönzött koporsóba, visszattemtem, és áttemtem a szomszédba a nagymamához magyarázatért.

- Nagymama, aki meghal, abból miért lesz csont? - kérdeztem tőle kis idő múlva, mert hiába vártam, hogy abba hagyják a beszélgetést a barátnőjével.

- Őőő... Megezi az idő vasfoga, Myró - válaszolt néhány pillanat döbbszent csend után. Barátnője pedig meg sem tudott szólalni, csak a szemöldökét vonta fel, furcsállva a kérdéseimet.

- Úgy, ahogy megesszük mi is a vasárnapi csirkét? - érdeklődtem tovább.

- Igen, úgy valahogy - mondta elégedetten magával, hogy ügyesen kihúzta magát a csávából. Az én szemem előtt pedig megjelent egy kis, vakondszerű emberke, akinek nagy, és csillogó vasfogai vannak, és leeszi a csontokról a húst.

- A másik nagymamáról is megette a húst az Idő? - kérdeztem ártatlanul érdeklődve.

- Hogy tudsz ilyeneket kérdezni, kis unokám? - méltatlankodott elfehéredve, és tudtam, hogy jobb lesz mást kérdezniem.

- Nagymami, mutasd meg nekem az Időt a vasfogával, jó? - kérleltem lelkesen, mert még sohasem láttam ilyen csudalényt.

- Nem tudom megmutatni, de ha még sokat kérdezősködsz, előjön, és megezi! - méltatlankodott türelmetlenül.

- Akkor azért kell a földbe eltemetni a halottakat, hogy az idő a vasfogával ne minket egyen meg, hanem őket, és ha nem kapna enni, akkor előjönne, és minket enne meg, ugye? - csillant fel a szemem, hogy már mindent megértettem végre.

- Így van, csak menj már játszani, és hagyj minket dolgozni! - csattant fel, én pedig diadalmasan kioldalogtam, hogy egy ilyen kérdésnek végre a nyomára jutottam.

Szerencsére egy idő után a fiúk megunták a halott állatok bedobálását, bár nem véglegesen, mert havonta azért néhányszor találtam további tetemeiket. Egyik délután a diófa alatt éppen ugróversenyt rendeztem a békáknak, amiket a kertben találtam, mikor Sromba odasomfordált kíséretével a kerítéshez, rátámaszkodott, és mézesmázos, gúnyos hangon beszélni kezdett:

- Úgy hallottam, hogy te nagyon bátor vagy, de énszerintem csak egy gyáva kis pöcs vagy - vigyorgott, mint aki vadalmába harapott. Én meg csak hallgattam, hogy mi fog ebből kisülni. Láttam, hogy meg sem mukkanok, ezért még fölényesebben és magabiztosabban folytatta:

- Van a hegytetőn egy elhagyatott világítótorony, amiben régóta nem él senki, mert azt tartják, hogy szellemek laknak benne. Még nappal is elkerüli mindenki, de éjjel még akkor se menne be senki, ha netán viharba kerülne odafenn. Ha oda el mersz menni este, és hajnalig ott maradsz, akkor el fogom hinni, hogy valóban bátor vagy.

Ezt a történetet a világítótoronyról még eddig sohasem hallottam, amin nem is csodálkoztam, mert senki a családban ilyesmiről nem szokott nekem mesélni, ismerve különös természetemet. Egyszer már jártam arrafelé anyámmal, és nagyon szép kilátás nyílt onnan a tengerre, és a folyó túlsópartján lévő meredek, sziklás Banya-hegyre. Persze felvillanyozott az, amit Sromba mondott, mert szerettem volna találkozni egy igazi kísértettel, de úgy csináltam, mint ha nem is igazán érdekelne, de elgondolkodtam az ajánlaton.

- No mi van, inadba szállt a bátorságod? - nyerített fel jókedvűen. A többiek vele nevettek, és sutyorogtak egymás között.

- Mi van akkor, ha felmegyek, és utána azt mondjátok, hogy nem is jártam ott? - szakítottam félbe nevetését egy kis idő elteltével.

- Majd felkísérünk este, és hajnalban érted megyünk.

- De még ha így is lenne, később azt mondanátok, hogy amikor elmentetek, kijöttem, és mielőtt visszajöttetek, csak akkor mentem vissza.

- Tudom, hogy csak ravaszkodsz, Myrox, de ha olyan okos vagy, mondd meg te, hogy mit tegyünk - mondta mérgeskedve, mert sejtette, hogy nem egészen úgy kezdenek alakulni az események, ahogy azt tervezte.

- Te is bejössz velem, és együtt várjuk ki az időt - javasoltam. - Ez neked nem lehet gond, hiszen te vagy a legbátrabb mindannyiunk között.

Lehervadt a vigyor az arcáról, de nem visszakoehatott, mert szégyenbe maradt volna a többiek előtt, és ez vezéri pozíciójába kerülhetett. Most már jóval kisebb lelkesedéssel dűnnyögte:

- Rendben van, menjünk együtt.

- Talán mégsem kellene felmennetek oda. Úgy hallottam nagymamámtól, hogy egy akasztott ember szelleme bolyong ott, és nagyon veszélyes - mondta egy maszatos képű kislány, de Sromba csak legyintett erre.

- Ma este, mindenki, aki tud, jöjjön a kilenc órai harangszóra az utca végére. Onnan fogunk felmenni a világítótoronyhoz. Hozzon mindenki magával gyertyát, lámpást, vagy amit tud. De te is ott legyél ám, Myrox, mert ha nem, lecsavarom az orrodát - mondta, és úgy fintorgatta az orrát, mintha be akarta volna mutatni, hogyan fogja lesrófolni az enyémet.

- Ott leszek, én is, megígérem - mondtam, több szót nem vesztegetve bementem a házba, elrejtettem a szobámba tíz szál vastagabb gyertyát, és tűzszerszámot, hogy ne a sötétben kelljen keresgélnem.

Nem szóltam otthon senkinek, tudván, hogy úgy nem engednék el. Megvacsoráztunk, mindenki lefeküdt, én pedig halkan kiosontam. Tudtam, hogy senki sem fog megállítani az otthoniak közül, ha észre is vesznek. Éppen megkondultak a harangok, mire az utca végére értem. Már vagy tizen ott sutyorogtak idegesen. Utolsó reményük is elszállt, amint megláttak, hogy talán mégsem lesz semmi az éjszakai kirándulásból. Sromba is ott állt mogorván közöttük.

- Na végre, hogy itt vagy. Már azt hittem, hogy el sem jössz.

- De most már itt vagyok - néztem fel rá mosolyogva.

- Menjünk, de majd csak az erdőben világítsunk, nehogy meglássa valaki a fényt - adta ki az utasítást.

Elindultunk, először sötétben, majd az erdőben a gyertyák és mécsesek fényénél. Gyenge, langyos szellő fűjdogált, a fák nyikorogtak, a nyírfácskák imbolyogtak, mint a fehérruhás szellemek, ahogy kapaszkodtunk felfelé a hegyoldalon. Szárnycsapásokat és huhogásokat is hallottunk, amitől néhányan halkán nyöszörögni kezdtek. Jó óra múltán pillantottuk meg valamivel magunk felett az ormon meredező kicsiny világítótornyot. A csillagok sziporkáztak, de az első negyedben lévő hold már lenyugodni készülődött a látóhatár mögött. A többiek elbúcsúztak tőlünk, és nagyon gyorsan elindultak lefelé.

Én megindultam előre, Sromba pedig felzárkózott mellém, nehogy gyávának látsszon. Az ajtó csak retesszel volt bezárva, panaszos hangon nyikorgott, amikor kinyitottuk. Beléptünk, és egy kis előszobában találtuk magunkat. Innen három ajtó nyílt valamikor, de mostanra már csak a keretük volt meg. Bekukkantottam a jobboldalin, ez valamikor egy konyha lehetett, a bal oldali pedig ablaktalan kamra, ahonnan kőlépcső vezetett a felső szintre. A szemben lévő ajtónyílás mögött találtuk meg a lakószobát. Nem volt sem doh, sem penészszag, valószínűleg a kandalló miatt, amelyik a hátsó falnál terpeszkedett, és a vastag kéményen szabadon áramolhatott be a friss levegő. Ezen kívül csak a négy csupasz vakolatlan kőfal meredt ránk, és az ablakok, amelyeken beszögezték a spalettákat. Bútorzat sehol, csak egy rakás fa a kandalló mellett. Gondoltam, begyűjtök, így hangulatosabb, de elsősorban világosabb lesz. Sromba nem szólt semmit, nem segített, csak bekucorodott a sarokba. Jó fertályóra múlva már ropogott a tűz, szerencsére a kémény nem volt eldugulva, és a füst nem fordult vissza a szobába. A tűz fényénél a kandalló előtt a hajópadlón megpillantottam egy fejnyi nagyságú rozsdaszínű foltot.

- Te, mi lehet ez itt? Nem nézed meg? - mutattam oda.

- Biztos beázott ott a tető - válaszolta rándítva egyet a vállán, majd visszaült a sarokba, és a gondolataiba mélyedt.

- Mit csináljunk itt hajnalig? Én már unom magam egy kissé.

- Inkább be vagy tojva kishaver, és haza szeretnél menni - gúnyolódott fitogtatva a saját bátorságát.

Most én vontam meg a vállamat, felvettem egy gyertyát, és felmentem a kamrán keresztül az emeletre. Itt fent csak egyetlen nagyobb, a déli oldalon nyitott helységet találtam. A nyitott részhez óvakodtam, a nekem mellmagasságig érő, pikkelyesen rozsdás vaskorlátig, és kinéztem, de hátra is ugrottam azonnal a tériszonytól. Legalább száz méter magasan álltam, a tenger mégis csak kicsivel arrébb látszott, olyan meredek volt a sziklafal.

A tenger halkán morajlott és foszforeszkált alattam, a hátam mögül pedig az erdő zajait hallottam. A csillagok fényesen ragyogtak, éppen ráláttam a kovács csillagképre innen, amint lesújtani készül a kalapácsával az üllőjére. El is felejtkeztem erről az egész butaságról, amikor harangszót sodort felém a szél a városból. Magamban számoltam is a kongását. Éppen tizenkettőig ért, amikor elhallgatott, én pedig elindultam lefelé, elunva a csillagok számlálását is. Ahelyett, hogy melegebb lett volna lenni, hűvöset éreztem, de nem tulajdonítottam neki jelentőséget. A szobába érve láttam, hogy Sromba is didereg, mert telirakta a kandallót fával. Szinte bűgött a tűz, olyan nagy lánggal égett, mégis alig adott meleget. Fáztam, de a nyakamban a zöld kő meleget és bátorságot sugárzott belém. A kandallóból és a gyertyákból áradó fény is mintha halványabb lett volna a megszokottól.

Ekkor hangos kopogást hallottunk az ajtó felől, mintha egy bottal dörömbölnének. Össze-reztem a szívem legmélyéig, és arrafelé fordultam. Először nem történt semmi, majd sietős lépéseket hallottunk a kamra felől. Egy derengő, harminc körüli, magas, barna hajú férfialak lépett ki onnan, és kissé sántikálva egyenesen a bejárat felé tartott. Minket észre sem vett, vagyis inkább átnézett rajtunk, mintha ott sem lennénk. Srombára néztem, és láttam, hogy jóformán nincs az eszénél. Én is becsületesen megijedtem, de kíváncsi voltam, hogy mi fog történni.

- Ki van odakint, ilyen késő este? - kérdezte a férfialak, várt egy kicsit, kinyílt az ajtó, és mintha válaszolt volna valaki, úgy folytatta.

- Á, csak te, vagy az? Gyere be, igyunk a konyhában egy kupicával - mondta, és intett, mintha lenne ott valaki, de csak egy bizonytalan, mélységesen sötét árnyat láttam.

Most már lélegezni is alig mertem. Nem tudom, mi történt a konyhában, mert nem mertem odamenni, csak a férfi duruzsolását, üveg koccanását üveggel, és néha nevetést hallottam, mintha két jó barát poharazgatna. Srombának a történetektől kimeredtek a szemei, és égnek állt a haja. Szinte jobban megijedtem tőle, mint a kísértetektől, ezért odamentem hozzá, és megráztam. Felsikoltott, leseperte magáról a kezemet, és üvöltve, égnek meredő hajjal a bejárat-hoz futott, és rángatta a kilincset, kifelé nyomva az ajtót. Persze az nem nyílt ki, hiszen befelé kellett volna ehhez húznia. Ettől még jobban megrémült, és egyszerűen elájult, feje odakoppant a padlóhoz. Oda akartam menni hozzá, de ekkor lépett ki a konyhából a férfialak, és az ember formájú sötétség.

- Fel kell mennem az erkélyre, olajat tölteni a lámpásokba, nehogy kialudjanak... - Jössz te is? ... Nagyszerű, legalább segítesz, utána pedig megnézzük a tengert, hogyan ragyog a holdfényben - paskolta a sötét alak vállát, és elindultak felfelé.

Én egy gyertyával, amelyik alig adott fényt, Srombához siettem, és láttam, hogy görcsösen, összeszorított fogakkal fekszik, de nem tört be a feje, és zihálva, de lélegzik. Fentről dulakodás hangjai hallatszottak, lihegés, ordítás és puffanás.

- Segítség, segítsen valaki! Gyilkos, meg akar ölni! - kiáltotta fentről a férfi hangja, én pedig ösztönösen felszaladtam, és láttam, hogy a férfi a korlátról lóg le a szakadékba, az árny pedig mintha a lábával rugdosná a kezét, hogy engedje el a vasat. Hozzávágtam a gyertyát, és rákiáltottam, hogy hagyja abba, de a gyertya csak átsuhant rajta, a földre esett és kialudt. A férfi elkapta a sötét árny lábfejét mindkét kezével, és tovább ordított:

- Segítség, segítség!

A sötét árny lesújtott kezeivel a férfira, és az sikoltva zuhanni kezdett a szakadékba, de valami megcsillant az összeszorított kezében. Egy csattanás, az árny kihajolt, várt egy kicsit, majd megfordult, és kissé sántikálva elindult a lépcső felé.

Rettenetesen érintett ez az egész, de négykézlábra ereszkedtem, és óvatosan kinéztem a korláton, de nem láttam lent semmit, csak fényfoltot egy sziklarepedésben. Amíg nézelődtem bénultan, ajtócsapódást hallottam lentről, ami kicsit magamhoz térített. Azt hittem Sromba rohant ki, de nem ez történt, mert felfelé futó, könnyed léptek zaját hallottam meg. A sötét árny mintha azt kereste volna, hogy hova bújjon el, de nem volt hova, ezért csak visszahátrált a helység közepére. Egy húsz év körüli gyönyörű, karcsú termetű, hosszú, barna hajú nő rohant fel eltorzult arccal, vékony pengéjű késsel a kezében. Ahogy meglátta az árnyat, hátrahőkölt, mintha nem hinne a szemének, átrohant rajtam a korláthoz, ettől úgy éreztem, mintha tömény gyász érintette volna meg belsőmet, de szerencsére semmi kárt nem tett bennem, csak a hajam meredt az ég felé. Lenézett, könnyek csorogtak a szeméből, és így kiáltott:

- Miért, miért tetted, te átkozott gyilkos? Hiszen sohasem ártottunk neked!

Meredten álltunk mind a hárman, majd a nő a feje fölé emelte a kést, az árnyhoz rohant gesztikulálatlanul felüvöltve, hogy belevágja azt. Az árnyat azonban nem érthette váratlanul a támadás, mert elkapta a nő kezeit, és ki akarta csavarni belőle a kést. Talán sikerült is volna, ha a nőt nem hevíti a kétségbeesés, emberfeletti erőt adva neki. Így annyi történt, hogy a kés egy ívet írt le a levegőben, és markolatig beleállt a nő testébe. Csúnya hörgés hagyta el az ajkait, és puhán összeesett. Az árny néhány pillanatig dermedten állt, majd felnyalábolta, és sietve levitte.

Én is utánuk mentem, pedig most már a félelemtől lila volt a szám, és a szívem is nagyon gyorsan zakatolt. A szobában értem utol őket, a nő már egy asztalon feküdt, szájából a vér pontosan a már korábban észrevett foltra folyt, ami egyre növekedett. Hörgött még egy kicsit, majd végleg elhallgatott, félrebillent a feje. Az árny közben felhajtotta a nő szoknyáját, lehúzta az alsóneműt róla, és rángatózni kezdett a nő teste fölé hajolva. Az asztal tiltakozva recsegett, de más hangot percekig nem hallottam. Nem értettem, hogy mi történik, talán így akarja feléleszteni, gondoltam. Ekkor azonban az árny összerándult, és enyhén imbolygott egy kicsit. Lehajolt az alsóneműért, gondosan visszahúzta a nőre, megigazgatta a szoknyáját, és a földre fektette, a vérfolt mellé, kezeit pedig visszakulcsolta a késre. Az asztalfiókból elővett egy papirost, tollat és tintát. Néhány sort írt csak, majd tétován bukdácsolva, távozott a házból.

Odamentem a papíroshoz, óvatosan elkerülve a nő testét, de nem értettem mi van odaírva, hisz még nem tudtam olvasni. A szám kiszáradt, a hátamra az ing mégis csuromvizesen tapadt. A még égő tűz és a gyertyák fénye úgy erősödött, ahogy eltűnt a nő, és minden más, amit éjjél előtt nem láttam. Meleg volt bent, fülledt meleg, pedig az előbb még majdnem megfagytam. Mégsem mertem kinyitni az ajtót, hátha az árny még mindig ott ólálkodik kint valahol. Hallgatóztam, és valóban, dühös hangokat hallottam közeledni. Ez már nekem is sok volt, jobb kezemmel megszorítottam a kövemet, és összezsugorultam.

Nem tudom, mennyi idő telhetett el, mi történt időközben, de az ágyamban tértem magamhoz. Panna nagyit ült mellettem, és láztól forró homlokomat vizes ruhával törülgette.

- Hál Istennek, Myró, hogy magadhoz tértél. Miért kellett odamenned, és magaddal csábítani Srombát? Mindig csak a bajt keresed, és úgy látom, az meg is talál. Szerencse, hogy az egyik gyerek szülei észrevették, hogy nincs az ágyában, és amikor hazaért, kifaggatták. Ezután apukád, és még jó néhányan értetek mentek. Mindketten ott hevertetek az ajtó közelében. Igazán megpróbálhatnád egy kicsit visszafogni magad, bár tudom, hogy nem tehetsz róla igazán - mondta szomorúan legyintve, de megkönnyebbülten is, hogy látta, már nem zavaros a tekintetem.

- Szomjas vagyok - suttogtam kiszáradt torokkal, és majd felrobbantam ettől a nyilvánvaló hazugságtól, amit elhitettek Srombáék mindenkivel. De tudtam, hogy kár tiltakozni, mert úgysem nekem hinnének.

- Tessék, igyál egy kis teát, anyukád készítette. Szerencsére egyikőtöknek sem történt komolyabb baja. Krong Atya majd meg fog látogatni téged is, hogy meséld el, mit láttál, mert jelentést kell írnia a főinkvizítoroknak az esetről.

- Mi bajom van? - tapogattam meg magamat, de semmim sem fájt.

- Az orvos szerint csak idegláz. Most már hamar el fog múlni - mosolygott rám.

- Srombával mi történt? - érdeklődtem, bár sejtettem, hogy neki sem lehet különösebb baja, ha ekkorát tudott hazudni.

- Nem emlékszik semmire, attól kezdve, hogy elindultatok, és egy kicsit még mindig zavart volt, de nem komoly. Inkább a fenekével lesz probléma, mert az apja eldöngette alaposan. De most már aludj, holnapra kutyabajod sem lesz.

Elszunnyadtam, de még mindig a történetek hatása alatt lehettem, mert álmomban felfelbukkantak egyes rémisztő részletek. Másnapra valóban sokkal jobban lettem, lement a lázam, és az étvágyam is megjött. Az ágyból azonban még nem kelhettem fel. A szüleim megkönnyebbülten, de észrevehetően neheztelve néztek rám, és csak a legszükségesebbet szölgötták hozzám. Dél körül megjött Krong Atya, mindenkit kiküldött a szobámból, és kenetteljesen, kedvességtől csepegő hangon szölgött hozzám:

- Zuslah neve legyen áldott.

- Örökkön-örökké - válaszoltam szemlesütve.

- Nos Myrox, gyermekem, meséld el, hogy mi történt, attól kezdve, hogy hogyan jutott eszedbe ez a buta ötlet - simogatta meg a fejemet, én pedig alaposan szemügyre vettem.

Krong Atya 30-35 év körüli lehetett, tipikus képviselője a helyi embereknek. Szikár volt, és magas, vörös csuklyás köntöst és fekete cipőt viselt, amelyen fényes csat ragyogott. Szépen és kedvesen beszélt, én mégis éreztem a hangjában valami rejtett, sötét fenyegetést. Keblemen a kő olyan hideggé vált, hogy szinte égetett, amit figyelmeztetésnek vettem. Ezért aztán csak azt mondtam el, nem is leplezve felháborodásomat, hogy épphogy Sromba volt az, aki engem felcsábított a világítótoronyba, gyávának nevezve, és azzal fejeztem be, hogy elájultam a félelemtől, amikor meghallottam az ajtón a dörömbölést, és láttam kilépni a szellemet a konyhából.

- Remélem, mindent elmondtál, különben Isten haragja fog lesújtani rád! - emelte fel a hangját fölém hajolva, és szúrós szemmel nézett rám még egy kis ideig, majd elővett a nyakából egy míves csillagot. - Most pedig csókold meg a csillagot - utasított, amit késlekedés nélkül meg is tettem, miközben halkán imádkozott. Ezután elővett egy üvegcsét, amiből az ujjára csepegtetett valamiféle olajat, és a homlokomra kente hirtelen, csillag alakban. Meredten ültem, és nem szólaltam meg, várva, mikor csap belém a ménkű a hazugság miatt de nem történt semmi. Nem tudom miért, de végül elmosolyodott, és beszélgetni kezdtünk mindenféléről, amitől megnyugodtam. Ez a beszélgetés egy fertályóraig tartott, ezután elbúcsúzott tőlem. Kint beszélt a szüleimmel is valamiről, de nem értettem semmit, hiába próbáltam fülelni. Csak az ajtócsapódást hallottam, majd örömtől sugárzó arccal bejött anyám, és az ágyam szélére ült.

- Nem is tudod, te elveszett gyermek, milyen jó hírt közölt velem Krong Atya, akinél megfeleltél a vizsgán! Ősztől járhatsz városunk iskolájába, amelyet még a híres Konvánus-szerzetesek építettek sok-sok évvel ezelőtt. Régóta ezért a kegyért imádkoztam, mert valljuk be kisfiam, nem tudnád folytatni apád mesterségét, és a végén még az ördög kaparintott volna a markába. Annyira féltem, kisfiam... De így jó esetben pap lehet belőled, de a legrosszabb esetben is városi hivatalnokká fognak kiképezni - mondta, és össze-vissza csókolgatott örömeiben, ami eddig még nem fordult elő soha.

Én is örültem, hogy szép egyenruhám lesz, és énrám is irigységgel és csodálattal fognak nézni a többiek, akik nem mehetnek az iskolába, mert annyira buták. Vége lesz a nyílt ellenségeskedésnek az utcabeli gyerekekkel, mert akik az iskolába járhatnak, azok valamiféle védelmet élveztek azokkal szemben, akik nem voltak méltóak arra, hogy az iskolába kerülhessenek. Még Sromba sem mert nyíltan beléjük kötni soha, akinek sem esze csekély mérete, sem szegénysége nem tette lehetővé az iskolát, bár a diákok háta mögött nem átalott csúfolódni. Kipattantam az ágyamból és körbeugráltam a szobát jókedvemben:

- Iskolába megyek, jaj de jó, iskolába megyek!

Apám is bejött, láttam a szemében a büszkeséget, és a megbocsátást minden múltbéli dologért.

- Mehetsz - mondta, és kérges tenyerével megsimogatott. Közben nagymamám is bejött, és megölelgetett, majd átszaladt a szomszédba, hogy elújságotolja a nagy hírt.

Aznap még pihennem kellett, de másnap kihúztam magamat, és peckesen lépkedve végigmasíroztam az utcán, hogy kipróbáljam, mi fog történni. Ahogy gondoltam, villámgyorsan elterjedt a hír, hogy iskolába fogok járni, ezért most először nem kötött belém senki, bár Sromba és csapata olyan pillantást vetett rám, amivel ölni lehetett volna. A biztonság kedvéért kikerültem őket, és a halászkikötő felé igyekeztem, a piac közelében. A szél a tenger felől fújt, összehorzolta a hajamat, a halászbárkák is visszafelé jövőben voltak, akik pedig már kikötöttek, azok a halakat válogatták ki. Észrevettem, hogy egy idősebb halász csónakjából kiugrik egy nagyobb hal, és vergődésében egyre közelebb kerül a tengerhez. Odaszaladtam, és megpróbáltam megragadni, nehogy megszökjön. Lihegve birkóztam a hallal, de sehogy sem találtam fogást rajta. Végül sikerült magamhoz szorítva felállnom, de uszonyával úgy képen törült, hogy hanyatt estem, szerencsére nem a tengerbe. A halászok és a kofák remekül mulattak, én kevésbé, de a halat nem engedtem el. A halász addigra odaért, szakavatott mozdulattal elkapta a halat, bedobta a kosárba, majd engem is talpra állított egyetlen mozdulattal.

- Köszönöm fiam, hogy megmentetted a halat, de így nem mehetsz haza, mert csupa homok és szenny a ruhád. A feleségem, Ira majd kicsit rendbe rak - mondta, odaintett egy terebélyes, halszagú asszonyságot, aki magával vitt a kunyhójukba, vizes szivaccsal letörülte a kezem és az arcom, egy kefével pedig leporolta a ruhámat.

- Most már mehetsz - mondta, és kérges tenyerével megsimogatott.

Gyengédséget láttam a szemében, és azt is, hogy meg is szeretne puszilni, de nem mer valamiért. Ezért én pusziltam meg az arcát, amitől könnyek gyűltek a szemébe, elfordult, mintha szégyellné, aztán kituszkolt a kunyhó ajtaján.

- Menj vissza az öregemhez, kapsz tőle valamit biztosan - szólt utánam.

Visszafordultam, integettem neki, ő pedig visszaintett és behúzódott a kunyhóba. Odamentem a halászhoz, aki már addigra kipakolta zsákmányát.

- Szeretnél egy halat, vagy egy rákot hazavinni? - tudakolta kedvesen.

- Inkább mást szeretnék, ha lehet - mondtam, eszembe jutva a cigányasszonyok jóslata a tengeri utazásról.

- No monddjad, te kislegény.

- Szeretnék kimenni a tengerre halászni.

- Nocsak, nocsak, mit akar ez a kis béka... - nevetett fejcsóválva. - No jól van, nem bánom, de csak akkor, ha a szüleid is beleegyeznek. Mindig hajnalban indulok, amint pirkadni kezd. Egyébként abban a kunyhóban lakunk, amelyikben jártál. A nevem pedig Vegma - mondta, és felém nyújtotta izmos, naptól barna kezét.

- Én pedig Myrox vagyok - mutatkoztam be illendően, és a tenyerébe csaptam, megcsodálva sellőt ábrázoló tetoválását a karján.

- Tudom fiacskám, a télen, amikor kiszöktél szánkózni, én is a keresőcsapatban voltam. Apád szólt nekem akkor, de ismerjük egymást egyébként régebről is. Most pedig indulás haza, mert elkéssel az ebédre - mondta, és kezével útnak indított, egy kicsit taszítva rajtam. Hamisan füttyörészve, zsebre dugott kézzel indultam haza, tele örömmel, bár egy kicsit féltem attól, hogy nem engednek ki a tengerre, és azon gondolkodtam, hogyan adjam elő a történetet.

Sokáig kellett gyözködnöm a szüleimet, de végül belementek, mivel ismerték az öreg halászt, és nem akarták az örömet elrontani. Éjjel alig bírtam elaludni, és már hajnal előtt ébren voltam, de így sem keltem fel Panna nagy előt, aki a konyhában serénykedett. Szerencsére ezen az éjjelen nem jártam sehoh, így ez sem bonyolította tovább a helyzetet.

- Most akartalak felébreszteni. Jól aludtál? Kérsz enni, mielőtt elindulsz, vagy csomagoljak valamit? - pörgött a nyelve.

- Aludhattam volna jobban is, de izgulok nagyon. Igen, kérek enni, nem viszek semmit, hiszen ebédre vissza is érek.

- Jól van, de ne az utcai ruhádban menj, hanem az itthoniban, nehogy elpiszkolódjon abban az ócska ladikban.

- Nagyi, te már voltál halászni? - kérdeztem kíváncsian két korty meleg tea között.

- Isten őrizzen, én azokba az imbolygó tákolmányokba soha bele nem szállnék, mit gondolsz? Te sem tudod kisfiam, hogy mire vállalkoztál! - mutatott a homlokára. - De majd megtudod, és egy életre elmegy a kedved ettől, amit az eszedbe vettél! - mondta, a fejét ingatva nagy tudálékosan, de én eleresztettem a figyelmeztetését a fülem mellett. Alaposan bereggeliztem, majd kisi tettem a mólóhoz. Vegma már majdnem kifutott, ezért messziről kiabáltam. Megvárt persze, és már távolról láttam, hogy mosolyog a bajsza alatt, majd így szólt, amint közelebb értem:

- Mit keres ez a kis csikóhalacska itt kint ebben a korai órában?

- Megengedték, hogy a bácsival menjek! - kiabáltam, és belekapaszkodtam a csónak peremébe, nehogy meggondolja magát, és nélkülem fusson ki a tengerre.

- Jól van, de ne kiabálj, mert megrémülnek a halak, és nem fogunk semmit - nézett körül, mintha máris a zsákmányt keresné. - Gyere, mássz be, ülj le, és jól kapaszkodj a kötelekbe, nehogy kiess, és vigyázz a fejedre, nehogy beüsd a vitorlarúdba - igazított el gyorsan. - Jó szelünk van, csak ne legyen sokkal erősebb - mondta végül, felhúzta a vitorlát, és a kormányhoz ült. Hasítottuk a vizet, és az ég bal kéz felől lassan világosodott, a nap először a felhőket világította meg vörös fényével, majd ő maga is felbukkant.

- Ez csodaszép! - suttogtam Vegmának, mert emlékeztem még rá, hogy nem szabad kiabálni.

- Igen, nagyon szép. Látod, már ezért is érdemes halásznak lenni, pedig nehéz mesterség ám - mondta jelentőségteljesen.

- Én is halász szeretnék lenni - mondtam, és most az iskoláról teljesen el is feledkeztem.

- Persze fiacskám, persze - bólogatott és mosolygott, de láttam, hogy ráncos, szél és napcserezte arcán könnycsepp gördül végig.

- Miért sírsz? Rosszat, mondtam? Haragszol valamiért? - kérdeztem unszolva, és kétségbe voltam esve, hogy már megint elrontottam valamit.

- Dehogy, dehogy csak tudod szerettem volna, ha nekem is lenne egy unokám, de sajnos már nincs gyermekünk, aki folytathatná a mesterségemet, és gondunkat viselje, ha már olyan öreg leszek, hogy nem tudok kifutni a tengerre.

- Majd én segítek, úgysem lehetek bádogos, mint az apám.

- Ne hidd, hogy a bádogos munkától könnyebb ez a halászmesterség, hanem nehezebb - csóválta a fejét. - De azért örülni fogok, ha eljössz néha, és segítesz, ha mást nem is, legalább mesélünk egymásnak - mondta, megszorította a karomat, és elhallgatott egy időre. A párából

három szigetcské bukkant elő egymás után. Nem voltak túl nagyok, a két, parthoz legközelebb eső egészen kopár volt, csak a harmadikon voltak bokrok és fácskák.

- Milyen szigetek azok ott? - kérdeztem mutogatva arrafelé.

- Azok a Járvány-szigetek - mondta, és kiköpött egy nagyot a vízbe. - Nem szokott oda járni senki, tudod volt a városban sok évvel ezelőtt egy járvány, és akik megbetegedtek, vagy akár csak a gyanú is felmerült valaki ellen, azt a szigetre vitték. Sokan meghaltak ott, csak kevesen éltek túl a betegséget azok közül, akik megkapták. Remélem, soha többé nem lesz rá szükség - mondta, majd gyakorlott mozdulattal leeresztette a vitorlát, és kivetette a hálót, nem vesztegetve az időt tovább haszontalanságokra. A nap egyre feljebb kúszott az égen, melegen sütött le ránk. Az öreg elővett egy darab füstölt halat, kenyeret és hagymát, kínálta nekem is, de nem voltam éhes, és így egyedül falatozott. Befejezte az evést, és megszemlélte a hálót. Majdnem kiesett meglepetésében, és felkiáltott, megszegve saját intelmét:

- Tengeri sünn legyek, ha nem egy habléányt látok a vízben!

- Hol van? Nem látom! - mondtam, és én is gyorsan lenéztem a vízbe, de csak egy nagyobb árnyat láttam a mélyben mozgolódni, ezért nem tudtam, hogy viccelt, vagy tényleg látott valamit.

- Már elúszott - legyintett mosolyogva, majd megdörzsölte a kezét, és rám kacsintott. - De rengeteg hal jött vele, teljesen tele van a hálóm. Lehet, nem is bírom egyedül kihúzni. Szerencsét hoztál nekem Myrox, pedig a városban furcsa dolgokat beszélnek rólad - mondta, és nevetve megpaskolta a hátamat. Nagy nehezen felhúztuk a hálót, a rengeteg haltól alig fértünk el, és az idő is eltelt. A nap is egyre forróbban sütött, és a szél is megélénkült. A város irányába fordultunk, így a szél pontosan oldalról fúj, amitől rendesen imbolygott a csónak. Éreztem, hogy minden egyes hullámvölgnél egyre feljebb készül jönni a reggeli, hiába nyeltek nagyokat. Végül úgy döntött a reggeli, hogy jobb kint mint bent, és nyögve behánytam a hullámokba. Zöldült a fejem, meg vörösödött is, szédültem és öklendeztem, pedig már nem volt mit kiadjak. A hányás ráfolyt az arcomra és az ingemre, de nem mertem lemosni, mert mindkét kezemmel a csónak belső oldalán körbefutó kötélbe kapaszkodtam. Csak azért könyörögtem, hogy hamar a partra érjünk. Szerencsémre mielőtt elájultam volna, a kikötőbe értünk. Ira már várta a férjét, kivettek a csónakból, és a kunyhójuk egyik priccsére fektettek. Ira csak a fejét csóválta, megmosta az arcomat, levette rólam az inget, és beáztatta egy kis vízbe.

- Bolond az öregem, az ilyen gyenge kis legénynek nem szabad a tengerre szállnia. Jobb, ha iskolába jársz, és pap lesz belőled, vagy írnok - mondta egyszerűen, de én beleéreztem a le-kicsinylést is.

- De láttunk habléányt is! - nyögtem.

- Már megint képzelődik az a vénember, úgy látom, kezd már megbuggyanni. Holnap meg azt fogja mesélni, hogy óriási, sohasem látott fekete madarak tüzet köpködnek a hajókra - mondta, és a homloka felé bökdösött a mutatóujjával, majd legyintett.

Jó két óra múlva tértem teljesen magamhoz, addigra az ingem is megszáradt. Gondoltam, már haza tudok indulni, de még imbolygott a föld. Ekkor toppant be Panna nagy és Vegma, eléggé ellentétes arckifejezéssel. A nagymamám mérges volt, és aggódó, Vegma pedig örült nagyon, és az asztalra szórta a halakért kapott pénzt a felesége elé. De megszólalni nem tudott, mert a nagy hozzá szaladt, és sopánkodni kezdett:

- Hát nem megmondtam, hogy nem lesz jó vége a dolognak? Látod, én sohasem ültem csónakban, főleg nem egy ilyen dilis öregemberrel, de nem is néztem ki ilyen rosszul sohasem. Remélem, megjött az eszed, és nem akarsz többet a tengerre menni. Most pedig irány haza, ha lábra tudsz állni.

Láttam, az öregnek nem esnek jól ezek a szavak, de úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, csak annyit dörmögött méltatlankodva, hogy asszonybeszéd, bolond beszéd, majd a feleségéhez fordult:

- Nézd csak, annyi halat fogtunk, amennyit máskor egy hét alatt sem, és mind el is kelt, mert nem volt másoknak túl jó fogásuk.

- Ebből neked is jár, Myrox - mondta, és a zsebembe tett egy kisebb marék pénzt. - Mikor jössz legközelebb?

- Nem tudom, nagyon rosszul érzem magam még most is - mondtam szemlesütve, mert eszembe jutott, hogy nemrég még halász akartam lenni.

- Nagyon sajnálom, de azért ha erre jársz, nézz be a kunyhónkba, szívesen látunk - mondta szomorkásan, összeborzolta a hajamat, és kiment.

- Végre észhez tértél... - állapította meg elégedetten nagymamám. - Indulhatunk hazafelé? - kérdezte, én pedig bólintottam, elköszöntem Irától, és lehajtott fejjel, a nagymamám kezébe kapaszkodva kisomfordáltam.

Persze ez a hír is elterjedt, mint az iskoláé, és bár Srombáék később sem kötöttek belém, de öklendeztek, ha elmentem mellettük, és nagyot puffanva játszották az ájultat, megmutatva újra és újra, hogy mégsem vagyok olyan kemény legény, mint gondoltam. Szégyenemben és gyávaságomban elkerültem a tengerpartot, a folyóparton hajigáltam egyedül a kavicsokat, az erdő szélét jártam, vagy néztem a bányából kijövő, csillét toló embereket. Jobb napjaimon arra is volt türelmem, hogy az anyám pácienseivel, vagy hozzátartozóival beszélgessek. Pontosan egy ilyen napon történt, hogy egy kislányt jött hozzánk az anyukájával, akit úgy egykorúnak néztem magammal. Sudár termete, göndör, sötétbarna haja, és huncut mosolya rögtön felkelte az érdeklődésemet. Ovális arcán néhány szeplőcske virított, szeme pedig zöldebb volt a láncomon függő kónél. Csak a bőre volt természetellenesen fehér, vagy inkább áttetsző. Anyám megvizsgálta a kislányt, és kiküldte hozzám az udvarra. Nem mertem megszólítani, de ott sündörögtem körülötte, mintha valami nagy elfoglaltságom lenne.

- Mit keringsz itt körülöttem, mint kerge kakas a tyúkólban? - kérdezte halk, de éles hangon, csípőre tett kézzel.

- Hát, izé, én csak játszani szeretnék - motyogtam elvörösödve.

- Akkor meg miért nem azt mondd? - kérdezett tovább kuncogva.

- Azért, mert velem senki sem játszik, na - válaszoltam dühösen, és el akartam oldalogni a ház mögé, könnyezve szégyenemben és mérgemben.

- Nem mondtam, hogy nem játszok veled! - kiáltott utánam érdeklődve és reményteli hangon, mielőtt eltűnhettem volna a szeme elől.

- Ha te játszánál is, anyukád úgyse fogja engedni - vágtam vissza durcásan, kezeimet a zsebembe gyömöszölve.

- Azért mert olyan rossz gyerek vagy? - faggatott tovább óvatosan, csavargatva amúgy is göndör haját.

- Én nem tudom, de mások szerint biztosan - válaszoltam dacosan.

- Nem is látszol rossznak, csak egy kicsit pökhendinek - nézett rám búbájosan, félrebiccentve a fejét. Nem bírtam tovább a beszélgetést, és felszaladtam a padlásra, a kuckómba. Alig ültem le, máris feltűnt a feje a padlásajtóban. Tágra nyitotta a szemét, és álméklodva nézett széjjel.

- Hű de jó helyed van itt, feljöhetek megnézni? - kérdezte. Mielőtt bármit válaszolhattam volna, hallottam, hogy valaki kiabál az udvaron:

- Alma kedves, hol vagy, gyere, indulunk haza!

- Mennem kell, hív anyukám, remélem, még találkozunk - mondta kissé zihálva, majd lemászott a létrán, odaintett nekem, és elmentek. Én is lemásztam, és odasompolyogtam anyámhoz:

- Ki ez a kislány, aki itt volt az előbb?

- A bányafelügyelő lánya, egyébként Almának hívják. Nagyon kedves kislány. Az anyukája pedig Emma néni - mondta kérdezetlenül.

- Elég sápadt almácska - próbáltam ravaszul kihúzni anyámból, hogy mi lehet a baja.

- Igen nehéz gyerekkora volt eddig, a házból se nagyon engedték kilépni, mert nagyon gyenge a szíve. Mostanra egy kicsit megerősödött, Zuslahnak és a gyógyteáknak hála. Úgyhogy ne csúfolódj, ha jót akarsz - csattant fel.

- Mit gondolsz, engednének vele játszani? - kérdeztem reménykedve.

- Nem tudom, kisfiam, de majd megkérdezem - simogatta meg a fejemet - Jövő héten ugyan-ezen a napon újra el fognak jönni hozzánk - válaszolt, de hangjából nem sok reményt éreztem kicsendülni.

Egy héten keresztül mászkáltam a bányász negyed környékén, és találgattam, vajon melyik ház lehet az övék. De bárhogy leskelődtem, nem láttam őt, amíg le nem telt a hét. Aznap már tükön ültem, és az ablakon lestem ki, hogy mikor jönnek. Már azt hittem, hiába várok, de ha kicsit később is, megérkeztek. Bementek anyámhoz, és mint legutóbb először egyedül jött ki Alma.

- Láttalak tegnapelőtt az ablakból, de hiába integettem, nem vettél észre. Engem kerestél, igaz?

- Hmm... Ühmm... - habogtam zavarodottan, megint elpirulva.

- Igazam van, igazam van! - nevetett óvatosan, mellkasára szorítva vékonyka kezét, de fülig ért a szája. És akkor mi van, ha tényleg azt kerestem, hogy hol laktok? - fújtattam bosszúsan, egy fűcsomót rugdosva.

- Semmi rossz, nagyon örültem, mikor megláttalak. És képzeld, az anyukám megengedte, hogy eljöhess hozzánk, ha akarsz, bármikor, ugyanis én a betegségem miatt nem mehetek ki az utcára, pedig már sokkal jobban vagyok. És még eddig nem volt barátom, de most már te lehetsz az - mondta büszkén.

- Ó, ez remek, de hogy-hogy beleegyezett az anyukád? - kérdeztem boldogan, tátott szájjal, mint aki nem hisz a fülének.

- Anyukám szerint te is beteg vagy, és nagyon csúnya dolog, hogy nem barátkozik veled senki. Pedig aki iskolába járhat, az különben sem lehet rossz gyerek, ez biztos. És ezt is az anyukám mondta - magyarázta nekem.

- Már holnap elmehetek? - kérdeztem izgatottan és büszkén.

- Eljöhetnél, de nem tudod, hogy hol lakunk, és a mama azt mondta, hogy ma sajnos nem kísérhetsz el, mert még az orvoshoz is mennünk kell. De ha jövő héten jövünk, akkor már délután is átjöhetsz egy kicsike időre, nehogy túlságosan elfáradjak - locsogott vidáman. Én egy kicsit elszontyolodtam, hogy ilyen sokáig kell várnom, de abban reménykedtem, hátha rá tudok venni valakit, hogy elkísérjen hozzájuk, és ettől kicsit felderült az arcom, és örömm-

ben megpuszítottam, magam is elcsodálkozva utólag bátorságomon. De ő is visszapuszított, és mindketten elvörösödtünk. Egy ideig szótlánul álltunk, és vadul gondolkoztam, hogy most mit mondjak.

- Gyere, megmutatom a temetőmet - szóltam végül, és megfogtam a kezét.

- Neked van temetőd? - kérdezte kerekre nyitott tengerzöld szemével, mintha bolondot akarnék belőle csinálni.

- Hogyne lenne! - mondtam büszkén. - Persze nem igazi, hanem halott állatok vannak a sírokban. Vannak az utcánkban olyan rossz gyerekek, akik bedobják őket a kertünkbe, hogy bántsanak vele. Én meg szépen eltemetem, úgy, ahogyan a nagymamám halálakor is láttam. Itt van a kert végében, nézd meg, ha nem hiszel nekem - mondtam, és magam után húztam. - Látod, még sírcsillagot is tettem a hantjaikra, és virágokat is ültettem oda - mutogattam büszkén.

- Tényleg szépek nagyon. Hú de sok van belőle... - mondta megilletődve.

- Itt egy veréb nyugszik, itt egy rigó, itt egy kiskutya, itt meg egy cica - mutogattam sorba.

- Szeretnék én is egy kiscicát otthonra, de nem engedték az orvosok, nehogy megbetegedjek még jobban. Te nekem adnád őt? - kérdezte, a dombocskára mutatva.

- Neked adnám, de már csak a csontjai vannak meg, azokkal pedig nem lehet játszani - mondtam szomorúan, és megvontam a vállamat, és zavaromban a zsebembe dugtam a kezeimet.

- De miért hagyod, hogy csak a csontjaik maradjanak meg?! Miért nem vigyázol rájuk jobban?! Én azt akarom, hogy olyanok maradjanak, mint amikor meghaltak, és velem maradjanak! - kiabálta, és könnyek csorogtak végig az arcán, amitől igen furcsa érzésem támadt, mintha már hallottam volna ezeket a szavakat valahol.

- De hogyan? - habogtam, és én is éreztem az ismerős tehetetlen dühöt. - Még sohasem hallottam olyanról, hogy ha meghalt volna valaki, akkor ne temették volna el, és ne ette volna meg az Idő a vasfogával. Mert ha nem temetünk, akkor feljön az Idő a föld alól, és minket esz meg!

Alma nem válaszolt, csak pityergett, és elképzelttem, hogy nagy vagyok, fényes páncélban ülök a fekete lovon, és kivont karddal várom a vasfogú Időt, hogy legyőzzem, és soha senkinek ne kelljen félnie tőle. Ezt meg is mondtam Almának, aki ettől egy kicsit megnyugodott, és őszinte csodálattal nézett rám.

- Nagyon bátor vagy, Myró - mondtá, és összecsapta két tenyerét.

- I-igen - mondtam, de eszembe jutott, hogy nem is vagyok bátor, mert nem merek újból a tengerre szállni, sőt el sem mertem menni Vegmához és Irához azóta, sőt ezt sem mertem elmondani Almának, így mélységesen szégyelltem magam. Zavaromból csak az segített ki, hogy szólt Emma néni, mert menniük kellett. A rossz kedvem azonban megmaradt addig, amíg el nem határoztam, hogy másnap délelőtt azért is elmegyek Irához, hogy megtudjam, mennyire haragudtak meg hűtlenségem miatt. Egész este szótlán voltam, és nyugtalan, vártam is, de félttem is a reggeltől. Későn aludtam el, és elég korán ébredtem. Megettem ímmel-ámmal a reggelimet, pedig finom volt, mint mindig, ha Panna nagyfi készíttette. Meg is kérdezte, hogy beteg vagyok-e, de én csak a fejemet ingattam. Reggeli után felkerekedtem, és legyalogoltam Vegmáék tengerparti kunyhójáig. Kis ideig tétován ácsorogtam, majd megzörgettem az ajtót, és beléptem a kunyhóba.

- Myrox, vagyok, bejöhetek?

- Gyere csak, gyere. Régen nem voltál itt. Ilyen sokáig beteg voltál? - kérdezte kicsit szomorúan Ira.
- Nem, nem voltam beteg, csak nagyon megijedtem a tengertől, azért nem mertem jönni - mondtam szemlesütve, a zsebkendőmet gyűrögetve.
- Azért meglátogathattál volna minket, Vegma sokat emlegetett, és nem tagadom, én is - sóhajtott, és megsimogatta a fejemet.
- Attól tartottam, hogy nem fognak szeretni, ha nem megyek ki a tengerre - szipogtam.
- De kis elefántfóka vagy! - nevetett a könnyeit törölgetve. - Ha többet nem ülsz a halászbárkába, akkor is szívesen látunk bármikor. Megvárod Vegmát? Nagyon örülne neked.
- Persze, és segíték is kipakolni a zsákmányát - lelkesedtem fel, hogy nem haragszik rám.
- Jó lenne, ha valóban sok halat fogott volna, mert az utóbbi időben nem valami jól megy neki a halászat. Akkor fogta a legtöbbet, amikor te is vele mentél. Hiába erős még mindig, a fiatalokkal nem tudja felvenni a versenyt. Már arra is gondoltunk, hogy odaadjuk a csónakunkat, és ezt a halászkunyhót egy halászlegénynek, aki cserében elvállalná, hogy étellel, ruhával, és tüzelővel lát el minket halálunkig. De te csak ne törődj ezzel. Ejnye, de pletykás vagyok... - mondta, és a szájára ütött. Én persze úgy éreztem, hogy az én hibám is, ami történt, és talán nem is alaptalanul.
- Ül már le, ne ácsorogj. Kérsz egy kis somszörpöt? - mondta, és egy ronggyal letörülgette az egyik sámlit.
- Igen, kérek - bólogattam, és meg is ittam az egészet a kissé csorba csuporból. - De most már kimegyek, megnézem, hogy jön-e már vissza.
- Menj csak, lassan meg kell jönnie - nézett fel a munkájából, én pedig kísértél a tengerpartra. Az idő nagyon szép volt, gyenge szél fűjt, éppen kedvező irányból, hogy segítse a hazatérő halászokat. A homokban néhány döglöttnek tűnő áttetsző és kerek, szálal valami oszladozott a napon. Odamentem, és megfogtam, hogy megvizsgáljam, de rögtön el is hajítottam ordítva, mert valami megégette a karomat. Néhány halászigyerek a környéken ténfergett, és a homokban hemperegtek a röhögéstől, mikor meglátták, hogy mit csináltam. Könnyező szemmel futottam be Irák kunyhójába, és megmutattam neki vörös kezemet.
- Megégette a kezemet az a valami, ami a homokon feküdt, pedig csak vissza akartam dobni a tengerbe - mondtam, nyelve a könnyeimet.
- Gyere csak, megnézem - sietett oda, megragadva karomat. - Ez katonadolog, mindenkivel előfordult már, hogy megcsípte a medúza - legyintett. - Azt hittem, valami komolyabb történt veled. Bekenjük Ira néni csodakenőcsével, és mindjárt elmúlik. Valóban, miután bekente valami sárga és bűdös kenőccsel, enyhült a fájdalom.
- Mi komolyabb történhetett volna velem, Ira néni? - érdeklődtem sápadtan.
- Tudod nemcsak a szárazföldön élnek veszélyes állatok, hanem a tengerben is, amelyeket meg kell ismerni annak, aki a tengereken jár. Ha már ismerted volna a medúzát, akkor nem történt volna ez a baleset. De vannak nagyon kedves állatok, például a delfin, a sirály, a teknős, meg még sok más is. Ha megismered, nem fogsz félni a tengertől, hanem meg fogod szeretni, meglátod. Már ha érdekel, mert sokan vannak a városban, akik minket halásznépeket lenéznek, és így a tengert is. Vegma biztosan belehalna, ha el kellene szakadnia a tengertől, ettől a rozsdaszínű víztől... - csóválta a fejét szomorúan.

Talán még tovább is folytatta volna, de meghallotta, hogy kint kiabálnak a gyerekek a visszatérő halászoknak, és kiszaladtam, el is felejtve fájdalمامat. Már néhány csónak kikötött, de a Vegma csónakja nem volt közöttük. De néhány perc múltán őt is megláttam, dagadt a vitorla, sebesen siklott felém a csónak. A parthoz közel leeresztette a vitorlát, én pedig nagyokat kurjantottam:

- Hahó, Vegma apó, itt vagyok, erre, erre! - és integettem, ugráltam nagyokat.

Láttam, hogy megcsillan a szemében az öröm, és visszakiabált öblös hangján:

- Hahó, Myró, hahó!

A csónak kifutott a part menti fövényre, elkaptam a kötelet, és ügyetlenül rátekertem a póznára.

- Tudtam, hogy ma valami jó fog velem történni, mert amikor kiléptem hajnalban a kunyhóból, delfineket láttam az öbölben játszani - mondta, és megölelt, borostás arcát az enyémhez szorítva, majd feldobott a levegőbe.

- Segítsek kiszedni a zsákmányt a csónakból?

- Hát, ha akarsz, bár ma sem fogtam valami sok halat - legyintett, és el is kezdtük szétválogatni, én pedig kérdezgettem, hogy melyik hálnak mi a neve, és mire való. Amire végeztünk, Ira is megjött, és szemrevételezte a gyenge fogást.

- Most már menj öreg, és szórakoztasd a vendégünket, amíg el nem adom a halakat. Ráérsz rendbe rakni a csónakodat, ha hazamegy a fiú - mondta Ira, és elhessegetett minket maga mellől.

- Csináljuk meg előbb gyorsan a csónakot, úgysem csináltam még ilyet - rángattam meg a zubbonya ujját.

- Ha meglátja az asszony, le fog szidni - nézett körbe, mintha máris attól tartana, hogy élete párja máris ott lenne valahol, de én megragadtam kérges kezét, és a csónakhoz vonszoltam. Hamar kitakarítottuk, eligazítottunk mindent ahogy illő. Ira ugyan oda-odaintett, hogy lát minket, de a halakat nem hagyhatta ott, és ezért mi is csak visszaintettünk, mintha nem értenénk, mit is akar jelezni.

- Nagyon szép az idő, van kedved úszni egy kicsit? Úgyis régen úsztam már, csak úgy kedvtelésből - fordult hozzám Vegma apó, miután kicsit kiszuszogtuk magunkat.

- Nem hiszem, hogy volna kedvem hozzá - mondtam rémulten.

- De miért, jó meleg a víz is - értetlenkedett.

- Mert én nem tudok úszni, és még fürödni sem fürödtem a tengerben - mondtam morcosan, és elkeseredetten. - Különben is a tenger tele van csípős és veszélyes állatokkal. Itt van ni, a kezemet is megcsípte a parton egy medúza.

- Tudok egy jó helyet, ahol kellemes a víz, és semmiféle medúza nincsen. Ráadásul ha még nem mártóztál meg a tengerben, akkor nem is tudhatod, hogy milyen jó is az. Tudod a mi gyerekeink a járással együtt tanulnak meg úszni, a tenger a második lételelemük, és egy pillanatra már azt hittem, hogy te is közéjük tartozol. Hiába, öregszem, és elfelejtem, hogy a városi népek még a lábujjaikat sem nedvesítik be, nemhogy úszni tanuljanak. Nem is tudják, hogy miről maradnak le. De te, ha akarsz, akkor részese lehetsz annak, amit csak a halászok, és a családjaik ismernek - dörmögte, és megpaskolta a hátamat.

- Szeretném, de most csak fürödnék a sekélyebb részen.

- Nem is akartalak a mély vízbe vinni, a világítótorony alatt csak derékig ér a víz, ott igazán biztonságban leszel. Csak a sziklafalra ne mássz fel, nehogy leess, ha épp nem figyelek oda - mondta, én pedig megtorpantam, és végigfutott a hátamon a hideg, ahogy újból eszembe jutott minden a toronyról.

- No most meg mi történt? - hökkent meg, ahogy hullasápadt arcomra nézett. - Csak nem vagy rosszul? Menjünk vissza a kunyhóba? - fogta meg a karomat.

- Nem, csak megszedültem. Talán a csípés hatása - füllenttem, amitől vissza is tért a szín az arcomba. - Mi történt abban a világítótoronyban? Valamit hallottam, de csak suttogásokat - kérdeztem óvatosan, hátha magyarázatot kapok a történetekre.

- Én is hallottam, valamit, hogy két kíváncsi gyerek felment oda kísértetet nézni - mondta, és csillagot vetett. - Örülhettek, hogy az ördög el nem vitte a lelketeket. Én akkor sem mennék oda, ha a királyok minden kincsét ígérnék nekem - csóválta a fejét. - Egyébként két rendes ember lakott ott, egy házaspár, szóba álltak a magamfajtaival is, szerették egymást és a tengert is. Csak a hold tudhatja, hogy mi történt velük azon az éjszakán, amikor mindketten meghaltak. De ez akkoriban esett meg, amikor még nem is éltem. Azóta lakatlan az az épület... De ne beszéljünk ilyen gyászos dolgokról, hiszen már mindjárt megérkezünk - mondta, majd levetkőzött alsógatyára, és belegázolt a tengerbe. Én kicsit lassabban, de követtem a példáját. Először csak bokáig mentem be, de amikor láttam, hogy nem ragadnak el a tengeri szörnyek, egészen térdig beóvakodtam a tengerbe, majd visszafordultam a part felé. Magasan felettem állt a világítótorony, de semmi fenyegetőt nem éreztem sugározni belőle, csak szomorúságot, és elhagyatottságot. A sziklafal egészen meredeken zuhant a tengerbe, csak néhány csenevész bokor kapaszkodott elszántan a repedésekbe. Közvetlenül alatta, a néhány méter homokos sávon ott heverték a ruháink. Melegen sütött a nap, és a tenger is csak fodrozódott, szelíd arcát mutatva nekünk. A színe hol kék volt, hol vörösesbarna, attól függően, hogy honnan néztük. Vegma már úszkált mögöttem, nagyokat fújtatva, én pedig felé fordultam, és irigykedve néztem, hogy milyen izmos és ügyes.

- Gyere, szedjünk kagyló és csigahéjat, nekem gyerekkoromban szép gyűjteményem volt belőlük. Sokat szedtem magam is, de tengerészekről is kaptam néhányat. Sajnos már nincs meg, nem tudom, hol és mikor tűnhetett el - tárta szét a kezét.

- Hogy kell csinálni? - kérdeztem izgatottan.

- Kicsit beljebb jössz, és veszel egy jó nagy levegőt, behunyod a szemed, leguggolsz, és a keziddel addig keresel a homokban, amíg nem találsz valamit, vagy ameddig vissza tud tartani a levegőt.

- Itt miért nem jó, ahol most állok? - kérdeztem, hátha nem kell a víz alá dugni a fejemet.

- Ha nagyokat is akarsz találni, akkor beljebb kell jönnöd - csóválta a fejét, és maga mellé mutatott. Óvatosan melléléptem, mindketten nagy levegőt vettünk, és lebuktunk. Én néhány másodperc múlva fel is bukkantam, egy körömyi csigával a kezemben, de Vegma még a víz alatt volt. Még eltelt újabb néhány másodperc, de csak nem jött a felszínre. Meg is ijedtem, hogy itt van ni, ő megfulladt, engem meg ilyen veszélyes játékba vitt bele, és lenyúltam a vízbe, megragadtam a haját, és a víz fölé húztam a fejét.

- Mi történt, mi a baj? - nézett körbe kérdően.

- Hogy-hogy mi történt? - kérdeztem vissza felháborodva. - Hiszen ott voltál a víz alatt sokáig, és azt hittem hogy megfulladtál.

- Sokáig? - húzta fel a szemöldökét. - Talán egy percig sem voltam odalent. - Fiatalabb koromban négy percig is vissza tudtam tartani a levegőt, de még ma is megy a három perc - mondta elgondolkodva, majd rám kacsintott, én pedig tátott szájjal néztem vissza rá, mintha ki tudja, milyen csodalény lenne. El is nevette magát, és a háta mögül elővett egy tenyérnyi csigaházat. Izgatottan vettem el tőle, kivittem a partra, és óvatosan a fövényre tettem, majd visszafutottam a vízbe.

- Folytatjuk? - kérdezte mosolyogva.

- Hát persze - mondtam megrökönyödést színlelve, mintha az előbb nem is én ijedtem volna meg. Legalább másfél órán keresztül játszottunk, és én nem is vettem észre, hogy megkaptam az első úszásoktatást. Ráadásul ezután legtöbbször én találtam a nagyobb kagylókat és csigákat, amin Vegma látszólag nagyon bosszankodott. Végül teljesen kifáradva kifeküdtünk a partra. Ott helyben el tudtam volna aludni, de nem engedte, hanem amikor megszáradtunk, visszaindultunk a piacra. A piacon már nem volt ott Ira anyó, ezért a kunyhóba siettünk.

- Nézd Ira anyó, mit szedtem a tengerben! - mutogattam meg kincseimet boldogan. Ő is megcsodálta, abba hagyva a leves kavargatását egy kis időre.

- Éhesek vagytok, tengeri medvék? - kérdezte, miután megkóstolta a levest, és csettintett egyet, mi pedig egyetértően bólogattunk. Ira anyó elő is vett két öreg, kissé csorba tányért, és egy szinte újat, amit megsimogatott, amikor elém tette. Csillagot húzott a kenyér aljába a kés hegyével, megszegte a kenyeret, és levágott belőle egy-egy barna szeletet mindenkinek, és szedett a tányérunkba hallevest, majd elmondtuk az asztali áldást, és jól belakmározottunk. Bár nem volt sem második fogás, sem édesség, most valahogy, számomra is érthetetlenül, nem is hiányzott, pedig azt mondta rám még a nagymamám is, hogy fincogós vagyok az étellel. Ezután hazafelé irányítottak, én pedig megígértem, hogy eljövök, amikor csak tudok. Integgettünk egymásnak, amíg csak a házak közé nem értem. Az utcánkban természetesen ott ólálkodtak Srombáék, de most a csúfolódásuk sem tudta jó kedvemet elrontani, amit észre is vettek, és ők kezdtek el bosszankodni. Otthon mindent elmeséltem Panna nagyinak, ő pedig ájultozott és rémüldözött, állandóan valami hóbortos vénembert emlegetve, aki életveszélynek teszi ki az egyetlen unokáját. Amikor megtudta, hogy ott is ebédeltem, egy kosárba összekészített lisztet, tésztát, meg más egyebet, és megígértette velem, hogy ha legközelebb megyek, ezt is vigyem magammal ajándékba, hiszen olyan szegények, hogy a betevő falatjukat is alig fedezi az a hal, amit fog Vegma. Ezután felmentem a padlásra, összerendeztem egy dobozban a kincseimet, és kiválogattam azokat, amelyeket Almának fogok adni, ha eljönnek. Estig itt játszadoztam boldogan, és csak akkor jöttem le, amikor vacsorázni hívtak. Bár érezhetően nem nagyon örültek szüleim, hogy újra összebarátkoztam Vegmáékkal, de mivel látták, hogy kedélyállapotom sokat javult, és arcom is kipirosodott, megbékültek végül. Hamar el is álmosodtam, és elhatároztam, hogy a héten valamelyik délelőtt még elmegyek Vegma apóval fürödni. Bebújtam az ágyamba, és hamar elszunnyadtam. Nagyon jól aludtam, és azt álmodtam, hogy egy hajó parancsnoka vagyok, és veszélyes kalózkodat üldözünk Vegmával és Almával, furcsa, fekete ruhákba öltözködve. Kopogásra ébredtem fel, de nem az ágyamban, hanem a bányász negyed egyik háza előtt. Kezemben néhány szál ritka mezei virágot szorongattam. Már láttam ezt a házat, sétáim során, ebben biztos voltam. A kopogást fentről hallottam, ezért felnéztem az ablakra. Alma csodálkozó, egyben örvendező arcát láttam az üveg mögül. Integtetett nekem, és mutatta, hogy várjak az ajtóban. Kis idő múlva ki is nyílt, és Emma néni állt előttem.

- Te aztán korán keltél ma - csodálkozott. - De azért gyere csak be, ne ácsorogj a küszöbön. Reggeliztél már?

- Még nem. Tessék, hoztam virágot - mondtam, és örültem, hogy kellemes meglepetés ért a mai reggel is.
- Nos, akkor Almával reggelizhetsz fenn a szobájában. Egy kicsit gyengélkedett éjszaka, ezért jobb, ha még nem jön le. A virágot pedig inkább add oda neki, nagyon fog örülni - mondta, és felvezetett egy lépcsőn az emeletre.
- Úgy örülök, hogy meglátogattál - mondta, majd megölelt és megpuszilt. - De szép virágok, nekem hoztad, igaz? - csodálkozott rájuk. Odanyújtottam a virágot, és egy kicsit zavarodottabban, de visszapusziltam, majd az ablakhoz léptem, és kinéztem. Innen végigláttam az egész városon, és ezért kicsit irigyeltem emeleti szobájáért.
- Hogyan találtál ide ilyenkor? - kérdezte, miközben egy vázába rendezgette a virágokat.
- Nem tudom igazán, de elő szokott fordulni olyan, hogy alvás közben valóságosan sétálok mindenfelé. Most itt ébredtem fel az ajtótok előtt - vontam meg a vállamat, és figyeltem, hogy megjed-e vajon.
- Nahát, de érdekes! - tapsolt izalmában. - Sajnos velem még nem történt ilyesmi - szontyolodott el egy kicsit, én pedig mesélni kezdtem neki, hogy már hányszor történt meg velem, és milyen furcsa, vagy izgalmas helyzetekbe sodort. Még a fekete lovat is megemlítettem. Közben persze megígérttem vele, hogy ne mesélje el senkinek amit megtudott tőlem, és ő erre buzgón bólogatni kezdett. Figyelmesen hallgatott, míg az anyukája behozta a reggelit, amit meg is ettünk mindketten. Elég nagy adagot tüntettünk el, de észre sem vettük, olyan jól éreztük magunkat. Sok mindent elmeséltem, még azt is, amit másnak még soha. Egyedül a világítótoronyról, és a gyermekkori betegségemről hallgattam. Egyszer a zsebembe tévedt a kezem, és meglepetten vettem észre, hogy nálam vannak az ajándékba szánt kagyló és csigahéjak is, amit rögtön oda is adtam. Úgy vette át, mintha valamiféle kincs lett volna, és köszönetképpen kétszer is megpuszilt.
- Úgy örülnék, ha máskor is eljönnél hozzám, amikor épp nem történik veled semmi csodálatos - kérlelt reménykedően, kezemet a két kis hideg keze közé szorítva. - Tudod nekem csak ritkán szabad kimennem, és csak biztonságos helyre - mondta szomorúan.
- Hozzánk azért elengedhetnének, nem? - gondolkodtam el. - Úgy hallottam anyukámtól, hogy a szabad levegő a legjobb gyógyszer, és játszhatnánk a kertünkben is.
- Majd megkérdezem, jó? - kérdezett vissza, komolyan elgondolkodva a hallottakon.
- Az nagyon jó lenne - bólogtam, és a kinyíló ajtó felé néztem.
- Hová tettétek a reggelit, kislányom? Ugye nem dobtátok ki az ablakon? - kérdezte Emma néni, megpillantva, hogy még morzsa sincs az asztalon.
- Megettük mindet, anyukám - mondta, és egy kicsit elpirult, mintha már próbálkozott volna ezzel a trükkel. Ezért aztán az anyukája az ablakhoz ment, és lenézett a kapu elé, de nem látott semmit.
- El szeretnék menni valamikor Myróhoz. Engedd meg, édes anyukám - könyörgött, megragadva a kedvező pillanatot, és anyukája kezét.
- Még meglátom - mondta mosolyogva, aztán felém fordult:
- Itt az ideje, hogy haza menjél. Almának pihennie kell. Előtte bemutatlak a férjemnek, aki most indul a bányába, ugyanis ott dolgozik - mondta, és hessegetett volna már kifelé.
- Jó, megyek - mondtam nem túl vidáman, puszival búcsúztunk el egymástól, és lementünk a földszintre, ahol egy alacsony, de erős testalkatú, szakállas férfi állt.

- Ő az a kisfiú, akiről beszéltem, Myrox, a bádigos kisfia. Az anyukájához járunk Alma gyógyszereiért.

- Üdvözlöm fiatalember, örvendek, hogy megismerhettem - nyújtott kezét barátságosan. - Én vagyok Alma apukája, hívjál Rash bácsinak. Nagyon szeretném, ha vigyáznál Almára, ha együtt vagytok - futott át az arcán valami szomorúság. Paroláztunk, majd elbúcsúzott, mert sietnie kellett. Az ajtóban elváltunk, Rash bácsi elindult a bánya felé, én pedig hazafelé.

- Hol kóvályogtál már megint, Myró - fogadott sóhajtva a nagymamám, amikor beléptem a konyhába. - Gyere, egyél valamit, mielőtt kész az ebéd, biztosan nagyon éhes vagy.

- Nem vagyok éhes, Almáéknál reggeliztem.

- Azért szólhattál volna. Megijedtem, mikor láttam, hogy nem vagy az ágyadban. Eddig még sohasem fordult elő, hogy előttem keltél volna fel - mondta megkönnyebbülten, én pedig nem világosítottam fel, hogy sajnos nem tudtam szólni senkinek, hogy vendégségbe készülök.

A következő hetekben többször is elmentem a Vegmáékhoz, és nagyon jól éreztük magunkat. Alma is meglátogatott néhányszor, én is őt, amikor csak tudtam, és már szinte úgy éreztük, hogy testvérek vagyunk. Sokat játszottunk a kertben és a padláson, persze Srombáék kilesték játékunkat a kerítésen keresztül, és újabb csúfolódásokat találtak ki a szerelmespárról, de nem érdekelt bennünket, és nem is értettük az egészet, hiszen nem voltunk utcagyerekek, akik úgy gondolták, hogy mindent tudnak a szerelemről. A nyár végére egészen jól megtanultam úszni, és már a nyakig érő vízbe is be mertem menni, de tovább nem, hiába biztatott Vegma apó, hogy vigyázni fog rám. Lassan, ahogy közeledett az iskolakezdés, egyre nagyobb izgalom tört ki az egész családon. Új ruhákat, a piszkos rózsaszínű egyenruhát, krétákat, - színeseket is - palatáblát, tollat, tintatartót, füzetet kaptam, meg egy táskát is, amibe mindezeket bepakolhattam. Egy héttel a nagy esemény előtt végre rá tudtam magamat venni, hogy elmenjek újra halászni, bár előző éjjel hatalmas vihar száguldott a tengeren, a várost is megtépázva kissé. Nem is szóltam senkinek semmit, reggel felkeltem, nem reggeliztem, de az elemózsiás kosarat, amit Panna nagyfi mindig kikészített, ha mentem Iráékhoz, magamhoz vettem, és elindultam. Az elemózsiás kosárból először volt egy kis sértődés, és visszaküldték velem a kosarat, de Panna nagyfi felkapta, és visszavitte. Nem tudom, hogy mit beszéltek, de a kosár tartalma ott maradt, és a szüleim sem morogtak ezért sohasem. Gyönyörű tiszta idő volt, a szél is épp csak fújt, az égen csak egy szál felhő árválkodott, lustán húzva dél felé. Azért nem bá-mészködtem nagyon, nehogy elkéssek. A nádfedeles kunyhóhoz érve kicsit tipródtam, de csak erőt vettem magamon és benyitottam.

- Nocsak, kit látok, de korán jöttél ma! - kiáltott fel jókedvűen Vegma apó, és huncutul nézett rám, mert kitalálta szándékomat.

- Én is elmennék ma reggel halászni, ha nem baj - kérdeztem izgatottan, és egyik lábamról a másikra álltam.

- Ez derék, fiacskám, már vártam ezt a komoly elhatározást, még akkor is, ha egy halat sem fogunk ma - veregetett hátba óvatosan, hogy ne essek hasra.

- Remélem, nem fogok útban lenni, ha mégsem úgy történik minden, ahogy gondoljuk.

- Egy kis gyomorháborgás nem számít, az a fontos, hogy szabadulj meg a félelmeidtől. Ha pedig Zuslah is vigyáz ránk, mi bajunk lehet? - nevetett, és kimentünk a kunyhóból a csónakhoz. Beszálltunk, és a halászhelyünk felé igyekeztünk. Már messziről láttuk, hogy a vihar alatt valami tragédia történhetett, mert gerenda- és deszkadarabok úsztak a vízen.

- Ez egy gazdag kereskedőhajó roncsa lehet - morfondírozott. - A vihar elől akartak biztosan bemenedülni a város öblébe, de zátonyra futottak. Nézzünk körül a zátonynál és a partok mentén, hátha még életben maradt valaki - mondta fejcsóválva, majd felállt, és elővett az ülés alól egy kúrkkagylót, amibe háromszor erősen belefúj. Hamar válasz is érkezett több helyről, és az apró vitorlák növekedni kezdtek, ahogy közeledtek felénk. Mi a zátony felé indultunk legelőször, én kiültem az orrba, és erősen figyeltem.

- Ott, jobbra előre, valami mozog a sziklán! - kiabáltam mutogatva, mire Vegma apó irányt változtatott.

- Mintha egy gyerek lenne fekete ruhában - mondtam, meresztgetve a szememet. A gyerek furcsán belecsúszott a vízbe, és úszni kezdett a csónakunk felé, de látszott, hogy nincs sok ereje fenntartani magát a víz felszínén.

- Felénk úszik, de meg fog fulladni! - sikoltottam rémülten.

- Fogd a csáklyát, és akaszd a ruhájába, ha közelebb érünk! - mondta, én pedig előhúztam a csáklyát, és előre tartottam, mint valami páncélos lovag, szememet a bizonytalanul közeledő alakra szegeztem. Megdörzsöltem a szememet, mint aki nem jól lát, mert ahol az előbb még gyereket láttam, most egy kutyát pillantottam meg, amely bár nagytestű volt, mégis határozottan kölyökkutya vonásokat mutatott. De szólni nem tudtam Vegmának, mert már egészen közel értünk a kutyához, de az süllyedni kezdett. Hirtelen előrenyújtottam a csáklyát, mintha bele tudna kapaszkodni. De tovább süllyedt egy kicsit, aztán megakadt valahogyan a csáklyában.

- Segíts Vegma, nem bírom tartani! - kiabáltam, minden erőmmel megpróbálva kiemelni a már alélt testet. Vegma megállította a csónakot, és segítette kihúzni a vízből. A csáklya valamiféle nyakörvbe akadt fenn, és annál fogva próbáltuk a csónakba vonszolni. Már majdnem sikerült, amikor a nyakörv elszakadt, és csúszni kezdett vissza a tengerbe. A nyakánál sikerült elkapni, és úgy szorítottam, mintha az életem függne tőle. Végül nagy nehezen a csónakba emeltük, és ekkor nézte meg alaposabban Vegma apó, hogy mi is az, amit kihalásztunk. Elkerekedett szemmel hátrált a csónak hátuljába, és remegő kézzel a kutyára mutatott:

- Ez egy szalamandra kutya! Dobjuk vissza a tengerbe, mielőtt feléled, és széttép bennünket!

A kutya majdnem olyan nagy volt, mint én, a bundája rövid, fényes, mégis puha, fekete, ami azonban a legkülönösebb volt rajta, azok a sárga szabálytalan, kissé kifliszerű foltok, amelyek az egész testét beborították.

- Nem engedem vissza, ha már egyszer kimentettem! - kiabáltam vissza. - Ő az én kutyám lesz, és nem engedem bántani! - mondtam eltökélten.

- Te nem tudod, hogy mit beszélsz! Ez egy rabszolgavadász kutya, és a gazdáján kívül mindenkit megöl! - kiáltott fel rettegve, amikor meglátta, hogy az állat kinyitja a szemét.

- De hát én vagyok most már a gazdája! - mondtam méltatlankodva, és átötteletem a kutya vizes bundáját. - Ezentúl Kifli lesz a neve! - kiáltottam, utalva ezzel a mulatságosan kajla, kis füleire, és a mintákra a bundájában.

- Meghalunk! - jajgatta keze közé fogva a kezét, majd felém mutatta az elszakadt láncot, ami a kutyán volt. Egy ezüstérme fityegett rajta, amin két ilyen kutya tépett ketté egy embert.

- Ez Filg kalózkapitány kutyája, és valószínűleg az ő hajója süllyedt el! - kiáltotta elsápadva, és megpróbálta a csáklyát a kutya alá erőltetni, hogy emelőként használva azt, kilökje a csónakból.

Hörrg - morgott a kutya, négy lábra állt, és bár még remegtek a lábai, elkapta a csáklyát a fogaival, és megrázta.

A csáklya másik végén úgy rángatózzott Vegma, mint egy felmosóröngy, de nem engedte volna el semmi pénzért. A kutya elengedte a rudat, erre Vegma csáklyástól a vízbe esett, és onnan ordított nekem:

- Ugorj Myrox, mielőtt téged is megtámad! Majd kiúszunk a partra, nincs túl messze, a többiek majd elintézik a dögöt!

Ránéztem a kutyára, ő pedig visszanezett. Nem láttam a szemében semmiféle rosszindulatot, megszagolgotott, nyüszögött egy darabig, majd képen nyalt, és az ölembe fektette a fejét.

- Biztosan szomjas vagy, szegénykém - mondtam neki, és a vizes tömlőből a vízmerőbe töltöttem egy keveset. Belefetyelte, és hálásan nézett rám, mintha még kérne, ezért töltöttem még. Ezt is megitta, majd szimatolni kezdett a levegőbe, és olyan panaszosan vonyított, hogy Vegma, aki belekapaszkodott a csónakba, és a pereme felett leskelődött, visszacsobbant a vízbe. Közben a többi halász is megérkezett, és halálos csendben nézték, hogy mi fog történni. A kutya megnyugodott, majd újra szimatolni kezdett a hajó orra felé, és megint rám nézett.

- Éhes, vagy, kiskutyuskám, várj, adok valamit Vegma apó reggelijéből - mondtam, és elővettem a szalonnát meg a kenyeret, majd falatonként odaadtam neki. Óvatosan vette el az ételt, és meg is ette mindet, még véletlenül sem harapott meg. Ezután nyújtózkodott egyet, képen nyalt újra, és csóválni kezdte a farkát. A halászok, látva, hogy milyen szelíd velem, közelebb óvakodtak. Ez azonban nem tetszett a kutyának, mert morogni kezdett, és kivicsorította a fogait. Erre újból hátráltak, Vegma pedig elengedte a csónak peremét.

- Most mit csináljak? - kérdezte Vegma a többi halásztól. - Nem hagyhatom magára Myrót, de a kutyától félek visszamenni, Myrót pedig úgy néz ki, nem bántja.

- Gyere, ússz ide, azután átdobunk egy kötelet, és bevontatjuk a csónakot - kiabálták a bátrabbjai.

- Inkább gyere vissza, majd megmondom Kiflinek, hogy te jó ember vagy, és ne bántson - próbáltam meggyőzni.

- Hogy értené ezt meg egy kutya! - fújtatott a vízben mérgesen.

- Azt én sem tudom, de egyszer megpróbálhatjuk - vontam meg a vállam.

- Jól van, lassan megpróbálok felhúzódkodni - mondta, és úgy is tett. A kutya halkán morgott, indulat nélkül, én meg csitítottam, és amikor ez sem használt, rákiabáltam, és megcibáltam a fülét. Ugatott erre egyet méltatlankodva, de ez is elég volt, hogy megkövüljön mindenki a csónakokban, majd kissé affektálva nyekergett, és lefeküdt, de azért a szemeit Vegmán tartotta, aki végtelen lassúsággal beszállt.

- Nekem teljesen elment az eszem, egy csónakban vagyok ezzel a vérebbel! - sóhajtotta az égre pillantva, mintha onnan várna segítséget. Mikor látta, hogy semmi sem történik, felvonta a vitorlát, és a kikötő felé irányította a csónak orrát. A többiek is követték, akiknek néhány fadarabot is sikerült megcsáklyázni időközben, valamint egy láncokkal összekötözött, szétzúzódott fejű kisebb trogg tetemét, ami lesüllyedt volna, ha nem akad fenn a láncánál függve egy hegyes sziklán. Úgy látszik, meghallották a halászok családtagjai is a kürtjeleket, és mind ott ácsorogtak a parton. Megkönnyebbülten sóhajtottak, amikor látták, hogy minden csónak megvan. Mi futottunk partra elsőnek, és igencsak csodálkoztak, hogy Vegma nagyon lassan mozog, izzad a homloka, és nem válaszol a kérdésekre.

- Mi a helyzet, Vegma! Ellopták a nyelved meg az eszed a szirének? - kiabáltak neki jókedvűen. Ira anyó is szaladt oda, ahogy a súlya engedte, és idejött a csónakhoz, hiába próbálta hessegetni Vegma apó. Sőt annál inkább futott. A kutyát kissé felzaklatták a hangok, de nem állt fel. Ira anyó akkor ért a csónakhoz, amikor Vegma apó kiszállt.

- Myróval van valami baj? - kérdezte sopánkodva, és benézett a csónakba, hiába próbálta férje odébb taszigálni.

- Hörr! - nézett rá a kutya inkább érdeklődően, mint mérgesen.

- Eridj onnan, te csúnya kutya! Hagyd békén Myrót! - kiabálta mérgesen, és egy törlőronggyal csapdosni kezdett. A kutya mintha vigyorgott volna, és elkapta a törlőrongyot, majd felállt, és várta, hogy most mi lesz. Valaki elkiabálta magát, hogy Uram Isten, szalamandra kutya, ettől egy perc alatt kiürült a kikötő, és az ajtók, ablakok részéből kukucskáltak ki az emberek.

- Nem bánt a kutya, Ira néni, nem kell félni! Az enyém, én találtam a tengerben, és kimenttem! - újságoltam lelkesen. - Te meg engedd el azt a rongyot! - rivalltam rá a kutyára, aki meg is tette, bár szemrehányóan nézett rám, hogy miért rontom el a játékát, és kilépett a csónakból. Nagyot nyújtózott, és várakozóan nézett vissza rám. Én is kiszálltam a csónakból, és azon gondolkodtam, hogyan fogom hazavinni magammal, amit egyre jobban eltökéltem magamban.

- Vegma apó, nem volna véletlenül egy nyakörve meg pórása?

- Azt hiszem nincs, de összeütök valamit, amit ha felraksz rá, úgy tűnhet, hogy te vezeted ezt a kutyát, már ha hajlandó lesz elviselni - csóválta a fejét, és bement a kunyhójába. Néhány perc munka után elő is bukkant, és kezében egy bőrből és kötélből összeeszkábált alkalmatosságot hozott ki, majd letette a földre.

- Azt azért ne várd, hogy még fel is tegyem rá - mondta, és hátrább húzódott. A kutya kényelmesen odament, megszaglászta és rám bámult kíváncsian sárga szemével. Odamentem, és rátettem a nyakörvet a pórázzal. Kicsit bosszúsan szuszogott, de máshogy nem fejezte ki nemtetszését. Ezután megfogtam a póráz végét, és óvatosan meghúztam. Nem ellenkezett, hanem farkcsóválva jött mellettem, nem kellett sem húzni, sem visszatartani, ami úgyszemint sikerülhetett volna. Amikor ezt tapasztaltam, nagy peckesen kihúztam magam, hogy legalább egy kicsit látsszak ki a kutya mögül.

- Viszlát, Vegma apó, kezét csókolom, Ira anyó, amikor tudok, jövök! - kiáltottam vissza, majd befordultam a főutcára, ahol egy hatalmas kandúr lefetyelt a folyóparton, és rosszat kezdtem sejteni... Rögtön elöntött az izzadtság... Kifli ugatott egyet, a kandúr észrevette, és nagyot nyávogva helyből beleugrott a folyóba, és széleseben az egyik zátonyra úszott, ott pedig keserves vernyákolásba kezdett. A gazdasszonya kirohant, de amikor meglátott a kutyával, sarkon fordult, kiesett a papucsáiból, és visszafutott a házba. Onnan jajveszékelt a macskája miatt. Szerencsére a kutyának esze ágában sem volt üldözni, ezért csakugyan úgy tűnt, mintha a helyzet ura lennék. A főutcán máskor több kutya is csavargott, de most mindegyik hanyatt-homlok elrohant és elrejtőzött. Csak két kutya kergetőzött, egy vérbeborult szemű buldogféle, és egy kicsi, maszatos, sárgásbarna, hosszúfülű vásártéri keverék menekült előle nyüszítve, pontosan felénk. Bluff... Egyenesen beleütközött a kiskutya Kifli lábába, amitől nyikkanva egyet felhemperedett, és hanyatt fekve, üveges szemmel nézett fel, a halálra készülve. A másik kutya vérszemet kapott, és ki akarta használni a kiskutya kiszolgáltató helyzetét, hogy szétszaggassa. Valószínűleg ő sem fogta fel dühében, hogy egy tőle sokkal nagyobb kutya áll előtte. Felsikoltottam, mert féltettem a kiskutya életét, de mielőtt a torkába mélyeszthette volna a fogait, Kifli elkapta a nyakánál fogva, és egyetlen fejmozdulattal behajította a falécekből készült kerítésen keresztül az egyik ház udvarába. Ettől észhez is tért,

és berontott a házba a félelemtől. Valószínűleg nem ott lakhatott, mert edénycsörgést, kiabálást, vonyítást hallottam bentről folyamatosan, de nem bukkant elő. A kiskutya még mindig ugyanúgy feküdt. Kifli megcsóválta kurta farkát, és képen nyalta, úgy, hogy az fél métert csúszott a porban ettől az eseménytől, de magához tért. Nem tudta eldönteni, hogy mit tegyen, fusson, vagy maradjon, de aztán mégis farkcsóválva odament Kiflihez, megszagolta, és orron nyalta. Kifli ettől akkorát tüszentett, hogy az felhemperedett újra, és el akart szaladni. De Kifli csak állt, és úgy nézett ki megint, mintha vigyorogna. Csak ekkor tértem magamhoz az izgalomból, megsimogattam, megöleltem Kiflit, és megdicsértem, aminek az lett az eredménye, hogy engem is képen nyalt. Mindenhonnan kíváncsiskodó fejek kandikáltak ki az ablakokból, de senki sem jött ki, csak egy szitkozódó szakácsnő rugdosott ki egy szükülő kutyát a házúból. Tovább indultunk, a kis korcs pedig először néhány méterről, majd egyre közelebről követni kezdett minket. Mire hazaértünk, a kutya már Kifli lába között sétált, még a nap se sütötte a fejét. Mindenhonnan csodálkozó és rémült tekinteteket láttam, most bezzeg Sromba sem volt a környéken, hogy jól ráijeszthessek. Kinyitottam a kaput, magam elé engedtem Kiflit, és bementünk. Hogy, hogy nem, a kiskutya is beslisszolt, de most nem törődtem vele. Kiflit csendre intettem, és beléptem torkomat köszörülve a konyhába, ahol Panna nagyí épp az utolsó keveréseket végezte az ebéden, kezében a fakanállal.

- Szerbusz Myrókám, jókor jöttél, kész az ebéd. Jól érezted magad? Mit csináltál délelőtt? - mondta, még mindig háttal állva nekem.

- Képzeld, elsüllyedt tegnap éjjel egy kalózhajó a zátonyoknál, és megmentettem egy kutyuska életét! Nem tudtam, hogy mit csináljak vele, nem akartam a tengerben hagyni, ezért haza-hoztam - újságoltam lelkesen.

- Húha, ez igen - bólogatott nem túl meggyőzően, és felém fordult. Ekkor lépett be szemtelenül a kiskutya, éhesen körbeszimatolva.

- Nem valami szép, és nem is tiszta ez a kutya, biztosan egy szegény matrózé lehetett. Jól tetted, hogy nem hagyta a sorsára, ő is Isten teremtménye - ingatta a fejét szomorúan, csípőre tett kézzel.

- De nagymama, ez nem az a kutya, ő csak elkísért minket. Kifli megmentette az életét, egy nagy kutyától! - dicsekedtem el a hőstétével.

- No akkor nézzük, hol van az a hős - sóhajtott, és kilépett, mielőtt felkészíthettem volna a látványra.

- Áááá! - sikoltott fel nagymama magas fejhangan, és próbált visszahátrálni a konyhába, de beleakadt a papucs a küszöbbe, és a fenekére huppant. Kapálózva próbált felállni, de Kifli odalépett hozzá, és az arcába bámult néhány centiméterről, mintha azt kérdezte volna, hogy mit üvöltözik ez az öregasszony, hiszen rá sem mordult.

- Segítség, gyilkos, segítség, szét akar tépni ez a fenevad! - kiabálta rémulten.

- Ne bánts, Kifli, gyere onnan! - kiabáltam rá én is, mert csak megijedtem. Kifli sértődötten rám nézett, végignyalta nagymamám képét, kísértelt a diófához, levizelte, és kissé arrébb leült, úgy, hogy azért jól lássa, hogy mi történik a konyhában. Nagymamám csak percek múlva tért magához, bár vizes zsebkendővel törölgettem az arcát. Kinyitotta a szemét, és rémulten rám nézett:

- Csak álmodtam azt az óriási kutyát, igaz?

- Nem álmodta, ott ül a diófa alatt - mutattam oda. - De nem bántott, nem kell félni.

- Majd ad nekünk az apád, ha meglátja, mit fogtál a tengerből! - nevetett fel egy kicsit idegesen.

- Segíts nagymama, hogy velem maradhasson - könyörögtem összekulcsolt kézzel, és sírva fakadtam.

- Majd meglátom, mit tehetek... Jó lenne, ha eldugnád valahova, amíg fel nem készítjük a fiamekát a látványra. Mit gondolsz, beférne a budiba? - töprengett el, meghatódva ragaszkodásomon.

- Nem hiszem, hogy beférne a budiba, de majd kitalálok valamit - csillant fel a szemem.

- És mi lesz a másik kutyával? - kérdezte. - Remélem, nem akarod azt is megtartani?

- Ő magától jött velünk, de szeretném, ha maradna, így legalább lenne társa Kiflinek.

- Zuslah bajuszára! - nyögött fel. - Egyszerre két kutya! - emelte égnek a kezét. - Hogy mi lesz ebből?! Legalább már tudod, hogy mi legyen a neve?

- Őööö - gondolkodtam egy ideig. - Megvan! Császár, ez jó lesz?

- Nekem jó, de egyél, és rejtsd el őket valahova - vonta meg a vállát.

Megebédeltem, nagymamám addig kikészített egy kevés ételmaradékot a kutyáknak, és egy kicsi meg egy nagy cserépedénybe szétosztotta. Kivitem a ház háta mögé a két edényt, és a földre tettem.

- Kifli, Császár, gyertek enni - kiabáltam. Kifli farkcsóválva hozzám szaladt, utána pedig a Császár. Császár bele akarta vetni magát a nagyobbik tálba, de Kifli ráfordult, amire a lába közé húzta a farkát, és leült, aprókat nyüsztve. Eljűk raktam a tálakat, hátraléptem, és vártam, mikor fognak elkezdni enni, de Kifli meg sem mozdult, csak szimatolt a levegőbe.

- Most mi van, nem kell az ennivaló? - szólaltam meg egy perc múlva. - Egyetek már, no - szólítottam fel őket. Erre mintegy varázsütésre Kifli nekiesett az ételnek, és jó étvággal habzsolta befelé. Császár azonban még mindig a tálkája előtt ült remegve a türelmetlenségtől. Kifli is felnézett, néhány másodpercig bambán bámulta, hogy mi történik, majd odasétált Császárhoz, és úgy megbökte hátulról, hogy beleesett az orra az ételbe. Az óvatosan lenyalta róla a falatot, és mivel látta, hogy nem bántja senki, először lassan, majd egyre gyorsabban ette az ennivalót. Kifli is visszalettogott, és gyorsan tisztára nyalták tányérjukat. Mindkettőjüket megsimogattam, és megdicsértem, bár Császár kissé még félt. Eközben nagy egy ócska fadézsába langyos vizet töltött, és szólt, hogy hozzam Császárt fürödni. Felkaptam az ölemből, és beletettem a kádba. Olyan szemrehányó tekintettel nézett rám, hogy nevetésre fakadtam. Alaposan lesikáltam róla a rengeteg szennyet, mire végeztünk, egy aranyszőrű, édes kutya lett belőle. Sértődötten rohángászott egy darabig az udvarunkon és a kertben, de lassan megbékélt. Kifli is vele rohángált, látszott, hogy jól érzi magát. Lassan közeledett szüleim haza-jövetelének az ideje, és gondolkodni kezdtem, hogy hova tudnám őket elrejteni. Még a padlásra is felmentem töprengeni, de nem jutott az eszembe semmi. Ekkor recsegést hallottam, a következő percben pedig Kifli kíváncsi tekintetét pillantottam meg az ajtónyílásban.

- Ez az, gyere ide kiskutyám! - kiáltottam fel, és magam mellé mutattam. Kifli oda is jött, és mellém heveredett. Lentről viszont vékony hangú vonyítást hallottam, ezért lenéztem a lépcső tetejéről, és láttam, hogy Császár is megpróbál feljönni, de minduntalan visszaesik már az első lépcsőfokról. Lementem, és megpróbáltam tanítgatni, hogy hogyan menjen fel, de nem igazán tudta megérteni, hogy mit akarok tőle. Kifli egy darabig nézte félrebillentett fejjel, hogy mit szerencsétlenkedünk, majd leugrott úgy két és fél méter magasságból, elkapta Császár nyakán a bőrt, és feltrappolt vele a padlásra. Szegényke rémülten lötyögött a szájában, én pedig a

látványtól olyan hangos kacajra fakadtam, hogy nagymamám is kifutott, még éppen elcsípve a törtétek végét. Ő is a könnyeit törülgette, a két kutya meg fentről vakkantgatott vissza.

- Eridj fel hozzájuk, és csak akkor gyere le, ha szólok. Ha tudod, tartsd vissza őket! - mondta, és visszabattyogott a konyhába. Én bólogatva szót fogadtam, és olyan hancúrozásba kezdtünk, hogy majdnem leszakadt alattunk a padló. Nagymamámnak fel is kellett kopognia, hogy ne legyünk ennyire hangosak, más is lakik a házban. Szerencsére már elfáradtunk a mindannyiunknak sűrű nap után, ezért amikor nyílt a kapu, már csendben ücsörögtünk. Hallottam, hogy apám és anyám békésen beszélgetnek a konyhába menet. Lentről először csak halk motyogás szűrődött fel, majd élesen felcsattanó, elsősorban az anyám hangjai. Végül újra elcsendesedett minden, és meghallottam, hogy valaki óvatosan lépdél felfelé a lépcsőn. Láttam, hogy Kifli is észrevette, és tápázkodott volna fel, hogy megleckéztesse a behatolót, de én simogattam és próbáltam elmagyarázni, hogy nem idegen lehet, aki feljön, és viselkedjen rendesen. Apám állt az ajtóban sápadtan, és meglátta, ahogy ölelgetem Kiflit. Kifli meg sem nyikkant, de Császár rávetette magát apám cipőjére, hangosan ugatva és morogva. De amikor látta, hogy hiába strapálja magát, méltatlankodva vissza is vonult, mielőtt rá tudtam volna szólni.

- Szóval erről a két kutyáról van szó - mondta, és feljűk bökött mutatójűjával.

- Szeretnűm ha itt maradhatnának, engedd meg apukám drága! - könyörögtem.

- Jól van, úgy döntöttűnk, hogy itt maradhat, ha nem lesz semmi baj velűk. Ne felejtsd el, hogy ez egy embervadász kutya, csak még szerencsűre nem fejezhetted be elűzű gazdájű az idomítását. De a te feladatod lesz beszerezni a piacról az élelműket, neked kell ganajozni, rendben tartani utánűk az udvart, a kertet. Vállalod? - kérdezte kissű hitetlenkedve.

- Hát hűyne vállalnám! - kiáltottam, és megpusziltam többszűr is apám̄t. - Anyád pedig azt űzente, hogy meg akarja nűzni űket, nem betegek-e, és be kell szűrni űket bolhaporr̄al, és gilisztahajtűt is kell, hogy adjál nekik. Külűnben szerintem sem árt, ha van egy nagy házűrűzű kutyanűk, bár ekkorűra én sem gondoltam - csűvűlta a fejűt. Lementűnk a padlűsrűl, Kifli a saját lábűn, Császár pedig miután majdnem legurult, fityegve tette meg az utat Kifli szűjűbűn.

- Ilyet műg nem lűttam - álműlkodott apám̄. - Pedig anyám elmesűlte.

Kűzben Kifli lezserűl odasűtűlt apám̄hoz, aki űkűlbe szűrűtűt kezűt az orra elű tette. Alaposan megszimatolta, vűgűl pedig megnyal̄ta, tudoműsul vűve, hogy ű is a csalűdhoz tartozik. Anyám a konyha ajtajűbűn állt meredten, szűrosan lehunyt szemmel, egyik kezűben egy zseb-
kendűt szűrongatva.

- Ő az anyukám, űt is szeretned kell - mutattam be Kiflinek, aki oda is ment hozzű, és elvűgezte az elűbbi szertartűst. Majd amikor érezte, hogy nincs senki műs a házban, leűlt. Császár erre meg akarta nűzni, hogy mi van anyám kezűben, és felűgorva magasra, megbűkte orrűval. Anyám felsikkantott, és behűtrűlt a konyhűba. Császár pedig nagy bűszkűn, hogy megijedtek tűle, utűna ugatott nűhűnyat, majd vakargatni kezdte a fűlűt.

- Kisfiam, idűbe fog kerűlni, aműg megszűkom ezt a medvűt - szűlalt meg vűgűl bentrűl, amint magűhoz tűrt. - Nem elűg neked ez a kicsi? - kérdezte reműnykedűen, de csak a csend volt a vűlasz. Ezutűn alaposan szeműgyre vette Császár bundűjűt. - Itt van, ni! - kiáltott, felmutatva egy bolhűt, amit persze senki sem lűtott, és kűt vűszonzacsűt, meg egy-egy falat ételt nyomott a kezembe.

- Tessűk, el is kezdheted a kutyanűk ellátűsűt - mondta befogadűn, és visszament a házba. Elűszűr Kifli szűjűbűn tettem az ételbe csomagult orvossűgot, aki elűbb megszűgolta, majd lenyelte fintorogva. Császár viszont megmakacsolta magűt, és az űrdűgnek sem tudtam

lenyomni a torkán. Végül ráugatott Kifli, hogy mit szarakodik annyit, és szerintem ijedtében, de lenyelte. A bolhaporozást azonban Kifli sem állhatta, egyfolytában tüszögtek, úgy kellett körberohangálni az udvart utánuk, hogy mindenütt rájuk szórhassam. Kutyaül elfáradtam, és bár rám is jutott bőven a bolhaporból, nagyon boldog voltam. Vacsora után lefeküdtem, de Kifli nem tágitott mellőlem, ezért egy rossz szőnyeget terítettek az ágyam elé. Így már Császárt sem lehetett kizárni, mert kaparta az ajtót. Mélyen és nyugodtan aludtam reggelig. Az éjjeli edénnyel majdnem fellöktek, üdvözlésképpen, első örömben. El akartam rögtön reggeli után menni Almához elmesélni, hogy mi történt tegnap, de nagymamám a kezembe adott egy nagy szatyrot, hogy vegyek a piacon halbelet, meg ilyeneket. Kifli is velem akart jönni, de ráparancsoltam, hogy maradjon. Azonban alig értem az utca végére, észrevettem, hogy sündörög utánam valaki. Hátrafordultam, és Császárt láttam meg magam mögött néhány lépésre. Néhány apró sárdarabot felé dobtam, és rákiabáltam, hogy menjen haza, de nem tágitott. Láttam, hogy minden hiába, ezért feladva a próbálkozásokat, cuppantottam neki egyet, erre rögtön mellém szaladt. El sem mozdult mellőlem az út ideje alatt, csak ha meg kellett ugatni egy verebet, vagy macskakölyköt.

- Alaposan összement a tegnapi kutya, hányós Myrox. Talán forró vízben mostad ki? - röhögött le a fájuk tetejéről Sromba a hasát fogva. Nem válaszoltam, csak legyintettem, de a féktelen röhögését még sokáig hallottam. A piac előtt bementem Ira nénihez, aki szintén meglepődött a kutya méretén, majd jót derült, amikor megismerte az eseményeket.

- Veled most már igazán zajlik az élet! - mondta a történet végén. - De miért szorongatod a kezében azt a szatyrot? Mit kell vásárolnod?

- Ennivalót a kutyáimnak. Halbelet, meg egyéb maradékokat.

- Ezt majd én elintézem, fizetned sem kell érte. Az előző napi hulladékot összegyűjtöm neked a piac után, a pénzt pedig rakd félre, ne szólj senkinek - kacsintott rám cinkosan. - Ma még kénytelen vagy fizetni érte, és meg kell várnod, amíg megjönnek a halászok. Már nemsokára itt kell lenniük - jegyezte meg bizonykodva, megvakarva a fejét.

- Hátha siketült még valamit kimenteniük a vízből - kotyogtam közbe.

- Remélem, nem még egy olyan kutyát, mint a tegnapi - sóhajtott fel.

Tényleg nem kellett sokat várnom, bár nem volt valami nagy halászsákmány, egy ezüstveretes fadobozt is szorongatott a hóna alatt Vegma apó. Gyorsan besietett, üdvözölt minket, de ő sem tudta kihagyni a viccet a forró vízről, meg a kutyáról, és izgatottan kinyitotta a dobozt. Csak egy viaszosvászonba csomagolt szép betűkkel írt papírost talált benne, meg egy sima tapintású, fekete kőből készült, fehér erezetű pecsétnyomót. Én is megnéztem a papírost, de elolvasni nem tudtam, csak a szép cirádákat csodáltam meg. A pecséten ugyanazt az ábrát láttam, mint a kutya láncán, azt, hogy két kutya éppen egy embert szakít széjjel.

- Ez nem valami sokat ér, de a vöröscsuhás papok talán adnak érte valamit - hümmögött. - A halott trogg nőstényért is fizettek valamennyit. Úgy tudom, hozzátok is elmennek, megnézni a kutyát - dörmögte, és kimentünk a csónakhoz. Én is segítettem a halakat szétválogatni, Vegma apó pedig segített vásárolni. Ezután elköszöntem tőlük, és siettem haza. Az utcánk előtt már hegyezte a fülét Császár, majd ráncigálni kezdte a nadrágom szárát, hogy siessek. Ekkor már én is meghallottam Kifli mély hangját. Futottam, ahogy a nehéz szatyorral bírtam, és megláttam, hogy egy vöröscsuhás pap áll a kapunk előtt, Kifli pedig két lábával a kerítésre támaszkodva ugatja, hogy szinte habzik a szája, és vérben forog a szeme. Nagymamám hiába csitítja bentről, nem hallgat rá, a vöröscsuhás pedig egykedvűen, türelmesen áll.

- Kifli, hallgass! Csend legyen! - szaladtam a kerítéshez. Kifli ugatott még vagy kettőt, majd elhallgatott, de látszott, hogy csak nehezen türtözteti magát. Császár is körbeugatta, de amikor a pap megmozdult, a kerítés alatti lyukon, amit valószínűleg ő kaparhatott ki az éjjel, beszaladt, és onnan ugatott tovább.

- Zuslah neve legyen áldott - köszöntöttem a fejemet lehajtva, amire visszabiccentett, és rögtön a lényegre tért:

- Úgy hallottam, hogy te hoztad haza ezt a kutyát tegnap - mutatott Kiflire, amitől az halkán, de fenyegetően morogni kezdett.

- Igen, mi mentetettük ki Vegma apóval, és rögtön összebarátkoztunk Kiflivel - mondtam remegő hangon, mert nagyon féltem, hogy elveszik tőlem.

- Eljöttem megnézni, hogy a hasznát vehetjük-e, de sajnos teljesen értéktelen a számunkra - ingatta a fejét sajnálkozva, én azonban magamban annál jobban örültem. - Be van valamennyire idomítva, de az előző gazdája joggal nem szívlelhetett bennünket. Ha mi kapjuk el, a kutyája sem védhette volna meg - göcögött. - Ha nem sebesít meg senkit, akkor maradhat nálatok. De figyelj oda rá, mert nem lehet tudni, hogy kik ellen van már beidomítva. A templom, és a papi épületek közelébe pedig ne gyere vele, mert zavart keltenél - figyelmeztetett szigorúan, mutatóját a magasba emelve, én pedig szaporán bólogattam, hogy megértettem. Nem várta meg, hogy szóban is válaszoljak, sarkon fordult, és elsétált.

- Dicsőség Zuslahnak - motyogtam utána azért a biztonság kedvéért, majd nagyot fújva a megkönnyebbüléstől, bementem a kapun.

- Nem tudom jól tettük-e, hogy befogadtuk ezt a kutyát! - kiáltott fel a nagymamám, égnek emelve kezeit. - Majdnem leharapta az Atya karját, amikor be akart jönni. Éppen idejében érkeztl, mert nagyon kínos volt, hogy még szót sem tudtunk egymással váltani. Ezt a szégyent! - sóhajtotta, és csillagot vetett. Jobbnak láttam, ha egy szót sem szólok, de nekem sem tetszett, hogy Kifli legalábbis a vöröscsuhás papok ellen van idomítva. Csak sokára tudtam lecsillapítani, mert még mindig a kerítés mellett rohangált, és morgott. Mindkettőjüket megétemtem, Kifli most sem engedte Császárnak, hogy az engedélyem nélkül az evésbe kezdjen, ami nem nagyon tetszett neki, de belenyugodott. Megnéztem a lyukat, amit Császár ásott, egészen kicsi volt, de azért visszakotortam a földet. Én is megebédeltem, és most már végre elindultam Almához. Alig értem az utcasarokra, Császár megint mellettem lépdelt. Mérges voltam, de örültem is neki. Bekopogtam Almáékhoz, a szakácsnő nyitott ajtót. Császárt nem engedte be, csak engem, ezért a küszöbre ült, és ott várt. Felsiettem Almához, aki éppen babázott, de amikor meglátott, hozzám sietett, és megöleltük, megpusziltuk egymást. Épp kezdtem volna mesélni, hogy mi újság van, kintről mérges ugatást hallottunk, ezért kinyitottuk az ablakot, és kinéztünk. Emma néni jött volna be az ajtón, de Császár körbetáncolta, és a bokája felé kapdosott, persze csak ijesztgetésképpen, mert tartotta a távolságot.

- Vigye már valaki innen ezt a dögöt - kiabálta, és a táskájával próbált védekezni a semmi ellen. Leszaladtam, és szerencsére még a szakácsnő előtt kértem. Császárt a felkaptam a karjaimba, de még onnan is hangoskodott egy kicsit, hogy megmutassa, milyen jó házőrző kutya.

- A tied ez a véreb, Myrox? - kérdezte szigorúan, és csodálkozott, hogy miért vigyorgok olyan idiótán.

- Igen, az enyém, de nem bánt, csak mérgeskedik, ha idegent lát. És még nem ismeri Emma nénit - húztam fel a vállamat. - Nem tudom otthon hagyni, mert utánam szökik, annyira ragaszkodik hozzám.

- Anyu, engedd be, úgy szeretném megsimogatni! - kiabált le könyörögve Alma az ablakból. - Épp egy ilyen kiskutyát szeretnék, mint ez.

Emma néni gondolkozott egy kis ideig, majd megkérdezte aggodalmasan:

- Egészséges és tiszta ez a kutya?

- Hát persze, Emma néni, én magam fürdettem meg tegnap délután - méltatlankodtam.

- Nos, jól van, bejöhet, de csak a földszintre - sóhajtott beletörődően. - Legalább nem idegesíti a járókelőket feleslegesen.

- Jaj de jó! - csapta össze a kezét Alma, becsukta az ablakot, és már hallottam is, ahogyan siet le a lépcsőn. Mind a hárman bementünk, Császár érdeklődve körbeszimatolt, Alma és az anyukája megpuszították egymást, én meg csak álldogáltam, és titokban az orromat piszkáltam.

- De aranyos kiskutya, Myró, add nekem, jó? - kérte Alma, amitől először féltékenység-hullámok indultak el a szívem felé, de aztán erőt vettem magamon, hiszen otthon szebb és nagyobb kutya várt engemet.

- Én neked adom, ha Császár is ezt akarja, bár nem hiszem, hogy el akarna hagyni engem vagy a barátját - tártam végül szét a kezeimet tanácstalanul.

- Szó sem lehet arról, hogy a házban kutya legyen! - vágott közbe az anyukája, meghallva szavaimat. - Te is jól tudod, kislányom - mondta szomorúan. Erre Alma a földre ülve pityeregni kezdett, Császár pedig kíváncsian nézte egy darabig, majd megnyalta az orrát, először csak egyszer, majd többször is. Szerencsére Emma néni már kiment a konyhába, és nem látta meg. Alma már nevetett, nem tudott tovább sírni. Remekül eljátszottunk, fogócskáztunk hármasban a bútorok között. Alma bár lassabb volt mindkettőnkénél, Császár is hagyta, hogy utolérje, és meggyomrozza. Hamar kifáradt Alma, és elmeséltem neki mindent. Újból keserves sírásra fakadt, és hiába kérdeztem, nem mondta meg, hogy mi a baj. Az anyukája is bejött, és ő is csak nehezen tudta kikönyörögni, hogy beszélni kezdjen.

- Annyi sok minden történik Myróval, velem pedig semmi sem, mert mindig itthon kell kuksolnom, és még csak nem is láthatom ezeket a csodás dolgokat - hüppögte, és újra zokogni kezdett.

- Anyukája csak a kezét tördelte, és fel s alá rohangált Alma körül.

- De hát mit tegyek, te is tudod, hogy nem hagyhatlak egyedül, és mi van, ha rosszul lesz valahol? Ki fog hazahozni, ellátni?

- Én elvállalom - mondtam habozás nélkül.

- Aranyos vagy, Myró, de hogy hozod haza, ha például a város másik végében lesz rosszul? Nem bírod onnan hazacipelni egyedül, állandó kísérőt pedig nem tudok mellétek adni - sajnálkozott, de megölelt, és ő is pityeregni kezdett. - Nem élném túl, ha valami történne a kislányommal... - sóhajtotta.

- De hiszen a kutya majd vigyáz ránk! - kiáltottam fel.

- Ezt a kis töpszlit akárki fel tudja rúgni! - nevetett fel könnyei mögül egy pillanatra.

- Van ám nekem egy másik kutyám is - mondtam, és büszkén kihúztam magamat. - Ugyan csak tegnaptól ismerem őket, de Alma és Vegmáék mellett a két kutya a legjobb barátom! Kifli nagyobb, mint az a medve, amit a piactéren láttam! - túloztam el egy kicsit a méreteit, bár valójában csaknem akkora volt.

- Ne bolondozz, nincs is akkora kutya - nevetett, én pedig sértődötten néztem vissza, amit észre is vett.

- Anyu, menjünk el, nézzük meg - kérlelte összetett kézzel Alma.

- Szó sem lehet róla... - kezdte mondani, de meglátta Alma könnyeit, és így folytatta: - ... a mai napon, majd holnap ebéd után. De egyebet nem ígérek - mondta, és figyelmeztetően felemelte az ujját. Alma megvigasztalódott egy kicsit, és én, hogy még jobb kedvre derítsem, megpuszítottam, és a fülébe súgtam:

- Neked ajándékozom Császárt, és bár nálunk fog lakni, de mind a hárman tudni fogjuk, hogy igazából hozzád tartozik, és akkor láthatod, viheted el játszani, amikor csak akarod - tettem a vállára a kezemet, ő pedig hálatelt szívvel ölelt meg, kezét a kezembe csúsztatva, és már mosolygott is.

- De Császár ezt honnan fogja tudni? - kérdezte bizonytalanul.

- Hát megmondom neki - vontam fel a szemöldökömet. - Nem buta kutya ez - mondtam reménykedve, és elmagyaráztam a helyzetet Császárnak, aki félrehajtott fejjel figyelt.

- Talán ha kedveskednél neki valami csemegével, jobban megértené - javasoltam, Alma pedig bement a konyhába, és néhány perc múlva egy tálka maradék hússal jött elő mosolyogva.

- Megengedte anyukám, hogy enni adjak Császárnak, ha itt van - mondta mosolyogva. - És azt is megengedte, hogy vigyünk neki valamit, ha megyünk hozzátok.

- Ennek meglátod, nem fog tudni ellenállni - mondtam egy picit nehéz szívvel, de magamba fojtottam, nehogy kiüljön az arcomra.

Császár izgatottan szimatolt, odarohant Almához, és két lábon ugrálva könyörgött a finom falatokért. Alma letette a tányért, a kutya bele akart harapni az első falatba, de megállt, és kérdően ránk nézett.

- Most miért nem eszik? Nem ízlik neki? - kérdezte ijedten.

- Arra vár, hogy megengedd neki - mondtam vigyorogva.

- Hű de okos kiskutya - álmélkodott. - Egyél, egyél nyugodtan - mondta. Császár bizonytalanul nézett rám, és csak akkor mert elkezdni enni, mit enni, habzsolni, amikor Alma még egyszer felszólította.

- Látod, most már a te kutyád végérvényesen - bizonykodtam.

- De ugye nem bánod? - mondta hozzám bújva.

- Ha megengeded, hogy én is játsszam vele, akkor nem - mondtam vigyorogva.

- Myrox, ideje hazamenned, Alma nagyon fáradt lehet. Nem is értem, hogy nem pihent már le - csóválta a fejét.

- Jó, de integetek az ajtóból - kottyantott közbe Alma.

Elbúcsúztam Emma nénitől és Almától, és integetve elindultam hazafelé. Császár zavarodottan szaladgált közöttünk, csak akkor látta be, hogy velem kell jönnie, amikor megsimogatta Emma néni, és határozottan utánam küldte. Ha lehet, még a szokásosnál is jobban lekonyult a füle, és minduntalan hátrasandított útközben. Hazaérve láttam, hogy apám nagy fűrészelésben van. Érdeklődésemre elmondta, hogy csinál egy kis előteret, ahova nem tud Kifli bemenni, mert a szomszédok és anyám ügyfelei nem mernek bejönni, a papokról nem is beszélve. Segítettem a szögeket adogatni, a léceket tartani, és közben elmeséltem nagyjából, hogy miről

esett szó Emma néni és közöttem. Apám egy ideig nem szólt semmit, majd előrukkolt a gondolatával:

- Hallottam, hogy használnak a hegyi emberek olyan kutyákat, amelyek képesek nemcsak megtalálni, hanem el is vonszolni a bajbajutott embereket. Biztosan Kifli is elbírná Almát. Bár én még sohasem láttam ilyet, de ha megtúrná a hátán valamiféle nyeregben, akkor nem fáradna el. De biztosan nem lehet megcsinálni - hessegette el magától az ötletet.

- Dehogynem, apuci, ez nagyszerű ötlet! - csillant fel a szemem, és envinta-táncot lejtettem a diófa körül.

Miután lecsillapodtam, hamarosan befejeztük a munkát, megvacsoráztunk, és már alig vártam a holnap délutánt. Másnap délelőtt beszaladtam Császárral Vegmáékhoz a maradékért, amit összegyűjtöttek, nekik is elmeséltem, hogy mit találtunk ki apukámmal, de ők is csak a fejüket csóválták. Ebéd után kiálltam a kapuba, és figyeltem, jönnek-e már Almáék. Természetesen Császár is kint volt velem, és úgy döntöttem, hogy ha nélkülem úgysem csavarog el, akkor én készítek neki egy kijáratot a sarokban, ahol nem feltűnő, mint hogy mindent szétkaparjon. Nekifogtam, és kész is lettem, mire felbukkantak Almáék a sarkon, amit onnan tudtam meg, hogy Császár boldog ugatással köszöntötte őket. Kifli a nagy örömhangokat hallva felkönyökölt a kerítésre, és onnan leskelődött. Alma arca sugárzott az örömtől, köszöntöttem az anyukáját, és természetesen Almát. Emma néni tátott szájjal nézte Kiflit, akit bemutattam neki, de az nem érdeklődött túlságosan iránta. Bementünk a házba, leült nagymamámmal beszélgetni, de Almát sehogyan sem akarta egy helyre engedni Kiflivel, érthetően nagyon aggodalmaskodott. Így csak én és Császár mentünk be hozzá, hogy bebizonyítsam, soha nem bántana minket. Persze ez nem tetszett Császárnak, megpróbálta behúzni a szoknyája aljánál fogva a játékba Almát, és csodálkozó szemeket meresztett rá. Alma is könnyörögve nézett anyukájára, aki kezdett megenyhülni, de még nem határozta el magát. Eszébe jutott, hogy hoztak Császárnak néhány falatot az előző napi étkezésekből, én pedig előhoztam a tányérját, amibe Alma bele is rakta az ételt magasra púpozva. Megengedte neki, hogy egyen, habzsolni is kezdett szokás szerint. Kifli oda-odasandított, de úgy tett, mintha nem érdekelné. Amikor jóllakott Császár, felnézett, és észrevette, hogy Kifli nem kapott ebből a finomságból. Felkapott egy tekintélyes falatot, átbújt a lécek között, és odatette Kifli orra elé, aki megszimatoalta, és kérdően nézett rám. Megengedtem neki, és szempillantás alatt elpusztította. Ezután azon nevtünk, hogyan eteti Császár Kiflit, állandóan szaladgálva a táljához. A végén azért hagyott a tányérjában néhány különlegesebb falatot, a későbbiekre gondolva, amin szintén jól szórakoztunk. Erre megtört a jég Emma néninél, és beengedte hozzánk az egyre izgatottabb kislányát. Bár a kerítésen keresztül már megszagolhatta Kifli, azért most alaposabban szemügyre vette, és úgy tűnt, elfogadta őt is, megfelelőnek ítélve a barátságunkra. Ezt úgy hozta a tudomására, hogy nedves orrát a nyakához nyomta, amitől Alma kuncogni kezdett. Láttam rajta, hogy annyira megbízik bennünk, hogy az első másodperctől fogva nyoma sem volt rajta a félelemnek. Mivel Alma nem bírta szaladgálni, ezért inkább bújócskáltunk a kutyákkal, de ettől is eléggé elfáradt, pihennie kellett, mielőtt hazaindultak. Ekkor adtam elő a kutyanyereg ötletét, amin először nevetett Emma néni, de amikor nagymamámon látta, hogy nem viccelek, nagyon meghökkent, de megígérte, hogy beszél a férjével, ha hazajön a bányából. Alma pityeregni kezdett, sorban megölelve mindannyiunkat, természetesen a kutyákat sem kihagyva, abbéli örömeiben, hogy nagyon jók vagyunk hozzá mindannyian. Jókedvűen búcsúztunk el egymástól, csak Császár vonyított egy kicsit szomorúan, mikor eltűntek a szeme elől Almáék.

Éjszaka megint arra ébredtem, hogy nagymamám sírjánál állok az éjszaka közepén, egy csokor virággal, és valaki a hátam mögött szuszog. Ettől ijedtem csak meg, elejtettem a csokrot, és villámgyorsan ugrottam egy nagyot, a sírhant túloldalára. Megfordultam menekülésre

készen, de csak Kiflit láttam a túloldalon állni, és kissé csodálkozva csóválta a farkát, mintha azt kérdezné, hogy most mi a szösz történt. Nagyon jólesett, hogy itt van velem, és eltűnt minden félelmem. Császárt viszont nem láttam sehol. A szétpergett virágot elrendeztem, hazamentünk észrevétlenül, persze Császár összegömbölyödve aludt a szobámban, csak éppen meglebbentette a farkát, hogy észrevett minket. Újra lefeküdtem aludni, és sikerült felébrednem, mielőtt szüleim elmentek volna otthonról. Így előadhattam a családnak, hogy mi történt az éjjel, és láttam, hogy most már tényleg örülnek, hogy itt van velünk Kifli, van aki vigyázzon rám olyankor, amikor még én sem tudom, hogy merre járhatok. Elindultam a piacra, ahol Ira anyó megkérdezte, hogy eljöhet-e megnézni az iskolakezdésemet. Természetesen örömmel beleegyeztem. Hazatérve az előtérben egy kissé ideges fehér színű póniló álldogált, mert Kifli érdeklődve nézegette, Császár ráadásul nagy zajt csapott körülötte, ahogy észrevette. A konyhában pedig egy ismeretlen férfi ült, gyöngyöző homlokkal, és épp nagymamámmal beszélgetett, amikor beléptem.

- Ez az úr téged vár, add ide a szatyrot, és segíts neki - mondta nagymamám, és szatyor kissé szagos tartalmát egy ócska fazékba öntötte, hogy megfőzze. - Almácska apukája küldte őt, aki vett egy pónilovat, és ki kell deríteni, hogyan tud kijönni a kutyákkal, mert ha megbarátkoznak, Alma ezen fog közlekedni, nem kutyaháton. Hogy is tudatok kitalálni ilyen hülyeséget, hogy szegény kislány Kifli hátán fog kutyagolni veled, hogy mindenki nevessen rajta? - legyintett értetlenkedve.

- Myrox, ha jól tudom, így hívnak, szeretném, ha bemutatnád a pónit a kutyáidnak. Először csak a kerítésen kívülről, majd belülről. De én, kerüljön bár az állásomba, nem megyek ennek a kutyának a közelébe - csóválta a fejét.

- Hogy hívják a pónit? - érdeklődtem.

- Eddig nem volt neve, de Alma elnevezte Hercegnőnek. Igaz, először Hercegnek akarta hívni, de elmagyaráztam neki a tévedését, hogy nem mén, hanem fiatal kanca - válaszolta mosolyogva. Ezután bementem a kertbe, és megpróbáltam elmagyarázni Kiflinek a helyzetet. Azt érezte, hogy kínlódok, és kíváncsian nézett. Magam mellé parancsoltam mindkettőt, majd a kerítéshez vezettem őket, hogy megszagolhassák az új jövevényt. Szegény póni hátrált volna, ha lett volna hová, így azonban el kellett túrnia az érdeklődő szaglászást. Kinyitattam a kertkaput, mi addig távolabb mentünk, Hercegnő pedig idegesen az udvar túlsó végébe szaladt. A kutyákkal sétálgatni kezdtünk, Császárt is visszaparancsoltam, hogy ne közelítsen hozzá, mert ő egy kicsit szemtelen szeretett volna lenni.

- Itt egy alma, próbáld meg odaadni neki, hátha megnyugszik - mondta a férfi, és óvatlanul átnyújtotta a kerítés tetején, amit Kifli nem vett túl jó néven, és odaugrott. Szegény ember úgy rántotta vissza a kezét szitkozódva, mintha darázsfészekbe nyúlt volna, az alma pedig Kifli elé gurult. Megszagolgatta, és ott akarta hagyni, de egy ötlettől vezérelve odaszóltam, hogy hozza ide. Csak egy pillanatig gondolkozott, majd óvatosan a fogai közé vette, és elém tette. Megdicsértem, és megsimogattam, elfelejtkezve egy pillanatra az almáról. Császár csak erre várt, felkapta, bár alig fért a szájába, és elszaladt vele, azt remélve, hogy utána szaladunk, de csak szidást kapott, amitől sértődötten a fűbe pottyantotta, majd elvonult. Elindultam az almáért, de Kifli megelőzött, és újból visszahozta, a settenkedő Császárra pedig tréfásan rá morgott. Letöröltem a nyálat az almáról, a kutyákat visszaparancsoltam, és a feszülten figyelő pónihoz léptem, odanyújtva az almát. Először nem akarta elfogadni, talán a kutyaszag miatt, de odabújtam hozzá, és odasúgtam neki, hogy találkoztam már egy kedves fekete lóval, és nem kell félnie tőlünk. Ekkor már elfogadta az almát, és megette.

- Azt hiszem, mára ennyi elég is lesz. Talán nem fogja széttépni a kutyád, mint ahogy engem majdnem - dohogta. Holnap majd megint elhozom, mire hazaérsz - mondta, én pedig kieresztettem Hercegnőt. Észrevehetően megkönnyebbült, amint az utcára értek, de már nem félt annyira, mint az elején. Másnap, és harmadnap is eljöttek, a negyedik napon Alma és az anyukája is elkísérte őket. Ekkorra már teljesen megszokták egymást, bár még nem barátkoztak össze. Tovább maradtak, vagy talán a szüleim jöttek korábban, de kupaktanácsot tartottak, amíg mi kint játszottunk. Láttuk a pacin, hogy jól esik neki a kényeztetés, és amikor a kutyákkal játszottunk, méltatlankodva horkantott. Észre sem vettük, mikor kapcsolódott az általános káoszba, de amikor megláttuk, nagyon örültünk, hogy végleg megtört a jég. Nagymamám lépett ki a konyhából, és álmélkodva nézett ötünket. Szüleinket is kihívta, akik szintén szóhoz sem tudtak jutni a látványtól. Aztán nagymamámnak eszébe jutott, hogy miért jött ki az udvarra, és behívott minket. Az állatok tovább hancúroztak felszabadultan, talán kicsit élénkebben is, mert nem kellett annyira vigyázniuk miattunk. Még szerencse, hogy a virágok és a gyógynövények biztos helyen voltak, de a gyepet így is összerugdosták. Bent apám összeráncolt homlokkal fordult hozzám:

- Azt beszéltek meg éppen, hogy Emma néniék építenének egy kis istállót a disznóól helyére a póninak, ha vállalod az etetését. Nem tudom, jó ötlet-e, mert holnap lesz az első tanítási napod, és utána becsületesen tanulnod kell. Jól gondold meg a dolgot - emelte fel figyelmeztetően a kezét. Nem kellett nekem gondolkodni, elég volt Alma reménykedő arcára nézmem.

- Elvállalom, persze, hiszen ő a barátom - mondtam, majd megöleltem és megpusziltam Almát, amitől mindketten elpirultunk.

- Rendben van, az a férfi, aki idejárt, azért hetente el fog jönni, hogy kiganajozzon, és ellenőrizze a póni egészségét. Ha a kutyák ürülékét is az istálló mellé gyűjtöd, azt is el fogja vinni. A heti élelmet is ő fogja elhozni - világosított fel. Nem szóltam, csak egyetértően bólogattam. Nemsokára Alma és az anyukája elindultak, én pedig izgatottan vártam a másnap reggelt.

Korán keltünk mindannyian a Rája havának első napján, természetesen én a legizgatottabban. Megreggeliztünk, én ekkor már a szürkésrózsaszín egyenruhámban feszítettem. Megjöttek a kőművesek, ezért nagymamámnak itthon kellett maradnia, a kutyákat pedig bezártuk a szobába, nehogy valami galibát okozzanak. Magamhoz vettem a tanszereket, és elindultunk. Az utcánkból csak egy látásból ismert kislányt láttam a szüleivel az iskola felé menni, de ahogy közeledtünk a templom melletti, az egyenruhámhoz hasonló színű iskolához, egyre többen lettünk. Fiúk, lányok vegyesen, de az utóbbiak jóval kevesebben. Valószínűleg azért, mert a nők nem tölthettek be egyházi hivatalt, és így csak borsos tandíjért végezheték el az iskola első három osztályát. Ezt apám magyarázta el, mikor megkérdeztem tőle. Megláttam Irát is leghátul, félrehúzódva a többiektől, de odahívtam magunkhoz, hiába integetett, hogy nem való ő közénk. Egy pillanatra mintha rosszallást láttam volna átsuhanni anyám arcán, de nem szólt semmit. Alma, és az anyukája is megjelentek, nagy meglepetést okozva nekem. Ők is odajöttek hozzánk, és bemutatam őket Ira néninek. Alma rögtön megkedvelte nyíltságát és kedvességét. Talán egy fertályórát állhattunk, amikor kinyílt a kapu, és egy magas, sovány és mosolygós arcú fehér csuhás pap lépett ki. Úgy ötven év körüli lehetett, hosszú, ősz haja mókásan lengedezett a huzatban, barna szemével pedig melegen nézett ránk. Sokunknak mindjárt szimpatikus lett, és alább hagyott az én feszélyezettségem is.

- Zuslah neve legyen áldott - szólalt meg, amire válaszoltunk is az illendőségnek megfelelően.

- Örökkön-örökké - zúgta minden hang.

- Kérem a hozzátartozókat, hogy térjenek otthonaikba. Ha gondolják, eljöhetnek a gyerekekért a második kongatás után - mondta egy kicsit régieesen. - Ti pedig gyerekek, jöjjetek be a tudás

csarnokába - állt félre az útból, és beteretelt bennünket. Apám, anyám és a többiek integettek, amíg be nem zárult a kapu. Mi úgy egyeztünk meg, hogy ha akarom, eljön értem anyukám, de meg akartam mutatni, hogy nem félek, ezért elhárítottam az ajánlatot, hiszen amúgy is sokat járunk errefelé a templomba. Bent mindenki izgatott volt, néhányan el is pityeredtek, főleg a lányok. Először körbevezetett minket az iskolán, és megmutatta a kilenc osztálytermet. A jobb oldali három nagy volt, sok elég kopottas paddal és felszereléssel, a bal oldali három talán fele akkora lehetett, de már jobban néztek ki, a bejárattal szembenik pedig megfelelték egy nagy szobának is, és meglehetősen lakályosak voltak. A legelső jobb oldali terembe vezetett minket, és névsorolvasást tartott, majd Faral Atyaként mutatkozott be. Elmondta, hogy a legtöbbször vele fogunk találkozni az első három évben, de majd jön egy vörös, és egy feketecsuhás pap is időnként. Ezután egy furcsa rendszer szerint ültette a gyerekeket, amelyet többször megváltoztatott, így sokat vándoroltunk a padok között, mire mindenki a végső helyére került. Három padsor volt a teremben, és egy sorban hét kétüléssel pad, amelyet teljesen betöltöttünk. Az én helyem a jobb oldali padsorban lett, mellém pedig egy unott arcú fiú került. Ezen a napon nem sok történt, csak ellenőrizte a felszerelésünket, elmondta, hogy hogyan viselkedjünk az osztályban, és gyakoroltuk is többször a jelentkezést, a köszönést, a be- és kivonulást, a sétát a szünetben, egészen a déli harangszóig. Ekkor átvezetett minket a szomszédos épületbe, kettős sorokban, ahol megebédeltünk késsel és villával, ami sokunknak problémát okozott, de mindig kedvesen segített. Ebéd után aki akart, kimehetett a hátsó udvari illemhelyre, majd egy játék következett, hogy jobban megismerhessük egymás nevét. A szomszédom nevét is alig tudtam megjegyezni izgatottságomban, pedig nem volt túl nehéz. Blodeknek hívták, és egy kiskereskedő fiaként jegyezték be. Egy savanyúképű, halszájú, tőlem alig erősebb, himlőhelyes gyerek volt. A haja lenyalt volt és sötét, a szeme pedig vizenyős. A második harangongatás után utunkra engedett minket, de előtte megjegyezte, hogy holnaptól már találkozhatunk a felettünk járókkal, akiknek akkor kezdődik az iskola, és velük is legyünk tiszteltudóak. Blodekkel együtt léptünk az utcára, mert kettős sorban kellett a kapun kilépnünk. Ő rögtön veszekedni kezdett az út mellett ácsorgó anyjával, felém mutogatva. Nem sokáig érdekelt a veszekedés, mert előpattant az utca szélén álló bokor alól egy gombóc, és hangosan ugatva ugrált örömeiben.

- Császár, te gazember! Csak sikerült kiszöknöd? - csóváltam a fejemet, de nagyon örültem, leguggoltam hozzá, és megöleltem. Együtt mentünk haza, az istálló vályogfalai már álltak, egy ács és néhány segédje sürgölődött az udvaron. Köszöntem mindenkinek, természetesen Kiflinek, és a póninak is. Nagymamám kifaggatott volna a történeletről, de előbb az állatokat kellett ellátni, így Vegmáéknak meséltem először. Természetesen Császár is velem tartott. Nagymamámnak uzsonna közben meséltem, utána pedig Almához mentem Császárral élménybeszámolót tartani. Este fáradtan feküdtem le, és úgy gondoltam, hogy jó lesz az iskolában.

Az iskolával nem is volt semmi baj, ami Faral atyát illette, lelkiismeretesen tanított minket, eléggé játékosra véve az első napokat. Legelőször olyan dolgokról mesélt, amit már mindenkinek illett tudnia. Uralkodónkról, XI. Bulbiusról, a 415 megyéről, amelyeket bölcs Ratulok kormányoznak. Azelőtt a kontinensen több, egymással is háborúban álló ország feküdt, de épp Zuslah idejében sikerült egyesíteni az országokat, hatalmassá és erőssé téve a kontinensünket. Vége lett így az országok közötti háborúknak is, és már csak egyetlen megpróbáltatás várt az országra, ami után néhány járványtól és természeti csapástól eltekintve béke és jólét köszöntött ránk.

Rögtön az első hónapban, a Rája havának tizenhatodik napján volt az első ünnep, amelynek a lebonyolításában, ha csak nagyon csekély részben is, de már részt kellett vállalnunk, mivel ez is a tananyag szerves része volt. Ez az ünnep egy kicsit szomorú, mert ezen a napon hagyott

magunkra minket Zuslah emberi mivoltában. Sok feladatunk nem volt, csak a már ismert dalokat kellett énekelnünk, és egyenruhánkban állni a fal mellett, valamint segédkeztünk a templom feldíszítésében. Anyámmal is sokszor díszítettem, így kitüntem ebben a többiek közül ügyességemmel és rátermettséggemmel. Virágokkal, termésekkel, és különböző gyümölcsökkel díszítettük az oltárt és a falakat, hogy emlékezzünk, milyen sok jót tett velünk Zuslah, és ebből még ma is mennyi boldogság és mily nagy bőség fakad. Az ünnep kora reggel kezdődött körmenettel, amikor körbehordoztuk a városon az oltár háta mögött lévő csillagot, valamint a Zuslah portréival hímezett zászlókat. Ezután visszamentünk a templomba, ahol beszédet tartottak a papok:

- Kedves híveim! Azért gyűltünk ma itt össze, hogy elbúcsúzhassunk újra és újra minden évben ezen a napon Istenüktől és Mesterüktől, aki visszavonult a mennyekbe a bűnös anyagi világból. De aki ma is, és most is figyel reánk, hogy hogyan igazgatjuk a reánk hagyott birodalmát. Talán sokan nem tudják, hogy miért vonult vissza olyan fiatalon, ahogy megmutatkozik a zászlókon is. Nos, gyermekeim, ennek két oka volt: Az egyik, hogy bámulatosan rövid idő alatt rendet teremtett ezen a földrészen, és nem volt több teendő, amit a tanítványai már ne tudtak volna önállóan is végrehajtani. Mégsem hagyott volna el minket, ha a sátán katonái, akik nem nyugodhattak bele hatalmuk elvesztésébe, nem próbálják eltántorítani. De nemhiába őrködtek a tanítványok, megakadályozták, hogy bármilyen apró hibát elkövessen. Ekkor rájött, hogy az anyagi lét az ő szüziés lényegét is megfertőzheti, ezért visszatért oda, ahonnan leszállt hozzánk, de előbb a tanítványaira bízta a királyságot, és annak irányítását. Így van az, hogy ma XI. Bulbius, a vöröscsuhás Rána uralkodik felettünk bölcsen és türelmesen, az Ő legkegyesebb akaratából. Adjunk hálát Zuslahnak, és az ő első nyolc tanítványának - fejezte be, majd mindenki énekelni kezdte a szomorúságtól átítatott szent dalokat. Végül a templom előtt egy ezüstszárnýú, aranybegýú galambot engedtek el a papok, hogy sohase feledjük el Zuslah dicsőséges távozását. Aki tudott, szintén elengedett egy-egy galambot, hogy majdan az ő lelkük is így emelkedjen a magasba, az Isten lábai elé. Ezeket a megszentelt galombokat a fehérscuhás segédpapoktól lehetett igényelni, nem csekély összegért, de senki sem sajnálta a pénzt, hiszen a lelki üdvünkről volt szó, és látványnak is gyönyörű volt, ahogyan felszálltak, majd egyre feljebb jutva eltűntek a magasban. Ezen a napon nem ehettünk húst, egészen a következő hétig, hogy ezzel is kimutassuk szomorúságunkat. Otthon még napokig emlékeztünk erre a szép ünnepre, de lassan újból minden a régi kerékvágásba zökkent.

Az elkövetkező hónapokban hamar és szépen megtanultam írni és olvasni, szerettem a vegytant, az élettant, a fizikát, a matematikát és a zenét, de a vallási tantárgyakban, főleg a vallástörténetben, a hittanban és a szent nyelvben, nem ennyire jeleskedtem. Blodek is sokszor árulkodott, de lesni rólam nem átalott. Ezért aztán néha alig tudtam leülni a csupasz fenekemre mért nádpálca útései miatt. Az idősebb diákok is sok borsot törtek az orrunk alá, velük szemben nagyon kiszolgáltatottak voltunk, mert a papok csak a legdurvább esetekben avatkoztak be az eseményekbe, de általában vigyáztak arra, hogy ne fajuljanak addig a dolgok, mert komoly büntetésre számíthattak, vagy úgy csinálták, hogy a papok ne láthassanak belőle semmit. Főleg a már vörös csuhás diákok voltak teljesen kiszámíthatatlanok és vadak. Sokszor a szünetekben őket kellett szolgálnunk, az ő utasításait kellett követnünk, legyenek azok bármilyen értelmetlenek. Ha nem tettük, verésre, és más megaláztatásra számíhattunk. Persze külsőm és hírem miatt itt is én lettem az elsődleges célpont. Nemigen tudtam összebarátkozni a többiekkel sem, mert senki sem állt szóba velem, Blodek pedig egyenesen utált, hogy mellettem kell ülnie. Ezek, és a verések miatt, egyre kevésbé szerettem az iskolát, de sok érdekes dolgot tanultam. Alma nemcsak érdeklődött az iskola után, hanem át is kellett vele vennem az aznapi anyagot. Vagy én mentem el hozzájuk Császárral, vagy elvittem magunkhoz a póniján, amelyen mindketten megtanultunk lovagolni lassanként, persze én nem ültem

fel a női nyeregbe, csak úgy szórén ültem meg Hercegnőt, visszaemlékezve a fekete lóval megtett rövid útra. Alma ámulatomra nagyon gyorsan tanult, néhány dologban le is körözött. Emma néni is nagyon örült, hogy együtt tanulunk Almával, és sokat emlegette, hogy nem bánta meg azt a napot, amikor hagyott összebarátkozni minket. Ezután minden napom így telt el, a vasárnapok és az ünnepek kivételével. Amikor a templomba mentünk, most már nem a családi szőnyegen ültem, hanem az iskolások között álltam oldalt az istentiszteleteken. Egy kicsit sajnáltam, hogy nincs időm halászni, de elég szeles őszi volt, és a lovaglás is kárpótolt egy kicsit. Néhányszor elmentünk azért vasárnap Vegma apóval a tenger partjára, a világítótorony alá, amíg nem hűlt le nagyon az idő. Alma is ugyanolyan jó barátságba került Iráékkel, mint én, annyira, hogy már majdnem féltékeny lettem, de beláttam, hogy így még jobb és családiasabb a hangulat. Míg úszkáltunk és fürödtünk, addig Alma Császárral játszott, mert egyedül őket nem lehetett a vízbe csalogatni. Kifli annál inkább élvezte a vizet, aki addigra már rég megbékült Vegmával. Csak akkor lélegeztem fel, amikor végre eljött a három hónapos téli szünet ideje. Ezen a télen sokat szánkóztam Almával, akit felvitt Hercegnő a domboldal tetejére, és onnan együtt csúsztuk le. Már sokkal jobb egészségnek örvendtem, mint találkozásunk idején, hála a sok sétának és a szabad levegőnek, no meg az anyám gyógyteáinak. Most már nem tudott a többi gyerek kinézni innen, az iskolatársaim pedig itt nem mertek belém kötni, mert a legtöbbször Kifli is velünk tartott, természetesen nem véletlenül. Ez nem tetszett egyes városi ficsúroknak, és találtam az udvarba bedobva olyan húsdarabokat, amelyek anyám szerint mérgezetek voltak, de Kifli eszének köszönhetően egyik kutya sem evett belőle. Még a szünetben is sokat tanultunk Almával a játékok mellett, ezért amikor visszamentem a téli szünet végén az osztályba, az átlagos eredményemet tekintve én lettem a legjobb. Az órák közötti szünetben legtöbbször ki sem mentem az osztályteremből, pedig akik bent maradtak, azoknak takarítani kellett, vagy táblát törölni, előkészíteni a következő óra anyagát. Még a budiba sem mentem ki, ha sikerült visszatartani a dolgaimat. De egy délelőtt az óra végét is alig tudtam kivárni, folyton fészkelődtem, hogy be ne csináljak. Blodek meg csak vigyorgott, és a kezét dörzsölte.

- Talán valami romlottat ehettem tegnap délben? - tépelődtem magamban. Az óra után kirohantam, hogy elsőnek érjek a reterátba. Szerencsémre senki sem volt ott, ezért megkönnyebbülhettem hamar. Úgy terveztem, hogy visszafelé is futni fogok, hogy el ne kaphassanak, de mielőtt felhúzhattam volna a nadrágomat, az idősebb diákok feltépték az ajtót, és kirángattak. Több vöröscsuhás is volt közöttük.

- Most elkaptunk, te kislányka! - mondták kajánul, és lerángatták rólam a ruháimat, pedig elég hűvös volt a tavaszi levegő. Meztelenül dideregtem, a többiek körülvettek, még néhány osztálytársamat is láttam kíváncsiskodni. Még a lányok is ott kuncogtak rajtam a háttérben. Először körbelökdöstek, de egy hetedikes vöröscsuhás felkiáltott:

- Zavarjátok el a lányokat, ami most jön, az nem való a szemüknek - röhögött idétlenül, és kigombolta a sliccét. A többiek pedig elhessegették a lányokat, akik morgolódtak emiatt, de elhúzódtak.

- Gyere ide, Myrox, és ragadd meg a végét! De óvatosan ám, mert ha kárt teszel benne, letépek a füleidet! - hívogatott. Nem akartam menni, de a többiek odalökdöstek, kifeszítették ökölbe szorított kezeimet, ő pedig belerakta a kukacát.

- Most rángasd a végét, de óvatosan! El ne merd engedni, amíg nem szólok, különben belógatunk fejjel lefelé a lányok budijába - röhögte, és megragadott a hajamnál fogva. Bár én meg sem mozdultam, és nem értettem semmit, a hátam mögött levők addig rángatták a könyökömet, ameddig végig nem folyt a kezemen valami ragacsos lötyi.

- Nagyon ügyes voltál, ha nagyobb leszel, jó köcsög lesz belőled, Pirike - gúnyolódott, közben begombolta a sliccét, a többiek pedig nyertve ismételték az újsütetű becenevemet.

- Majd holnap ők is kipróbálják a tudományodat! - mutatott csúfolódva a többiekre, és elszaladtak, mert csengettek, hogy vége a szünetnek. Undorodva a fübe törültem a kezemet, és bár továbbra sem értettem, hogy mi történt, nagyon keservesen éreztem magamat. A ruhám szerencsére nem a sárban feküdt, így felöltöztem gyorsan, a kútnál megmostam a kezem, és sírdogálni kezdtem. De itt sem lehettem nyugton, mert a tanár észrevette, hogy nem vagyok bent, ezért kijött értem, a fülemnél fogva bevonszolt az osztályba, és jól elvert a pálcával, amiért lógni akartam az órától. Kivétel nélkül mindenki nevetett, leginkább Blodek, akiről gyanítottam, hogy ő hívhatta fel az idősebb diákok figyelmét a szorult helyzetemre. Sem szüleimnek, sem a tanároknak nem mondtam el, hogy mi történt, mert sejtettem, hogy senki sem hinne nekem. Csak a templomban és a padláson sírtam el a bánatomat, amikor nem volt a közelemben senki. Bár érthetetlen volt számomra, hogy mi történt, mégis szörnyen megaláztattnak éreztem magamat. A szünetekben ezért viszont egyszerűen nem voltam hajlandó kimenni az udvarra, bár „Pirikeként” többször hívtak hahotázva. Ez a gúnynev rajtam is ragadt három évig, sőt szaros Pirikének csúfoltak, mert a rettegésem eredménye az lett, szégyen ide vagy oda, hogy az órákon többször is magam alá csináltam, hiába vert meg a tanár. Ezért egy idő után elkönyvelték, hogy biztosan beteg vagyok, és nem tudom visszatartani magam. Így sikerült elérnem, hogy akár órák alatt is bármikor kimehettem, és nem tudtak elkapni a többiek. Azért nem felejtettem el amit tettek, ezért az udvari reterátban lévő fenéktörlésre használt szárított mohát bekentem egy anyámtól elcsent folyadékkal, és visszamentem az osztályba, mintha mi sem történt volna. Szünetben viszont szándékosan a árnyékszékre néző ablakoknál takarítottam. Többen is bementek, de semmi sem történt. A szünet vége felé Blodeket is láttam arra sündörögni. Ő is kijött, és már úgy gondoltam, hogy rossz üveget hoztam el, hiába volt halálfej rárajzolva két lábszárcsonttal. Este vissza is tettem a polcra az üveget, és másnapra el is feledkeztem az egésztől. De reggel észrevettem az első óra után, hogy Blodek, és még egy-két osztálytársam nagyon vakarózik az alsó fertályán, és állandóan fészkelődnek az óra alatt, ami miatt megkóstoltatták velük néhányszor a nádpálcát. De nem csak ők, hanem az idősebb diákok közül is sokan vakaróztak, akik az előző nap az árnyékszéknél jártak. Ezt megfigyelhettem az ablakon keresztül, és alig bírtam a nevetést visszatartani, de néha kisebb nyikkanások kiszakadtak belőlem, ami feltűnt azoknak is, akik velem együtt bent maradtak. Hogy elfojtsam a nevetést, már a végén az egyenruhám ujját rágtam, de amikor észrevettem, hogy a reterát mögött egymás fenekét nézegetik, nem bírtam tovább, kirobbant belőlem a kacaj. Még két napig vörös volt az alfelük, véresre vakarták, amitől sem ülni, sem hanyatt feküdni nem tudtak. Sejtették, hogy én tehettem valamit, de nem jöttek rá, hogy hogyan. Mivel Blodek általában az udvaron lógott szünetben, beleköptem a szendvicsebe, vagy hangyákat szórtam mellé, bekentem a palatábláját észrevétlenül zsírral, amitől nem lehetett rá írni, amikor lesni próbált, hülyeségeket írtam, amit utólag javítottam ki, amikor nem tudott figyelni. Egy idő után annyira meggyűlöl, hogy az órán sem bírtak a tanárok vele, hiába verték meg, ezért elültették mellőlem, amitől mindketten megkönnyebbültünk. Egy mosolytalan, gögös lányt ültettek mellém, aki bár keresztülnézett rajtam, nem piszkált, mivel azt méltóságán alulinak tartotta volna.

Mint minden nap, most is Császárral bandukoltunk haza, amikor előugrott vagy tíz fiú a bokorból, akiknek kendő volt az arcuk előtt, nehogy felismerhessem őket, és körbeálltak.

- Most megfizetsz, te kis köcsög! - lökött be az épület mögé egyikük az ingemnél fogva, majd nagyot boksolt a hasamba, amitől könnyek szöktek a szemembe, és alig kaptam levegőt. Szétszórták a tanszereimet, Császárra pedig egy jó nagyot belerúgtak, hogy vonyítva iszkolt el valamerre. Belelöktek egy pocsolóba, megköpködtek, lepisáltak, majd rugdosni kezdtek,

amíg el nem ájultam. Arra ébredtem, hogy Kifli ül mellettem Császárral, és az engem körbeálló emberekre vicsorog, amikor közelíteni akarnak. Anyámért küldtek, aki a templomban volt most is, őt odaengedte hozzám a kutya. A fejem csurom vér volt, és nagyon fáj az oldalam. Ellátott, ahogyan tudott, közben az emberek összeszedték a szétdobált holmimat, és hangosan találgatták, hogy mi történhetett. Egyik kezemmel Kiflire támaszkodtam, a másikkal pedig anyámba. Otthon nagy jajveszékelést csaptak nagymamámék, amíg el nem jött az orvos, és meg nem állapította, hogy ugyan eltört egy bordám, és néhány öltéssel össze kell varrni egy sebet a szemem alatt, de komolyabb bajom nem történt. Nagymamám elmesélte, hogy Császár nyüsztve rohant haza, amire Kifli átugrott egyszerűen a kerítésen, és eltűntek az utca végén. Mint kiderült, hozzám rohantak, de mire odaértek, már nem volt ott senki. A héten otthon pihentem, Alma minden nap meglátogatott, nagyon sajnált, ápolgatott, és azon pityergett, hogy hogyan lehetnek ilyen rossz gyerekek a városban. Vegmáék is eljöttek, és mesélt nekem a tenger uráról, amiért most Ira néni sem szólt rá, mint máskor. Az iskola hivatalos vizsgálatot indított, engem is kikérdeztek, de nem sikerült kideríteniük, hogy kik tették ezt velem, persze a szegényebb utcagyerekeket vádolták meg, pedig én tudtam, hogy nem ők voltak, és úgy vélték, hogy bármelyik iskolás lehetett volna a helyemben, de ezt sem hittem el. Hétfőn újra elindultam az iskolába, de most Kifli sem volt hajlandó otthon maradni, el akart kísérni, nagy patáliát csapott, be sem lehetett zárni. Néhány diák közelében útközben olyan mélyről jövően hörgött, hogy megrémültem kissé. Ezért aztán jobbnak látták arrébb húzódni. Egészen az iskola kapujáig kísérték, majd amikor bementem, hazaszaladtak, délután pedig percnyi pontossággal jelentek meg ismét. Többet hasonló támadás nem történt, nem is történhetett. Ettől függetlenül valami megpattant bennem legbelül, és még inkább idegennek éreztem magam az iskolában, és egyre inkább a városban is.

Így természetesen alig vártam már a nyári szünet kezdetét, ami nagyon nehezen jött el. Végre volt már időm halászni menni, és elég sokszor hoztam Vegma apónak szerencsét jelenlétemmel és segítségemmel ahhoz, hogy rendesen meg tudjanak élni belőle. Így háláltam meg nekik a kutyaéknak gyűjtött élelmet, és a jószágukat. Kifli a kikötőbe is elkísért, a városiak szerencsére már megszokták a jelenlétét, mert sohasem lépett fel támadólag senkivel szemben, de idegent nem engedett a közelünkbe. Általában Ira anyóval és Császárral együtt várták a visszatértünket. Sokat tanultam tőlük ezen a nyáron is a tengerről, és a benne élő lényekről, amiről az volt Ira anyó véleménye, hogy bár a fele sem igaz, de így gondolják a halászok. Almával is egyre messzebb kóboroltunk, játszottunk, és csak néhányszor kellett hazasietni vele, mert rosszul kezdte érezni magát. Legkedvesebb tartózkodási helyünk egy kis eldugott, majdnem vízszintes tisztás volt a hegyoldalban, amit Kifli talált meg, átcsörtetve a bozótban. Itt aztán nem zavart senki sem, általában beszélgettünk vagy bújócskáltunk. Ilyenkor esett meg, hogy én bújtam el, de nagyon rám jött a locsolhatnék. Egy fa mellé álltam, és megkönnyebbülve öntözni kezdtem a tövét. Ekkor ugrott ki a szomszédos bokor mögül Alma, amivel jól rám ijesztett.

- Te meg mit csinálsz itt a fánál? - kérdezte csodálkozva, és a nadrágomba nézett.

- Nem látod, hogy locsolom a fát? - kérdeztem zavarodottan, mert ha bármelyikünkre rájött a szükség, elvonultunk illedelmesen.

- Mit tettél a lábad közé, hogy nem kell leguggolnod? - csodálkozott.

- Hogyhogy mit? Semmit - értetlenkedtem. - Én már három vagy négy éves koromtól tudok így pisilni - mondtam büszkén.

- Nekem nincs is ilyen locsolóm - szipogott. - De biztosan a tied sem igazi, be akarsz csapni, és ki akarsz nevetni - mondta, és kikapta a kezemből. Éppen befejeztem, ezért csak néhány csepp fröccsent szerteszét, és szerencsére a vége kicsúszott a kezéből, és ott fityegett, ahol a helye van.

- Hogyhogy nincs neked ilyen? - kérdeztem döbbenet, de gyorsan eldugtam, nehogy még egyszer valami támadás érje.

- Pedig nincsen, akár hiszed, akár nem! - kiáltotta sírva, és a fa felé fordulva sírdogálni kezdett.

- Talán csak nem ellopták? - kérdeztem értetlenkedve, eszembe jutva bizonyos tréfálkozások, amelyet a nagymamáimtól hallottam. Erre még nagyobb sírásra fakadt, és haza akart menni. Egészen hazáig sírt, még az anyukája is észrevette. Alma felszaladt a szobájába, én nagyon sajnáltam őt, és az jutott az eszembe, hogy csinálok egyet neki bőrből vagy fából. Nem tudtam ezt elmondani, mert Emma néni hazaparancsolt. Azt még hallottam az ajtón keresztül, hogy ő is felmegy Alma után.

Másnap félve mentem át, de amikor bekopogtam, fülig érő szájjal várt, és felvitt a szobájába, ahol bizalmasan elmesélte, hogy tegnap este anyukája megvigasztalta, hogy a lányoknak ugyan nem jár locsoló, nem is volt nekik soha, ezért el sem lophatták, de ha nagyobbak lesznek, megnő a mellük, és abból etethetik a kisbabájukat, amit viszont a fiúk nem tudnak. Ekkor én éreztem egy kicsit úgy, hogy ez igazságtalanság, de rájöttem, hogy milyen bölcs Zuslah, hogy ilyenek teremtette meg a világot egy porszemből, és csak ámultam. Ezután már teljes volt a béke, elfogadtuk egymást olyannak, amilyen, és továbbra is félrevonultunk, ha elővett a szükség.

Ha esett az eső, legtöbbször a padláson építettünk fadarabokból és kavicsokból várakat, babáztunk, bár nem mindig a legteljesebb egyetértésben, de a végén sohasem váltunk el haraggal. Minden helyre elvittem, amit ismertem, csak a világítótornyot kerültem el. Alma cserébe megszerezte apja bányászatról szóló könyveit, amelyek ugyan nagyon unalmasak voltak, mégis némileg kielégítették betűhűségünket. Alma még azt is felvetette, hogy le kéne írni egy könyvbe mindazt a sok dolgot, amit az anyukám tud a növényekről, és el is mesélte az ötletét neki. Anyukámnak is nagyon tetszett, hogy megmarad a tudása, és az írást is gyakoroljuk. Legtöbbször munkája közben mesélt a konyhában, mi pedig Almával felváltva írtunk, mert hamar elzibbadt a kezünk. A második tanév kezdetére talán a felével végeztünk, de úgy döntöttünk, hogy a téli szünetben majd folytatjuk a munkát. Az apróbb-nagyobb bosszúságokat leszámítva nem történt semmi érdekes az iskolában, de még mindig az óra közben jártam ki a reterátra. Néhány órán kifejezetten unatkoztam, de nem tehettem meg, hogy nem figyelek oda, mert Almának minden délután be kellett számolnom a tanultakról. Tanulás után sétáltunk, beszélgettünk, meglátogattuk Vegmáékat, játszottunk, így elrepült ez a félév is. Rengeteg hasznos tudást szívtunk magunkba. Megtanultuk, hogy a bolygónk, a Pyra, a Nap körül kering, és gömbölyű! Hét nagy kontinensen élnek értelmes élőlények, a Solenin, a Selvoton és a Spukenen emberek, az Orrikonon, az Uddikonon és a Mulonán envinták, a rettenetes és borzasztó troggok pedig az Epmepvoton. Az Ekkes szigetekről pedig azért tanultunk, mert a bolygón egyedül ott élnek félenvinták, akik emberek és envinták valamikori leszármazottai. A Spukenen laktunk mi is, amelynek az a csücske, ahol a mi városunk épült, viszonylag közel feküdt a Déli-sarkhoz. A sarkokon csak egy pici jégsapka ült, és ennek köszönhattük, hogy egész télen esett a hó nálunk. Előfordult az is, hogy este Almáéknál kiültünk a csillagos ég alá, és próbáltuk megkeresni a tizennégy fő csillagképet, és napunk, a Daqurin többi bolygót. Nem lehetett szabad szemmel látni minden bolygót, de sajnós nekünk nem volt messzelátó csövünk, mint az iskolának. Sokszor néztük az érdekes holdfogyatkozásokat is, amelyekre az

iskolában előtte felhívták a figyelmünket. Ebben az időszakban havonta egyszer-kétszer kóboroltam el éjszakánként csupán, és csak rövidebb időre. Ilyenkor sem zaklatott senki, köszönhetően Kiflinek, és annak az ösztönös ravaszságnak, aminek a birtokában voltam mindig is ebben az állapotban.

A téli szünetben hóembert építettünk, szánkóztunk, befejeztük a könyv írását, nagyon sokat tanultam ebből is, bár anyám általam érthetetlenül többre tartotta azt a tudást, amit az iskolában szereztem, mint a sajátját. Tavasztól többször előfordult, hogy a könyvvel felfegyverkezve indultunk a természetbe, és önszorgalomból gyűjtögettük, nézegettük a növényeket, amiket fel is dolgoztunk, ahogy a könyvből kiolvastuk, így segítve anyámat. Persze a veszélyes, vagy mérgező tinktúrák előállítását nem végezhattük el, de a hozzávalókat sokszor mi szereztük be. Így előfordult, hogy a növénytan óráin többet tudtam a szóban forgó növényről, mint a tanár, aminek eleinte nem örült, de később rám bízta a fontosabb növények ismeretét, és ő javított ki engem, ahol hiányosabb volt a tudásom. Amikor ezt megemlítettem otthon anyámnak, nagyon büszke lett, és belátta, hogy talán mégsem olyan értéktelen az ő, és a megboldogult nagymamám tudása, mint ahogy gondolta először. Felcímkeztük az üvegeit, a gyógynövények zacskóira pedig ráírtuk a nevüket, az anyám által használt jelzések mellé. Megtörtént az is többször, hogy mi adtuk ki a felírt tinktúrákat, teakeverékeket, ha anyukám nem volt otthon, és ezzel mi is hozzájárultunk a családi kassza gyarapodásához.

A nyári szünet alig kezdődött el, amikor egy éjjel arra ébredtem fel, hogy egy opálosan fehér ruhás, kortalan kinézetű hölgy áll az ágyam mellett, és engem néz. A kutyák nyugodtan aludtak, mintha semmi sem történne. Amint megmozdultam, eltűnt a látomás. Ez egyre többször fordult elő, de nem szóltam senkinek, csak Almának, de őt is megkértem, hogy ne szóljon róla senkinek, és reménykedtem, hogy nem háborodtam meg, - amitől eléggé tartottak a szüleim - és lesz rá valami magyarázat. Egyszer végre nem tűnt el, hanem maga után hívott, ki a házból. Csak úgy hálóingben mentem utána, de a kutyák most sem ébredtek fel. Kimentünk a házból, fel a padlás végébe, ahol a deszkafalra mutatott. A falon egy szabályos ábra volt kialakulva a fa erezetéből, hasonló azokhoz, amiket a templom falán szoktam megfigyelni. Meg akartam kérdezni, hogy miért mutatta ezt meg nekem, de újra eltűnt, én pedig az ágyamban feküdtem, mintha nem is keltem volna fel. Reggel az első dolgom volt, hogy megnézzem ezt az ábrát, és meglepetésemre ott találtam, ahol az álmomban láttam. Most értettem meg, hogy miért éreztem magam ennyire jól a padlásunkon, miért nyugodtam meg olyan hamar általában, ha zaklatott voltam. Almának is megmutattam, hogy mit találtam, de nem értettük, hogy miért volt olyan fontos ezt a tudomásomra hozni az álmomban. Szerettük nézegetni, de semmi különös nem történt. Bár ha nagyon felzaklatott minket valami, akkor segített hamarabb túltenni magunkat. A következő hónapban legalább négyszer odavezetett a hölgy ehhez a deszkafalhoz, de hiába próbáltam megkérdezni, mi ezzel a célja, mindig az ágyamban fekve riadtam fel. Egy ilyen éjjel megelégettem a rejtélyt, és valóságosan is felmentem a padlásra a falhoz, gyertyával a kezemben. Kifli is felugrott, ahogy útnak indultam, és nagyot ásítva követte. Közel mentem a falhoz, és úgy vizsgálgattam. Feladtam a reményt, hogy bármit is találok, megfordultam, hogy visszamegyek aludni, de belebotlottam a fekvő Kiflibe, és messzire repülve a gyertya a földre esett, és elaludt. Kiflit okolva mérgeződtem, pedig azért nem láttam meg, mert elvakított a gyertya fénye. Megpróbáltam kitapogatni, hogy hova eshetett, pedig úgysem tudtam volna meggyújtani, mert lent hagytam a szobában a tűzszerszámot. Kint világított a hold, de eléggé alacsonyan állt, ezért nem világított be a kis ablakon, csak az ajtónyílást lehetett éppen sejteni. Megláttam a padlón egy ovális világos foltot, és felé nyúltam, hogy felvegyem a gyertyát, de csak a semmit fogtam meg, a folt pedig a kezem fején terpeszkedett. Gyorsan leráztam, bár nem éreztem semmit. Újból a padlón láttam a foltot. Néhányszor még eljátszottuk ezt, mire rájöttem, hogy ez csak egy lyukon előtörő halvány fénysugár

lehet, ami foltot rajzol a padlózatra. A kezemmel követtem az útját, hogy honnan indulhat ki, és a deszkafal egy pontjára találtam. Kis tanakodás után benéztem a lyukon. Legnagyobb meglepetésemre egy picurka kamrát láttam a fal mögött, amint fürdik a lenyugvó hold fényében. Mindössze egy szék, egy asztal, és egy közepes nagyságú láda volt a bútorzata. Végigtapogattam a falat, de nem tudtam kinyitni, hiába próbáltam benyomni. A fal mellé tettem a zsebkendőmet, hogy másnap biztosan megtaláljam a lyukat, és visszafeküdtem az ágyamba. Délelőtt alig vártam, hogy egyedül lehessek, és felmentem körülnézni. Megtaláltam a gyertyát is, meg a zsebkendőt is, pontosan az ábra alatt, középen. Milliméterenként vizsgáltam át, a tetején meg is találtam a lyukat. Minden ugyanúgy nézett ki, mint éjszaka. Most már megnéztem és megtapogattam a gerendákat is az ábra mellett, de csak egy lötyögő szöveget találtam, amit hiába vettem ki. Máshol még ennyit sem találtam, ezért mérgemben kerestem egy kalapácsot, és nagyot ütöttem a szögre, hogy legalább az legyen a helyén. Simán belement tövig a gerendába, majd az ábra mögötti ajtó kitárult résznyire, a szög pedig kiugrott a lyukból és a földre esett. Nem volt nehéz annyira kinyitni, hogy beférjek. Az ajtó másik oldalán felfedeztem a nyitószerkezetet, ezért nem féltem, hogy bennragadok, így magamra zártam. A fény tükrökön keresztül áradt be a fürkébe, de oda is csak az asztal közepére. Az asztalon csak egy fémből készült toll, és egy tintatartó árválkodott. A fiókban erős papírt, és pergamenlapokat, valamint több üveget találtam, amelyekben még mindig folyékony volt a tinta. Legutoljára a ládához léptem, és felnyitottam. Majdnem felkiáltottam örömben, hiszen könyvek voltak benne!!! Elolvastam a címüket, de nem igazán lett sejtelmem utána sem, hogy miről szólhatnak. Nem mondott nekem semmit sem az, hogy az „A Mágikus energiák összegyűjtése, felhasználása, tárolása”, az „Okkult tudományok a Nekromancia szolgálatában”, az „Animálás technikája az alapoktól a mesterfokig”, sem a „Kontemplációs gyakorlatok a nekromanta hétköznapjaiban” című. Mindegyik könyvet különleges, erős kidolgozású bőrből készült borító védelmezett. Rajtuk különféle ábrák, az elsón egy fénysugár, amely egy széttárt kezű ember mellkasán áthaladva felbomlik színeire, a másodikon egy tábla, amelyen betűket és számokat lehetett kisilabizálni, a harmadikon pedig egy piciny koponya, amely emberinek tűnt, de sokkal kisebb volt, hogy valóban az lehessen. A legutolsón mindössze egy furcsa pózban ülő embert lehetett látni, amint mögötte kel fel a Nap. A könyveken egyetlen rövid levélke hevert, amelyen aláírás sem volt. A következő állt benne:

- Ez a tudás, amelyet ebbe a ládába zárva rejtettem el, olyan különleges és veszélyes, hogy ha nem tudsz, vagy nem akarsz olyan dolgokat elfogadni, amelyek ellentétben állnak minden eddigi tudásoddal és meggyőződésseddel, akkor jobb, ha visszazárod, és elmenekülsz messzire, mert ha az inkvizíció vöröscsuhás papjai tudomást szereznek arról, hogy egyáltalán egy pillantást is vetted ezekre a könyvekre, halott vagy máris, mint ahogyan már én is valószínűleg, hiszen te olvashatod, nem pedig velem vannak a könyvek!

Végigfutott a hátamon a hideg, és a figyelmeztetés ellenére futni akartam a templomba, hogy azonnal elmondjam a történeteket egy vöröscsuhás papnak, ahogyan tanultuk, de egy másik, ugyanolyan erő megtiltotta azt, és az olvasottakra is jól emlékeztem. Elborított az izzadság, kimentem a fürkéből, visszazártam az ajtaját, de a szöveget és a kalapácsot a játékaim közé dugtam, és leültem az ábrával szemközt. Azonban így is sok időbe tellett, amíg némileg meg tudtam nyugodni, és uralkodni tudtam magamon, ami az ellentétes erők küzdelme miatt nem volt könnyű. Almának aznap délután nem szóltam semmit, hiába faggatott, mert észrevette furcsa lelkiállapotomat. Nem akartam őt is veszélybe sodorni, de néhány nap után mégis megtört az ellenállásom, mert nem tudtam elrejtetni előle rémületemet. Ő is megrémült először, de meg akarta nézni a rejtekhelyet, majd ezután úgy döntöttünk, hogy úgy teszünk, mintha meg sem találtam volna ezt a helyet. Amiről nem tudunk, azért meg sem büntethetnek minket, véltük. Valószínűleg gonosz tudást tartalmazhatnak ezek a könyvek, ha nem tudhatnak róluk a

papok, akik tanítómestereink és városunk bölcs irányítói. Elmeséltem neki az álmomat a fehér ruhás hölgyről, aki minden bizonnal azt akarta, hogy találjam meg a könyveket. Végül azt sütöttük ki, hogy valószínűleg ezé a hölgyé lehetett a láda, és most szellem alakjában bolyong, hogy meghalt. Csak az nem fért a fejünkbe, hogy hogyan került éppen a mi padlásunkra ez a láda, hiszen nem tudtam arról, hogy születésem előtt más is lakott volna itt, mint a rokonaim. Tartottuk is magunkat a megállapodásunkhoz, bár nagy volt a csábítás, mert már kiolvastuk a bányákról és a bányászatról szóló könyveket, és más nem akadt senkinél, akit ismertünk. Azért izgatott bennünket, hogy miről szólhatnak a könyvek, de nem tudtunk kisütni semmit. A Kaszás havában megtudta a város, hogy helytartónk, a mi Ratulunk egyik helyettese fog ellátogatni hozzánk, ami nagy tisztesség, mert már tíz éve nem járt nálunk ilyen nagy méltóság. Minden diáknak munkát adtak a szünet ellenére, a főút melletti fák törzsét lemeszeltük, még az utcaköveket is kifényesítettük, pihenésképpen pedig énekeket gyakoroltunk. A munkások eltüntették a kátyúkat, az emberek kifestették legalább az utcára néző házfalakat és kerítéseket, lobogókat raktak ki, felszedték a szemetet, úgyhogy a nagy esemény előtti napon rá sem lehetett ismerni Cliburra. Éppen az utolsó simításokat végeztük, amikor egy furcsa, rácsos szekér döcögött be a városba, benne egy rongyos, vérmocskos alakkal. A bakon is, és a körülötte poroszáló lovasok is vöröscsuhás papok voltak. A szekéren a boszorkányok holdsarlóra emlékeztető jele himbálódzott, de egy táblára ki is volt írva. Amint meglátta ezt a tömeg, ordibálni kezdtek, felragadták a kezük ügyébe akadó tárgyakat, és szórni kezdték a durva fa rudakba kapaszkodó alakra, aki nem szólt, csak állt büszkén, és meredten nézett előre, látszólag nem törődve az őrző tömeggel, és a sebeivel. Én is felmarkoltam egy marék sarat, inkább a többiek hatására, mint valódi indulattal, és el akartam dobni én is, de ekkor pontosan rám nézett, ettől pedig mintha egy villám futott volna át a testemen, kiesett a sárrög a kezemből, és csak bámultam meredten, amíg végleg el nem tűnt a szemem elől. Nem tudtam, hogy mi történt, de amit még mindig éreztem, az nem volt fenyegető, sem gonosz, csak éppen figyelmeztető és elgondolkodtató, de nem tudtam, hogy min is kellene eltöprengenem. Talán másoknak is feltűnt volna mélaságom, ha egy erőteljes kiáltás a tudtunkra nem adja, hogy a széthajigált szemetet nekünk kell újból összetakarítanunk. Erre összeszedtem magam, és újból a tennivalóimmal kezdtem foglalkozni, és így nem sok időm maradt tovább elmélkedni. Aznap éjfélkor megszólalt a vöröscsuhások harangja, amire a délutáni események fényében mindenki számított. Mi is felkerekedtünk, én az egyenruhámban a helyemre álltam, anyámék pedig a szőnyegükre térdeltek, majd előlépett a templom legmagasabb rangú vöröscsuhás papja, Krong Atya.

- Zuslah neve legyen áldott - szólalt meg rekedten.

- Örökkön-örökké - válaszoltuk.

- Azért gyűltünk össze ma éjjel, hogy tudassam veletek egy boszorkány elfogását, akit a Bonyó-mocsárban bekerítettek hű katonáink, akik a gonosz elleni küzdelemnek szentelik az életüket! Bár ebben a boszorkánysággal alattomosá ésátkozottá tett helyen három harcos paptársunk is odaveszett, nem adták fel a küzdelmet, és elfogták a boszorkányt, hiába próbálta elveszejteni őket az utolsó pillanatban is bűbajos praktikáival!

- Halál rá! Halál rá! - zúgták a vöröscsuhások ökölbeszorított kézzel, amit aztán sokan utánozni is kezdtek önkéntelenül, vagy akarattal. - Ma és holnap kivallatjuk átkozott tudományáról és bűntársairól, és holnapután délután, a dicsőséges Ratul képviselőjének a jelenlétében tűzhalált fog halni a templom előtt a téren! - mondta az ég felé emelve kezét. Az egész templom a boszorkány véréért követelte, ha itt lett volna, azonnal szét is tépik.

- A bűnei a következők: Több személyre átkot bocsátott, elsorvasztott állatot és embert, tönkretette a termést, szemmel vert meg több gyermeket, egymás ellen fordította a barátokat,

parázñaságra és bűnre csábította a gyengéket, fertelmes szertartásokra buzdítva őket, amelyeket a megidézett démonok szórakoztatására eszelt ki! Káromolta ezenkívül az egyházat, meggyalázta szentségeinket és a szenteket - sorolta egy papírlapról, és még percekig folytatta tovább. Végül így fejezte be a beszédét:

- Aki akar, segédkezhet a máglya építésében, holnap reggel jelentkezhet erre a nemes feladatra. Most pedig híveim térjetez nyugovóra, hogy holnap is erőtök teljében építhessétek erősebbre az egyház falait - mondta áldásra emelve kezét, majd egy énekbe fogott, ami az eretnekek és a bűbájosok elleni harcról szólt, majd elbúcsúzott híveitől, és lassan mindenki hazaindult. Mi még ott maradtunk néhány percig, amíg kiosztották a holnapi munkát. Nekem a máglya építésében kellett segédkezniem, amelyet eléggé ellentétes érzelmekkel fogadtam, de természetesen nem szóltam semmit, nem is szólhattam volna, mert engedelmeskedniem kellett. Másnap az emberek énekszó mellett építették a máglyát, alig volt valaki a városban, aki ne hozott volna legalább egy ágat az építéshez. Estére fel is építettük, de nagyon elfáradtam. Időközben az iskola háta mögött lévő börtönből sikolyokat lehetett hallani, ami nagyon tetszett a legtöbb vörös csuhásnak a téren, de nekem még a hátam is borsódzott bele, és elszomorodtam. Ilyenkor a többiekkel új énekbe kezdtünk. A nagy napon a hírnök érkezése után sorfalba álltunk, és vártuk az Alratult. Pompás lovakon vöröscsuhás testőrök kísérték a hintót, amiben egy húsz év körüli unott képű feketecsuhás ifjú ült. Mindenki éljenzett, temetői virágok szirmait szórtuk a hintóra, lengtek a zászlók, szóltak a harsonák, de én valahogy csalódottnak éreztem magamat. A hintó a díszkísérettel a templom melletti palotáig haladt, ahol kiszállt belőle a díszvendég, és ügyet sem vetve az ünneplőkre, eltűnt az épületben. Szétszéledt a tömeg, mindenki hazament ebédelni, hogy le ne maradjon a későbbi eseményről. Délután már a megadott idő előtt egy órával gyülekeztek a városlakók, de nekünk, diákoknak még hamarabb ott kellett lennünk. Anyámék is az elsők között érkeztek, hogy jó helyet találjanak. Jókedvűen integettek felém, nekem szerencsére az utasítások alapján nem volt szabad megmozdulnom, mert semmi kedvem nem volt sem mosolyogni, sem integetni, magam sem tudva, hogy miért. A palota erkélyajtáját félrehúzták, és kilépett az Alratul a magasabb rangú papok kíséretében. Bólintottak a tömegnek, majd leültek egy szófára. Megkonduktak a harangok, erre kinyílt a börtön ajtaja, és megmosdatva, tiszta ruhában, de a kíntás miatt két vöröscsuhás őr támogatásával a térre vezették a boszorkányt. Már akkor is ismerősnek tűnt, amikor megláttam a szekérben, de akkor túl mocskos és véres volt az arca. De most már felismertem, az egyik nő volt, aki meggyógyított kiskoromban abból a szörnyű betegségből, amelyikbe majdnem belehaltam. Ő is észrevett, és odabiccintett felém szomorú mosollyal az arcán. Elsápadtam a felismeréstől, és bár biztos voltam abban, hogy ő valóban egy boszorkány, aki természetfeletti erőknek parancsol, de az mégsem lehet olyan gyűlölnivaló, mint állítják, hiszen akkor segített rajtam, és szeretett nagymamám hívta hozzám őt és a társait, akiről senki sem állíthatta, hogy gonosz. Odaközték a máglyára, és felolvasták a bűneit, amelyeket a kíntás alatt bevallott. A tömeg zúgott, mint a szél, de semmilyen tettelegességhez nem folyamodtak. Végül felszólították, hogy halála előtt bánja meg bűneit, és csókolja meg a csillagot, amire nem volt hajlandó, többszöri felszólításra sem. Nem sírt, és nem könyörgött, de az erkély felé fordulva ezt mondta:

- Ti vagytok az igazi gyilkosok, a ti csuháitokat festi vörösre az ártatlanok vére, és az olyanoké, akik olyan tudással élnek, akiknek nem tudtok sem parancsolni, sem hazudozni! Most, hogy elszórakoztassátok a Ratul kiskutyáját, gyújtátok már meg végre a máglyát, és szerezetek magatoknak újabb érdemeket előtte! De egyszer ez a földdarab is lerázza a hátáról még az írmagotokat is! - kiáltotta égő szemekkel felfelé, de éreztem, hogy az üzenetet leginkább nekem szánja valamiért.

- Tömjétek be a száját, hogy ne mocskolódhasson tovább! - kiáltott le egy hang a balkonról, aminek gyorsan eleget is tettek a hóhér segédei. A körülöttem álló emberek ökölbe szorították a kezüket, és kiáltozni kezdtek ütemesen:

- Tüzet rá, tüzet rá!

A katonák már alig bírták tartani a feldühödött tömeget, amikor az Alratul leintett a hóhérnak, aki a kezében lévő fáklyával begyújtotta a máglyát. Oda sem bírtam nézni, de a furcsán meredt és csillogó szemű embereket sem kívántam látni, ezért a csuklyámat a fejemre húztam, és behunytam a szememet, ami nem volt feltűnő, mert mások is hasonlóan cselekedtek a füst és a pernye miatt. A szememből hangtalanul folytak a könnyeim, amíg le nem égett a máglya. Utána nekünk kellett vigyázni, nehogy elvigye a parazsat a szél, az üszköket pedig egy helyre kellett kotorni, hogy maradéktalanul elégjenek. Estére az utolsó parázs is elhamvadt, ekkor azt a feladatot kaptuk, hogy seperjük össze a hamut az utolsó szemig, és tegyük egy tartályba, amit majd a döngkútba öntenek. Én is sepertem és lapátoltam szorgalmasan, de egy óvatlan pillanatban a máglya közepéről származó hamuval, és néhány csontdarabbal teletöltöttem a zsebeimet, mert nem tetszett, hogy még a halála után sem bocsátanak meg neki. Ezután már hazaengedtek bennünket, otthon a hamut egy korsóba rejtettem, amit felvittem a padlásra. A többiek a vacsoránál izgatottan vitatták meg az eseményeket, de én olyan szótlan voltam, hogy feltűnt a többieknek, de a fáradtságomra hivatkozva gyorsan aludni tértem.

Éjjel arra ébredtem, hogy Kiflivel egy sziklaszirt szélén állok a tenger felett, a Banya-hegy oldalában, kezemben a korsóval. Langyos szellő fúj le a hegyről, a fák levelei susogtak a fejem felett. A csillagok világítottak csak az égbolton, de bal kézre a hátam mögött a város fényeit is láttam. A csend majdnem teljes volt, csak egy bagoly rikoltott egyet- egyet. Pár perc beletelt, mire rájöttem, hogy miért vagyok itt. Mivel már elég sokat tudtam egy temetés levezetéséről, ezért nem jöttem zavarba. Beszédet mondtam, majd imádkoztam, végül a hamvakat kiszórtam, amit egy könnyű szellő a tengerbe fújt. A korsót pedig elrejtettem a hegyoldalban terpeszkedő fa gyökerei alá. Kifli keservesen vonyított, mintha ő lenne a hiányzó énekkar, majd amilyen hirtelen rákezdte, abba is hagyta. Utoljára letérdeltem és ismét imádkoztam addig, ameddig bírtam, és ameddig nem csillapult a szomorúságom és a büntudatom. Teljesen ismeretlennek tűnt a hely, még sohasem jártam itt, de megbíztam Kifli ösztöneiben. Elindultunk visszafelé. Útközben egy kis völgyecskén mentünk át, amelyben furcsa növények nőttek, de nem tudtam a sötétség miatt jobban megfigyelni. Innen egy elrejtett alagúton vagy barlangon mentünk tovább jó fertályórán keresztül. Állandóan botladoztam a koromsötétben, csak Kifli farkába kapaszkodva tudtam megőrizni egyensúlyomat. Kiérve a folyóhoz mentünk le, ahol szikláról sziklára kellett ugrálni, hogy át tudjak menni a túloldalra. Fogalmam sem volt, hogy hogyan tudtam odafelé úgy átjönni, hogy ne legyek vizes, mert most csurom víz lettem, mire átmásztam. Kora reggel lett, amikor hazaértem, szüleim már kerestek, de hiába kérdezték, hogy merre jártam, csak annyit mondtam, hogy nemrég ébredtem fel a folyó túlsó partján. Délelőtt elmentem Vegmáékhoz a kutyakájáért, ahol kiderült, hogy ők nem voltak a boszorkányégetésen, mert túl öregek, láttak már eleget, és nem is voltak kíváncsiak rá. Délután átmentem Almához, akiről tudtam, hogy nem volt a téren a szíve miatt, az anyukája pedig nem akarta egyedül hagyni. Amikor kettesben maradtunk, elmondtam neki, hogy úgy gondolom, mégis el kellene olvasnom a könyveket, és megtanulni mindent belőlük, amit csak lehet. Ezt nem akartam eltitkolni előtte, mert az mély barátságunk megcsúfolását jelentette volna, de csodálkozott, mivel nem mondtam el neki, hogy mi vezetett ehhez a gondolathoz, és nem is akartam elmondani, de megérezte, hogy kapcsolatban lehet a boszorkányégetéssel, amiről csak néhány szót váltottunk. Némi töprengés után ő is úgy döntött, hogy mint eddig, most is együtt fogunk tanulni, és erről nem kívánt vitatkozni, én pedig semmilyen ellenérvet nem tudtam felhozni ellene. Megbeszéltük, hogy másnap délután eljövök érte, és újra átnézzük a

könyveket. Kora hajnalban halászni mentem Vegmával, aki már a kormányzás és a csomózás alapjaiba is kezdett beavatni. Szerették volna, ha délután eljövünk Almával, de udvariasan elhárítottam a meghívást. A megbeszélrt időben megjelentem, a pónival és a kutyákkal, átmentünk egyenesen hozzánk, és felmentünk a padlásra. Kiflit is felhívtuk, aki magával cipelte Császárt. Ugy gondoltam, hogy amíg ők vigyáznak ránk, addig biztonságban vagyunk a kíváncsi tekintetektől. Kinyitottuk a rejtett fülkét, és bepréseltük magunkat. Először csak átlapoztuk a könyveket, és az Animálás technikája az alapoktól a mesterfokig című kötetben megtaláltuk, hogy mely könyvekkel kell elkezdni a tanulást, egymás után sorban haladva, és legutoljára ezt kell elővenni, addig bele sem érdemes fogni. Ugy véltük, ezt nem ok nélkül írták, ezért kivittük a Kontemplációs gyakorlatok a nekromanta hétköznapijaiban című kötetet, és olvasni kezdtük. Nem voltak benne semmiféle bonyolult magyarázatok, és leírások, csak egyszerű figyelemösszpontosítási gyakorlatok, és az ehhez tartozó üléstechnikák, valamint a külső és belső jelenségek, lelkiállapotok, gondolatok, érzelmek felismeréséhez és értékeléséhez szükséges tudnivalók. Egymás után többször átolvastuk felváltva, és ahogy a leckéknél is szottuk, kikérdeztük a tartalmát. Több napon keresztül tartott, amíg tökéletesen megtanultunk mindent, hogy ne kelljen mindig elővenni a könyvet, hogy ne lehessen véletlenül árulónk, és máshol is tudjunk gyakorolni, mint a padlás, hiszen jó idő van kint. Sokkal könnyebbnek tóntek a gyakorlatok, írott formájukban, mint a valóságban. Nemcsak a padláson, hanem a tengerparton, növények gyójtése közben pihenésképpen gyakoroltunk, ha nem volt a közelben senki. Ha pedig közeledett valaki, azt Kifli korán jelezte, bár úgysem látott volna mást, hogy hosszú ideig szótlanul ülünk egymás mellett. Már közeledett a harmadik tanév kezdete, de elkeserítően keveset haladtunk a két hónap alatt. A csomókat és a kormányzást könnyebb volt megtanulni, mire újból iskolába kezdtem járni. Itt viszont megdöbbenve vettem észre, hogy a hallottakat egyre könnyebben tudom elsajátítani, és jobban is tudok figyelni. Almánál is könnyebben, a részletekre is kiterjedően tudtam felidézni a tananyagot, amit ő is hamarabb megtanult. Emiatt a tananyag megtanulása mellett maradt elég időnk gyakorolni is. Igaz, ezt előre megjósolta a könyv, de egy kicsit kételkedtünk benne. Ugy véltük, túl lassan haladunk, mint szú az ólomban, de nem adtuk fel. Már képesek voltunk az elmúlt nap eseményeit tökéletesen felidézni, sőt az álmaink se tóntek el reggelre, hanem élesen megmaradt minden. Csak a ritka éjszakai kóborlásaim alatt történetekre nem tudtam fényt deríteni, ha ezzel próbálkoztam, egyszerűen opálfényű köd vett körül, amiben nem észleltem semmit. A félév végére odáig jutottunk, hogy már a legutóbbi hónapok minden eseményét fel tudtuk idézni, és versenyeztünk, ki képes több részletet elmondani egy nap bizonyos percéből, amelyet együtt töltöttünk. Ilyenkor szinte képesek voltunk újra átélni mindent. Jó játéknak tónt, amiken nagyokat nevttünk, régi játékaink pedig porosan heverték a sarokban. Sokszor olyan apróságokat is felfedeztünk, amit akkor észre sem vettünk, például egy érdekes bogarat, amely a lábunk mellett szaladt el, vagy egy különleges alakú felhőt a fejünk felett. Ezek mellett természetesen nem hanyagoltuk el Vegmáékat sem, aki szintén nagyon csodálkozott, hogy bármilyen bonyolult csomót is mutatott meg, azt nagyon hamar utánózni tudtam. De ami még jobban megdöbbenett, az az volt, hogy Alma is képes volt erre, hacsak éppen nem Ira anyó tanította főzni, amit ugyanolyan jól el tudott sajátítani. A téli szünetben sem történt semmi különös, de az iskola második félévében egyre izgatottabb volt majdnem mindenki az osztályunkban, mert az év végén egy vizsgát kellett kiállnunk, amelyen eldől, hogy tanulhatunk-e tovább, és hogy az egyház melyik ágának a szolgálatába fogunk állni, bár ez utóbbiról mindenkinek volt elképzelése. Én úgy gondoltam, hogy fekete csuhát vagy fehér csuhát fogok kapni negyedikben, és a vörös csuhát semmiképpen sem fogom viselni. Ez a veszély nem fenyegetett persze, mert az egyes tanárok már pedzegették ezt a témát. A vizsgáról csak annyit tudtunk meg, hogy nemcsak a tudásunkat fogják vizsgálni, hanem azt is, hogy gondolkodásunk, neveltetésünk mennyire esnek egybe az egyház elveivel. Almával erről is beszélgettünk,

ő ha betölthetne az egyházban bármilyen tisztséget, akkor csakis fehércsuhás lenne. Épp a vizsga előtti héten jutottunk el olyan szintre, hogy már képes voltam visszaemlékezni arra az időre is, amikor kimentettük Kiflit a tengerből. Emlékeztem, hogy másnap Vegma egy dobozkával jött haza, amelyben egy pergament talált. Én akkor még nem tudtam olvasni, ezért meg sem érthettem. Most viszont már el tudtam olvasni a szöveget is emlékezetemben, ami a következő volt: Én, XI. Bulbius, az Isten felkent Ránája, szabadlevelet adományozok Filg kapitánynak, hogy a birodalmunk körüli tengereken portyázzon, hajókat támadhasson meg, amelyek nem a mi zászlóink alatt futnak, valamint hogy bárhonnán rabszolgákat raboljon a számunkra, származzanak akár a mi földjeinkről is. Ezután egy lista következett, hogy mennyit fizetnek egy ember rabszolgáért, mennyit egy troggért, vagy egy envintáért, és mennyi zsákmányt köteles a Rána kincstárába leadni a zsákmányból. Egy trogg nőstényért hatalmas összeget fizettek, pedig tanultuk, hogy inkább meghalnak, de nem engedelmessé válnak senkinek. Egyszerűen képtelen voltam mindezeket elhinni, hiszen nagyon sokat prédikáltak a kalózok ellen, a gonoszságukról és arról, hogy el kell pusztítani őket. Az pedig, hogy rabszolgaság lenne még valahol ezen a kontinensen, azt még inkább képtelen voltam elhinni, hiszen azt tanították, hogy minden embernek joga van a szabadságra, így szabadon lehet költözni az országban bárhova, bárkinek, ha nem követett el valami egyházi vagy világi bűnt. Nem értettem semmit, és nem is volt kivel erről beszélni. Végre eljött a vizsga napja. Minden tanulónak ki volt egy nap és egy óra jelölve, hogy mikor kell megjelennie egyedül. Izgatott voltam, de nem a tananyag miatt, mert az osztályban továbbra is én voltam az egyik legjobb, hanem azért, hogy vajon meg fogok-e felelni az egyházi szolgálatra. Alma apukája a nagy nap előtt magához hivatott, amikor épp náluk voltam. Leültetett, és így szólt hozzám:

- Tudom, hogy most fog az életed sok szempontból eldőlni. Azt is tudom, hogy nagyon jó fejed van, és becsületes is vagy. Azért akartam beszélni most veled, hogy állást ajánljak fel neked a bányában, ha valamilyen okból kifolyólag nem tanulhatnál tovább. Alma elmesélte, hogy elolvastátok a könyveimet, ami egyáltalán nem baj, sőt örülök neki. A munkaköröd szerint először az írnom, majd a segédem lehetsz, és a távoli jövőben te lehetsz az utódom. Holnap pedig végigvezetlek a bányán. Délután háromkor várlak a bejáratnál. Nos, mi a véleményed?

- Köszönöm az ajánlatát, és igazán megtisztel vele - mondtam meghatódotan. Ha a vizsga nem úgy sikerül, mint ahogy tervezem, akkor elfogadom az állást - bólogattam hálatalten, hiszen elég ritka, hogy ilyen fontos ember mellett dolgozhasson valaki ilyen fiatalon, mint én. Általában sokkal egyszerűbb munkával kezdték a hozzám hasonló korúak.

Elbúcsúztunk, visszamentem Almához, akinek huncutul mosolygott tengerzöld szeme, erre tréfásan megfenyegettem, magamhoz öleltem és megpuszítottam. Szüleim is nagyon örültek a híreknek, de anyám megsúgta, hogy ő azért jobban örülne ha sikerülne a vizsgám. Másnap délután a bánya bejárata előtt toporogtam a megbeszélte idő előtt Kiflivel, akit nem lehetett lebeszélni arról, hogy elkísérjen. Császárt azért Almánál hagytam, ezért aztán nem is nagyon méltatlankodott. Rash bácsi kijött az irodájából, és kicsit meg volt döbbenve, hogy a kutyám is velem van, de amikor megmagyaráztam, hogy amióta megtámadtak, nem hajlandó mellőlem tágitani, csak legyintett, és megjegyezte, hogy nem szeretné, ha a föld alatt valamilyen problémát okozna. A felvonóban sem, de a bányában sem volt ideges, ellentétben velem, bár sikerült megzaboláznia a félelmemet, amit Rash bácsi is értékelt. Hosszú volt a bánya, elég sokat magyarázott és mutogatott, a bányászati könyveinek köszönhetően okos kérdéseket tudtam feltenni, amin meglepődött, és biztosított, hogy lenne jövőm a szakmában. Kiderült, hogy a bánya nem hoz túl nagy hasznot, pedig nagy reményekkel indult meg a vasérc bányászata. Azért reménykedett, hogy újból rábukkannak egy nagyobb telérre. Már kifelé tartottunk, amikor egy oldaljárat előtt lecövekelt Kifli, és beugatott a sötétbe. Bevilágítottunk, de nem

láttunk semmit. Az oldaljáratról kiderült, hogy egy kimerült vágat, amit már régen lezártak. Talán patkányok lehettek, ami felidegesítette a kutyámat, de addigra el is veszítette érdeklődését, mire kitárgyaltuk. Visszamentünk a felszínre, ahol még megmutatott néhány szép vasércet, hematitot, magnetitet és piritet, nekem is adott belőlük egyet-egyet, majd elbúcsúztunk. Most volt az első alkalom, hogy hosszabban elbeszélgettünk, mert általában ha otthon is volt, a munkájával foglalkozott, hogy ne zárják be a bányát, legyen az embereknek munkájuk. Legtöbbször csak a közös vacsoránál láthattam, ha éppen ott játszottunk, és meghívtak, hogy egyek velük. Almának persze mindenről be kellett számolnom, és egy kicsit szomorú volt, hogy ezekből a szép ásványokból neki nem adott soha az apukája, és azt is bevallotta, hogy ő nem menne le a bányába, még akkor sem, ha én hívnám. A vasérceket neki akartam adni, de nem fogadta el, viszont megbeszéltük, hogy polcot csinálunk a padláson, és a kagylókkal meg a csigákkal együtt kirakjuk.

A vizsga napján tisztán és pontosan érkeztem, mert tudtam, hogy ez nagyon fontos. A teremben, ahova be kellett mennem, három különböző csuklyás pap ült, egyik sem tanított engem ezelőtt. Krong Atyát azonnal megismertem, hiszen ő intézte el, hogy iskolába járhassak, így biztos voltam a jóindulatában. Most is nagy, fényes csat volt a cipőjén, mint akkor is. A másik két személy is a legmagasabb rangú pap volt a városunkban. Természetesen az ő nevüket is tudtam. A fehér csuhást Sonnin atyának hívták, a fekete csuhást pedig Aul atyának. Volt bent egy nagyon kedves papsegéd, aki még egy csésze meleg teát is adott inni a vizsga előtt, nehogy kiszáradjon a szám. Egy kicsit túl édes volt, de az unszolására megittam. Leültettek, és kérdeztek először a tananyagról. Mindenre jól válaszoltam, de furcsa kábultság kezdett elhatalmasodni rajtam. Csak úgy tudtam némileg ellenállni, hogy észrevétlenül belekezdtem a kontemplációs gyakorlatba. Ekkor kezdődött az igazi faggatás.

- Myrox, meséld Bella nagymamád halálának a körülményeiről.
- Meséld a betegségeidről, és az okairól.
- Milyen különös dolgokat tudsz a még élő, és az elhunyt rokonaidról?
- Járt-e nálatok boszorkány?
- Mi történik, amikor éjszaka elmáskálsz otthonról?
- Van-e valamilyen egyéb különleges képességed, ami például az állatokkal kapcsolatos?
- Mit tudsz Filg kalózkapitányról?
- Mit láttál a kilátótoronyban azon a bizonyos éjjelen?
- Volt-e, van-e bármilyen testi kapcsolatod már?
- Kik a barátaid, és mit tudsz róluk?
- Te voltál-e, aki az iskolában a fenékgyulladás okozta?
- Mi a véleményed arról, hogy megégettük a boszorkányt?
- Tudod-e, hogy kik támadtak meg az utcán?

És így folyamatosan. Erős kényszert éreztem, hogy sírva bevalljak és elmeséljek mindent, mindenért magamat hibáztatva, de a szemem elé villant néhány sor, amelyet én vettem papírra hónapokkal ezelőtt anyám útmutatásával:

- Van egy növény, amely elég ritka, ezért elég drága is. A neve Igazságvirág. Ha ebből teát főznek, és megitatják valakivel, az minden titkát elárulja, sőt el is akarja árulni. Az alkalmazása azonban veszélyes, mert agyvérzést okozhat felnőtt korban, vagy az arra hajlamos

gyerekeknél is. Az adagolást pontosan be kell tartani, ami a következő: két deciliter vízbe tizenkét órára egy kifejtett virágot kell beáztatni. Ha az illető túléli a teát, utána mindent elfelejt, amit mondott, és erős fejfájása lesz még órákig...

Tudtam, hogy csakis ez lehet, amit itattak velem, és minden erőmet bevettem, hogy legyűrjem a hatását. Semmit sem árultam el, csak azokra a kérdésekre mondtam el mindent, őszintén, amelyekben nem láttam semmilyen komoly fenyegetést, sőt végre jól befeketíthetem azokat, akik megaláztak és bántottak. A kikérdezés után előttem beszéltek meg a hallottakat, igaz, azt hitték, hogy nem vagyok az eszméletemnél.

- Sok minden miatt a vizsga előtt úgy gondoltam, hogy nemcsak nem javaslom a további tanítását, hanem át akartam adni az inkvizíciónak, mert biztos voltam benne, hogy boszorkányok befolyása alatt áll - mondta Krong Atya, szinte csalódottan ingatva a fejét. - Igaz, én akartam, hogy elkezdje az iskolát, de főleg azért, hogy szem előtt legyen, és a vizsga miatt. Túl sok furcsa dolog történt körülötte már eddig is, és attól tartok, hogy lesznek még ilyenek. Szerencséjére tévedtem, de vöröcsuhásnak teljesen alkalmatlan gondolkodásmódja, gyenge fizikuma és betegségei miatt. Tehát én azt javaslom, hogy ne folytathassa a tanulást - mondta, miközben szűrős szemmel még mindig engem vizsgált, de én meg sem moccantam. Nagyon felháborított a képmutatása és az árulása, de a kontempláció és a gyógytea hatása külsőleg teljesen közönyössé tett.

- De hát ő az egyik legjobb tanulónk, és a néhány diákcsíny kivételével nincs rá panasz - ellenkezett Sonnin Atya. - Az viszont igaz, hogy nem eléggé átszellemült a lelke - vette élet az előbbi mondatának, látva Krong Atya homlokráncolását. - Nem hiszem, hogy igazán jó pap lehetne nálunk, elsősorban a népszerűtlensége és a zárkózottsága miatt. Hogyan tudná felkelkesíteni a többi embert, ha elkomorodnak már a láttán is. Így én sem támogatom a továbbtanulását - fejezte be, és Aul atyára nézett.

- Tehát rajtam múlik ennek a kis embernek a további sorsa - mutatott rám előrehajolva, és fejcsóválva a feketecsuhás Aul Atya. - Alaposan átgondoltam, és úgy gondolom, mindkettőtöknek igaza van - hallgatott el egy pillanatra. De én javaslom, hogy az elkövetkezendő években maradjon az iskola falai között, hiszen hol lehet a legjobban megfigyelni valakit, ha nem itt? Képességei is feljogosítják, hogy feketecsuhás lehessen. Félnék tőle? Annál jobb! Ha vannak is különleges képességei, talán fel lehet használni az egyház szolgálatában papként, vagy másként, ha pedig mégsem, akkor még mindig a kezébe veheti az ügyet - mondta negédesen, és Krong Atyára mutatott, aki habozva visszabiccintett. - Az osztályban pedig megbízok valakit, hogy férközzön a bizalmába, és legyen a nyomában, amikor csak lehet. Én tehát a továbbtanulása mellett vagyok - mondta, és a többiekre nézett, akik bólintottak beleegyezésül.

Krong Atya csengetett a segédpapnak, aki valamilyen keserű folyadékot töltött a számba, amitől lassan múlni kezdett a kábultságom. Újra kérdezgetni kezdtek, de csak a tananyaggal kapcsolatban. A fejem valóban nagyon fáj, de erős összpontosítással felül tudtam kerekedni, és pontos válaszokat adtam, bár tudtam, hogy a döntés már megszületett. Végül kiküldtek, hogy várjam meg az eredményt az előtérben. Öt perc sem telt el, és a papsegéd sugárzó arccal kijött, és mosolyogva gratulált ahhoz, hogy felvételt nyertem a következő három évre a fekete csuhások között. A vizsgaeredményem kitűnő lett. Nem kellett megjártszanom, hogy örülök, mert a halál kaszája felettem suhogott folyamatosan, amíg bent tartózkodtam. Nagyon megkönnyebbültem pillanatnyilag, és elhatároztam, hogy még óvatosabb leszek, mint eddig, és Almán kívül senki sem tudhatja meg, milyen is vagyok valójában. Most már szerettem volna csak a padláson talált könyveket tanulmányozni, és dolgozni a bányában, pénzt keresni, de elhagyni sem akartam az iskolát, az túl gyanús lett volna ezek után, és azért az is vonzott, hogy még több újdonságot tanuljak meg tanáraimtól, még ha nem is minden igaz, amit mondanak.

Othton nagy meglepetés várt, nagymamám egy háromszínű tortát sütött nekem, eljött Vegma apó, Ira anyó, Alma a szüleivel, és nagy ünnepséget rendeztünk. Mindenki gratulált, tósztot mondott a sikeres vizsga, és a közelgő kilencedik születésnapom alkalmából. Folyt a szörp és a gyümölcsle, hallevest vacsoráztunk krumplival, amibe a beleválót Vegma apó fogta, utána polip pörköltet jó nagy gombócokkal, végül a torta következett, amit meg is ettünk, igaz, suttyomban a kutyáink is segítettek ebben. Késő este ért véget a lakoma, mindenki hazament. Ilyen jól még egyik születésnapomon sem éreztem magamat, bár a vizsga némileg beárnyékolta jókedvemet.

Így ért véget a harmadik tanévem négyszázhuszonnyolcban, az Unikornis havában, és a templomban a következő vasárnap már az újonnan készített fekete csuhámban álltam a többiek között. Itt láttam meg a megmaradt osztálytársaimat, a negyvenkettőből mindössze huszonhetet. Csodálkozásomra Blodek is ott pöffeszkedett a vöröscsuhások között, pedig eredményei alapján úgy gondoltam, hogy ő lesz az egyik, aki ki fog esni, és sok olyan diákot nem láttam, akik sokkal okosabbak voltak, mint ő. Aztán eszembe jutott a különös vizsga, és már nem is csodálkoztam annyira. Rajta viszont nagyon látszott az elképedés, úgy látszik, hogy már a vizsga előtt kiszivárgott valami, ami ellentétben volt azzal, amit most látni volt kénytelen.

A nyári szünetben Almával tovább folytattuk a gyakorlást, egyre hátrább tudtunk jutni az időben, és egyre beljebb önmagunkba. Majdnem teljesen irányítani tudtuk az elménket, de még nem értük el a legfelső határt, amit el kellett érni, hogy tovább haladhassunk. Azért e mellett sokat játszottunk, és Alma már arra is hajlandó volt, hogy bejőjön a sekélyebb tengervízbe. Vegma már a halászat rejtélyeire próbált rávezetni, amit nagyon jól elsajátítottam, olyannyira, hogy az én segítségével vetettük ki a hálót, és ez egyre többször eredményezett valamivel nagyobb, vagy értékesebb fogást a többiekétől. Ez pedig éppen elég volt ahhoz, hogy felújítsa a csónakot, és némileg jobban éljenek Ira anyóval.

A nyár végén, a Harcos havában történt meg, hogy gyakorlataim alatt egyre közelebb értem a világitótoronybeli élményeimhez. Nem volt könnyű mindent újra átélni, de végigcsináltam. Most már vissza tudtam emlékezni, hogy a szerencsétlen férfi utolsó mozdulatával a gyilkosa cipőjébe kapaszkodott, és azzal együtt zuhant le, ami azonban kiesett a kezéből, és beékelődött egy sziklahasadékba. Amit pedig az asztalon írt az árny, az egy hamis búcsúlevél volt, amit a nő nevében fogalmazott meg, és a következő volt a tartalma:

- Isten bocsásson meg nekem, de nem vagyok képes férjem nélkül élni, aki munkája közben lezuhant az emeletről a szemem láttára. Ezért döntöttem úgy, hogy bármilyen nagy bűn is, mégis öngyilkos leszek, követem a férjemet...

Ekkora aljasság láttán összerázkódtam, és annyira elsápadtam, hogy Alma is észrevette, miután visszatértem önmagamból.

- Mi történt veled? Rosszul vagy? - kérdezte aggodalmaskodva.

- Nem, csak most sikerült visszaemlékezni valamire, ami már régen történt.

- Meséltél már erről nekem? - faggatott.

- Még soha, senkinek, mert annyira rettenetes volt - válaszoltam, akaratlanul is megborzongva. Ezután addig faggatott, amíg elmondtam neki mindent, amit átéltem akkor, és megtudtam most.

- Ez tényleg rettenetes - dörzsölte meg a homlokát. - És senki sem tudja, mi az igazság? - faggatott tovább.

- Szerintem nem - ingattam a fejem.

- Most mit fogsz tenni? Szólni kellene valakinek - töprengett, összeszorítva amúgy is keskeny ajkait.

- De kinek? A papoknak nem lehet, a városparancsnoknak nem érdemes, rokonaink, ismerőseink úgysem tudnának segíteni, csak megrémítenénk őket, és jó nagy bajt zúdítanánk a fejünkre - legyintettem keserűen. - Csak magunkra számíthatunk - figyelmeztettem.

- Mi sem tehetünk semmit, azt hiszem. Úgysem tudjuk kideríteni, hogy ki volt a tettes, és ha ki is derítenénk, akkor sem tehetnénk ellene semmit, egy cipő nem valami nagy bizonyíték - morfondírozott.

- Ez az, a cipőt meg kell keresni! Hátha még mindig ott van, ahova akkor esett! - kiáltottam fel felvillanyozódva.

- Fel akarsz mászni a sziklára? Ezt nem engedhetem, mert leesel! - kiáltott fel kétségbeesetten, és magához ölelt féltően fehér karjaival, ami egy kis szint kapott már az eltelt hónapok alatt.

- Márpedig meg akarok győződni arról, hogy ott van-e még az a cipő - erősködtem tovább, de eszembe jutott a tériszonyom, amit átéltem a világítótoronyban, amikor letekintettem. - Legelőbb a legelső sziklákat nézzük meg holnap, hátha lesodródott oda. Addig is gondolkodjunk, hátha van valami megoldás - javasoltam kissé lehiggadva. Ebbe már beleegyezett, és hazamentünk, bizony eléggé zavart hangulatban, és megegyeztünk, hogy érte megyek másnap ebéd után. Így is tettünk, a találkozás után egyenesen a világítótorony alá mentünk, ahol még a homokot is feltúrtuk, de nem találtunk semmit az égvilágon. Amikor pedig mégis fel akartam mászni, Alma belém kapaszkodott, és nem engedett. Bár igaza volt, mert ha felmászom oda, és leesek, rögtön szörnyethalok, mint az a szerencsétlen. Fizikai korlátaim még mindig túl nagyok voltak ahhoz, hogy le tudjam hozni a cipőt, ha egyáltalán még ott van, másban pedig nem bízhattam magunkon kívül, és feltűnést sem akartam okozni. Így kénytelen-kelletlen, de egyelőre feladtam a cipő megszerzését, és tovább folytattuk szokott tevékenységeinket. A napok többé-kevésbé egyhangú folyását csak a hónap, és egyben a nyár legnagyobb ünnepe szakította félbe, ami nem más volt, mint Zuslah királlyá koronázása. Ez volt aztán a pompás ünnep! Mindenki vidáman készülődött a nagy eseményre, amely délelőtt vette kezdetét. Most is egy pap játszotta el Zuslah szerepét, akit a templomban koronáztak meg az ország vezetői, azon érdemei jeléül, hogy elhozta az üdvösséget az embereknek, és tanácsaival felvirágoztatta a birodalmat. Az előző király, akit egy öregembernek maszkírozott pap személyesített meg, önként adta át koronáját, a nép óriási üdvívalgása közben, aki először el sem akarta fogadni, de háromszor kérlelték, hogy fogadja el, és végül a nép kérésére engedte meg, hogy a fejére tegyék a koronát. Gyönyörű ezüst és aranszálakkal átszőtt palástot viselt, jobb kezében a jogart tartotta, a balban pedig az országalmát, amelynek a tetejébe helyeztek egy csillagot is, közvetlenül a koronázás után. A Rána ma is ezeket a hatalmi jelképeket viseli, persze az itteniek csak másolatok voltak. Zuslah ezután mindenkit biztosított, hogy békében és boldogságban lesz része minden alattvalójának. Végezetül mindenki átadta a koronázási ajándékot, megcsókolva a kezét, hogy elismeri maga felett világi és egyházi hatalmát egyaránt. A templom melletti épületben már el volt készítve a lakoma, ahol mindenki evett és ivott kedvére. Volt zene is, és aki tudott, táncolhatott kifulladásig. A multság éjfélig tartott, és ezen a részen csak a felnőttek vehettek részt, és mi, idősebb tanulók pedig segédkeztünk az ételek és italok felszolgálásában. Enni mi is ettünk, de innunk nem volt szabad. De azért belekortyolgattam egy-egy likőrbe, vagy bőléba, ha senki sem látta. Amikor véget ért a vigasság, bizony sok illuminált férfit és nőt kellett felpakolnunk a szekerekre, amelyek hazavitték őket, utána pedig mi is elmehettünk végre.

A hónap végére kitanultam a halászat minden csínját-bínját, és egyre jobb kapcsolatba kerülünk egymással mind a négyen. A tanév előtti utolsó héten azt kérte Vegma, hogy másnap délután menjünk el hozzájuk. El is mentünk, de nem tudtuk el sem gondolni, hogy miért kellett külön is szólnia, mert elég gyakran benéztünk hozzájuk, ha kimerítettek minket a gyakorlatok. A megbeszélte időben bekopogtunk, és belépve rögtön megéreztem, hogy valami finomság fő a tűzhelyen. Üdvözöltük egymást, Ira anyó és Alma folytatták a főzést, az állatsereglet kint játszott, Vegma apó pedig maga mellé ültetett, és így szólt:

- Myrox, fiacskám, neked köszönhetem azt, hogy jobbra fordult az életünk, és nem kell szűkölködnünk. Úgy döntöttünk az asszonnyal, hogy meg kell hálálnunk ezt valahogyan.

- De hiszen a kutyák ételét ingyen kapom, és már sok pénzt összegyűjtöttem! - tiltakoztam. Huszonnégy Drom van a padlásomon elrejtve, és nemsokára meglesz a huszonötödik is - dicsekedtem kidüllesztve mellemet.

- Ez igen, ez már majdnem annyi, amennyit egy hónapban keresek. Te aztán nem szórod el a pénzt - bólogatott elismerően. - Azt hittem, cukorkát, meg ilyeneket fogtok venni magatoknak belőle.

- Erről a pénzről még Alma sem tud, majd egyszer, ha valamit kitalálok, veszek belőle valami különleges dolgot, de még nem tudom, hogy mi legyen az - suttogtam, a szám elé rakva az ujjamat, de azért szégyelltem is magam, hogy nem kedveskedtem eddig Almának csak virággal, meg kagylókkal, erdei gyümölcsökkel.

- Jó, jó, nem akartalak zavarba hozni, és nem is ezért hívtalak ide - suttogta vissza. - Gyere, menjünk a ház mögé a csónakházba, mutatok valamit - mondta, és el is indult az ajtó felé.

- Kimegyünk a ház mögé - mondta Ira anyónak, és odacsippantott a szemével.

- Rendben van, menjetek. De menj csak te is kislányom, mindjárt készen vagyok, nem kell már segíteni - noszogatta Almát, aki leöblítette a kezét, és kijött velünk együtt. Beléptünk a csónakházba, és láttam, hogy valami nagy dolog van bent, letakarva egy ponyvával.

- Ez a tied, Myrox, nézd meg nyugodtan - mutatott rá. Odamentem, és egy kis csónak volt a ponyva alatt.

- Hű de nagyszerű, Vegma apó, mehetünk csónakázni! - kiáltottam fel, odaszaladtam hozzá, és egy cuppanós pusztát adtam az orrára. - Köszönöm szépen!

- Jól van, azért ne boríts fel - nevetett. - De ez nem csak egy egyszerű evezős csónak, hanem vitorlás is, csak még a vitorlát és az árbocot nem vettem meg, de jövő nyárra az is meglesz, és megtanítalak a legnehezebb dologra, a vitorlázásra, és te lehetsz a tenger ördöge.

- Hű de jó lesz, hallod, Alma, mehetünk majd vitorlázni! - szaladtam oda hozzá is, körbeugráltam őket, majd beleültem a csónakba, és végigsimogattam a deszkákat és az evezőket. - Nem lett volna fontos ezt nekünk adni, inkább félre kellett volna rakni a pénzt a nehezebb időkre.

- Te csak ne félts minket fiacskám. Ha már az eltűnt fiainak nem tudok örömet okozni, legalább nektek tudjak, mert ti igazán megérdemlitek. Nem tudom, mi lenne már velünk, ha nem vagytok a segítségünkre - mondta, és egy kövér könnycseppet törült ki a szeméből. Mi odafutottunk hozzá, és átöleltük. Ira anyó is kijött, neki is megköszöntem, és őt is megöleltük. Utána nagy lakomát csaptunk, Vegma apó huncut tengerésznótákat énekelt nekünk, a végére mi is eltanultunk néhányat, úgyhogy elég későn indultunk haza. Még volt két nap a tanév kezdetéig, ezért mind a két délután csónakáztunk egy jót. Természetesen a két kutya is szeretett volna velünk jönni, és nemtetszésüknek adtak hangot, de nem volt kedvem a Kifli súlyával is

leterhelt csónakot hajtani, és a pónit sem lehetett ott hagyni egyedül, mert elcsatangolt volna. Császárnak viszont semmi kedve nem volt a csónakba szállni, Alma hiába próbálta becsalogatni. A folyótorkolatban és a világítótorony alatt csónakáztunk, vagy egyszerűen csak ringatóztunk a vízen partközélen, mert Kifli a póni kötőfékével a szájában követett bennünket, és vonyított, ha beljebb eveztem. Alma elég jól viselte a kirándulást, de amikor szelesebbé vált az idő, ki kellett jönnünk. Sajnos semmire sem volt ez a két nap elég, és szomorúan vittük vissza a csónakházba azzal, hogy majd a következő nyári szünidő elejétől sokat fogunk csónakázni, vitorlázni.

Az iskola annyiban változott meg, hogy a hátsó, kisebb és szebb termekbe kerültünk, ahol a polcokon már három vastag könyv is volt, persze lezárva, egy fehér, egy fekete, és egy vörös. A bal oldali padsorban a fehér csuhások ültek, a középsőben a vöröscsuhások, a jobb oldalon pedig mi, feketecsuhások, háromszor kilencen. Azt hittem, én leszek majd leghátul az, akinek nincs párja, de nem így történt. A negyedik padba ültettek, egy olyan osztálytársammal, akivel ha eddig tíz szót váltottam. Nem volt ellenségesebb az átlagtól, ami abban jelentkezett, hogy elkerült eddig. Rakonnak hívták, és ő is elég soványka volt, sűrű, összeérő szemöldöke alól barna szempár kandikált ki, nagy füle pedig messzire elállt a fejétől, hiába próbálta ráfésülni vállig érő barna haját. Nagyon megdöbbsentem, amikor az első óra után megszólított:

- Figyelj, Myrox, mondani szeretnék valamit - kezdte. - Azt hiszem, elnézésedet kell kérnem amiatt, hogy én is úgy viselkedtem eddig, mint a többiek, de az volt az általános vélemény, hogy úgysem engednek tovább tanulni, és sajnos ezt én is elhittem. Most már látom, hogy tévedtem, hiszen itt vagy velünk még mindig, és velem együtt te vagy a legjobb tanuló. Azt hiszem, szerencsésebb lenne, ha támogatnánk egymást az ellenségeskedés helyett. Mondjon bármit Blodek, mi fekete csuhások tartunk össze - fejezte be, és megszorította a vállamat. - A többiekkel is megbeszéltem ezt, és ők is egyetértettek velem - mondta, én pedig meghatódva szípoztam. Rakon odahívta a többieket is, akik barátilag hátba vágta, és gratuláltak a sikeres vizsgához. Azonban tudtam, hogy közöttük van egy férges is, és ez mindent elrontott, mert esélyem sem volt, hogy megtudhassam, melyikük is az. A fehér csuhások is furcsán nézték a jelenetet, de a vöröscsuhások, az élükön Blodekkel nem bírták megállni, hogy oda ne szóljanak:

- Mit akartok szaros Pirikétől? Talán meg akarjátok köcsögölni? - röhögött a többiekkel.

- Jó lesz, ha leszállok róla, mert elhatároztuk, hogy nem engedjük többet bántani - szólalt meg Rakon. Ettől végleg elámult Blodek, és nem szólt semmit, csak beleköpött a köpőcsészébe, és kivonultak az udvarra, ahol sugdolózásba kezdtek az idősebb vöröscsuhásokkal, akiket láthatólag nem igazán érdekelt a dolog, mert az első osztályosokat egrecírozgatták, amin jól szórakoztak. Egy ideig gondolkoztam, majd a társaim felé fordultam:

- Nagyon rendesek vagytok, igazán, de jól megvagyok egyedül is. Ha kiálltok mellettem, akkor a vörös- és a fehér csuhások is utálni fognak benneteket az osztályban, és a felettünk járók is mind. Ekkora árat nem fogadhatok el - szerénykedtem, és sorba a szemükbe néztem. Mintha mindannyian meg lettek volna zavarodva, de aztán megszólalt egyikük:

- A többiek mind széthúznak, mi inkább tartunk össze, legalább az iskola kapuján belül. És hogy megmutassuk, hogy komolyan gondoljuk, vasárnap ebéd után testvériséget kötünk, ha beleegyezel - mondta, a többiek pedig bólogattak. - Csak javasolj valami jó rejtékhelyet. Biztosan ismersz egyet, hiszen jobban ismered a környéket, mint mi, te csavargó - vágott hátba nevetve.

- Csak ne lenne közöttük egy áruló - gondoltam, de csak ennyit mondtam:

- Rendben van, nagyon örülök, hogy ilyen kedvesek vagytok. Valóban tudok egy jó helyet a temető feletti domboldalon. Van ott egy kidőlt fa, a gyökerei olyanok, mintha tető lenne, és ha egy kicsit kibővítjük, kipofozzuk, elférünk mindannyian - mondtam szélesebben mosolyogva, mint ahogy belül éreztem, de nem akartam, hogy a legkisebb gyanú is felmerüljön az árulóban.

Almának is elmeséltem az iskolában történeteket, de az előzményeket most sem említettem. Örült, hogy a többiek befogadtak maguk közé, de bánkódott a jövőben elmaradó vasárnap délutánjaink miatt. Én is szívesebben maradtam volna vele, de jó volt végre egy közösségbe tartozni. Anyám örömeiben elszaladt a templomba hálát adni Zuslahnak, de Vegmáék is jobban örültek, mint én. Vasárnap ebéd után a temetőnél találkoztunk, és felvezettem őket a fatönkhöz. Kifli is velem volt természetesen, és nem engedett a közelébe senkit. Igaz, nem is nagyon akartak a közelébe menni. Arról próbáltak meggyőzni, hogy legközelebb hagyjam otthon Kiflit, ők úgyis megvédenek. Elmagyaráztam nekik, hogy ez lehetetlen, amióta megtámadtak, mert azóta semmilyen körülmények között nem hagy magamra. Ezt ha dörmögve is, de elfogadták, pedig láttam rajtuk, hogy félnek tőle. Nem is barátkozott meg velük sohasem annyira mint Almával, de megtúrta őket. Ágakból, vesszőkből kipótoltuk az eljövendő kunyhónk hiányzó oldalait, az üreget kimélyítettük, még tűzrakóhelyet is építettünk benne. Csak rendes tetőt és az ajtót nem tudtunk csinálni, de elhatároztuk, hogy jövő vasárnapig gondolkodunk rajta. Ezután mindannyian esküt tettünk, hogy a következő három évben jóbanrosszban kitartunk egymás mellett mind a kilencen: Rakon, Bolak, Dogi, Tirak, Sampu, Ketler, Ottrak, Freng és én.

Az iskolában teljes volt a tanácstalanság a személyemet, és a társaságunkat illetően. Többen, a vöröscsuhások közül egyenként megpróbálták a többieket fenyegetéssel eltántorítani, de ha pillanatnyilag sikerült is megfélemlíteni, valamiképpen mindig visszajöttek a csapatba. Ilyen légkörben sokkal jobban tudtam tanulni, és a többieknek is jobb lett a tanulmányi eredményük. Nem beszélve arról, hogy így most már nyugodtan ki merem menni az udvarra a szünetben, és nem kellett az óra menetét megzavarnom azzal, hogy közben kirohanok az udvari WC-be. Én nem sokat törődtem az alattam járó három osztállyal sem, mert nem leltem örömet a kínzásukban, és ha véletlenül hozzám szóltak, akkor válaszoltam nekik, amit azzal háláltak meg, hogy néha rám mosolyogtak. Sikerült társaimat is meggyőzni idővel, hogy a csicskáztatás a fekete csuhásokhoz méltatlan tevékenység, ami miatt még nagyobbat nőtem a kisebbek szemében, amit csak akkor mertek kimutatni, ha az iskolán kívül találkoztunk. Meghagytuk a kisebbek kínzását a vöröscsuhásoknak, ami még inkább rombolta amúgy sem magas népszerűségüket, és még inkább utáltak minket, amit én fel sem vettem, a köztünk rejtőző kémnek meg főhet nyugodtan a feje. A következő vasárnapon Dogi hozott egy nagy viaszosvásznat tetőnek, amire mohát raktunk, de a sarokban hagyunk egy lyukat a füstnek, ami fölé kövekből egy fedett kis kéményt építettünk, hogy ne essen be ott sem az eső. Bolaktól pedig este elhoztunk egy kiselejtezett ólajtót, amit előzőleg letisztogattak. Kifli természetesen nem volt hajlandó kint maradni általában, ezért mellém telepedett, ha én is bent voltam. A fa köré ősz végén szúrós bokrokat, és borostyánt, vadszőlőt ültettünk, hogy teljesen el legyen rejtve a kíváncsi szemek elől. Így egy jó kis bungalónk lett, amiről rajtunk kívül csak néhányan tudtak. Itt beszélgettünk mindenről, ami csak érdekelt őket. Sok mindent elmeséltem nekik, amit a papok már tudtak, de ők még nem hallottak róla. Persze csak akkor, ha kérdeztek, és észrevettem, hogy többen legszívesebben nem hallgatnák meg a történeteimet, de valaki, vagy valami miatt csak odajutottak, hogy újra kérdezzenek. Én nem lettem adósuk, mert eltúloztam és elferdítettem mindent, hogy összeröjtik magukat, de nem árultam el semmit, hogy mivel is foglalkozom valójában iskola után. Azt sem árultam el, hogy minden tudásomat átadom Almának, mert nem hittem, hogy jó néven vennék a papok, ha a fülükbe

jutna. Ezért aztán nem tudták elképzelni, hogy miért töltünk el egymással ennyi időt. Egyszer már nem tudták magukban tartani a kíváncsiságukat, és erről is kérdezni kezdtek:

- Áru!d már el Myrox, hogyan tudsz ennyit foglalkozni Almával? Szerintem a lányok nagyon unalmasak. Csak nyafognak, meg babáznak - érdeklődött Freng.

- Ő a barátom volt már akkor is, amikor senki sem barátkozott velem. Lehet, hogy nem tudok olyanokat játszani vele, mint veletek, de nagyon jól elbeszélgetünk mindenről, mert nagyon okos, sétálunk, meg ilyenek - vontam meg a vállam. - Tudjátok beteg a szíve, és sajnálom is őt, mert nincs neki más barátja, mint én - vörösödtem el egy kicsit.

- Akkor hozd el egyszer közénk, kíváncsiak vagyunk rá - mondta Tirak, amin meglepődtek néhányan.

- Inkább nem, nem hiszem, hogy közénk való lenne - húzódoztam.

- Csak nem félted tőlünk? - kérdezte Sampu. - Te szerelmes vagy! - csapott a homlokára. - Azért szeretsz vele lenni, mert csókolóztok, meg tapizzátok egymást - nyertett fel. - Láttam ám, a bátyám is ezt csinálja állandóan a cselédlányokkal! Ráadásul azt mondta, hogy nagyon jó!

A többiek nevettek, én meg vörösebb lettem a főtt ráknál.

- Dehogy csinállok én ilyet - mondtam felháborodva. - Nem is hallottam, még ilyenről. Az valószínű, hogy ő lesz a feleségem, ha már idősebbek leszünk, mert minden rendes embernek van felesége, ami ahhoz kell, hogy hozzák nekik az angyalok a gyerekeket - magyaráztam nekik.

- De buta vagy! - csóválta a fejét Dogi. - A gyerek a tapizástól meg a csókolózástól lesz, az csak mese, hogy az angyalok hozzák - kuncogott, és én teljesen elképedtem, mert nem tudtam, hogy vajon be akarnak-e csapni.

- Ez nem lehet igaz, mert mi minden találkozáskor adunk egymásnak puszit, és még sincs gyerekünk! - mondtam diadalmasan, mert úgy véltem, hogy most sikerült átlátni rajtuk.

- Nem pusziról van szó, hanem csókról - csapkodta a térdét Sampu - Olyankor a nyelveteket egymás szájába dugjátok. Érted, már Okos Boni? - kocogtatta meg a fejemet. - De gyerek csak akkor lesz, ha tapiztok is közben.

- Ezt te honnan tudod? - kérdezte Ketler, aki eddig nem szólalt meg, és az ő feje is eléggé piros volt, ami megnyugtató, hogy nemcsak én vagyok ilyen tudatlan.

- A bátyám is mesélte, meg láttuk egyszer anyuékát, ahogy csókolóztak, meg tapiztak, és megszületett a következő évben a kishúgom - magyarázta, mi meg hallgattuk tátott szájjal.

- De hát ez olyan gusztustalan! - mondta fintorogva Ketler. - Inkább nekem nem lesz feleségem! - ingatta a fejét. Én is egyetértettem vele, de úgy éreztem, azért a házasság ideje alatt kétszer vagy háromszor ki lehet bírni a gyermekek érdekében. Ezután megbeszéltük, hogy még egyikünk sem csinált ilyet, és nem is valószínű, hogy fogunk, mi nem fogunk megbolondulni, mint Sampu bátyja. Amint lehetett, mindezt elmeséltem Almának, aki szintén nagyot nézett, és megállapítottuk, hogy azért nincsenek testvéreink, mert a mi szüleink nem csináltak ilyet, csak egyszer. Azért Almának is furdalta az oldalát a kíváncsiság, és megegyeztünk, hogy külön-külön kipróbáljuk a tapizást és a csókolózást a padláson, másnap délután, amire sor is került.

- Hogy csináljuk? - kérdeztem pirulva, amikor már fenn voltunk a padláson.

- Először feküdj a hasadra, utána a hátadra, megnyomogatlak, utána cserélünk - pirosodott ő is, hogy szinte lángolt az a néhány szeplője is, ami az arcán volt.

- Jó - mondtam beleegyezően, és hasra feküdtem a matracon.

Alma erősen megnyomogatta a fejemet, a hátamat, a fenekemet és a lábaimat. Nem fáj, de jó sem volt. Megfordultam, megint kezdte fentről lefelé. Itt sem volt semmi baj, amíg az ágyékomig nem ért, mert úgy megszorította a golyóimat, hogy a csillagokat láttam, és feljajdultam. Utána én nyomogattam meg őt mindkét oldalon, és neki sehol sem fáj, amiért irigyeltem egy kicsit.

- Neked jó volt a tapizás? - kérdeztem. - Mert nekem egyáltalán nem.

- Nekem sem volt jó - rázta a fejét. - De hogy legyen gyerekünk, azért kibírod, ugye? - kérlelt.

- Rendszerben van, de legfeljebb három gyereket vállalok. Többről szó sem lehet. Ha a csokolózás még ettől is rosszabb lesz, akkor én is csak egyet vállalok, mint a szüleink - figyelmeztettem.

- Hátha az jobb lesz... - reménykedett, de nem nagyon hitt benne ő se. - Ezt hogy kell csinálni?

- Azt mondták, hogy egymás szájába kell dugni a nyelvünket - vontam meg a vállam.

- De egymás után, vagy egyszerre? - akadékoskodott.

- Nem tudom, próbáljuk meg egyszer így, aztán úgy - tártam szét a kezemet tanácstalanul.

Először idétlenül odatettem a számat a szájára, és bedugtam a nyelvemet. Féltem, nehogy leharapja a végét, ezért még a szememet is becsuktam. Jó puha volt az ajka, és nem történt semmi rossz. Utána ő nyújtotta ki a nyelvét, én meg visszahúztam. Csiklandozta a számat a nyelvével, ezért felkuncogtam, majd nevetésben törtünk ki mind a ketten. Végül átdugtuk egymás szájába a nyelvünket, és várakoztunk, hátha történik valami. Amikor a nyálunk kezdett az államon csorogni, megszólaltam:

- Most már hagyjuk abba, nincs ebbe se túl sok jó, egy kicsit csiklandoz, aztán kész - mondtam, miután visszatettem a nyelvemet a helyére. Alma erre visszavonult, megtörölte mindkettőnk száját, és eltűnődve mondta:

- Igaz, de ahogy először csináltuk, úgy nem is volt olyan rossz.

- Nem, nem, nekem semmi kedvem ilyet csinálni - tiltakoztam. - A három gyerek rendszerben van, de semmi kedvem nyálaskodni - szögeztem le határozottan.

- Jó, rendszerben van - mondta durcásan. - De te se kérj tőlem semmit, amit nem akarok - figyelmeztetett.

- Izé, jól van, nagyritkán szó lehet róla, de hagyjuk akkorra, ha összeházasodunk - mondtam a fejemet vakarva, és így ha nehezen is, de megállapodtunk.

Efféle ostoba játékok helyett inkább a gyakorlatokat végeztük, és a téli szünet előtt már Alma elérkezett a születése pillanatáig, és újra átélte azt. Nagyon sápadt volt, és ezt suttogta összegömbölyödve a földön:

- Ezt nem gondoltam volna... Ezt nem gondoltam volna...

- Mi van, mi történt? - ráztam meg a vállánál fogva.

- Tudom, hogyan születtem meg... - suttogta.

- Hogyan, mondd már el! - unszoltam.

- Először egy meleg, sötét helyen lebegtem, anyukám hasában. Nyugalom és sötét vett körül, egy voltam vele. Utána azt éreztem, hogy valami azt akarja, hogy menjek ki, és én is ki akarom menni. Megindultam előre, és egy síkos, szoros csatornán küzdöttem magam előre,

ameddig ki nem értem a fényre, amitől megijedtem. Ez után azt éreztem, hogy elválasztanak végérvényesen az anyukámtól - folytatta sápadtan. - De anyukám magához ölelt, megpusztilt, és éreztem a felém áradó szeretetét. Félelmetes volt, de csodálatos is - suttogta távolba révedő szemmel.

- Szóval a gyerek az anyukájának a hasából jön elő egy lyukon keresztül? - álmélkodtam, és alig akartam elhinni, hogy nem az angyalok hoztak le minket a földre.

- Így igaz - bólogatott.

- Akkor ezek szerint azok a nénik, akiknek olyan nagy a hasuk, nem is híztak meg, hanem benne van a gyerek - állapítottam meg, ami nagy meglepéssel töltött el. - És a tapizástól meg a csókolózástól kerül bele a gyerek.

- Nem tudom, ezt nem láttam, visszafelé az időben ettől a ponttól nem tudtam menni - vonta meg a vállát. - De lehetséges.

Szorgalmasan gyakoroltam nap, mint nap, mert kíváncsi voltam, hogy én is hasonló dolgokra fogok-e visszaemlékezni, és egy hét múlva nekem is sikerült! Majdnem minden ugyanígy történt, csak én nem igazán akartam előjönni, és nagyon gyenge voltam, amikor előbújtam. Akkor kaptam csak erőre, amikor a nagyanyám a hold felé fordított. Mintha megsimogatott volna valaki a kezével, akit nem lehetett látni sem, csak érezni. Almának elmeséltem, de ő sem tudott kisütni belőle semmi értelmeset. Ezzel a könyvben leírt gyakorlatok végére értünk, és a könyv ajánlása szerint elegendő volt hetente két, három óra gyakorlás, hogy szinten tartsuk ezt a képességet. A fiúknak nem mondtam a születésről semmit, pedig észrevették, hogy már nem vagyok annyira hiszékeny, mint ezelőtt.

A téli szünetben lazítottam egy kicsit a tanulás terén, hódoltunk a téli örömöknek, és még az is előfordult, hogy mind a tízen együtt szánkóztunk, és Bolakék nagy kertjében óriási hőembert építettünk, amit nagy bánatunkra valakik a következő vasárnap, amikor a misén voltunk, szétverték. A srácokkal általában még ebben az időben is találkoztunk a rejtkehelyünkön, figyelve a nyomaink eltüntetésére, nehogy mások is rábukkanjanak kunyhónkra. Megbeszéltük a héten történeteket, az iskoláról, és a városról. Rendeztünk faragóversenyt, amiben én lettem az utolsó, készítettünk horgászfelszerelést dugóból, madzagból, meg kis szögből, hogy majd tavasszal fogunk pecázni. Hoztunk otthonról apróságokat, amiket elemeltünk, és kicsinosítottuk a bunkerünket. Hócsatáztunk, bújócskáztunk, de azért az eszünket is palléroztuk. Mindenkinek akadt a keze ügyébe valamilyen olvasnivaló, amit kitárgyaltunk. Én a bányáról beszéltem, és a róla olvasott könyvről. Elég elkeseredett arcot vágta ilyenkor, de ők se tudtak érdekes könyvekről mesélni. Szerencsére semmit sem tudhattak az igazi olvasmányaimról, amikkel kapcsolatban még mindig semmi okosat nem tudtunk kiókumlálni, hogy hogyan kerülhettek oda. Végre elhatároztuk magunkat a következő könyv tanulmányozására: az Okkult tudományok a Nekromancia szolgálatában. Ezt átlapozva már kissé megrémültünk, mert azt lehetett megtanulni ebből, hogy hogyan kell megidézni, és szóra bírni a szellemeket és a kísérteteket. Tisztában voltunk vele, hogy ennek a tudásnak a birtoklása az, amiről sokat hallottunk a templomban, és szó is volt az iskolában, az Isten előtt fertelmes dolgok között. Már itt hasznát láttuk a gyakorlatoknak, mert a tartalmát egy hét alatt megtanultuk, és nagyon könnyen sikerült az összpontosítás. Azonban ehhez már néhány felszerelés kellett. Amit tudtam, én készítettem el keményfából, mint például a betűtáblát, amin „keresztül” beszélni tud velünk a szellem. Ez egy négyszögletes tábla, amelyet először diókopáncsnak és vasgálicnak a levében megpácoltam, majd belevéstem a betűket, a számokat, az írásjeleket, az igen és a nem szót, valamint az égtájak szimbólumait a könyvben lévő rajz alapján. Mivel a pác feketére színezte a hátteret, a betűk világosbarnák lettek. Ezt alkoholban feloldott és átszűrte fenyő-

gyantával lakkoztam be. Ezzel együtt egy háromszög alakú fának a közepébe akkora lyukat fúrtam, hogy azon keresztül kényelmesen megláthassuk az alatta lévő betűket, majd ezt is belakkoztam, végül a sarkaiba egy-egy gömbölyűfejű szöveget ütöttem, hogy jobban tudjon csúszni a tábla tetején. Ez lett a mutató, amit majd a szellemek fognak mozgatni a kezeinken keresztül. Nagyon sokat kínlódtam vele, amíg tökéletes lett, többször előlről kellett kezdeni, vagy pedig a hideg és az apróbb sérüléseim miatt kellett félbehagynom. Otthon megkérdezték, hogy mit csinálok, és az iskolában is a társaim, látva a kötéseket. Azt füllentettem, hogy egy képet készítek véséssel, és ha készen lesz, megmutatom. Így még ezt is meg kellett csinálnom a tábla után. Alma a pácolt fatáblára vékony fehér krétával tengert rajzolt és halakat, nekem csak a vésés, és a lakkozás maradt. Szerintem nem is sikerült annyira rosszul. Ezzel olyan sok időnk elment, hogy alaposan benne jártunk a tavaszban, mire elkezdhetünk volna. De még hiányzott két szék, és egy asztal is, amit nem tudtunk beszerezni, a padláson pedig csak egy öreg matrac árválkodott, előtte egy kopott szőnyeg, valamint néhány láda és polc a kincseinknek. Általában sem nálunk, sem Almáéknál nem lehattunk úgy egyedül, hogy ne zavarjanak meg minket a lelepleződés veszélye nélkül. El is keseredtünk, de nem tehattunk semmit. Maradtak a gyakorlatok, és a tanulás az iskolában, és Almával közösen. Az osztálytársaimmal is rendszeresen találkoztam a rejtekhelyünkön. Úgy nézett ki, hogy senki sem talált rá eddig, mindig mindent a helyén találtunk. Egy vasárnap elvittem a képet megmutatni a srácoknak, mert már látni akarták:

- Csomagold már ki, nézzük meg ezt a mesterművet! - sürgetett Rakon tréfásan.
- Nem is rossz, csak azt mondd meg, hogy honnan kell nézni? - élcelődött Ottrak nevetve.
- Ez mi itt a közepén, talán puputeve? - nyerített Freng a bálnára mutatva.
- Ki kellene tenni az osztályterembe ezt a képet, hogy meglássa mindenki, aki bejön, és egész nap jó kedve legyen! - hahotázott Sampu, hogy még a könnyei is kicsordultak. A többiek is nevettek, visítottak a kép láttán, és a társaik megjegyzésén.
- Ha tudnátok... - szóltam el magam majdnem - ... hogy mennyi munkámba került, akkor nem nevetnétek! - folytattam mérgesen, de ők csak még jobban nevettek.
- Hát erről van szó, minek pocsékolnál el ennyi időt erre a szörnyűségre - fogta a hasát Ketler.
- Inkább játszottunk volna valami értelmesebbet.
- Alma szeretett volna egy ilyen képet, és megkért, hogy csináljam meg neki - füllentettem kínomban.
- Nagyon szerethet Alma, ha képes ezt kitenni a falra. De ugye csak az árnyékszék falára fogja feltenni, hogy a benne ülők összeszarhassák magukat a röhögéstől? - csapkodta a térdét Dogi.
- Te pedig nagy papucs vagy, hogy meg is csináltad neki - veregette meg a vállamat Tirak nagy csuklások közepette. - Ezért csattogsz olyan furcsán menés közben, igaz? Valld be, hogy ennyire szerelmes vagy Almába - folytatta. - Ez nem bűn, hanem csak hülyeség - bosszantott tovább.
- Gyere Hercegem, csókolj meg! - sipította elváltoztatott hangon Bolak, a lepedőt a szája elé tette, és rebegette szempilláit, amitől újra magasra csapott a jókedv. Ezt már nem bírtam tovább, hazarohantam, összehasogattam a képet a nagyobbik baltával, és a tűzbe dobtam. Így lett vége első és utolsó művészi alkotásomnak. Még Almával is összevesztem egy kicsit, hogy miért rajzolt ilyen csúnya halakat, de a végén be kellett látnom, hogy az én vésőkezelési technikám volt a silány.

Igen döcögösen, de véget ért újból a tanév. Már alig vártam, hogy halászhaszak, és végre ki-próbálhassam a csónakot a vitorlával. Vegma ígéretéhez híven megcsináltatta az árbocot, és a vitorlát is a szünidő első napjára. Kellett néhány hétig gyakorolni, de belejöttem a vitorlázásba is. Ezen kívül horgásztam a srácokkal, és Almával is sétálgattam, majd amikor elegendő jártasságra tettem szert a hajómon, amit Delfinnek neveztem el, elvittem a tengerre, ha szép idő volt. Ilyen rövid utaknál már otthon mertük hagyni Hercegnőt. Császár Kiflivel kijött a tengerpartra, ahol Kifli boldogan beszállt a csónakba, de amint meg akartuk fogni Császárt is, hogy betegyük, rémületében hazaszaladt. Ez rendszerint így történt máskor is. Amikor meglátta a csónakunkat, iszkiri, kereket oldott. A srácok közül senki sem volt hajlandó velem jönni, sőt kerek percc megtagadták. Elvittem Almát oda, ahol halászni szoktunk, ahol megtaláltuk Kiflit a hajótörés után, és távolról megmutattam a Járvány-szigetet is. Valahogy vonzott ez a hely minket, de főleg Almát. Egyre közelebb mentünk a parthoz, körbehajóztuk. Innen nemcsak a bozótot és a fákat láttuk, hanem a közöttük megbúvó néhány ház tetejét, és a kissé öregecske stéget is megtaláltuk. A nyílt vízről nem is lehetett látni a kikötőt, mert a várossal átellenes oldalon volt, ráadásul egy kicsi öblöcskében. Kifli izgatottan szimatolt a part felé, mert eléggé unta már az ülést. Odasiklottunk a stéghez, és kikötöttük a csónakot. Kifli kiszállt, nyújtózott és farkcsóválva nézett ránk.

- Mit gondolsz, kiszálljunk? - böktém az állammal a sziget belseje felé, baljós érzésekkel eltelve.

- Szerintem igen. Ha lenne itt valami veszélyes, akkor Kifli jelezné - tűnődött Alma hangosan, de elég sápadt volt.

- Jól van, menjünk - mondtam, kikötöttem a csónakot és kisegítettem Almát.

Utat kellett törni a bozótban, de a gaz a köves talaj miatt nem volt magas, és a bozót sem volt tüskés. Hamar elértük a sziget belsejét. Három elég jó állapotban levő házacska állt ott, és mellette vagy tíz, tizenkét teljesen összedőlt kalyiba. Kifli berontott az egyikbe, de azon nyomban hátrálni is kezdett, valamit kihúzva a törmelékhalom alól. Egy nagy csontot rántott ki diadalmasan, és a lábunk elé tette. Rögtön felismertem az embertan óráin tanultak alapján, hogy ez egy combcsont. Alma is rájöhett, mert majdnem elájult, le kellett ülnie, és legyezgetni kellett.

- Elmenjünk innen? - kérdeztem aggódva.

- Nem, már jobban vagyok. Erre azért nem számítottam - csóválta a fejét. - Tudtam, hogy egy régi járvány áldozatait ide hozták, de hogy el sem temették azokat, akik meghaltak, ez rettenetes - háborodott fel.

- Valószínűleg ők lehettek a legutolsók, akiket már nem volt, aki eltemessen - vakartam a fejemet.

- De miért nem jöttek ide a járvány vége után a feketecsuhás papok, és adták meg a vég-tisztességet? - méltatlankodott tovább.

- Talán féltek a betegségtől - próbáltam védeni a rendemet, de kissé égni kezdett a fülem.

- De hiszen a járválynak több mint húsz éve vége lett, a fenébe is! Hogy tudtak ilyen kegyetlenek lenni? - szitkozódott, pedig ilyet ezelőtt még sohasem tett.

- Nem tudom - mondtam, és a hangát kezdtem vizsgálni a cipőm orránál.

- De én tudom, hogy mit fogunk tenni. Mindenkit eltemetünk, te fogod a szertartást elvégezni, én pedig segítek - mondta furcsán, komoly hangon. - Hiszen te is feketecsuhás lettél, vagy mi a szósz.

- Ehhez szent olajat is kellene szereznem... - suttogtam teljesen elfehéredve a félelemtől. - Anélkül nem ér az egész semmit - csóváltam a fejem csüggedten.
- Hát akkor szerezzél - mondta konokul, még mindig felháborodva a látottakon.
- Ha elkapnak, végem van. Ez főbenjáró bűn - motyogtam tétován, amire Alma egy szóval sem válaszolt, csak szomorúan lehorgasztotta a fejét, látva igazamat.
- Lopnom kellene az oltárról, vagy inkább a kamrából, ahol talán később vennék észre. Hogy tehetném én ezt meg? - tiltakoztam rekedten.
- Akkor majd megszerzem én, én úgysem leszek pap - mondta eltökélten, és tudtam, hogy komolyan is gondolja, de azt is tudtam, hogy neki egyáltalán semmi esélye sem lenne, hogy akár egy csepp olajat is csenjen. Bátorsága nemcsak megdöbbenett, hanem meg is szégyenített. Szótlanul álltunk egy ideig, én magamban tusakodtam eközben, és végül úgy döntöttem, ha tudom, megteszem, amit kell, már csak azért is, mert nem akartam a legjobb barátomat bajba sodorni.
- Vastag gyertyákat is kell hozni, legalább négyet, ha megszerzem az olajat - szólaltam meg csendesen. - De nem tudom, hogy mikor lesz lehetőségem megcsinálni - figyelmeztettem, de Alma hálásan elmosolyodott, és kedvesen átölelve a mellkasomra hajtotta a fejét.
- Én kis Hősöm - mondta szívgöngyöl, és könnyektől fényes zöld szemével felnézett rám, amitől még inkább zavarba jöttem. - Nézzünk szét a házban, és a konyhókban is, aztán meglátjuk, mit kell még hoznunk - mondta témát változtatva, hogy kibillentsen zavaromból, és elvonja a figyelmemet. Egy hosszú sóhajtással mentem utána, egy kicsit megkönnyebbülve. A többi kalyibában is találtunk két félig mumifikálódott tetemet, a házakban pedig az ágyakban és a földön még ötöt. A testeket óvatosan ócska szőnyegekbe csomagoltuk, és az egyik kevésbé jó állapotban lévő ház szobájának a padlóján ravataloztuk fel. A házak meglepően jó állapotban voltak, különösen a középső. A házak nem voltak túl nagyok és lakályosak, mindössze egy konyhából, egy kamrából és egy szobából álltak. A szobában egy kandalló, néhány polc, két ágy, és egy üres láda árválkodott, a kamrában néhány kerti szerszámot találtunk, a konyhában pedig egy tűzhely, néhány konyhai eszköz, egy asztal és két szék hevert a földön összevisszaságban. Mindent átítatott valami furcsa, állott szag porral keverve, ezért nem sokáig voltunk bent, de az ajtókat és az ablakokat kinyitottuk, hogy kiszellőzzön. Kint még hevenyészett, csillagok nélküli sírhantokat is találtunk. Nem nagyon fűlött a fogam az egészhez, de aztán az eszembe jutott valami:
- Ha eltemetek mindenkit, és megszentelem a sírokat, utána foglaljuk el az egyik házat, és itt fogjuk folytatni tovább a tanulást. Itt nem fog zavarni minket senki, és egy saját házunk is lesz, ami csak a miénk - javasoltam reménykedően.
- Ez nagyszerű ötlet - mosolyodott el. - Látod, ha illendően eltemetjük őket, akkor hálából nekünk adják a szigetüket - mondta, kissé furcsán értelmezve a dolgokat, de igazat adtam neki.
- A szertartás elvégzéséig nem csinálunk semmi mást, csak megásom a sírokat, és elkészítem a fejfákat, ha az időjárás engedi, hogy ne zavarjuk meg a nyugalmaikat. A temetés után meg fog békélni a lelkük - mondtam erős meggyőződéssel. - Ha minden készen lesz, megbeszéljük, hogy mit kell csinálnunk, hogy kicsit kipofozzuk a szigetet - mondtam, majd egyszer körbetáltuk a szigetet, és hazamentünk, végigtanácskozva az utat.
- Napokig töprengtem, hogy hogyan tudok egy üveg szentelt olajat szereznem, amíg sikerült kitervelni mindent. Először arra gondoltam, hogy cseppenként fogom összegyűjteni az olajat az üvegek aljáról, de ez túl hosszadalmas lett volna, a lebukásról nem is beszélve. Tudtam, hogy nemsokára érkezik a havonta esedékes szállítmány, és ekkor viszik vissza a kiürült üvegeket.

Általában a tanulókkal szokták a kipárnázott szekérbe vitetni az üres üvegeket a lomtárból, és a templom szent kamrájába vinni a teli üvegeket. A lomtár általában nyitva állt a tanulók előtt is, hiszen ott nem volt bent semmi értékes vagy szent dolog. Meg kellett várnom egy olyan percet vasárnap, amikor senki sem volt a lomtár közelében, és emeltem onnan egy üres olajos üveget. Otthon egy tálkába öntöttem finom olajat, és pirosítógyökeret, valamint összetört orbáncfűszirmot tettem bele. Így sikerült néhány napi állás után a szent olajjal megegyező vöröses színt nyernem. Sűrű szitán átszűrtem, és az üvegbe öntöttem, egészen a dugó aljáig. Az állaga ugyan észrevehetően hígabb lett, de ezzel nem tudtam mit kezdeni, és tudtam, hogy amíg nem nyitják ki, addig rá sem jöhetnek a cserére. A dugó tetején a pecsétviasz sértetlen volt, de az oldalát egy meleg késsel és néhány viaszmorzsával rendbe kellett hozni. Nagyon büszke lettem volna alkotásomra, ha nem ilyesmiről lett volna szó. Azzal próbáltam nyugtatgatni magam, hogy a cél tudvalévően szentesíti az eszközt. Már csak néhány napot kellett várnom a szekérre, amitől egyre izgatottabb lettem. Addig megvettem összekuporgatott pénzem egy részéből a négy vastag gyertyát, és átvittem a szigetre. Ott a sírokról kiirtottam a gatz, Alma pedig virágokat ültetett rájuk, hét új gödröt kiástam, és elkészítettem a fejfákat a környéken talált Y alakú ágakból. Erős izomláz gyötört, pedig ha kedve szottyant Kiflinek, ő is segített ásni. Sok kisebb sziklát kellett kiemelni, ami egyedül biztosan nem sikerült volna, de hármasban megoldottuk. Az olaj érkezése napján „véletlenül” éppen a templomnál sétáltam, zsebemben a hamis olajjal megtöltött üveggel. Hatodik osztályos fehér- és feketecsuhás tanulók várták a szekeret unott arccal. Úgy sétáltam arra, mintha nagyon elgondolkoztam volna valamin, még fütyörésztem is. Előttük torpantam meg néhány méterrel, és hirtelen sarkon fordultam, mintha abban a pillanatban jöttem volna rá, hogy miért is vannak ott. Nem is csalódtam sem lustaságukban, sem rosszindulatukban.

- Myrox, gyere csak ide! - szólt utánam egyikük.

- Á, most inkább nem, nagyon sietek, haza kell mennem, most jutott eszembe... - mondtam tettetett zavarral.

- Nem mégy te sehova, hanem a délutánodat Zuslahnak tetsző cselekedettel fogod eltölteni - folytatta, a többiek pedig élvezkedve rötyögtek.

- De - próbáltam még ellenkezni.

- Semmi de! - csattant fel egy kicsit dühösebben. - Engedelmeskedned kell az idősebbnek, te is tudod jól!

- Jól van, rendben - duzzogtam, és tüntetőleg a sor végére vonultam, hogy a legkésőbb kerüljek sorra.

- Ne oda állj, hanem ide előre, hogy szemmel tarthassunk! - kapta el a ruhám hátulját, és maga elé lódított. A többiek nevettek, én pedig mérgesen pislogtam. A szekér pontosan érkezett, mint mindig. A bakon ült a kocsis, mellette négy lovas katona vigyázta a rakományt, egészen addig, amíg le nem pakoltunk. A szekéren több szalmával bélelt kosárban teli olajosüvegek álltak. Egy kosarat két embernek kellett vinni, egyenesen a szent kamrába. Itt ki kellett pakolnunk, majd a kosarat átvinni a lomtárba, és beletenni ugyanannyi üres üveget. Nehéz volt kijátszani a partnerem figyelmét, de sikerült a megszentelt olajjal teli üveget egyik kezemmel a zsebembe tenni, míg a másikkal az általam készítettet a helyére tenni. Ez után egy pap ellenőrizte, hogy minden üveg bekerült-e a kamrába a szekérből. Mivel nem volt hiány, az utunkra engedett minket. Rögtön elrejtettem az üveget a csónakba, és szóltam Almának, hogy másnap megejtjük a szertartást. Délután szép napsütéses időnk volt, nem akadályozott semmi a tervünk megvalósításában. A szigeten a halottakhoz siettünk, meggyújtottam a gyertyákat, amelyeknek a kanócára egy-egy csepp szent olajat cseppentettem, és belekezdtem a ceremó-

niába. Mindent elmondtam, amit tanultam, ahol kellett, a szent nyelvet használva, Alma pedig segített, mintha segédpap lenne. Ezután megkentem a testüket a szent olajjal, majd egyesével kivittük a tetemetek, és a pokróccal együtt leeresztettük őket a gödörbe. Elhantoltuk őket, felállítottuk a fejfákat, amelyeket szintén megkentem az olajjal, mielőtt a sírhantba szúrtam. Ezután a még mindig égő gyertyákat a sírok közé állítottuk, és hosszasan imádkoztunk, és könyörögtem Zuslahhoz a lelkük üdvéért. Ha más nem is történt, de a lelkünk megkönnyebbült, és elhatároztuk, hogy holnap elkezdjük a ház rendberakását és kitakarítását. Előtte már apámat és Vegmát is kikérdeztem, hogy hogyan kell tatarozni egy házat, hogy legyen némi fogalmam róla. Az összes pénzemet el kellett költenem, hogy cserepet, seprőt, meszet, cink-fehéret, lenolajt, stb. vegyek, de nem bántam, mert a végeredmény minden várakozásunkat felülmúlta. A tető nem ázott be sehol, ahol lehullott a vakolat, ott kijavítottam, a falak kívül és belül vakító fehérre voltak meszelve, az ablakok és az ajtók fehérre mázolva. A kamrába száraz fát gyűjtöttem a szigetről, de a közeli partról is hoztam vastagabb ágakat. Egy ilyen alkalommal, még egy kicsiny forrást is találtam, amit kitisztítottam, így lett a közelben édesvizünk is, amit eddig az otthoni kútból kellett cipelnünk. Először, amikor begyűjtöttem, ugyan elöntötte a füst a házat, mert elfelejtettem kitisztítani a kéményt, de ettől eltekintve minden tökéletesen működött. Megerősödtem a munkától, és a halászatától, de a hajamat még fehérebbre szívtam ki a nap. Alma is annyira jól érezte magát, hogy már azt hittem, kigyógyult a betegségéből. Ő is segített a könnyebb munkákban, de legtöbbször csinósította a ház környékét, és a sírokat sem hagyta elgazosodni. Amire mindennel végeztünk, azt vettük észre, hogy elszállt a nyár. Ügyeltem, hogy legalább vasárnaponként találkozzak a fiúkkal, de minden közös játék már kismiska volt ahhoz képest, hogy a saját házamat tatarozhattam. Némileg feltűnt a szótlanságom, de hiába faggattak, nem tudtak meg csak annyit, hogy Almával töltöm el az időmet, mire jelentőségteljesen összenéztek, és tudtam, hogy mire gondolnak, de nem érdekelt. Vegmával hajnalonként továbbra is kijártunk halászni, a fogás sem volt rossz. Ő ugyan észrevette, hogy zsákokkal, szerszámokkal felszerelve tűnök el a vitorlásommal valamerre, de nem szólt semmit, pedig a tatarozáshoz való anyagok jó részét is vele vettem meg. Amikor készen lettünk, elhatároztuk Almával, hogy elhívjuk őket vendégségbe, és egy délután nem csak beugrottunk hozzájuk, ahogy az utóbbi időben tettük a szigetre menőben, hanem estig ott is kívántunk maradni.

- Gyertek csak beljebb madárkái, üljete le - fogadott minket Ira anyó. - Remélem, most nem fogtok egykettőre eltűnni, a borzasztóan fontos dolgaitokat intézni? - tréfálkozott.

- Nem, most maradunk, sőt azt szeretnénk, ha valamelyik nap délután Ira anyó és Vegma apó eljönne hozzánk, vendégségbe - mondta sugárzó arccal Alma.

- Nem vagyunk mi valók abba az úri házba - szabadkozott Vegma apó hálófoltozás közben.

- Nem is Alma szüleinek a házára gondoltam, hanem a mienkre! - mondtam fülig érő szájjal.

- Nocsak, meg mi a szösz - jegyezte meg Vegma apó. - Láttam, hogy mindenfélét vittél a vitorlással valahová, de nem hiszem, hogy ennyi anyag, és ilyen rövid idő elég lett volna egy ház felépítéséhez - szívtam meg a pipáját, és fürkészően nézett ránk.

- De hát nem is mondtuk azt, hogy mi építettünk egyet! - kacagott édes hangján Alma, összecsapva tenyerét. - Csak kijavítottuk és kicsinosítottuk. Úgysem jár arra senki, úgysem használta senki. Még összeomlott volna, ha nem törődünk vele - csacsogta önfeledten. Vegma apó gondolkodott erősen, a végén kiesett a pipa a szájából, és kerekre nyílt szemmel nézett ránk.

- Csak nem a Járvány-szigeten lévő házak egyikéről beszéltek? - kérdezte rémulten, és mindketten csillagot vetettek.

- De igen, arról - bólogattam.

- Zuslah nevére! - szisszent fel. - Sejthettem volna, hogy képesek vagytok oda is elmenni - ütötte a fejét, Ira anyó pedig meredten állt a tűzhely mellett, kezében a fakanállal, amíg a leves ki nem futott, és sercegni nem kezdett. Ekkor összerezsent, és gyorsan megkeverte, de úgy, mintha ott sem lenne.

- Ugye nem lettetek rossz szellemek azon a szigeten? - kérdezte, és óvatosan, reszkető kézzel nyúlt felénk Vegma apó.

- Nincsenek ott semmilyen szellemek, mi legalábbis eggyel sem találkoztunk - vontam meg a vállamat, és megfogtam a kezét, hogy nem vagyunk sem szellemek, sem élőhalottak. Alma vállát is megtapogatta, és hitetlenkedve hümmögött, majd ráripakodott Ira anyóra:

- Mit állsz ott, mint a sóbálvány, tényleg ők azok. - Ira anyó is megtapogatott minket a biztonság kedvéért, és csak ennyit mondott:

- Puff neki...

- Tudjátok a járvány óta a papokon kívül senki sem volt a szigeten. A papok mondták, hogy élőhalottak és gonosz szellemek bolyonganak ott, ezért még a halottaknak sem tudták megadni a végtisztességet - magyarázta. - Ezután tiltották meg, hogy bárki is a szigetre lépjen. Igaz, ennek már húsz éve, de egy halász sem mert azóta ott kikötni - mondta, majd ránk nézett kérdően, hogy mit szólnak ehhez.

- Nem volt a szigeten semmi ilyesmi, csak néhány madár, és vagy két tucat megszentelt sírhant. Úgy látszik, később csak visszamehetett egy feketecsuhás pap, és mégis eltemette a halottakat - bólogattam mindenttudóan. - Csak éppen elfelejtettek szólni valamiért.

- Ez lehetséges, de megnézzük azt a helyet, hogy vajon olyan biztonságos-e, mint ahogy mondjátok. Ha nektek is jó, holnap délután együtt elmegyünk - jelentette ki határozottan, és először Ira anyóra nézett, majd ránk. Csak akkor enyhült meg egy kicsit, amikor mind a hárman bólintottunk.

- De én szerettem volna valami finomságot főzni, mire megérkeznek - szontyolodott el Alma.

- Ha nincs semmi rossz a szigeten, akkor majd segíték elkészíteni - simogatta meg Alma haját Ira anyó. - De csak a kukta szerepét vállalom. Jó lesz? - kérdezte mosolyogva.

- Jó lesz, Ira anyó - nyugodott bele Alma.

- Félre a komor gondolatokkal, most beszéljünk másról... - mondta Vegma apó, és egész estig elszórakoztunk, bár a hangulat nem volt egészen felhőtlen.

A hajnali halászat ideje alatt azonban már nagyon szótlan volt Vegma, és a viszonylag bőséges fogás láttán sem derült fel. Ira anyón is látszott, miután kikötöttünk, hogy nem túl sokat aludt az éjjel. Elláttam az állatokat, megebédeltem, elmentem Almáért, és onnan egyenesen a kikötőbe siettünk. Magunkkal vittük az ennivaló megfőzéséhez szükséges alapanyagokat és fűszereket. Vegma apóék már vártak ránk, elég idegesnek látszottak, de Ira anyó próbált tréfálkozni:

- Ifiasszony korom óta nem ültem ebben a lélekvesztőben. Mire rá nem beszéltek, gyerekek. De ha belefördít a vízbe ez az öreg tengeri medve, akkor nektek kell kihalásznatok - fenyegetett meg minket, majd kifutottunk a tengerre, de nem a szigetek felé indultunk el.

- Nem jó irányba megyünk, Vegma apó, nem erre van a sziget! - szóltam át a másik vitorlásra.

- Tudom én azt csipisz, nem kell engem a hajózásra tanítani. De nem kell azt a népeknek tudni, hogy hova tartunk - válaszolta. Körülbelül kimentünk addig, ahol halászni szoktunk, majd megfordultunk, hogy a másik irányból fussunk be az öbölbe. Ira anyó úgy segédkezett, mintha minden nap ő is a tengerre járna. El is ámultam ezen, amit észre is vett.
- De meglepődtél, Myrox - nevetett. - Fiatalkoromban többet voltam halászni, mint amennyit a konyhában. Szidott is az anyám eleget ezért. Csak egy ideje nem vitorlázunk az öregemmel - mondta, és egy kicsit elszomorodott.
- Megkérdezhetem, hogy miért? - érdeklődtem óvatosan.
- Volt egy fiúnk, akit elvett a tenger. Ezzel a vitorlással ment ki halászni egy nap, és nem jött haza. Pedig mondtuk neki, hogy túl erős a szél, maradjon nyugton. De ő csak nevetett, és elment. Másnap keresésére indultunk, de csak az üresen sodródó csónakot találtuk meg - mondta, és megtörölgette a szemét a kendője csücskébe. - Azóta is reménykedünk, hátha egyszer csak hazajön.
- Hagyd már anyjuk, meghalt már régen. Ha élne, akkor jelentkezett volna.
- De én érzem, hogy él, és várni fogom, ameddig élek. Azóta azonban haragszom a tengerre - csóválta a fejét.
- Hogy hívták, azaz hívják őt? - kérdeztem meg csodálkozva, hiszen ilyen nyíltan sohasem beszéltek erről.
- A Wello nevet adtuk neki, a csillagoláskor - sóhajtott fel. Tovább nem tudtunk erről beszélni, mert megérkeztünk az öbölbe. Kiugrottam a csónakból, a nyomomban Kiflivel. Segítettem Almának is kiszállni, addigra Ira néniék is kiszálltak.
- Erre kell menni - mutattam Vegmának.
- Tudom, tudom - legyintett. - Én már akkor is jártam erre, amikor még nem Járvány-szigetnek hívták, hanem Felhő-szigetnek - mondta, félretolt az útból, és egyenesen a házak felé indult. Ámulva néztem Almára, de ő is tanácstalanul vonta fel a szemöldökét. Mi lassabban haladtunk a csomagokkal, és Ira anyóval, ezért mire mi is odaértünk, már Vegma apó alaposan körülnézett, és láthatóan megkönnyebbülve jött elénk.
- Nagyon jó munkát végeztetek, és úgy látom, sehol sincs itt olyan dolog, ami nem gyerekek szemének való - fordult felénk.
- Ezt én is örömmel hallom - mondta Ira anyó, és ő is körbepillantott a kis tisztáson. - Az is szép tőletek, hogy gondozátok a sírokat - biccentett felénk. Almával összenéztünk, de nem szóltunk semmit.
- Menjünk már be végre - folytatta, amikor látta, hogy hiába vár válaszra, és bedöcögött a ház konyhájába.
- Pontosan olyan, mint amilyenre emlékszem - ámult el összezsápván a tenyerét. - Igaz, hogy sok holmi eltűnt, de amúgy alig változott valami.
- Ira néni is ismeri ezt a helyet? - csodálkozott Alma.
- Hát persze, kislányom, hiszen itt születtem sok évvel ezelőtt - nevetett. - Amikor kitört a járvány, el kellett költöznünk, a városban kaptunk egy házat, hogy a szerencsétleneket ide hozhassák meghalni, és ne fertőzhessék meg az egészségeseket - sóhajtott. - De most újra olyan, mint régen... Nagyon hiányzott ez a hely, hogy legalább néha eljöhessek. Itt másabb volt az élet, mint a városban. Talán jobb, ha nem tudja meg senki továbbra sem, hogy már

nem veszélyes a sziget. Nem hiszem, hogy örülnének a papok, ha megtudnák, mi folyik itt - mondta, és jelentőségteljesen rám nézett. - Ha már ugyan nem tudják...

- Mi még nem mondtuk el senkinek, még a szüleink sem tudják - mondtam, és Alma is szaporán bólogatott.

- Nem volna szabad ilyet mondanom, de jobb is, ha nem szóltok még a vöröscsuhás atyáknak sem - mondta mégis, egy kicsit keserű szájjal.

- Nem fogjuk elmondani - mondtam, és Almára néztem, akivel elneveztük magunkat.

- Attól tartok, hogy több vaj van a fületek mögött, mint amit sejtek - csóválta a fejét. - De nem is akarok tudni róla... Csak vigyázzatok magatokra nagyon - figyelmeztetett.

- Ezt megígérem - mondtam komolyan a szemébe nézve, és valamiért ökölbeszorult a kezem.

- Azért eljövünk ide máskor is, ha szép az idő, ugye apjuk? - kérdezte Ira anyó reménykedve.

- Hát persze - mosolyodott el Vegma apó. - Hiszen ez a fiatalságunk legszebb éveinek a színhelye. - Majd valamelyik este összekészíthetsz néhány otthon már felesleges holmit, és elhozzuk másnap Myroxsal - simogatta meg a fejemet. Ezután amíg Ira anyó és Alma főztek, körbejártuk a szigetet Vegmával, és mutatott néhány természetes rejtekhelyet, és kisebb üreget, amikbe sokszor virágot, vagy más ajándékot rejtett el, amikor udvarolt Ira anyónak, és ő is sokszor talált valamit, amit Ira anyó süített vagy varrt neki. Az estebédet megettük, igaz, nem volt elég szék, de ez mit sem számított. A hazaúton nem kellett kerülnünk, mert már elég sötét volt. Sajnos a másnap elkezdődött iskola miatt csak délután tudtunk kimenni, de elvittük a könyveket, és a betűtáblát is. Beugrottunk Ira anyóékhoz, és szóltunk, hogy ki fogunk menni. Mosolygó szeméből láttuk, hogy történhetett valami, de nem szóltak. Mi is kerültünk, ahogy tegnap láttuk, és felmentünk a házba. Alig ismertem rá belülről... Székek, rongyszőnyegek, új matrac az egyik ágyban, lámpás a gerendán, konyhai felszerelés. Már csaknem teljesen lakályossá vált. Azonban muszáj volt abbahagyni a csodálkozást, mert meg kellett tanulnunk a leckét, és időt kellett szakítani az első szellemidézésünkre is. A tanulást elég hamar összecaptuk, és neki kezdtünk az előkészületnek. Gyertyákat raktunk az asztalra, amelyeket meggyújtottunk, az ablak tábláit behajtottuk, a betűtáblát pedig középre helyeztük. Megegyeztünk, hogy először Wello lelkét próbáljuk megidézni, hátha ráakadunk. Megfogtuk egymás kezét, behunytuk a szemünket, és a névre összpontosítottunk néhány percig. Először nem történt semmi, majd egy jéghideg női kéz érintette meg a nyakamat.

- Zuslahra, mi történt? - kérdeztem rémulten, és kinyitottam a szemem.

- Itt van valaki, sőt hárman vannak - mondta furcsa, halk hangon Alma, még mindig csukott szemmel.

- Wello az? - kérdeztem, de a kérdés pillanatában, már tudtam, hogy nem.

Alma is megrázta a fejét, és egyáltalán nem tűnt idegesnek, mint én. A gyertya lángja hirtelen elhalványult, és a betűtáblán lévő mutató reszketni kezdett.

- Beszélni akarnak velünk, bárkik is legyenek - suttogta, amire nyílvesszősuhogást hallottunk minden irányból, majd újra csend lett, csak a fogam, meg a mutató vacogott a táblán. Kifli nagyon nyugtalan lett, és kirohant a ház elé, majd keservesen vonyítani kezdett.

- Tegyük kezünket a mutatóra - mondta Alma, és így is tettünk. Alig érintettük meg, máris megindult, pedig nem is kérdeztünk semmit.

- Segítsetek nekünk! - olvastuk össze a betűket. Nem gondoltam, hogy ennyire megijedek, de lekaptam a kezemet a mutatóról, amire borzalmas halálsikolyok és hörgések válaszoltak. Ráadásul víz kezdett folyni a falakból, és már a bokámig ért, amire felocsúdtam. Ki akartam szaladni Kifli után, de Alma elkapta a kezemet, és nem engedett.

- Maradj itt, és tedd vissza a kezed, különben sokkal nagyobb bajba kerülünk - figyelmeztetett. Vonakodva bár, de eleget tettem a kívánságának, amitől megszűntek a sikolyok, és a tenger is eltűnt nyomtalanul, ami már a térdemig ért.

- Phű de megijedtem - mondtam, és hideg izzadság folyt végig az arcomon, de már nem mertem elvenni a kezemet, hogy letöröljem. Igaz, időm se lett volna, mert újra elindult a mutató, és a következő mondatot olvastuk:

- Segíts, hogy hazataláljunk...

- Hogyan segíthetünk? - kérdezte Alma, mert én még mindig nem mertem megszólalni, és nagyon meglepett a bátorsága és a természetessége, amivel a helyzetet kezelte.

- Vigyetek minket haza... - olvastuk, és megrándult az asztal is a kezünk alatt.

- Hol vagytok most, a szigeten? - folytatta Alma.

- Nem... - mutatta, majd megpihent egy pillanatra. - É, ÉNy-ra a szigettől, a tengerben...

- Ho-hogy vigyünk haza? - szóltam közbe.

- Gyere értünk...

- N-nem merek - vacogtam. Erre megint kitört a zűrzavar a szobában... A szőnyegek repkedtek, az asztal rázkódott, rothadt halszag fojtogatott, a matrac kiugrott az ágykeretből, és kúszni kezdett felénk. A sikolyok újra és újra felhangzottak.

- Megteszem, megteszem! - kiáltottam, csak hagyjátok abba. - De nem ma, hanem holnap, mert már túl késő van - nyögtem. Mintha a mondatom első felére újra akarták volna kezdeni, de mire befejeztem, minden megnyugodott.

- Várunk... - olvastuk ki, majd minden elcsendesedett, a gyertyák lángjai kifényesedtek, de a rendetlenség, amit csináltak, megmaradt.

- Vége - mondta Alma. - Most már leveheted a kezed.

- Azt hiszem, feladom... Nem vagyok ilyen rémségekre felkészülve - csóváltam a fejemet. - Azon viszont csodálkozom, hogy te ilyen jól bírod. Nem is ijedtél meg? - firtattam.

- Tudtam, hogy nem akarnak bántani. Minket legalábbis biztosan nem... - vontam meg a vállát. - De rakjunk rendet, mert ha holnap itt jár Vegma apó, nem fogja tudni, hogy mi történt...

Nem szóltunk semmit ezután, hanem a helyére pakoltunk mindent, és hazaindultunk. Jó messze jártunk a szigettől, amikor újra megszólaltam:

- Mi lenne, ha mégse mennék értük? - kérdeztem óvatosan, hátrapislogva a sziget irányába.

- Soha többé nem lenne nyugtunk a szigeten, és a sziget közelében. Minden munkánk hiábavalóvá válik, és Ira anyóék se értenék, hogy mi történt, miért nem megyünk többé oda - magyarázta. Sajnos ezt én is sejtettem, de reméltem, hátha megcáfolja Alma.

A következő napon nem tudtam eltitkolni a félelmemet és a rossz hangulatomat sem otthon, sem a tanítás alatt. Hiába faggatott a nagymamám, és a „barátok” az iskolában, csak hümmögtem valamit. A tananyagra való figyelés is nehezebb volt, mint bármikor máskor. Ennek ellenére ma nem vártam, hogy véget érjen a tanítás, de csak vége szakadt. Otthonról elhoztam

egy nagyobb fonott kosarat a csontoknak, a vitorlásban rákötöttem a kötelet, és beletettem egy követ, hogy lesüllyedjen. Elindultunk, de nem volt kedvem meg sem szólalni. Alma továbbra is nyugodt volt, de hát nem neki kellett lemerülni. A kerülőút miatt éppen arrafelé haladtunk körülbelül, ahol lehetek, de pontos helyet nem adtak meg, így reménykedtem, hogy esetleg nem is találjuk meg.

- Odanézz! - mutatott előre. - Ott van valami! Kelletlenül odafordultam, és a mutatott irányba kormányoztam a vitorlást.

- Affene! - ugrottam egy nagyot, amikor megpillantottam egy helyet, ahol a víz úgy forrt, és gőzölgött, akár a húsleves. Kifli is morogni kezdett a látványra. Amint odaértünk, óvatosan beleérintettem a vízbe az ujjamat, de nem volt forró.

- Itt vannak lent, érzem - mondta Alma.

- Levontam a vitorlát, és leeresztettem a horgonyt, ami elég mélyre merült ahhoz, hogy még jobban elsápadjak.

- Ilyen mélyre még sohasem merültem le - nyögtem oda Almának, amire most már ő is elsápadt, és lekiáltott:

- Meg akarjátok ölni?! - kérdezte. Mintha hallgatózott volna egy ideig, majd felém fordult. - Nem értem, hogy hogyan, de segíteni fognak.

- Talán felúsznak a csónakba? - kérdeztem bosszúsan, és levetköztem. A kosarat leengedtem a fenékre, a derekamra rákötöttem egy másik kötelet, a végét Alma kezébe adtam azzal az utasítással, hogy ha megrántom, húzzon, ahogyan csak bír. Fejest ugrottam a vízbe, és úszni kezdtem lefelé. Már a fele távnál is tovább jártam, de nagyon nehezen haladtam előre, amikor valamilyen mozgásra lettem figyelmes: Két nagy, és egy kisebb csontváz állt a tenger fenekén, és készültek beülni a kosárba!!! Ráadásul üres szemgödreiket felém fordították, mintha észrevettek volna! Megfordultam, de a pániktól a rám kötött kötelet rángatni kezdtem folyamatosan, ezért össze-vissza úsztam, és még a levegőt is kieresztettem. Az örökkévalóságnak tűnt, amire fuldokolva és köpködve a felszínre értem, és bemásztam a csónakba.

- Valami baj van? - kérdezte aggódva, miközben egy törülközővel itatta fel rólam a vízcseppeket, mert folyamatosan vacogtam, de nemcsak a hidegtől.

- Aaa csontvázak... - kezdtem. - H-hárman vannak, és éppen beleültek a kosárba, amikor úsztam lefelé. És rám is néztek - bizonygattam.

- A csontvázak nem is tudnak járni - kuncogott fel. Be akarsz csapni, te huncut! - billegette az ujját.

- Ha nem hiszed, húzd fel a kosarat, ott fognak ülni benne - durcáskodtam.

- Azért sem hagyom magam becsapni - mondta, és rám nyújtotta a nyelvét, majd húzni kezdte felfelé, de nagyon nehezen ment neki.

- Gyere már, segíts! - kiáltott rám.

- Jól van, de ha meglátom őket ülni a kosárban, elengedem a kötelet - fenyegettem meg. Ketten már sokkal könnyebb volt húzni, de mielőtt a felszínre bukkant volna, lelassítottam a tempót. Alma is nyugtalanul fürkészett lefelé, de rendületlenül húzta a kötelet. A kosár felbukkant, én felhörrentem, de csak egy nagy kupac csontot láttam benne.

- Ezek csak csontok, nem látod? - kérdezte, amire felengedett a dermedtségem, és beemeltük a csónakba a kosarat. Kifli megszaglászta a csontokat, de nem tetszettek neki, mert egészen a vitorlás orrába húzódott vissza, a lehető legmesszebb a kosártól. A víz forrása is megszűnt,

amint a kikötő felé indultunk, amitől némileg megkönnyebbültünk. Azért az továbbra sem fért a fejembe, hogy hogyan kerültek a csontok a kosárba, ha csak érzéksalódásban volt részem, de nem szóltam semmit. A házba siettünk, ahova Kifli be sem volt hajlandó jönni. A kosarat a szobába cipeltem, és letettem. Szó sem lehetett róla, hogy elkezdjük a tanulást, hanem elővettem a maradék szent olajat, és megpróbáltam a csontokra önteni, miközben buzgón imádkoztam. De az üveget egy láthatatlan erő mindannyiszor kikapta a kezemből, és visszatette a polcra, akárhogy is próbálkoztam ellenállni.

- Látod, hogy nem akarják - csóválta a fejét Alma. - Ne erőlködj!

- Ez is bizonyítja, hogy gonosz szellemek karmaiba kerültünk! Azok nem viselhetik el a szent olaj közelségét, és ha tudják, el is pusztítják.

- De nem pusztítják el, csak nem akarják, hogy használd.

- De hát miért? Nem akarnak megnyugodni végre, és a mennyekbe jutni? - értetlenkedtem.

- Vegyük elő a táblát, és kérdezzük meg tőlük - javasolta Alma, és válasza sem várva elrendezett mindent az asztalon. Ahogy elkezdtük, mély szomorúság vett erőt rajtunk, a könnyeink patakzottak az arcunkon, amitől percekig meg sem tudtunk szólalni.

- Miért nem akarjátok, hogy Myrox megadja nektek a végtisztességet? - kérdezte Alma, amint elmúlt rólunk ez a szörnyű szomorúság.

- Majd később, ha otthon leszünk, és elvégeztük, amit kell...

- A halottaknak a temető az otthonuk - kotyogtam közbe.

- Nekünk még dolgunk van... Haza kell jutnunk oda, ahol a halálunk előtt éltünk...

- De minek? - értetlenkedtem.

- Az igazságért, Myrox...

- Ezek tudják a nevem... - súgtam oda Almának egy kissé rémülten, aki úgy tett, mintha meg sem hallotta volna.

- Mit kell tennünk még, hogy nyugton hagyjatok minket? - kérdezte.

- Be kell jutnotok a házunk pincéjébe, és ott elrejtetni a csontjainkat...

- Melyik ház lenne az?

- Ahogy befordultok a templom utcájába, rögtön az első ház jobb oldalt...

- A mindenit! - kiáltottam fel. - Ott egy ékszerész és drágakő-kereskedő ikerpár él, Omin és Tomin, elég nagy személyzettel, és a város leggazdagabb polgárai közé számítanak, amióta csak emlékszem - tájékoztattam Almát. - Egyébként a Banya-hegy két csúcsát is így hívják, ahogy őket. Állítólag egy ikerpárról kapták a nevüket, akik nagy hősök és harcosok voltak a régmúltban. Ez a maiakról nem mondható el, hiszen inkább a pénz forgatásában jeleskednek, mint a fegyverforgatásban - fecsegtem idegességemben.

- Minden szavad igaz... - válaszoltak, mintha nekik mondtam volna, Alma pedig biccentett felém köszönetül.

- Hogyan fogunk bejutni? - firtattam.

- A kosárban vannak a ház kulcsai... Menjete a pinceajtóval szemben lévő jobb oldali sarokba... Ott láttok egy fáklyatartót... Ha meghúzzátok, egy kicsiny szobának az ajtaja fog kinyílni... Oda tegyétek be a csontjainkat... Lesz bent sok minden... Amit akartok, elvihettek

belőle, hálából a segítségért... - olvastuk sorban a betűket, majd visszavonultak, a válaszunkat sem várva meg, amit abból vettünk észre, hogy nyomtalanul eltűnt a szomorúság belőlünk. A kulcsot valóban megtaláltuk a kosár alján, a nehezék mellett, amit elfelejtettem a nagy ijedségtől kivenni eddig. Mindkettőt kivettem, a kulcsokat zsebre tettem, a nehezéket pedig a kamrába. A tanulás ez után még úgy is eléggé dőcögve ment, hogy elvégeztük előtte a kontemplációs gyakorlatokat, mert minduntalan el akartak kalandozni a gondolataim. Visszafelé magunkkal vittük a kosarat, gondosan letakarva, amit a padlásunk titkos fülkéjében rejtettem el, és csak reménykedtem, hogy nem fognak ramazurit csinálni nálunk is. Vacsora alatt többször összerázkódtam, amikor becsapódott a konyhaajtó, vagy leesett egy kanál, de ez nem miattuk történt. Sokáig forgolódtam az ágyamban, de amikor elaludtam, sem lett sok örömem benne, mert amikor felriadtam, a kosárral és a kulcsokkal a kezemben éppen a megadott ház kerítése előtt álltam. Csak Kifli lihegése nyugtatott meg kissé, de már nem volt visszaút. A kerítésen nem tudtam volna átmászni, ezért a kapuhoz mentem. Úgy láttam, hogy a legnagyobb kulcs illik a zárba, ezért megpróbáltam kinyitni. Alig hallhatóan csattant a zár, és amikor résnyire kinyitottam a kaput, az is csak egy picit nyikorgott. Füleltem, hogy nincsenek-e kutyák, de ahogy visszaemlékeztem, nem láttam itt máskor sem. Átnyomakodtam a kapun, Kifli utánam, amitől megnyekkent egy kicsit az egyik kapuszárny. Visszacsuktam, de csak kilincstre, és megindultam a ház hátulja felé. A lábam alatt a gyep szép simára volt nyírva, ezért a sötét ellenére sem kellett botladoznom. Természetesen rossz irányban indultam el, már majdnem körbejártam a házat, amikor néhány lépcsőfokot vettem észre, amelyek lefelé vezettek. Lementem, de itt már annyira sötét volt, hogy semmit sem láttam, ezért meggyújtottam a már korábban észrevett gyertyát a tűzszerszámmal, amit a csontok tetején találtam. Vastag vasajtó előtt álltam, amit majdnem teljesen benőtt a borostyán. A kulcslyuk is olyan apró volt, hogy hálát adtam magamban annak, aki bele tette a kosárba a gyertyát. Sorra próbáltam a kulcsokat, amikor valahonnan előlről ajtócsapódást és hangokat hallottam:

- Nincs itt kint senki, mit hülyülsz komám!

- De én hallottam valamit, legalább kerüljük meg a házat.

- Jól van - morgott, és szerencsémre a másik irányba indultak el, így az utolsó előtti pillanatban sikerült kinyitni az ajtót. Nem törődtem, hogy meghallják, betaszítottam, beugrottunk, és magam mögött visszacsuktam kulcsra. Csak egyet nyikkant az ajtó, de attól is majdnem összepisáltam magam. Elfújtam a gyertyát, és leguggolva, csendben várok, mintha ebben a tökéletes sötétségben nem lenne mindegy. Elég nagy por volt bent, elég sok pókhál is belénk ragadt, de szerencsémre Kifli sem kezdett zajongani, mintha természetes lenne neki, hogy egy vadidegen pincében vagyunk.

- Ezt sem hallottad? - szólalt meg az egyik közvetlenül az ajtó felett. - Innen jött a hang valahonnan.

- Komám, én nem hallottam semmit - mondta a másik leereszkedően.

- Azért megnézem az ajtót.

- Hagyd már a francba, azt az ajtót több mint húsz éve nem nyitották ki, amióta eltűnt az előző tulajdonos a feleségével, a gyerekével, és a kulcsokkal együtt.

- Ja, tényleg, elmenekültek a járvány elől, de sohasem tértek vissza, és az előző házasságából származó ikerpár örökölt mindent, akik most a mi vérünket szívják.

- Omin és Tomin... Hmm. Annak azért örülök, hogy az új kulcsok csináltatása, és a záruk lecserélése ilyen galibát okozott nekik annakidején - nevetett. - A végén már ezzel a zárral nem akartak vesződni zsugoriságból, merthogy bentől is be lehet ide jutni. Persze, ha hoznak valamit, nekünk kell körbecipelni - dohogott.

- Pszt, csendesebben, még meghalja valaki - intette le a társát.

- Nincs itt senki sem, ne félj - nevetett a másik.

- De hát épp te mondtad, hogy hallottál valamit...

- Á nincs olyan szerencsénk, hogy be akarjon ide jönni valaki - mondta a másik, a lépteik lassan halkultak, és egy ajtócsapódás után minden elcsendesedett.

Ekkor vettem észre, hogy levegőt sem mertem venni, ezért lassan kifújtam, és újra meggyújtottam a gyertyát. Eléggé gondozatlan volt a pince, de nem volt por a padlón, így nem hagyunk lábnyomot, csak Kifli pisálta le az egyik láda szélét, akit hiába próbáltam elrángatni. Megtaláltam a fáklyatartót, amint elfordítottam, kinyílt a fal, és beléptem egy kis szobába. Voltak bent valamilyen szerkezetek egy asztalon, de nem nagyon volt kedvem jobban körülnézni. Az egyik fal mellett találtam egy üres helyet, kiszedtem óvatosan a csontokat, és egy kupacba raktam. Megfordultam, hogy kimenjek, el is felejtettem, hogy elvigyek bármit is. Már majdnem kiléptem az ajtón, amikor valamilyen ösztönzésnek engedelmeskedve visszanéztem. Egy testes pénzes zacskó, és egy kis dobozka halvány vörös fényben pulzált, mintha csak a figyelmemet akarták volna felhívni. Kiflinek ez nem tetszett, és kiment a szobából, és onnan figyelt befelé.

- Ezt elvihetem? - suttogtam, mire a fény villogása megszűnt.

Odamentem, és bele tettem a kosárba, amitől rögtön kialudt a fényük. Kimentem, visszafordítottam a fáklyatartót, amitől nyomtalanul bezáródott a szoba, a kulcs segítségével kinyitottam a pinceajtót, hallgatóztam egy darabig, majd odaosontam a kapuhoz, kisurrantunk, már el is indultam hazafelé, amikor eszembe jutott, hogy nem zártam kulcsra, ezért visszaszaladtam, és ezt is elrendeztem. Széleseben megfordultam, de alig távolodtam el tíz métert, nagyon ismerős sikolyokat hallottam a ház felől, ami miatt még szaporábban szedtem a lábam, de kuncogtam is magamban, hogy a szellemeket hazaszállítottam, és megkezdték a főműsort. Hazaérve nem mentem rögtön a szobámba, hanem felsiettem a padlásra, mert nem bírtam a kíváncsisággal. A zacskóban háromezer Drom lapult, ennyi pénz talán még a Ránának sincs, a dobozában pedig egy pár opálos színű gyöngy fülbevaló rejtőzött, arany foglalatban. Volt egy sejtésem, hogy igazgyöngy lehet, de nem voltam biztos benne, mert még ilyen közéről sohasem láttam ilyet. Eldugtam a dobozt és a pénzt, hogy majd holnap kiviszem a szigetre, és megmutatom Almának, mert ez az övé is, a fülbevalót pedig biztosan neki szánták. Alaposan elfáradtam a nap és az éj eseményeitől, ezért elég hirtelen aludtam el úgy, hogy reggel alig bírt életem verni belém a nagymamám. Ezért eléggé szednem kellett a csülkeimet, hogy ne késsek el az iskolából. Alig fordultam be a templom utcájába, amikor megpillantottam a két iker háza előtt álló embereket. Egy pillanatra bekukkantottam az udvarra, ahol megláttam a személyzetet, amint pánikszerűen menekülnek a házból, az ikrek pedig iszonyúan szitkozódnak, és fenyegetik őket. Tovább nem maradhattam, épphogy beestem az osztályba, mielőtt megérkezett a tanár. Az óra után megkérdeztem Rakont, meg a többieket, hogy mit tudnak a felfordulásról, de csak annyit hallottak, hogy kísértetek járnak a házban, amitől a szolgák megijedtek, és most elköltöznek. Iskola után a többiekkel együtt nézelődtünk egy kicsit, de egy közeledő vöröscsuhás papcsapat elriasztott minket, akik bementek a házba. Abban egyetértettünk mindannyian, hogy valószínűleg szelleműzés lesz, majd hazatért ki-ki otthonába. Az idő eléggé begorombult, ezért szó sem lehetett arról, hogy a szigetre menjünk, ahogy terveztem. A

dobozkát a zsebembe rejtettem, és átszaladtam Almához, mielőtt az eső is eleredt. Útközben megszabadultam a kulcsomótól is, egyszerűen bedobtam a folyóba. Emma néni örömmel fogadott, mint mindig, Almával felmentünk a szobájába, és elstutogtam neki a történeteket, és átadtam neki a fülbevalókat.

- Ezt ők küldik neked, próbáld fel - unszoltam, és ő nem szabadkozott sokat. - Olyan szép vagy, mint egy igazi hercegnő.

- Köszönöm, Myró - pirult el, és két oldalról megpuszilt.

- Ezt meg miért kaptam? - csodálkoztam.

- Azért, mert bátor voltál, és ilyen szép ajándékot hoztál nekem. Ó hős lovagom! - pukedlizett, amin mindketten nevtünk egy jót.

- Ez még nem minden. Há-rom-e-zer Dromot is elhozattak velem - szótagoltam, hogy ne legyen félreértés.

- Húha, ez rengeteg pénz! Még apukám is kevesebbet keres egy évben! - csapta össze tenyerét.

- Dugd el azt a pénzt jól, jól fog jönni, ha összeházasodunk - mondta, amitől meglepődtem egy kicsit, de beláttam, hogy igaza van. - Ezt a gyönyörű fülbevalót pedig mindig hordani fogom.

- Szerintem ez igazgyöngy, és nagyon drága lehet - jegyeztem meg aggódóan.

- Nem baj, úgysem gondolná senki sem, hogy igazi. Majd azt mondom, hogy te vetted nekem a heti vásárban. Erről eszembe jutott az a vásár, amikor még iskolás sem voltam, és az is, hogy az óta sem jártak a városban, akikkel akkor összetalálkoztam. Hogy is hívták, azt az érdekes arcú cigánylányt? Erősen kellett összpontosítanom, hogy előjöjjön a neve: Andulka... Eszembe jutott a jóslatuk is, amiből eddig szerencsére nem sok teljesült be, hiszen semmi kedvem nem volt össze-vissza csavarogni a világban. Egyre jobban éreztem félig-meddig gyermeki szívemmel, hogy Alma lesz a társam, ha elérjük azt a kort, amikor a templomban egy fehércsuhás pap előtt örök hűséget esküdhetünk. Ezeknek a gondolatoknak a hatására kissé sután, de átöleltem, és megpusziltam Almát, aminek bár nem értette okát, mégis nagyon örült. A következő napokban egyre terjengett a pletyka az ikerpár házáról. Bármit próbáltak tenni a papok, a szellemek csak nem tágítottak. Ami feltűnt, az volt, hogy majdnem minden nap misét mondtunk a templomban az ikerpár „eltűnt” apja, felesége és gyermekei lelki üdvéért és nyugalmaért. De ez sem segített. A misék előtt és után véletlenül meghallottam két papot, hogy az ikerpárról beszélnek:

- Képzeld, bevallotta az ikerpár a vöröscsuhás papoknak, hogy az apja halálában ők is vétkek - súgta oda egyik a másiknak, és jelentőségteljesen biccentett. Én, hogy ne vegyenek észre, bebújtam az oszlop mögé, hiszen minden érdekelt ezzel az ügyel kapcsolatban.

- De akkor miért nem állítják őket a törvény elé? - értetlenkedett a fiatalabbik.

- Megörültél, testvér? - hökkent meg az idősebbik. - Te nem tudod, hogy rengeteg kincset és drágaságot adományoztak és adományoznak most is az egyháznak? Különb is több mint húsz éve történt, és nem lenne a világi hatóságnak a kezében semmilyen bizonyíték, még ha ez az értesülés ki is szivárogná e szent falak közül, ami lehetetlen...

Többet nem hallottam, mert eltávolodtak a rejtkehelyemtől, de azért néhány percig ottmaradtam, és elrágódtam a hallottakon.

- Végül is, majd ha akarnak, kitalálnak valamit a szellemek, ha bosszút akarnak állni... Mindezenre az ilyen méretű és gyakoriságú imák is nagyon sokba kerülnek. A pénzük bizonyára jócskán megcsappanhatott - gondoltam, bár akkor még nem tudtam, milyen óriási vagyont örököltek apjuk után, amit még tovább is gyarapítottak.

Az idő sajnos csak egyre rosszabbodott, így csak én ugrottam ki a szigetre nagyritkán, ahol a ház Vegmáék jóvoltából belülről egyre lakájosabb lett. Ők a rossz idő ellenére is kimentek szétnézni, takarítani, legalábbis addig, amíg be nem köszöntenek a téli viharok. Ominról és Tominról azt hallottuk, hogy átköltöztek egy másik házba, ahol nem történt semmi. Az apjuk házát pedig el akarták adni, amire vevő csak a tél elején akadt, és nagyon olcsón jutott hozzá. A botrány akkor tört ki, amikor az új tulajdonos és szolgálói véletlenül megtalálták a pincében a rejtett szobát a három csontvázzal, akik értesítették azonnal a hatóságokat. A városörök a helyszínen lévő nyomokból megállapították, hogy azok az állítólag eltűnt rokonok csontvázai, és az asztalba karcolva egy rövid üzenetet találtak, ami az ikerpárt vádolta a gyilkossággal. Tudtam, hogy ez a szellemek műve lehet, és bár nem nagyon tetszett, hogy a mi segítségünkkel álltak bosszút, elítélni sem tudtam őket. A városörök letartóztatták mindkettőjüket, és a bíróság lefejezésre ítélte őket, a vagyonuk, mivel nem voltak örökösök, a városra szállt. A megtalált csontokat koporsóba rakták, és átadták a feketecsuhásoknak a vizsgálatok után, hogy eltemessük. Most nem lehetett panasz a szertartásra, nagyon figyelmesen csinált a többi feketecsuhás pap mindent, nehogy újból visszatérjenek kísérteni. Ami ezután következett, annak nem nagyon örültem, de ezen a kivégzésen is részt kellett vennem, ami tél végére esett éppen. Felállították a vérpadot a templom elé már egy nappal a kivégzés előtt. Elég hideg volt, fújt a szél is, mégis sokan eljöttek a látványosságra, mert nem túl sokan kedvelték őket a városban. Kivezették őket a börtönből, ahol eddig raboskodtak, szerencsétlenek a rémülettől botladoztak. Valamikor drága ruhájuk csupa mocsok volt, és szakadozott. Feltuszkolták őket a vérpadra, és felolvasták a bűnüket. Az utolsó szó jogán Omin bevallotta, hogy valóban bűnös a felsorolt vádakban, és megbánta a bűnét. Egy feketecsuhás pap szólt még hozzá néhány szót, megcsókolta a csillagot, és a tőkére hajtotta a fejét. A bakó egyetlen csapással leválasztotta a fejét a nyakáról, a vér pedig szertefröccsent, bepermetezve az olyan közelállókat is, mint én. Dühös voltam ezért a szerencsétlenségért magamra, és a szellemekre is, és megfogadtam, hogy külön is imádkozni fogok Omin lelki üdvéért. Tomin viszont nem tudta elfogadni, hogy meg kell halnia, de ő is megkapta azt a jogot, hogy szóljon:

- Esküszöm Zuslah nevére, hogy Omin tervelt ki mindent egyedül, én nem is sejtettem, hogy mi történt valójában! - ordította, hogy a nyála is repkedett a levegőben. - Engedjenek el, ártatlan vagyok! - visította, amikor látta, hogy senki sem mozdul meg. A feketecsuhás pap lépett elé, de vállal félretaszította, és ráüvöltött:

- Megígértétek, hogy segíteni fogtok, ti mocsok - köpte arcon. A pap sápadtan intett a bakónak, az meg a segédeknek, akik betömték a száját, és a tőkéhez vonszolták, hiába kapálózott. A bakó megsuhintotta pallosát, de Tomin annyira ficánkolt, hogy az első csapás nem volt tökéletes, és csak félig vágta le a fejét, ami némi hús és bőrdarabon lógott le a nyakáról. A második csapásra már a kosárba gurult ez a fej is, amely még mindig szörnyen vicsorgott. A csontjaimig megborzongtam, és alig vártam, hogy elmehecssünk. A hóhér és a segédei bele tették egy-egy koporsóba a testeket, és a hozzátartozó fejeket, amelyet leszögeztek, és a koporsóvivőkkel együtt elindultunk a temetőbe, ahol már várta őket a fagyos földbe ásott gödör. Nem sok időt vesztegetett a pap a ceremóniára, néhány csepp szent olajat locsolt a koporsókra, hogy békében nyugodjanak, majd leeresztették őket, és kialakították a sírdombokat. A többiek elmentek, én letérdeltem az összemocskolt hóba, és imádkoztam mindkettőjükért, miközben a sírás fojtogatott. Fürdés és ruhacsere után átmentem Almához, és beszámoltam a történetekről.

- Úgy döntöttem, hogy soha többé nem fogok többé szellemet idézni - mondtam végezetül Almának.
- De én folytatni akarom - toppantott elsápadva. - Talán irigy vagy, hogy ez nekem jobban megy? - szögezte nekem kissé igaztalanul.
- Nem, dehogy - hőköltem hátra, bár azt el kellett ismernem magamban, hogy valóban több érzéke van ehhez, mint nekem.
- Talán úgy gondolod, hogy nem érdemelték meg a büntetést? - kérdezte csípősen.
- Ha rajtam múlt volna, én nem hajtom végre az ítéletet Ominon - csóváltam a fejemet. - Ő megbánta a bűnét valóban.
- Persze, most már megbánta, hogy emlékeztették a szellemeink arra, hogy mit tett - vitatkozott. - Ha ez nem történik meg, legfeljebb a halálos ágyukon vallották volna be. Ha ez velem, vagy a szüleiddel történt volna meg, amit megtudtunk a szellemektől, akkor is így beszélnél?
- Nem tudom, nem tudom - fogtam a fejemet kétségbeesetten.
- Mindegy most már. Én veled voltam a tanulásban, bármit is tanultunk. Egyelőre nekem van most szükségem rád, hogy folytathassam, amit a te kívánságodra kezdtünk el, és nem firtattam akkoriban, hogy miért változtattad meg a döntésedet - emlékeztetett, én pedig megsemmisülten és kukán álltam ezektől a kökemény szavaktól, amelyeneket még soha máskor nem hallottam a szájából.
- Rendben van, igazad van, ha majd ki tudunk menni a szigetre, folytatni fogjuk, ahol abba hagytuk. De ha lehet, ne másszunk bele többet ilyen rázós helyzetekbe - kérleltem.
- Nem tehetünk semmit, ha értünk nyúl a sors - suttogetta, és lehunyta a szemét, amitől ismét elég különösen éreztem magam.
- Tudsz talán valamiről, amit én nem? - csodálkoztam.
- Nem, semmit - rázta a fejét szomorúan. - De néha vannak olyan előérzeteim, hogy furcsa dolgok fognak még történni velünk.

Erre nem tudtam semmit sem szólni, csak a fejemet ingattam kissé hitetlenkedően.

Ezen a télen elég sok szabadidőm lett, amit főleg a srácokkal töltöttem a bungalónkban. Ezen a télen, igaz, csak a vége felé, teljesen befagyott a Vajó. Ezért korcsolyázni próbálgattunk, de nem értem el nagyobb sikereket. Alma viszont ügyesen siklott, még figurázta is közben. Rakon is nagyon jártasnak tűnt, ezért többször előfordult, hogy együtt siklottak és pörögtek. A többiek, még a felnőttek is tapsoltak, amikor látták őket korcsolyázni. Nem mondom, szépek voltak egymás mellett. Rakon erősebb és fejlettebb is volt tőlem, ezért kicsit irigyeltem. Úgy tettem, mintha nem nagyon érdekelne az egész, egyrészt büszke voltam, másrészt pedig nem akartam elrontani Alma örömét. Alma is, és Rakon is megkérdezte, hogy nem bánom-e, ha néha találkozunk, amire teljesen őszintén azt mondtam, hogy nem. Magam sem értettem, hogy mit is érzek, ha meglátom őket, de sehogyan sem tetszett ez az érzés. Így inkább a srácokkal hülyültem, és ritkábban látogattam meg Almát, és ha ő jött el hozzánk, csak Császárt és Hercegnőt találta otthon. Ha találkoztunk is, akkor is mogorva és undok voltam, és azt gondoltam, hogy ha neki Rakon kell, akkor engem hagyjon békén. Rakonra viszont nem tudtam ennyire haragudni, mert úgy okoskodtam, hogy ő biztosan nem lehet a besúgó, mert az nem merne ennyire magára haragítani. Azért őt sem zártam a szívembe. Többször láttam őket sétálni, sőt Almától is láttam egyszer kijönni! Alig vártam már a második félét, hogy elfoglaljam magamat, és bár ezt magamnak sem vallottam be, vártam hogy újra Almával tanuljak,

mert bármennyire is haragudtam rá, azt egy pillanatig sem gondoltam, hogy az ígéretemet ne tartsam be. Az egész csodás tavasz ilyen felemás hangulatban telt, a tanuláson kívül jóformán semmiről sem beszélgettünk, én nem kérdeztem Rakonról, ő meg nem beszélt róla, aki egyre jobban kerülgette. Már az utcán is fogdosta a kezét, amit én sohasem mertem megtenni a nyilvánosság előtt. Az egyik ilyen napon aztán nem bírtam tovább, és kirobbantam:

- Azért kell neked Rakon, mert ő biztosan imád tapizni, meg csókolózni, igaz?!

- Tudd meg, hogy igenis imád engem is, a tapizást is, meg a csókolózást is! - vágott vissza vörös arccal.

- Hogy az az ikszlábú karikaorrú démonfattyú cakkozza ki a valagát - szitkozódtam. - Mostantól a tanuláson kívül semmi dolgunk egymással! Ha majd megyek a szigetre, értesítelek! A barátságunk érvényben marad, az állataidat gondozni fogom továbbra is, te hálátlan! - fröcsögtem, kiszaladtam a házból is, és hazamentem, végig szitkozódva.

Pokoli rossz hangulatom volt, Almának sem különkül, mégis ragaszkodtunk a tanuláshoz. De a tanév végével ez is befejeződött, és az idő sem volt kegyes hozzánk. Szokatlanul szeles és esős nyárnak ígérkezett a mostani. Azért eljártunk halászni Vegmával, és a szigetre is bebugrottunk, de előfordult az is, hogy fittyet hányva az erős szélnek, egyedül is kimentem a szigetre, és ott töltöttem a délutánt, ha otthon sem bírtam maradni, és a többiekkel sem volt kedvem találkozni. Ilyenkor, de sokszor este elalvás előtt is furcsa képek köröztek a szemem előtt. Elképzelttem, milyen lehet most Alma meztelenül, mert időközben apró változásokon ment keresztül: kezdtek a mellei kifejlődni, combjai is hosszabbak lettek, termete még sudarabb lett, a fenéke gömbölyűbb, az ajkai, meg a göndör, sötétbarna haja is valahogy szebbé vált. Ilyenkor nagyon furcsa dolog történt velem, mert az egyik testrészem önálló életre kelt. Először megijedtem, hogy daganatom van, vagy mi, de a srácok szavaiból azt szűrtem le, hogy nincs ebben semmi kóros, valamiképp a férfivá váláshoz kapcsolódik. Próbáltam anyámtól bővebb tudást szerezni erről, de épphogy belekezdtem a mondókámba, láttam rajta, hogyan záródik be, és lesz teljesen elutasító a viselkedése. Nem is mondott semmit, csak azt, hogy kérdezzem meg apámtól, amit meg is tettem. Azonban ő sem tudott mit kezdeni velem, mondott ugyan néhány általánosságot, és megnyugtató, hogy ő is így volt, amikor kezdett kamaszodni. Hát ez bizony nem volt valami sok, de rájöttem, hogy ez megint egy olyan terület, amit egyedül kell majd felfedeznem, és jobb, ha nem kérdezősködök. Addig is megpróbáltam nem foglalkozni az egésszel, ami sikerült is, meg nem is.

Egyik átlagos napon, ebéd után Vegmáékhoz mentem, mert megint elég magányosnak éreztem magam. Vendégül láttak, megpróbáltak felvidítani, ami csak részben sikerült. Már késő délutánra járt az idő, amikor Ira anyó nekem szegezte a kérdést:

- Olyan régen jöttél Almával ide. Mostanában ő is, meg te is egyedül jöttök. Mi a baj, Myrókám?

- Van egy új barátja, Rakon - vontam meg a vállam. - Nem kellek én oda zavarni - mondtam, és eleresztettem egy félmosolyt, ami inkább fintornak tűnt.

- Én nem akarok beleszólni, de úgy gondolom... - kezdett bele mondókájába, de kintről hangos csengettyűszó és kereplők, hangszerek hangja szólalt meg, én pedig udvariatlanul felpattantam, és kirohantam a kunyhóból. Kint néhány ekhós szekér haladt a piactér felé, mellettük és előttük mutatóanyagok, bohócok sétáltak vagy zenéltek, mögöttük pedig egy gyerekcsapat zajongott lelkesen, akik a városból verbuválódtak össze. Sebtében elköszöntem Vegmáéktól, és a gyerekcsapattól ugyan kicsit lemaradva, de követtem a szekereket Kiflivel együtt. Magam sem értettem, hogy miért, de ismerős izgalom futott végig rajtam. A piactéren aztán felállt egy fura kalapot hordó, vastag bajszerű ember, és a következőket mondta:

- A mutatványosok, holnap délutántól egészen vasárnap estig a mélyen tisztelt közönség rendelkezésére fog állni! Különleges mutatványok, állatok, bohócok és jómagam, Gomb Jakab a bűvész, árusok és jóvendőmondás vár mindenkit! A viszontlátásra holnap! - hadonászott, miközben a füléből néhány cukorkát húzott elő, és a lurkóknak dobta. Ők azonban nem tágtak, talán arra gondoltak, hogy láthatnak még valamit.

- Futás haza gyerkőcök, mert békává varázsollak benneteket! - mondta, és egy nagy kört rajzolt a levegőbe a varázspálcájával. A gyerekek sarkon fordultak, és visítva elszaladtak, így nem láthatták, hogy a hirtelen mozdulattól önálló életre kelt a bajsza, és repkedni kezdett a feje körül.

- Jössz vissza, te haszontalan - csapkodott, de csak másodszorra tudta megfogni, a zsebébe tette, majd rám kacsintott, mielőtt visszavonult a szekérébe.

A többiek is visszabújtak guruló otthonaikba, és néhány perc múlva közönséges gúnyában jöttek elő, kifogták a lovakat, és megetették őket. Elindultak többen is a folyó felé favödrökkel a kezükben, és az egyik lány olyan ismerősnek tűnt, hogy az nem lehetett más, mint Andulka. Ő sokkal jobban megváltozott, mint Alma, ami nem is csoda, hiszen tőlem is idősebb lehetett legalább egy, ha nem két évvel. Azért a haja is ugyanolyan kócos maradt, és az arca is megtartotta szögletes vonalát. Vonzott maga felé, mint lepkét a lámpafény, és nem is akartam ellenállni. A folyóparton értem utol, amint kimert egy vödörnyi vizet.

- Segíthetek, szép hölgy?

- Mit hülyéskedsz már megint Kiron - legyintett hátra. - Úgyis tudom, hogy te vagy - mondta, és csak most fordult meg. Ilyen közlelől egészen megbabonázott. Érzéki ajkai, hosszú szempillái alatt rejtőzö tüzes szemei és formás keblei láttán meg sem tudtam muKKanni. Kifli is érdeklödve szaglászta körbe, és közben aprókat vinnyogott. Még kissé görbe orrát és vastag, fekete szemöldökét is nagyon vonzónak találtam. Egy ideig összeráncolt szemöldökkel vizslatott engem is, meg a kutyámat is, majd felderült az arca:

- Tudom, már te vagy az a kis publi, akinek annak idején... Ohó, mutasd csak, megvan-e még az a valami, Myrox? Ezt a fenevadat meg honnan szerezted... nem nagyon szeretjük az ilyen kutyákat, de ez látom, nincs a cigányok ellen idomítva - csapongott kissé szertelenül, majd várakozóan nézett. Még mindig nem tudtam megszólalni, de kigomboltam az ingem nyakát, és előhúztam a különös érmét.

- Jól van, látom, te talán mégsem vagy olyan, mint a többi városi. De miért nem szólsz, talán megkukultál? - nevetett, de nem várta meg a választ, hanem tovább folytatta:

- Ha ennyire segíteni akarsz, tessék, vigyed a vizet, csak meg ne szakadj bele - kacarászott, és a kezembe nyomta a veder fülét, ami nehezebbnek bizonyult, mint vártam, de korántsem annyira, mint gondolta, hiszen a halászat és a vitorlázás megerősítette az izmait. Végre sikerült megszólalnom, miután kissé magamhoz tértem:

- Örülök, hogy újra láthatlak, azaz találkozhattunk, Andulka - nyögtem.

- Nahát, nem vitte el a cica a kisfiú nyelvét! - csapta össze csodálkozást tetteve a tenyerét.

- Nem vagyok már kisfiú - jelentettem ki zavartan.

- Talán már mocorog is valami a nadrágban? - kérdezte hitetlenkedően, amire olyan lettem, mint a főtt rák, és lecsaptam a vödört.

- Ha csak csúfolódni tudsz, akkor jobb, ha elmegyek. Amúgy sincs valami jó kedvem.

- Csak vicceltem, ne menj el, örülök, hogy látlak - dorombolta mézédés hangon, és a vállamra hajtotta a fejét, ami nagyon jólesett, pedig tudtam, hogy legbelül még mindig nevet rajtam. Ezért aztán felvettem a vödröt, ő pedig mellettem táncolt. Láttam, hogy a többi lány a táborból milyen irigy pillantásokat vet rá, hogy ni, alig érkezünk meg, máris van, aki cipelje a vödröt, a táborbeli fiatalabb férfiak pedig még sötétebb tekintettel vizslattak. Megittattuk a lovaikat, akik először megriadtak Kiflitől, de sikerült rendet teremteni. Segítettem lecsutakolni, amin nagyon csodálkozott Andulka, de nem szólt semmit, csak mosolygott. Ezután kézen fogott, olyan természetességgel, mint régen is, és behúzott maga után a szekérbe.

- Nézzétek csak, kit hoztam! - kiáltott fel. Bent ugyanaz a két asszony ült, mint akkor, alig változva valamit. Andulka anyukája, Dondrella takarítgatott, az idősebb pedig a megsárgult kártyákat vizsgálgatta éppen.

- Megmondták a kártyák, hogy ismerőssel fogunk találkozni! - bökött diadalmasan az asztalra.
- Hiába bizonygattátok, hogy itt nem élnek cigányok, és nem ismerünk senkit!

- Kezüket csókolom - köszöntem illedelmesen.

- Szerbusz fiacskám, szerbusz - mondták egymás után. - Visszahúzott a szíved az öregasszonyokhoz, vagy valami más hozott ide? - kacsintott rám, nem várva választ.

- Mesélj valamit, Myrox, mi történt veled a hosszú évek alatt? - kérdezte Dondrella, aki nagyon hasonlított Andulkára. Elmondtam mindent, amit nem volt veszélyes, pedig késztetést éreztem, hogy többet is mondjak. Egy kicsit elkomorult az arcuk, amikor meghallották, hogy pap leszek, csak akkor enyhültek meg újra, amikor megtudták, hogy nem vöröcsuhás lettem, hanem fekete. Ők is elmesélték, hogy amióta találkoztunk, rengeteg várost bejártak, némileg kicserélődött a társulat, és meghalt tavalyelőtt Andulka dédnagymamája.

- No most már ideje, hogy kártyát vessünk neked... Szerelmi jóslást akarsz, igaz? - nevetett az öreg mama. - De előtte megnézzük az általánosat - mondta, és elővett a ládából egy másik pakli kártyát, ami nagyon sok lapból állt.

- Ez csak az ostobáknak való - tolta el maga mellől a kisebbik csomagot. - Ebben csak jó dolgok vannak, nem akarnak a népek rosszat hallani, pedig abból sokkal több van a világban - magyarázta, miközben megkeverte a kártyát. - Most válasszál ki háromszor négy kártyalapot, meg még kettőt a pakliból - dugta az orrom alá, és én ki is húztam egymás után mind a tizen- négyet. Kipakolta maga elé, odahívta maga mellé a lányát és az unokáját, és egy ismeretlen nyelven kezdtek beszélni. Néha mintha vitáztak is volna egy-egy kártyalap felett.

- Úgy látjuk, sok mindent nem meséltél el nekünk. Óvatos vagy, ez nagyon helyes. Ha igaz, amit megláttunk, akkor csak bólints, mert nem értünk mindenben egyet - halkította le a hangját. - Igaz-e, hogy titkos tudásra tettél szert az évek alatt? - kérdezték, én pedig bólintottam, amire Andulka és az anyja összesúgtak. Ennek csak az idősebb asszony mérges toppantása vetett véget. - Igaz-e, hogy a társad egy lány ebben, aki most kezd nővé érní, de beteg a szíve? - folytatta, amire megint bólintottam. - Úgy látom, hogy erős szellemekkel kerültetek kapcsolatba, amit sikerült megoldani. És látom, hogy elkövettél az egyházad ellen is olyan bűnöket, ami csak az ő szemükben bűn, de én csak dicsérhetlek érte - állapította meg, én pedig hűledezve helyeseltem.

- Nahát, nem mondtam, hogy minden szó igaz? - szólt hátra, akik még mindig hitetlenkedve csóválták a fejüket. - Most pedig a jövőre vonatkozó tanácsaim: Ne hagyd abba a tanulást, bármilyen sérelem ért is! Sötét felhők gyülekeznek feletted, amiket csak a tanultakkal tudsz elhárítani, már nincs visszaút. Besúgók és kémek vesznek körül, máris! - figyelmeztetett, felemelve ujját. - A sötétség közeledik nemcsak hozzád, hanem az egész Spuken felé,

amihez neked is közöd van valahogyan. Acélozd meg magad, vétezd fel magad erővel, ha lecsap a villám! Vért és halált látok körülötted mindenütt. De van néhány jóakaród, akiknek mindig fogadd el a figyelmeztetéseit, tanácsait, még ha nem is tudod, hogy honnan, kitől jönnek! Lesznek, akik vélt vagy valóságos ok miatt megharagszanak rád, ha itt a vész, de ne hátrálj meg soha - fejezte be fáradtan, és összeseperte a kártyalapokat. - Majd a szerelmi jóslást megejti Andulka holnap, ha akarja. Már késő van, nagyon fáradt vagyok, több napja utazunk. A jóslást barátságból kaptad, és ne félj, a titkodat senki sem árulja el hármunk közül - mondta, és kitesékelték a sátorból.

Csak Andulka kísért ki a tábor széléig, ahol ajkát az ajkamhoz érintette, amitől mintha villámcsapás futott volna végig a hátamon, és csak ennyit mondott:

- Várunk holnap délután. A kutyádat is hozhatod, ha nagyon félsz tőlem - majd felkacagott, látva bamba arcomat, és visszaszaladt a szekérbe. Jókedvűen indultam haza, végig fütyörésztem az utat, nem foglalkoztam a jóslattal, pedig nem ártott volna. De hát ki tudott volna a helyemben Andulkán kívül másra is gondolni? Másnap hajnalban kimentünk halászni, és a szerencse most sem hagyott el minket, mert a szokásostól is nagyobb volt a fogás, amiből kértem egy keveset Andulkáék részére. Természetesen szívesen adott belőle, így egy kölcsönként vödörben a halakkal, még a délelőtt beugrottam hozzájuk. Nagyon kedvesen fogadtak, látszott, hogy sikerült pihenniük, meghívtak ebédre is, amit elfogadtam, de előbb még hazaszaladtam ellátni a kutyákat, és a vödört is vissza kellett vinnem. Otthon persze csak ímmel-ámmal ettem, és ez nem is tűnt fel, mert az utóbbi időben valahogy nem volt jó étvágyam. Ezen kívül pedig nem akartam megmondani, hogy hová megyek, mert biztosan veszekedés lett volna belőle. Így egy jó óra múlva már újra velük voltam Kiflivel együtt, rotyogott egy nagy kondérban a hal, mindenféle jófajta fűszerszámmal együtt. Andulkával leültünk a kondér mellé, hogy ki ne fusson a leves, és beszélgetni kezdtünk, ami először egy kicsit nehezen ment. Annyira szép volt, és úgy sugárzott belőle az élet, hogy csak bámultam őt.

- Tetszem neked, Myrox? - kérdezte, és rám nevetett, kicsillantva fogait.

- Nagyon tetszel, Andulka - válaszoltam hol elsápadva, hol elvörösödve.

- Mit szólna ehhez a szeretőd, ha hallaná? - évelődött.

- Sohasem volt szeretőm - válaszoltam egy félmosollyal.

- Kiolvastam a kártyából, de tegnap a nagymamám is említette, hogy van egy lány, aki a társad - nézett rám kérdően.

- Ez igaz, de ő a barátom, nem pedig a szeretőm. Különben is mire lenne jó, ha szeretők lennénk? Semmire - legyintettem lekicsinylően.

- Igazad van, túl kicsi vagy te még ahhoz, hogy szeretőd legyen - bólogatott huncut mosollyal.

- Nem vagyok túl kicsi, csak éppen nincs abban semmi jó - magyaráztam, mint aki mindent tud.

- Ez azért van, mert nem ágaskodik még semmi a nadrágodban... - ingatta a fejét szomorúságot tettetve.

- Dehogynem, de mi köze van a két dolognak egymáshoz?! - méltatlankodtam hangosan, amire többen felénk fordultak, Andulka pedig nagyot kacagott.

- Látom, nem tudsz te semmit - mondta, de nem volt lekicsinylés a hangjában, aminek örültem. Felállt, kimert egy kis levest, megfújta és megkóstolta, majd átnyújtotta a maradékot.

- Nem hiányzik belőle semmi, igaz? - kérdezte. Megkóstoltam én is, a leves tényleg finom volt, ráadásul az, hogy egy kanálból ettünk, valami furcsa borzongással töltött el. Ilyen még sohasem történt velem, ami meg is látszott rajtam.
- Jól vagy, Myrox? - kérdezte aggódalmasan, és átkarolta a vállamat.
- Nem tudom - válaszoltam, és az öleléstől még meglepőbben éreztem magam.
- Aranyos kisfiú vagy, Myrox - mondta egy kicsit furcsán. - Szólok anyukámnak és a mamának, hogy kész az ebéd. Utána kezdődik a vásár, dolgoznunk kell.
- Pedig szerettem volna együtt tölteni veled a nap hátralévő részét - szontyolodtam el.
- Ha akarsz, este a kilencedik harangkongatás után meglátogathatsz, ha olyan későn, még nem kell aludnod... - szurkálódott kicsit. - Persze a vásárban is eltöltheted az idődet, csak ne lábatlankodj körülöttem. Pénzt kell keresnünk.
- Én is úgy gondoltam, hogy itt maradok - bólogattam.
- Tudod, mit gondoltam? Hozd el délután ide a barátnődet. Szeretném megismerni - állt elő ezzel a meglepő kéréssel. Csak néhány másodpercet gondolkodtam, hogy vajon nem azzal a piszok Rakonnal van, de azután elhessegettem magamtól a gondolatot. Ezenkívül biztosan jól érezné magát a vásározók között, hiszen még sohasem látott ilyet.
- Ha így akarod, elhozom - furcsállottam egy kicsit azért még mindig.
- Anya, mama, kész az ebéd! - kiáltotta, miután óvatosan megkóstolta a halat is. - Kint eszünk, vagy bent? - fordult az ekhósszekér felé.
- Kimegyünk kislányom, hiszen szép az idő - hallatszott bentről. Andulka oldalba bökött, hogy segítsek kihozni a zsámolyokat és a kis asztalt. A körülményekhez képest szépen megterítették, majd körbeültük az asztalt. Csillagot vettem, amit nem utánoztak, de nem is szóltak semmit, ezért most elhagytam az asztali áldást. Mulatságos volt ilyen alacsonyról enni, és ügyeskedni is kellett, hogy ne loccsanjon ki az étel. Kifli is kapott egy kis levest a tányéromba, miután én befejeztem az evést. Ezen egy kicsit elcsodálkoztam, de Kifli örömmel evett belőle, miután megengedtem neki.
- Köszönöm, nagyon finom volt az ebéd - fordultam Andulka felé, majd felálltam, hogy elbúcsúzzak, mert már kezdtek szállingózni a szórakozni vágyók. - Majd jövök nemsokára. Csókolom, szia Andulka - intettem vissza, és elindultam Almához. Furcsa bizonytalanságot éreztem a bensőmben, mintha többfelé szét akarnék szakadni. Kavartak bennem azok a jó és rossz érzések, amelyek Almával voltak kapcsolatosak, de most mellettük ott lüktetett az, ahogyan hatott rám Andulka. Éreztem, hogy a két érzés nem ugyanaz, de nem tudtam megfejteni a jelentésüket. Almáékhoz érve bekopogtam, Emma néni nyitott ajtót.
- Gyere be, Myrox - hívott beljebb.
- Almát keresem. Itthon van? - tudakoltam óvatosan.
- Sajnos nemrég ment el Rakonnal hozzájuk - tette össze a kezét sajnálkozva.
- El szerettem volna hívni a piacon lévő vásárra - mondtam lemondóan.
- Ha tudta volna, hogy jössz, akkor biztosan megvárt volna. Szólok neki, hogy kerested, és ha még áll holnapra is az ajánlatod, akkor szerintem szívesen elmenne veled.
- Jó, majd holnap ilyen tájban eljövök érte, és elmehetünk, hacsak nem akar Rakonnal menni - vakartam a fejemet bizonytalanul.

- Ugyan már, az a paprikajancsi? - nevetett fel. - Nem barátkozik az senkivel, aki nem tartozik a köreikbe, és egy ilyen helyre sem menne el, ahol a szegény emberek is szórakozhatnak - nevetett fel. Egy kicsit még elbeszélgettünk, majd visszaindultam a piacra.

Útközben hazaugrottam, hogy megmondjam Panna nagyinak, hogy későn jövök, és magamhoz vegyek néhány Dromot. Nem szólt semmit, csak csóválta a fejét, és az utamra engedett. Már nem voltam annyira lelkes, mint legutóbb, de tetszett a forgatag. Azért vidáman tapsoltam a bűvészek és a késdobálónak, akiket kissé irigyeltem ügyességük miatt. Ott volt az envinta idomárnő a medvéjével, de más állatai is voltak. Úgy láttam, sem Kiflit nem izgatják fel az állatok, sem az állatokat nem érdekli a jelenléte. Ezért odaálltam megnézni a medvét, akivel már közelebről is megismerkedhettem, és észrevettem, hogy engem néz hatalmas szemével az envinta nő. Nem tudtam volna megmondani, milyen idős lehet, mert közismerten hosszú életűek, de nagyon szép volt a maga különleges módján, akár tizenöt, akár harminc éves volt. Visszanéztem, és amikor tekintetünk találkozott, úgy éreztem, mintha hatalmas örvénybe kerültem volna, és elhomályosult a külvilág néhány pillanatra. Furcsa érzés volt, de nem kellemetlen. Arra eszméltem, hogy erősen megragad valaki a könyökömnél, és egy borízú hang a fülemből beszél:

- Hé, fiatalember, nem kellett volna ennyit innia!

Meghökkenve fordultam hátra, és láttam, hogy a bűvész áll mellettem, és kuncog magában.

- Mi történt? - csodálkoztam.

- Semmi, semmi - mondta. - Jöjjön inkább velem - majd maga után húzott a pódiumra.

- Itt van ez a bátor önként jelentkező! - szólt a közönségnek, akik jót nevettek tanácsstalanságomon. - Most megnézzük, hogy mit rejteget a fejében! - kiáltotta, és különféle tárgyakat kezdett elővarázsolni a számból, az orromból, vagy a fülemből. Még káposztalevet is eresztett ki, a lent állók nagy multságára. Végül megkegyelmezett, és az egyszerű emberek üdvívalgása közben elbocsátott. Megtaláltam azt a húsz év körüli fiatalembert is, akivel összeváltam Andulka a folyóparton. Igazi hasbeszélő produkciót adott elő, és még a hangját is állandóan változtatta, vagy állatokat utánzott. Andulkát is láttam cikázni a tömegben, és elég sok embert sikerült becsábítania a szekérbe, ahonnan mindenki elégedett arccal jött ki. A süteményeket és a játékokat épphogy megtekintettem, mert hát nem vagyok én kisgyerek, de ott, ahol az ékszereket árulták, sokáig nézelődtem, majd kiválasztottam egy olyan stílusú bokaláncot, amilyenből már többet is hordott. Ezüstlánc volt, több szerencsehozó érmével. A zsebembe süllyesztettem, hogy majd neki adom, ha találkozunk. Almának először nem akartam venni ajándékot, de megláttam egy furcsa medált, amelyen egy rája volt kialakítva, és tudtam, hogy ez a születési hónapja. Nem tudtam megállapítani, hogy milyen anyagból készülhetett, de üveg- és fémszerű is volt a tapintása. A szemei szinte szikráztak, és mintha csapkodott volna a farkával, ahogy más és más irányból néztem. Nem volt olcsó, de nem voltak pénzügyi gondjaim. Az eladó bizonykodott, hogy eredeti trogg munka, és úgy is tettem, mintha elhittem volna. Hamar elrepült az idő, az emberek nagyon jól szórakoztak. Már alig volt hátra kilenc óráig vagy egy fertályóra, és még midig nagy tömeg volt a vásárban. Valószínűleg tovább is tartott volna a multság, de a városőrség mindenkit útnak indított hazafelé, a részegekről sem feledkezve meg. Andulka behívott a szekérbe, nehogy még engem is hazaküldjenek. Észrevettem, hogy valaki figyel minket az árnyékból, de mire másodsorra is odanéztam, már nem láttam senkit. A szekérben megvacsoráztunk négyesben, és elindultunk sétálni az éjszakában. Andulka most szokatlanul csendes volt, csak belém karolt, és én sem szóltam. A piactól nem túl messze esett a tengerpart, ahol úszni is tanultam, de tudtam, hogy főleg estefelé nem jár már itt senki. Nem volt még teljesen telihold, de nem sok hiányzott már belőle. Enyhe,

langyos szél fújt, és a tenger is csillogott a holdfényben. Elmeséltem neki annyit, amennyit nem tartottam veszélyesnek, a világítótoronyról, meg arról, hogy hogyan tanultam meg úszni Vegmától. Ültünk a tengerparton, és arra eszméltem, hogy fogjuk egymás kezét. Ő is mesélt egy kicsit magáról, az életéről, majd felugrott a homokból, és meghökkenítő javaslattal állt elő:

- Gyere, fürödjünk meg a tengerben!

Nagyra nyitottam a szememet, és igencsak meglepődtem, mert még sohasem fürödtem éjjel, főleg nem a tengerben. Andulka nem várta meg, mit válaszolok, hanem elkezdett vetkőzni. Én sem tétlenkedtem sokáig, egészen alsógatyára vetkőztem, és belefeledkeztem a bámulásába, amin csak nevetett, amikor észrevette.

- Szép vagyok, kicsi fiú? - kacagott, és ledobta magáról az utolsó ruhadarabot is, a szégyenkezés legkisebb jelét is nélkülözve. Azt hittem, válaszolni tudok, de egy hang, annyi sem jött ki a torkomból, mert eddig is nagyon szépnek láttam, de most, hogy a hold fénye beüzüstözte barna testét, megcsillant a haján, és a testének legkülönbözőbb helyein lévő ékszereken és köveken, úgy éreztem, sohasem láttam szebbet, és nem is fogok talán. Teljesen a földbe gyökerezett a lábam, csak akkor tudtam megmozdulni, amikor már combig benne járt a tengerben, és a hullámokba vetette magát, mint egy delfin. Úgy siklott a vízen, mint egy különös hableány.

- Mit állsz ott, gyere már be! - hívott, és belecsapott a vízbe. A vízcseppeken megtörtek a hold sugarai, és már azon kezdtem gondolkodni, hogy ez vajon nem csak egy álom-e, és magamba csíptem. Kiflit bezzeg mindez nem zavarta, jókedvűen tempózott Andulka felé, mintha mindig is ismerte volna.

- Arra nincs szükség - mutatott a gatyámra, amikor végre elindultam. - Csak úgy érezheted a tengert, ha teljesen átadod magadat neki, mint a delfinek - mondta, és egy kis sípba fújt, ami egy láncon lógott a nyakában. Megszabadultam az alsónadrágtól, és gyorsan a vízbe gázoltam, nehogy meglássa szemérmemet, ami elég szemérmetlenül viselkedett. A víz langyosabb volt, mint gondoltam, vagy talán nekem volt melegem, nem tudom. Utána vetettem magam, hogy megfogjam, de nem sikerült, mert az utolsó pillanatban lemerült, és elúszott a víz alatt. Csak a haja vége akadt a kezembe, ami sötét felhőként úszott mögöttem, de az is kicsúszott a kezemből. Újból üldözőbe vettem, felkészültem, hogy elkapjam, ha lemerülne.

- Hoppá! - kiáltottam, amikor egy síkos test akadt a kezeim közé. Egy kicsit furcsa tapintása volt, de nem eresztettem el. Amikor felbukkant, nagyot kiáltottam, és eltaszítottam magamtól rémületemben. Egy ormány, vagy csőrszerű valamit vettem észre magam előtt, ami kettényílt, és éles fogakat láttam meg benne. De nem rontott rám, hogy kettéharapjon, hanem furcsán csikorgó hangokat hallatott, lemerült, és körülöttem úszkált.

- De hiszen ez egy delfin - sóhajtottam fel. - Csak nem ő változott át? - gondoltam gyanakodva, mert sehol sem láttam, csak még több delfint vettem észre közeledni, akik minden félelem nélkül úszkáltak és hancúroztak mellettem. Kifli is csatlakozott az önfelelt játékhoz. Ekkor két kéz ragadta meg a bokámat, és a víz alá húzott. Ez már szerencsére tényleg Andulka volt, és nem valami tengeri szörny. Hol vadabbul, hol lágyan birkóztunk és kergetőztünk a vízben a delfinek között, akik néha meg-megtaszítottak minket játékból. Fröcsköltünk, visongtunk, megmutatta, hogy hogyan ússzak együtt a delfinekkel, beléjük kapaszkodva. Teljesen kifáradtunk, és elindultunk kifelé a partra. A delfinek utánunk csipogtak, mi integettünk nekik, és visszaúsztak a nyílt tengerre. Andulka hosszú haja mintha igazgyönggyel lett volna kirakva, úgy csillogtak benne a vízcseppek. Újból és újból ámulatba ejtett testének a szépsége, és kecsessége, természetes bája.

- Olyan szép vagy, mintha Minra, a hold úrnője lennél - bukott ki belőlem a csodálat.

- Nagyon kedves vagy, hogy ezt mondd, - simogatta meg az arcomat, - de nem én vagyok Ő.
- mutatott fel az égre tisztelettel. Suta mozdulattal érintettem meg, mert nem voltam képes türtőztetni magamat, de nem húzódott el tőlem, hanem átölelt.

- Nocsak, kisfiú, mit szeretnél? - kérdezte lágyan, és megcsókolt.

- Nem tudom... - válaszoltam őszintén, amikor véget ért a csók. Nem volt ez sem unalmas, sem száraz, és úgy éreztem, évekig tudnám csókolni az ajkait. Egymással szemben térdeltünk a homokban, csak a hold nevetett ránk féltékenyen, és újra megcsókoltam. Félénken kalandoztam a testén, de ő tapasztaltan irányította a kezeimet, olyan helyeket találva, amikről fogalmam sem volt, hogy léteznek. Gyengéden hanyatt döntött, és rám ült. Valami forróságot éreztem alul, ahogy ezt tette velem. Fel akartam kiáltani, de a számra tette az ujját, majd megfogta a kezeimet, és a kebleire tapasztotta. Vonaglani kezdett rajtam, és én is alatta, ettől az örülettől, amit éreztem. A Minra fénylő glóriát varázsolt Andulka száradó fürtjeiből, és halk, majd egyre hangosabb sóhajok törtek elő belőlünk. Valami kirobbant belőlem és görcsösen összerándultam, amikor Andulka halkan felsikoltott. Kis idő múlva rám feküdt, és egymáson pihentünk némán, percekig.

- Mi volt ez? - kérdeztem suttogva, és megigazítottam egy fürtjét.

- Férfi lett belőled... - mondta, és komolyan nézett rám. - Ez a legtitkosabb misztérium férfi és nő között, ami létezik, amit most csináltunk. De ezt sokan csak egyszerű gyereknemzéssé silányítják - biggyesztette le a száját felettem, majd az oldalunkra fordultunk.

- Tehát gyerekünk lesz? - kérdeztem kíváncsian felkőnyökölve.

- Nem, még túl fiatalok vagyunk - mosolygott. - Ismerek olyan füveket, amik megakadályozzák, hogy korán teherbe essek.

- Tényleg, édesanyám is mondott ilyet füvekről, csak olyan furcsán fogalmazott, hogy nem értettem meg - jutott az eszembe, és nem tudtam megállni, hogy el ne mondjam. Andulka pedig bólogatott, miközben meséltem, és inkább megnyugtatóan, mint érzékenyen simogatott.

- Most nagyon boldog vagyok - mondtam, és ismét átöleltem.

- Ennek nagyon örülök - válaszolta mosolyogva, és viszonzta az ölelésemet. - De most már ideje, hogy visszamenjünk. Nem tölthetjük itt az egész éjszakát.

- Miért nem? - kérdeztem kicsit csalódottan és durcásan.

- Mert ezt mondtam - nevetett. - Inkább seperjük le egymásról a homokot, és öltözzünk fel.

Nem voltam túlságosan meggyőzve, de engedelmeskedtem. Jó volt hozzáérni a homokos bőréhez, így sem tudtam megállni, hogy magamhoz ne szorítsam, de mindannyiszor nevetve bontakozott ki. Morogva kezdtem öltözni, amikor a kezembe akadt a bokalánc.

- Várj még egy pillanatot - mondtam, és megfogtam a kezét, hogy ne vegye magára még a ruháját. - Van nálam valami. Engedd meg, hogy neked adjam.

- Rendben van - bólintott királynőien, én pedig a homokba térdelve a bokájára tettem a láncot, és így legalább még csodálhattam is egy kicsit. - Köszönöm, ez nagyon szép - forgatta a lábát a hold fényében, majd megfogta a kezemet, segített felállni, nyakam köré fonta a karjait, és megcsókolt.

- Semmiség - mondtam zavartan. - Inkább nekem kellene köszönetet mondanom életem legszébb ajándékáért.

- Megtetted, és szívesen - mosolygott, majd a ruháiba bújt.

- Holnap is kijövünk ide? - tudakoltam az arcát fürkészsze.
- Talán..., te kis telhetetlen! - nevetett kacéran, és nekiiramodott a piac felé vezető úton. Egyszerre értünk az ekhósszekerükhöz, ahol még egyszer megcsókoltam.
- Holnap visszajövök - ígértem meg neki, miután elbúcsúztunk. Hazafelé azon ujjongtam, hogy férfi vagyok, nem vitás, és eszembe jutott, hogy milyen buta voltam, akár csak néhány hónappal ezelőtt is. Magasra ugráltam, a levegőbe boksoltam, és Kiflivel versenyeztem, mint egy gyerek. Másnap vasárnap lévén a templomba mentünk, egész mise alatt kerestem őt a szememmel a hátsó sorokban, de nem láttam, csak vagy három embert az egész táborból. Az egyikük még gyónt is, de nem figyeltem, hogy ki lehetett az. A mise után több osztálytársamat magához hívta Krong Atya, engem szerencsére nem keresett, mert most semmi kedvem nem volt valamilyen külön munkához. Ebéd után Almához mentünk Kiflivel és Császárral, nem felejtkeztem meg az ígéretemről. Kedvesen mosolyogva nyitott ajtót, amitől kissé meglepődtem, de én is visszamosolyogtam, ami ugyan cseppet sem esett nehezemre, de egy kicsit zavarban voltam.
- Mondta anyukám, hogy kivinnél a piacra - fogadott kedvesen. - Kész is vagyok, indulhatunk.
- Várj egy picit, hoztam neked valamit - mondtam, és elővettem a medált, amit tegnap vettem.
- Tessék, ez a tied.
- Köszönöm szépen - puszilt arcon, majd ő is megcsodálta az ajándékát, a nyakához téve.
- Állítólag trogg munka - jegyeztem meg.
- Hogy tudnak ilyen szép dolgokat csinálni, amikor annyira gonoszak - álmélkodott, amire én csak tanácstalanul megvontam a vállamat. - Rátennéd a láncomra? - kérdezte, elvette a nyakától, és átnyújtotta nekem. Bólintottam, összekapcsoltam a láncát a medállal, majd a háta mögé álltam, és visszatettem a nyakába. Megérintettem pihés nyakát, és hirtelen nem tudtam megállni, hogy meg ne pusziljam.
- Miért csiklandozol, Myrox? - kuncogott, de nem húzódott el.
- Azt hiszem, indulhatunk - mondtam kissé rózsaszínű árnyalatot öltve, de nem válaszoltam, mert magam sem értettem, hogy miért tettem. Hamarosan a piacra értünk, ahol megmutattam neki mindent, amit láttam. Utoljára vittem el Andulkáék szekéréhez.
- Gyere, bemutatlak valakinek, akiről már talán beszéltem - húztam magam után. Beléptünk, és bent is voltak mind a hárman. Almát bemutatam, és viszont.
- Ül le, ha akarsz, jósolok a tenyeredből - mosolygott rá kissé fölényesen Andulka. Alma tanácstalanul, és kicsit sápadtan rám nézett, de én megnyugtatóan bólogattam. Andulka még egy percig sem vizsgálta a tenyerét, máris odahívta anyját és nagyanját. Halkan suttogtak egymás között, amitől egy kicsit meglepődtem, Alma pedig egyenesen megrémült. Ráadásul fojtott hangon veszekedni is kezdtek egymással, de végül csak megegyeztek valamiben. A nagymama lépett oda végül Almához, és a következőket mondta:
- Kislányom, túl sok furcsaságot látunk a tenyeredben, amiben nem tudunk dűlőre jutni egymással. Annyi azonban bizonyos, hogy négy éven belül jelentős dolog fog veled történni. Látjuk azt is, hogy neked is vannak különleges képességeid, amiket fejlesztened nem hátrányos, de nagyon kell vigyáznod. Nem bízhatok meg Myroxon, és persze rajtunk kívül senkiben. Látom, hogy a kettőtök barátságának mostanában nagyon sok próbát kell kiállnia, de mindig tudd, hogy ki a barát, és ki az ellenség - fejezte be, majd kissé szomorkásan rámosolygott, és megsimogatta a haját. Andulka kikísért minket, majd elköszönt tőlünk, hogy új embereket keressen, akiknek lehet jósolni. Odahajoltam hozzá, és a fülébe súgtam:

- Találkozunk ma is kilenckor?

- Nem találkozunk sem kilenckor, sem tízkor, sem később - mondta szinte ridegen. - Ami tegnap történt, az hiba volt - sziszegte vissza olyan hangon, mintha ártottam volna neki valamivel. Megdöbbenve néztem rá, erre egy kicsit megenyhült, és így folytatta:

- De ha el akarsz búcsúzni holnap reggel, mielőtt elindulunk, azt nem bánom. Ha mégsem találkoznánk, ezt neked adom. Te itt a tenger mellett több hasznát veszed. Aztán ne felejtse el megmutatni Almának. Ti ketten jobban összetartoztok, mint gondolnád - mondta szomorú-kásán, és megszorította a kezemet, belecsempészve a sípot. Meg se tudtam köszönni, már el is tűnt a forgatagban.

- Nagyon szép Andulka, igaz? - nézett rám fürkészően Alma.

- Igen, az - bólogattam, de nem vettem észre igazán, hogy erre Alma kissé elsápadt, mert csodálkozva néztem a tenyeremben azt a kis sípot, amellyel tegnap éjjel magához hívta a delfineket.

- Mit kaptál tőle? - kérdezte kíváncsian.

- Egy sípot. Majd ha kimegyünk a tengerre, majd megmutatom, milyen különleges - emeltem meg a szemöldökömet jelentőségteljesen.

- Látom, kedvelitek egymást - állapította meg halkán.

- Igen, így van - bólogattam átszellemülten, amitől Alma még sápadtabb lett. - De téged is nagyon kedvellek - nevettem, és magamhoz öleltem, amitől megnyugodott egy kicsit.

- Ha olyan nagyon kedvelsz, nekem ajándékozhatnád véglegesen Császárt, hogy nálam is lakhasson. Sikerült végre anyukámat meggyőzőnöm, hogy engedje meg ezt nekem.

- Hát ez nem nagy gond - legyintettem egy kicsit megkönnyebbülten, de hogy miért, azt magam sem tudtam. - Már az este magaddal viheted.

Estig elfoglaltuk magunkat, aztán hazakísértem, és jókedvűen azzal váltunk el, hogy kedden délután találkozunk, és ha jó idő lesz, kimegyünk a szigetre. Császár vidáman ugatott utánam, ahogy rájött, hogy végre kedvenc gazdijával maradhat. Nem kérdeztem, hogy mi van Rakonnal, de azt reméltem, hogy most már kiesik a kegyeiből. Nem mintha jogom lett volna bármit is kérdezni... Hazafelé azért eltöprengtem azon, hogy miért nem akar velem találkozni Andulka, és majdnem vissza is mentem a piacra, hogy magyarázatot kérjek, de csak meggondoltam magam, és vacsora után le is feküdtem aludni, hogy korán, még a halászat előtt el tudjak búcsúzni Andulkától.

Reggel fütyörészve indultam el, a szokásostól is korábban. Máskor sem jártak kint ilyenkor sokan, de most üresek voltak az utcák. Szinte még sötét volt. Kifli mellettem ügetett, mint mindig. A piacra érve nagy sürgés-forgást láttam a szekerek körül. A lovak befogva, indulásra készen. Nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar el akarnak indulni, ezért meg is hökkentem egy kissé, hiszen nem is említették nekem. Amint közelebb értem, láttam, hogy barátság-talanul méregetnek az emberek, és nem fogadják a köszönésemet. Beléptem Andulkáékhoz a szekérbe, és megláttam, hogy Andulka az ágyon fekszik, borzalmasan össze van verve az arca, a lábai között pedig egy vértől átázott vászondarab hevert összegyűrve. Anyja és nagyanyja pedig mellette álltak, ápolgatták, kengették. Oda akartam sietni, hogy megkérdezzem, mi történt, de Andulka észrevett, nagy nehezen feltápáskodott, és az arcomba vágta az ajándékomat.

- Még van képed idejönni, hogy kárörvendjél rajtam?! - kiáltotta fájdalommal és gyűlölettel teli hangon.

- De, de... - próbáltam makogni valamit, de nem hagyott szóhoz jutni.

- Takarodj innen, remélem soha többé nem fogunk találkozni. Mi soha többé nem tesszük a lábunkat ebbe a városba. Legyél átkozott a csuhás társaiddal együtt! Rohadjatok a poklok fenekén! - fröcsögte, majd mint akiből minden erő kiszállt, visszahanyatlott fekhelyére. Tanácstalanul a két nőre néztem, de komor arcuk nem biztatott semmi jóval. Felvettem a bokaláncot a padlóról, és kihátráltam. Lementem a lépcsőn, és ekkor láttam meg, hogy többen a szekér köré gyűltek, elállva az utamat. Kiron, a hasbeszélő ott állt legelől.

- Miért nem hagytad békén Andulkát, te szemét? - jött felém vést jóslóan.

- De hát mi történt? - értetlenkedtem. - Nem tettem semmi rosszat, nem bántottam őt egy ujjal sem.

- Persze, hogy nem bántottad, mert ehhez is gyáva vagy! Csak a hasonszőrű barátaidat uszítottad rá bosszúból, mert tegnap este nem volt veled kedve hancúrozni! - köpött az arcomba.

- Ez hazugság, nem igaz ebből egy szó sem! - kiáltottam kétségbeesetten körbenézve, de minden arc zárkózott volt, rideg, és ellenséges.

- Talán az is hazugság, hogy együtt volt veled tegnapelőtt este, és megajándékozott a testével? - kérdezte, és diadalmasan körbenézett. A többiek bólogattak, és még közelebb jöttek. - Bár nem értem, hogy miért tette - folytatta lefitymálva, miközben végigmért.

- Ez igaz, bár nem tudom, kinek mi köze hozzá - mondtam a méregtől elvörösödve.

- Még te beszélsz, te vérszívópalánta? - hajolt egészen közel. - Elárulták Andulkának, miután mind az öten megerőszakolták a tengerpartnak azon a részén, ahol veled is volt, hogy te dicsekedtél el nekik a hódításoddal, és hívtad őket, hogy nézzék meg a következő produkciód. Ami ugyan elmaradt, mert nem kívánt találkozni veled. De szerencsétlenségére kiment oda fürödni, mielőtt útnak indultunk, és mivel látták, hogy egyedül van, elkapták, megverték, mert nem akart engedelmeskedni nekik, majd többször is megerőszakolták brutálisan! - ordította az arcomba, megragadta az ingemet, és hátrataszított. Elestem, és láttam, hogy egy rúddal felém sújt. Kifli eddig játéknak vélte a dolgot, de ebben a pillanatban ráharapott a rudat tartó kézre. Csontok ropogása hallatszott, és egy velőtrázó sikoly.

- A kezem, a kezem! - jajgatta Kiron, kifordult a kezéből a rúd, térdre esett, ömlött a vére, még a csontja is kifordult a hús alól. Kifli vérben forgó szemmel hörgött, és morgott figyelmeztetően a többiekre, de nem tágitottak, kések, botok kerültek elő rejtekhelyükről. Kifli ahelyett, hogy a többiekkel foglalkozott volna, elkapta Kiron torkát, és kicsit megszorította. Egy hang a háttérben valamit kiáltott, de nem értettem, hogy mit. De az emberek hátraugrottak, és eldobálták fegyvereiket. Azt hittem, megérkezett a városőrség, de csak az envinta nő volt ott.

- Elmehetsz - mondta nekem, és azt éreztem, hogy valami megsimítja a fejemet, de nem kívülről, hanem belülről.

- Mit mondtál nekik? - kérdeztem csodálkozva, és felültem.

- Az igazat, azt, hogy ha csak egyetlen gyanús mozdulatot tesznek, a kutyád elharapja Kiron torkát, majd a többiekét is - mondta nyugodtan. - Most már szólhatsz a kutyádnak, hogy ernessze el. Én cserébe elkísérlek a tengerpartig, hogy ne támadjanak rád, ha elviszik Kiront.

- Engedd el, Kifli - simogattam meg. - Köszönöm, hogy megmentettél - mondtam neki, erre elengedte Kiron nyakát rögtön. Néhány fognyomon és véraláfutáson kívül nem látszott a nyakán semmi, de ájult volt. Ketten odaóvakodtak, elhúzták, és bevitték az egyik szekérbe Kiron, valószínűleg, hogy ellássák a sebet, ami azzal fenyegette, hogy elvérzik.
- Induljunk, nem tudom, meddig tudja őket visszatartani a kutyád és én - figyelmeztetett selymes hangján, majd lassan elindultunk Vegma apó csónakja felé.
- Higgye el, nem tehetek semmiről - bizonykodtam.
- Én tudom, de ők nem tudhatják. A nevem egyébként Kaonoa. Tudom, a tied Myrox. Már évekkkel ezelőtt felfigyeltem rád. Ne haragudj, hogy nem nyújtok kezet, de a mostani helyzet erre nem alkalmas.
- Honnan tudja, hogy nem hazudok? - csodálkoztam.
- Ez maradjon az én titkom... Biztosan te sem kötöd más orrára a titkaidat... - somolygott. - De megnyugtatlak, hogy én sem tudtam addig, hogy ártatlan vagy, amíg oda nem mentem hozzád.
- Tudom már - mondtam halkán, visszaemlékezve, mi történt, amikor felbukkant. - Ez valamiféle mágia... - folytattam suttogva.
- Csitt, erről egy szót sem! - tette az ujját az ajka elé mosolyogva. - Szóval megérezted... De én már annak idején is éreztem, igaz, csak halványan, de most már határozottabban, hogy valami különös rejtőzik benned - mosolygott rám. - Erről azonban ne mesélj senkinek - figyelmeztetett. - Maradjon ez a mi titkunk - kért meg.
- Rendben van. De mi lesz velük? - intettem visszafelé a fejemmel.
- Azt hiszem, Kiron többé nem tudja majd használni a jobb kezét, de Andulka ki fogja heverni néhány hét alatt. Bár nem tudja, de nagyon erős - nyugtatott meg.
- És a többiek? - kérdeztem. - Meg tudod őket győzni, hogy nem én vagyok a hibás? - néztem rá reménykedve.
- Sajnos nem tudok mit mondani, és amennyit tudok, azt sem mondhatom meg, hogy honnan. Tudod, még közöttünk is lehetnek olyanok, akik elárulnának a vöröscsuhás inkvizítoroknak - sajnálkozott. - Annyit azonban tudok, hogy senki sem akart ártani Andulkának a táborban. Talán valaki megleshetett benneteket azon az éjszakán - mondta tanácstalanul. A csónak mellett már ott várt Vegma apó, és nagy szemeket meresztett Kaonoára. Bemutattam őket egymásnak, majd elbúcsúztunk. Mi kifutottunk a tengerre, ő pedig még nézett minket egy percig, mielőtt visszaindult volna a szekerekhez. Nem intettünk egymásnak, mert nem lett volna tanácsos, de éreztem, hogy erős rokonszenv árad felém belőle.
- Te aztán furcsa szerzetekkel barátkozol - nevetett fel. - Egyszer még egy troggal fogsz beállítani hozzánk - kacagott önmaga tréfáján, de elhallgatott, amikor látta, hogy semmi kedvem sincs nevetni.
- No, mi történt, Myrox fiacskám, meséld el, ha megbízol egy vén halászban - dörögte, és átölelte a vállamat. Elmeséltem neki mindent, figyelmesen meghallgatott, csak néha káromkodott egy nagyot, vagy sercintett a vízbe mérgeződve. Eddig nem sírtam, de most előtörték belőlem a könnyek.
- Hiszel nekem, Vegma apó? - kérdeztem nedves szemmel, a vállába kapaszkodva.
- Hiszek neked, fiacskám. Hogyne hinnék... De ez egy igazán cifra történet. Valaki nagyon be akar téged feketíteni. Nem tudod, hogy ki lehetett az? - kérdezte. - De majd ha hazaérünk, beszéllek a halászokkal, ők meg a feleségeikkel, meg a gyerekeikkel. Hátha láttak, tudnak

valamit, vagy éppen közülük volt valaki a leskelődő. Mert az biztos, hogy kilesett benneteket valaki... - töprengett.

- Köszönöm, hogy bízol bennem - szipogtam.

- Ugyan, már - veregette meg a vállamat. - Tudom, hogy nem lennél képes ilyen aljasságra - nyugtatgatott.

- De ha ennek a híre elterjed a városban, nem fogok tudni az emberek szemébe nézni - fakadtam sírva megint.

- Hát ezen bizony nem tudunk segíteni - bólogatott. - Majd elfelejtik az emberek, hiszen „csak” egy cigánylány volt. Ezért persze vizsgálatot sem fognak indítani hivatalosan. Nem hiszem, hogy itt maradnának az amúgy is csak ímmel-ámmal végzett vizsgálat végéig - morfondírozott, amire én csak helyeslően tudtam bólintani. Ezen a délelőttön nem is fogtunk valami sok halat, hiszen mindkettőnknek máshol járt az esze. Amire visszaértünk, a szekereknek már nyomuk sem volt. Ira anyónak is elmeséltük, hogy mi történt, aki felháborodásában már a piacon kérdezősködni kezdett a kofák, és a piacra járó asszonyok, szolgálók között. Ettől egy kicsit megrémültem, de Vegma apó „megnyugtatott”, hogy valószínűleg az egész város ismeri, vagy ismerni véli a történeteket. Otthon persze a család is megtudta a történeteket, huszadkézből, mire hazaértem. Apám is, anyám is veszekedett velem, hogy hogyan lehettem olyan erkölcstelen, hogy összefeküdtem egy cigánylánnyal. Csak Panna nagyit vett a védelmébe, látva, hogy mennyire össze vagyok törve. A történet rosszabbik fele nem is érdekelte őket, ami annyira felháborított, hogy elmentem otthonról, de az utcán sem éreztem magam jobban, mert összesúgtak mögöttem, és ujjal mutogattak rám, főleg a lányok és az asszonyok. Végül Almához indultam, abban reménykedve, hogy talán ő megvigasztal. Az utcájukba fordulva Rakonnal találkoztam, aki vigyorogva üdvözölt. Valamit megláttam a mosolyában, ami elég furcsa volt, de mindketten folytattuk az utunkat. Kopogásomra Alma nyitott ajtót, szótlanul behívott, elhárítva az üdvözlő puszimat, és felmentünk a szobájába.

- Mondd, hogy nem igaz, amit hallottam - kérlelt felhős arccal.

- Attól függ, hogy mit hallottál, és kitől - mondtam égő arccal. - Ha Rakon mesélte el a dolgokat, akkor a fele sem igaz. Találkoztam vele idefelé jövet.

- Nem, nem ő volt - mondta, de láttam rajta, hogy hazudik, és ezzel Rakont védi, ami nagyon rosszul esett.

Neki is elmondtam mindent töviről a hegyire. Hol elsápadt, hol elpirult a mesélés közben. Végül megemlítettem, hogy mit beszélünk Kaonoával, és Ira anyóékkal.

- Nem tudom, hogy mit higgyek - fakadt sírva. - Annyira összekeveredett bennem minden. Az fáj a legjobban, hogy te és Andulka...

- Az nem volt paráznság, hidd el - bizonygattam.

- Hát éppen ez az... - suttogetta, és égő szemeire szorította a kezeit. Gondoltam jobb, ha meg sem szólalok. Csak most jöttem rá, milyen hülye voltam, még ecsetelgettem is neki, hogy milyen volt egy másik nővel. Rádöbentem, hogy már ő sem kislány, hanem igazi nő. Odaültem mellé, és simogattam a haját, ameddig megnyugodott. Szerencsére nem taszította el a kezemet, és reménykedni kezdtem, hogy egy kicsit jobbra fordulnak a dolgok.

- Bocsáss meg kérlek, ha megbántottalak - kérleltem, amire gyengén megszorította a kezemet válasz gyanánt. - Holnap kimegyünk a szigetre azért? - kérdeztem.

- Hát persze - mosolyodott el végül a könnyei mögül. - Mindketten hibáztunk, kezdjünk előlről mindent - ajánlotta fel, amire nagy melegség öntötte el a szívemet, és átöleltem.

- Sokkal nagyobb lelkű vagy, mint amennyire megérdemlem - szorítottam magamhoz. - Azt a piszok hazug Rakont pedig széttépem, ha meglátom - fogadkoztam.

- Nem kell, mert elküldtem. Megéreztem, hogy gyűlöl téged, azért meséli el ezeket a szörnyűségeket. Még azt is bizonygatta, hogy neki is te mesélted el, hogy milyen kalandod volt a kis cigánylánnyal.

- A rohadék! A hazug állat! - dühöngtem. Megfojtom, széttépetem ezer darabra Kiflivel! - esküdöztem, és rohantam volna kifelé.

- Ne tegyél semmit, kérlek szépen - állt elém, és átölelt, ameddig le nem csillapodtam. - Már elment, nem jön ide többé.

- Jól van - egyeztem bele sóhajtva, meglátva a terv hiábavalóságát. - Igazi barát vagy, bánom, hogy féltékeny voltam Rakon miatt, és tényleg nagyon sajnálom, ha ezzel a két dologgal megbántottalak.

- Én is megbántam, hogy féltékennyé akartalak tenni - vágott bűnbánó arcot, de azért kacéran somolygott. - De így legalább megtudtam, hogy számítok neked valamit... - Tudod mit, felejt-sük el az egészet, csak azt ígérd meg, hogy sem Andulkával, sem mással nem fogsz szeretkez-ni ezután, és velem is csak majd a nászi ágyon, ha összeházasodunk.

Ez a fordulat nagyon meglepett, de boldog is voltam, újra felkelt a Nap a bensőmben. Magam-hoz öleltem, és így szóltam:

- Tőled nagyszerűbb leány nincs a városban, mit a városban, az egész Pyrán. Meg sem érdemellek téged, nemhogy a férjed lehessenek - szipogtam.

- Dehogynem... Én már évekkkel ezelőtt tudtam, hogy téged szánt nekem Zuslah, és ez azóta sem változott.

- Most már én is érzem - bólogattam komolyan, és megcsókoztam.

Először picit ügyetlenek voltunk, de hamar belejöttünk. Nem volt benne óriási szenvedély, annál több gyengédség és szeretet, vagy talán szerelem. Arra rebbentünk szét, hogy valaki jön felfelé, és recseg a lába alatt a lépcső. Emma néni jött be, aki biztosított arról, hogy semmit sem hisz el a pletykákból, amire nagyokat bólogatott Alma is. Egy kicsit féltém, hogy Emma néni talán eltilt Almától, de csak annyit kért, hogy ne nagyon mászkáljunk az utcákon együtt, nehogy céltáblává váljon Alma is a rosszindulatnak. Ezért aztán úgy egyeztünk meg, hogy holnap délután Ira anyóéknál fogunk találkozni. Ezután elbúcsúztam tőlük, és hazamentem. Nem érdekelt már sem a szüleim szemrehányó pillantása, sem az utcán járó emberek muto-gatása. Azért sokat gondoltam Andulkára, hogy mi lehet vele, és arra is, hogy kik lehettek a támadók, akiket gondolatban ezer darabra cincáltam széjjel, a felismerhetetlenségig.

Reggel Vegma apó elmondta, hogy mindenkivel beszélt, akivel csak lehetett, de mindössze annyit tudott meg, hogy biztosan nincs közük a halászoknak az esethez. De megígérte, hogy még próbál tudakozódni a piaci pletykákból, hátha lesz valami halvány nyom. Én pedig el-meséltem, hogy kibékültem Almával, aminek nagyon örült, és megemlítettem, hogy délután náluk fogunk találkozni, hogy kimenjünk a szigetre. Ebéd után siettem vissza a tengerpartra, előkészítettem a vitorlásomat, és vártam Almát, aki nemsokára megérkezett. Bensőségesen, de óvatosan üdvözlöttük egymást, majd vitorlát bontottunk, és hármasban nekivágtunk a tenger-nek. Az idő nagyon kellemes volt, bár az éjjel esett egy kis eső, de az csak felfrissítette a

levegőt. A szigeten kiszellőztettük és kitakarítottuk a házat, kicsit évődünk is egymással, majd újból nekikezdünk a szellemidézéshez, Alma kérésére:

- Próbáljuk meg ismét Wello lelkét megidézni? - kérdeztem.

- Jó ötlet - bólintott, megfógtuk egymás kezét, majd vártunk egy kicsit. - Nincs jelen a szellemek, lelkek között Wello... - csóválta meg a fejét Alma. - Remélem, ez azt jelenti, hogy él, és nem azt, hogy már újjászületett - töprengett.

- Próbáljuk akkor meg Bella nagymamámat, aki olyan korán meghalt - javasoltam. Alma csak biccentett, és újra összpontosításba merültünk. Fél perc sem telt el, amikor Alma összerándult, és nagyon szorosan kezdte fogni a kezemet. Erre felnéztem, és láttam, hogy nyitva van a szeme, és felém néz, de nem lát.

- Valami baj van, Alma? - kérdeztem aggódva.

- Nem Alma vagyok... - szólalt meg furcsa hangon.

- Hát akkor ki vagy? - kérdeztem idegesen fészkelődve a széken.

- A nagymamád. Vagy nem velem akartál beszélni?...

- Ó, dehogynem. Csak olyan furcsa most minden - bizonytalankodtam. - Alma jól van? - firtattam.

- Igen, de transzba esett, és így én beszélhetek a segítségével.

- Örülök, hogy hallhatlak, nagymama. Jól vagy? Mi történt veled?

- Én is örülök, fiacskám. Jól vagyok, és úgy érzem, nemsokára újjá fogok születni. Egyébként nagyon kedves barátnőd van.

- Almának hívják, és nagyon szeretem őt.

- Tudom, aranyom... Vigyázz rá nagyon, mert veszély fenyegetheti.

- Talán Rakon? - kérdeztem dühösen.

- Nem, a szellemvilágból. Túl nagy az ereje, és máris gyülekeznek körülötte a lelkek, hogy hírt adhassanak magukról.

- És ez baj? - firtattam.

- Addig nem, amíg nem vonzza magához a kísérteteket és a szellemeket. Vigyázz, nehogy olyan helyre menjen, ahol ezek lakoznak, mert akkor képesek elhagyni azt a helyet, ahová kötve voltak, de azután Alma aurájához fognak kötődni.

- Rendben, nagymama - bólintottam. - Mi újság a túlvilágon? - próbáltam tovább faggatni.

- Találkoztam Panna férjével, aki sokáig itt fog maradni. Még nem készült fel a következő életre. A körülményekhez képest jól van, megtalálta a maga társaságát.

- És Calennel, a te férjeddal, a nagyapámmal, mi a helyzet? - érdeklődtem.

- Nagyon furcsa, de nem találtam őt itt, sok mindenkit megkérdeztem, de azt állították, hogy a lelke csak néhány percig tartózkodott ebben a szférában, azután egy erő elszippantotta, ami biztos, hogy nem az újjászületés ereje volt. Talán köze van ennek hirtelen halálához - szomorodott. - Pedig azt hittem, talán itt még együtt lehetünk egy kis ideig.

- Soha, senki nem mesélte el, hogy mi történt vele - panasztam.

- Talán már elég érett vagy, hogy megtudd... - bizonytalankodott. - 404-ben, egy őszi hajnalon törtek be hozzánk a vörös csuhás katonák, minden magyarázat nélkül elhurcolták nagyapádat, és a fővárosba vitték. Utána mentem, amilyen gyorsan csak tudtam, de mire odaértem, már felakasztották. A holttestét is alig akarták kiadni, végül zárt koporsóban hazahozhattam, és eltemettük. Soha nem tudtam meg, hogy mi volt a vád ellene. Csak sejtem, hogy azokat a könyveket keresték a katonák, amelyekből tanultok, mert mindent felforgattak a pincétől a padlásig azon a napon. Szerencsére nem találták meg, de bizonyára ezért kellett meghalnia.

- Honnan tudsz erről? - hökkentem meg.

- Azért néha meglátogatlak benneteket, ha nem is veszitek észre. Persze nem tudhatok mindenről, azért sok mindent láttam - nevetgélt.

- Tehát nagyapa varázsló volt? - kérdeztem lelkesen.

- Ezt nem tudom. Sohasem beszélt erről, nem is csinált semmi ilyesmit. Az is lehet, hogy csak őrizte azokat a könyveket valakinek, aki egyszer érte fog jönni - lombozott le.

- Kár - sajnálkoztam. - Ugye feláldoztad értem az életedet, amikor nagyon beteg voltam?

- Erről nem akartam beszélni, de így van. Nem tudom, kik és miért akartak elpusztítani, már olyan fiatalon, mert az nem egy közönséges betegség volt. Nem kell megköszönnöd, és ne is hálálkodj, ha megkérhetlek - mondta komolyan.

- Rendben van, de tudnod kell, hogy sohasem foglak elfelejteni, és sajnálom, hogy olyan kevés időt tölthettünk el egymás társaságában - mondtam szomorúan, feltörve bennem a régi emlékek.

- Mennem kell, gyengül Alma ereje, és nem akarom megterhelni. A szíve még mindig nem gyógyult meg teljesen.

- Jól van, nagymama. Nagyon örültem, hogy beszélhettünk annyi év után. Találkozunk még valahol?

- Erről nem beszélhetek, Myró... - halkult el az Alma szájából jövő hang, majd megrázkódott a teste, és kitisztult a tekintete. Csak egy enyhe gyógynövény illat maradt a levegőben az esemény bizonyosságául.

- Hű, ez érdekes volt - csapta össze a kezét. - Nem hittem volna, hogy ez is meg fog történni velem.

- Nem vagy fáradt? - kérdeztem aggódalmasan. - Nem akarsz ledőlni? - simogattam meg a karját.

- Nincs semmi bajom. Képzeld, odaát voltam a szellemvilág peremén - újságolta. - Egy ezüstös szál kötötte össze a testemet a lelkeimmel, ami az asztal felett lebegett, amíg a nagymamád használta a testemet, hogy beszélhessen veled. Láttam, hogy furcsa lelkecskéik, lélekkezdemények, és ezernyi furcsaság vesz körül minket a jelen pillanatban is, de vagy nagyon aranyosak voltak, vagy csak egyszerűen szépek. Ez a ház is egészen más módon onnan nézve. Ugyan sok halál történt a járvány ideje alatt, de már világosodik és vidámodik az aurája - áradozott ragyogó arccal. - Persze ha nem adom át a testemet másnak, mint most például, akkor ugyanezt vagyok képesek látni a saját szememmel is, anélkül, hogy ki kellene lépnem a testemből.

- Hallottad azt is, hogy mit mondott a nagymamám? - szakítottam félbe, bár érdekes volt, amit mesélt, de ez most fontosabb volt, mert féltettem őt.

- Igen, mindent hallottam, mert ő is így akarta. Ha nem mehetünk olyasféle gonosz helyekre, nem bánom. A közelségét úgyis megérezem, így könnyűszerrel elkerülhetjük - nevetett. - Holnap is jöjjünk el, jó? - ült az ölembe.

- Jó, eljöhetünk - egyeztem bele. - Biztosan csodálatos volt amit láttál. Csak ne essen semmi bajod ilyenkor - öleltem át, és megcsókoltam. Ennél tovább általában nem mentünk, de az effajta gyengédség mindennapos lett közöttünk, ha nem volt körülöttünk senki.

Várt rám még egy kellemetlen kötelesség, a vasárnapi mise és gyónás, amikor el kellett meséljem, hogy mi történt Andulka és énközöttem. Ezt sehogy sem lehetett elkerülni, ha nem akartam még nagyobb bajba sodorni magamat. Az istentiszteleten, ha név nélkül is, de kipurkálták azokat, akik paráználkodtak a cigánylánnyal, de mindenki csak engem nézett, amitől anyám legszívesebben a föld alá süllyedt volna. Mise után én is bementem az egyik gyóntatófülkébe, elmondtam mindent, a lehető legegyszerűbben, mintha nem is érintettek volna igazán mélyen a történetek. Természetesen megrótt a gyóntató Atya a paráznaságomért, de a felelősséget Andulkára hárította, aki szerinte megrontott praktikáival, és szerencsésnek mondhatom magam, hogy nem süllyedtem mélyebbre a fertőbe. Vezeklésképpen éjfélig a templomban kellett maradnom, és imádkoznom, elmélkednem kellett a bűnöm felett. Valóban imádkoztam, de bűnösnek egyedül Almával szemben tartottam magamat. Azonban a lelkem mélyén tudtam, hogy azon az éjjel igazi csodát éltem át, amit talán sikerül majd tovább adnom Almának. Feltételeztem, hogy a többi bűnös is itt lesz a templomban, de csalódnom kellett, mert senkit sem láttam. Amikor letelt a kiszabott idő, hazamentem, ahol elég fagyos volt a hangulat még sokáig, de nem érdekelt, hiszen újból együtt lehettem Almával szinte minden nap, a legtöbbször a szigeten. Engem továbbra is sokat foglalkoztatott az, hogy mi történhetett Andulkával, és erről is sokat beszélgettünk Almával. Végül aztán megbeszéltük, hogy a kontemplációs gyakorlat segítségével megpróbálom kideríteni, hogy vajon nem láttam, hallottam-e meg valamit azon a két napon, amikor Andulkával voltam, ami akkor és ott nem tűnt fel. Lépésről lépésre, percről percre, képről képre haladtam, addig a pillanatig, amikor bementünk a szekérbe vacsorázni. Már akkor észrevettem, hogy leselkedik valaki az árnyékban, de nem tudtam megállapítani, hogy ki az. Kimerevítettem azt a pillanatot, és Kiron pillantottam meg legnagyobb meglepetésemre. Ahogy tovább haladtam, a következő gyanús elemet akkor fedeztem fel, amikor már mind a hárman a vízben hancúroztunk, hogy valaki felmászik egy vékony sziklaperemen egy kis kiszögellésre, amelyik a fejünk felett helyezkedett el úgy öt méter magasan. Alaposabban megnézve, ez megint csak Kiron volt, aki egészen addig ott is maradhatott, amíg el nem mentünk. Vasárnap sem találtam semmi gyanúsat, bár Kiron láttam a templomban, még néhány mutatónyással, és most azt is sikerült megfigyelnem, hogy gyónni is mennek, a gyóntatószékből pedig a mise után Krong Atya jött ki, aki néhány társammal együtt hátravonultak, minden bizonnyal valami kis délutáni feladatra. Még láttam Kiron a piacon délután, és ólalkodott is körülöttünk, de Kaonoa azt mondta, hogy ő nem bűnös. Inkább féltékeny lehetett, úgy véltem. Sokáig töprengtem, Almával is megbeszéltem, és ő jött rá a megoldásra, amit először teljesen elképzelhetetlennek találtam. Alma azt állította, hogy Kiron lesett meg minket, amit később csak szégyellhetett, ezért meggyóna Krong Atyának, aki visszaélve a gyónás szentségével, elárulta azoknak, akikkel hátravonult, sőt valószínű, hogy ő is küldte őket a tengerpartra. Újra felidéztem az arcokat, és kiderült, hogy Blodek, Rakon, és még három másik, hatodik osztályos vöröscsuhás volt a tettes. Hát ezért nem láttam senki mást imádkozni a bűnei miatt, mert Krong Atya védelmezte őket. Most már biztos voltam abban, hogy Rakon az áruló, akit megbíztak a megfigyeléssel. De azt továbbra sem értettem, hogy miért gyűlöl ennyire Krong Atya. Miután minden letisztult előttem, iszonyú haragra gerjedtem, Alma alig tudott lecsillapítani. Elhatároztam, hogy ezért megfizetnek mindannyian, és el is kezdtem gondolkozni azon, hogy mit is tegyek, de pillanatnyilag semmi

olyan nem jutott az eszembe, ami nem vezetne előbb-utóbb hozzám. Almának nem mondtam semmit, mert tudtam, hogy megpróbálna lebeszélni, amit nem engedhetek meg.

Nekem még hetekig kellett gyakorolnom, de nem sikerült átlépnem azt a határt, hogy a saját szememmel láthassam a szellemek világát. Alma viszont sok lélekkel beszélt, nagyon jól érezte magát közöttük, elmesélte, hogy találkozott nemcsak emberek, hanem állatok és növények egyszerűbb lelkeivel is. Körülbelül egy szobányi területen tudott sétálni, és ismerkedni az ittlévőkkel. Ritkán megengedte, hogy én is beszélgethessek egy-két érdekesebb lélekkel, akik megbízhatóknak tünnek ahhoz, hogy használhassák a testét. Ha nekem nem is ment olyan jól a szellemekkel való társalgás, mint a kedvesemnek, de annyit elértem, hogy a lélek, akit szólítottam, megjelent, és ezt meg is éreztem. Ennyi éppen elegendő volt a könyv szerint, ezért elkezdtek tanulni A Mágikus energiák összegyűjtése, felhasználása és tárolása című könyvet. Ezek is gyakorlatokat tartalmaztak, amelyek a kontemplációs gyakorlatokhoz kapcsolódtak, de egészen másfajtaak voltak. Lassan megtanultuk érezni, hogyan öleli körbe a mágikus erőter a világot, hogyan kell abból először kisebb, majd nagyobb darabokat lecsípni, majd visszaengedni. Addig gyakoroltunk, amíg elértük, hogy állandóan áramoljon rajtunk keresztül a mágikus energia, amely előfeltétele a varázslásoknak. Az osztálytársaimmal már vasárnaponként sem akartam találkozni, de Dogi eljött, hogy várnak a többiek, és ha akarom, el fogják küldeni Rakont. Meghatott a ragaszkodásuk, ezért elmentem hozzájuk. Valóban nem volt ott Rakon, és nem is találkoztam vele a bungalónkban egész nyáron. Megpróbálták kifaggatni, hogy mi történt Andulkával, de csak annyit mondtam a részletek nélkül, amennyit már úgyszólván hallottak a pletykákból, valamint azt, hogy nem éreztem paráználkodásnak a történeteket, amire bólogattak, de tudtam, hogy semmit sem értenek, és nem is érthetnek meg, bár már nekik is voltak kisebb-nagyobb kalandjaik. Azért jókat horgásztunk, beszélgettünk és hülyéskedtünk a hatodik tanév kezdetéig.

Megállíthatatlanul beköszöntött az ősz, és újra megkezdődött az iskola. Az órákon újra nagy volt az izgalom, hiszen az év végén derül ki, hogy csoportonként ki lesz az a három fő, aki elvégezheti a hetedikétől a kilencedik osztályt, amit a tanárok fognak eldönteni, vizsga nélkül. Az esélyesek között voltam én is, Rakonon, Ketleren és Frengen kívül, de a többiek is a labdába rúghattak. Semmiképpen sem akartam, hogy Rakonnal tanuljak együtt, mert megbizonyosodtam, hogy ő a féreg az almában. Lassan érlelődött a terv bennem, hogy mit is kellene tennem, hogy most ő kerüljön bajba. Almával többször is kimentünk az erdőbe, különleges gyökereket és bogyókat keresni, akinek azt füllentettem, hogy anyám akar egy új gyógyított készíteni. Sajnos többször jöttünk haza üres kézzel, mint sikeresen, de a téli szünet előtti hétre mindent össze sikerült gyűjteni. Borzasztóan erős tinktúrát próbáltunk készíteni belőle, és egy kis üvegcskébe öntöttem. Almának arra a kérdésére, hogy mire lehet használni, azt válaszoltam, hogy férfibetegség gyógyítására, ezért nem is kérdezősködött tovább, csak egy kicsit furcsán nézett rám.

Alig vártam az utolsó napot, amikor fel fogom használni ezt a kis italt. Ebédkor úgy helyezkedtem el, hogy Rakon mellé kerüljek. Természetesen feltűnően levegőnek néztük egymást, szinte hátat fordítva, bár egymás mellett ültünk. Az italból beleöntöttem a poharába egy óvatlan pillanatban, mert tudtam, hogy minden ebéd után megiszik egy egész pohár vizet. Most is így történt, szerencsére nem változtatott a szokásain, és nem érzett meg semmit. Az ebéd után aki akart, az udvaron maradhatott, de jobbnak láttam, ha visszavonulok az osztályba, és csak fél szemmel sandítok ki az ablakon. Izgatott voltam, de sikeresen palástoltam. Még beszélgetni is képes voltam Dogival. Rakon először a haverjaival beszélgetett, majd az árnyékszékre ment, ahonnan hamar előjött. A harmadikos lányok körül kezdett somfordálni, és beszélgetésbe elegyedett velük. Nem igazán tetszhetett a lányoknak, amit mondott, mert egyre többen mentek el. Csak egy maradt ott, akihez egészen közel ment, a lány pedig tátott

szájjal állt, és bámult maga elé. Végül nagyot nevetett Rakon, és egyszerűen odébbállt. Az egész szünet eltelt, és attól félttem, hogy az osztályban fog valami történni, de semmi sem történt, csak feltűnően jókedvű volt. Ezt egészen addig láttam rajta, amíg el nem váltunk egymástól az iskola kapujában.

Megint megnéztem a könyvben, hogy valójában mit is keverhettünk össze, de csak ugyanarra lyukadtam ki, hogy ez a tinktúra, a „férfiasságra ható gyógyító növények és italok” címszó alatt található ital. Azt vártam, hogy gerjedelmében valami örültséget csinál, amivel bebizonyosodik mások előtt is, hogy olyan örült, aki képes volt megerőszkolni Andulkát.

Aznap éjjel különös álmom volt, de nem értettem belőle sokat: Egy főnixmadár szállt le a Pyrára, a Nap fenn van az égen, a madár tollai szinte lángolnak. Egészen éjfélig gubbaszt egy hegy tetején, amikor a telihold felől egy hófehér, csillogó szőrű unikornis repül feléje. Az unikornis leszáll a holdsugáron, és hajnalig együtt állnak a szirten, majd a Minra és a Daqurin fényében fürödve mindketten átalakulnak. A főnixből egy vörös üstökű, fiatal és szelíd tekintetű férfi lett, az unikornis pedig egy fehér hajú, gyönyörű és büszke nővé változott. Kézen fogva sétáltak le a hegyről, egy nagyvárosba, ahol teljes volt a káosz. Ezért mindketten embereket gyűjtöttek maguk köré, és tanították őket. Egyre több, és több hívük lett, végül megválasztották őket királlyá és királynővé. A királynak volt nyolc híve, akikben a legjobban megbízott: Három bárány, három varjú, és két róka, akik megirigyelték a királynő hatalmát, és híveiknek különleges, őáltaluk fel nem fogható tudását. Ezért összebeszéltek, hogy elveszejtik őt. A három bárány elcsalta a királynőt a kert egyik rejtett zugába, a varjúk elállták az utakat, hogy ne tudjon elmenekülni, a rókák pedig szétszaggatták. Még aznap éjjel megtudta a király, hogy mi történt, halotti máglyát készíttetett kedvesének, majd ő is a máglyára állt. A nap első sugarától újra visszaváltozott főnixszé, és lánggra lobbantak a tollai, elemésztve a máglyát, a kedvesét, és önnön magát, mindenfajta nyom nélkül. A nyolc tanítvány kikiáltotta magát kormányzóknak, és sanyargatni kezdték a népet. A királynő hívei lázadást szerveztek, hogy megdöntsék az önkényuralmat, de egy áruló férkőzött a soraikba, akinek a segítségével sikerült elfogni a vezetőket, és kivégezni őket. A harc így is fellángolt, de a királynő seregei egy végső csatában elbuktak. A véres csatamezőn csak egy bárány, egy varjú, és egy róka maradt életben, akik újból felültek a már biztosított trónra, és irgalmatlan hajtóvadászatot hirdettek a még megmaradt ellenségeikkel szemben. Látszólag békében és egyetértésben ültek a trónon, de a róka egyre inkább hízott, és elterpeszkedve a trónon, lelökte onnan a két társát, akik mindebből semmit nem vettek észre. Egyszer csak úgy éreztem, hogy előttük állok. Először meg sem láttak, de mind többször pillantott rám a róka, majd legvégül már csak engem nézett. Valamit mondott, amit nem értettem, erre mindhárman engem kezdtek figyelni. Elordították magukat, és a hátuk mögül több varjú és bárány, de még több róka rontott elő. Megfordultam, és rohanni kezdtem, mindenféle folyosókon keresztül, de az üldözők csak nem maradtak le. Végül egy verem nyílt meg alattam, zuhanni kezdtem, erre egy nagyot rúgva lerepítettem magamról a paplant, és felébredtem. Az ágyamban voltam, és csak Kifli nézett rám furcsállóan a rázuhant paplan alól. Csuromvizes lettem, gyorsan levettem a hálóingemet, megtörölköztem, és egy tisztába bújtam. Kinéztem az ablakon, és láttam, hogy éppen holdfogyatkozás van, a Pyra árnyéka már teljesen elnyelte Minrát. Csak a csillagok világították meg az ősztől lucskos lankákat. Túl gyorsan dobogott a szívem, pedig számtalanszor láttam már ezt az égi jelenséget. Akkor nyugodtam meg, amikor előtűnt a vékony sarló a Minrából. Megvártam, amíg újra teljes terjedelmében pompázik, és észrevettem, hogy az addig szabálytalan foltoknak tetsző képződmények a Minra felszínén hol egy unikornist, hol egy gyönyörű nőt formáznak. Előkaptam a cigányok ezüstmedálját, és csodálkozva állapítottam meg, hogy ugyanaz a női alak van arra is vésve. Ezután persze nem tudtam már elaludni, és amint lehetett, átrohantam Almához, és elújságoltam neki mindent.

- Mi a véleményed erről az álmról? - kérdeztem, miután bevégeztem a mesélést.
- Nahát, de érdekes! - csapta össze sápadtan a tenyerét. - Én is ugyanezt álmodtam, csak mintha felülről láttam volna mindezt, és ahol te álltál, ott egy fekete unikornist láttam, nem téged - álmétkodott.
- Mit jelenthet ez az egész? - morfondíroztam. - A jelenről, a jövőről, vagy a múltból hozott hírt?
- Az is lehet, hogy mindháromról - vontam meg a vállát Alma.
- De mi az értelme, ha nem tudom megfejtani, és nincs senki rajtad kívül, aki segíthetne megérteni? - legyintettem lemondóan.
- Ha itt az ideje, biztosan mindent meg fogsz érteni. Talán már most is érted, csak nem tudod elfogadni. Itt valami olyan titok lappang, ami nem csak terád vonatkozik - nézett rám jelentőségteljesen.
- Süthetem, ha akkor jövök rá, hogy mi ez az egész, ha már bekövetkezett - húztam el a számat, majd félretéve az álmokat, elkezdtük újra a tanulást.

Kellemetlen egy telünk volt, sok esővel és széllel, nagyon kevés ideig volt hó, az is elolvadt a téli napfordulóra, a Denevér havának huszadik napján. Ez is egy nevezetes ünnepünk volt, mert ezen a napon győzedelmeskedtek az ördögök felett a tanítványok. Nagyon szerettük, mert mindenki, egymagában vagy többen összefogva szalmából és rongyokból félelmetes és torz alakokat készített. Ezeket az alakokat a templom előtti főtéren állítottuk fel, mint egy gyülekező sereg. Ezután a templomba mentünk, ahol egy vöröscsuhás pap kezdett prédikálni:

- Az ördög seregei a falak előtt állnak, hogy meggyalázzák hitünket, és most, hogy Zuslah visszament mennyei lakába, eltöröljék még az emlékét is. Harcoljatok a gonosz praktikái ellen, és miénk lesz a győzelem! Ne kíméljete senkit, ők sem kímélnének minket! Előre! - kiáltotta, és mindenki kirohant a templom elé, ahol fáklyákat gyújtottunk, karókat, baltákat vettünk magunkhoz, és üvöltve rávetettük magunkat a „seregbe”, és ütöttük-vágtuk, őket, addig, ameddig mindet meg nem semmisítettük, és végül egy nagy halomba rakva el nem égettük. Utána üdvivalgással végigvonultunk a városon Zuslah zászlóival, az élen a három életben maradt tanítvánnyal. Így hirdettük a győzelmet, majd otthon mindenki tovább ünnepelt terített asztalok mellett.

Rakonról furcsa hírek kezdtek szállingózni, amit elsősorban az osztálytársaimtól tudtam meg, amikor lazításképpen egy kicsit kimentünk a bungalónkba. Azt állították, hogy egyre nő a dorongja, és nem tudnak mit kezdeni vele, pedig már eléri a húsz centimétert is lógó állapotban. Bolak, aki meg is látogatta, azt is elmesélte, hogy hason fekszik az ágyában, az ágydeszkából ki van vágva egy lyuk, amin keresztül kilógatja a löcsét egy jeges vízzel teli dézsába, hátha a hidegtől összebb húzódik, ami végül is használt neki, így a végső hatás csak annyi lett, hogy egy ideig ágyhoz volt kötve, csalódást okozva nekem. Ráadásul Alma kitalált mindent, amit nekem szegezett, és nem igazán tetszett neki elvetélt tervem. Mindenki azt kezdte suttnogni, hogy az a cigánylány átkozta meg, akit még a nyáron megerőszkoltak, és ahhoz, hogy biztosan ne újuljon ki az átok, meg kellene égetni Andulkát. Érdekes módon, senki sem pártolta a mutatóványosokat, hanem mindenki Rakont sajnálta, annak ellenére, hogy végre nyílt titok lett a tette, ami nagyon felháborított. Az sem tetszett, hogy Andulkát okolják a tréfám miatt, és üzött vad lett belőle ebben a városban azért, mert nem gondoltam át mindent. Csak reménykedni tudtam, hogy valóban nem jönnek ide vissza. Ezért inkább egyelőre félretettem a bosszúról szőtt terveimet, csak tanultunk, elővettük végre az igazi, az utolsó varázskönyvet, és azt forgattuk. Almának többször is a hányingerével kellett küszködnie,

nemcsak az olvasottak miatt, hanem a könyvet felnyitva olyan bűz csapott elő, amely leginkább mintha egy többhetes dögből szállt volna elő. Az Animálás technikája az alapoktól a mesterfokig című könyvet nem volt egyszerű értelmezni, gyakorlatok nélkül pedig sok minden homályban is maradt. Kis időre erről is elterelte a figyelmünket a tavasz legszebb ünnepe, amely a Főnix havának tizenötödik napján folyt le fényes külsőségek között. Ez volt a legfőbb ünnepe a hitéletünknek, ugyanis ezen a napon érkezett meg a kontinens fővárosába Zuslah, és kezdte meg a tanítást. Az egész várost feldíszítettük virágokkal, már egy nappal a nagy esemény előtt, és a templomot is kicsinosítottuk. Délelőtt csendes imádkozáson vett részt az összes lakos, a város határában. Vártuk a delet, amikor a legmagasabb pontjára ér a nap. Amint kongani kezdtek a harangok, az úton egy gyalogosan poroszkáló alakot láttunk meg, nagyon fényes, és furcsa öltözékben. Mintha egy ezüst és aranypáncélba öltözött férfi sétálna komótosan a város határa felé. Persze tudtuk, hogy nem Zuslah az, mégis szétszaladtunk, ijedséget mímelve. Amint közelebb ért, jobban meg lehetett figyelni a páncélját: Fején egy gömbölyű sisak volt, amitől egyáltalán nem lehetett látni az arcát. A sisakból két rúd állt ki, amely becsatlakozott a páncélba, a nyaka alatt. Páncéljának a felső és az alsó része nem vált külön, és elég rugalmasnak tűnt. Csak a páncélkesztyűt és a lábszárközépig érő csizmát lehetett megkülönböztetni a testpáncéltól. Fénylett az egész alak, alig lehetett ránézni, főleg ha sütött a nap, mint most is. A mellrészén egyedül egy háromágú csillag díszlett, körbe foglalva. Nem nézett ki embernek, hanem inkább valamiféle földöntúli alaknak, aki épp a pokolból vagy a mennyből érkezett. Észrevette az embereket, akik elrejtöztek, ahol tudtak, és érces hangon megszólalt:

- Ne féljetez tőlem, nem háborút hozok, hanem békességgel jövök. Ruházatom csak azért ilyen furcsa, mert messziről jöttem közétek.

De mi csak álltunk, mintha még mindig félnénk. Amikor levette sisakját, és a hóna alá vette, mindenki egy emberként hörrent fel. Megpillantottuk egy vörös hajú, és kék szemű embert, aki persze nem Zuslah volt, hanem az a pap, aki a legjobban hasonlított hozzá, hogy megismerélyesíthesse őt. Újból hívta az embereket, és bemutatkozott, de azok még mindig nem mozdultak. Ekkor a város belseje felől egy lefátyolozott szüzlány lovagolt Zuslah felé, két kopjás katonával együtt, aki nem más volt, mint a főváros akkori úrnője. Sajnos a neve nem maradt fenn, de minden évben nagy megtiszteltetés volt annak, aki eljátszhatta a szerepet. A lovasok úgy rohamoztak, mintha fel akarnák nyársalni, de ő csak szelíden mosolygott. Alig valamivel előtte torpantak meg, úrnőjük intésére. A hölgy leugrott a lováról, és az idegen elé lépett, aki letérdelt az úrnő előtt, és megcsókolta a kezét:

- Hódolatom a város úrnőjének, akinek boldogság kísérje minden lépését.

- Már vártuk jöveteledet, idegen. Nem tudom, hogy mit hozol, boldogságot vagy gyászt, de légy a vendégem, és élvezd társaságunkat, ameddig csak akarod.

- Köszönöm, úrnőm, és elfogadom. Szándékom a béke és a szeretet hirdetése.

- Így legyen, de a csillagjósok közül többen azt szerették volna, ha fényes lándzsával ütjük át a szívedet, amint megjelenesz városunk határában. De én látni akartalak, hogy magam dönt-hessek sorsod felől, és amit láttam, megnyerte tetszésemet. Jöjj a palotába - intett a hölgy, és egy lovat hozatott Zuslahnak. A nép most már előjött, és követni kezdték őket. Egyenesen a templomhoz mentünk, ahol együtt bementek, de bent már nem állt az úrnő Zuslah mellé, hanem letérdelt az első sorba. Ezután neki már nem volt semmi szerepe az ünnepen. A fényes páncélba öltözött pap beszélt nekünk a szeretetről, a barátságról és a békességről, a végén pedig mindannyian végighaladtunk előtte, és megáldott minket. A bűneinket jelképező egyszerűbb, de inkább drágább tárgyakat a mellette álló hatalmas érchordóba dobtuk, így jelké-

pezve azt, hogy megtisztultunk bűneinktől az érintése által. Mire mindenki elhaladt előtte, a hordó annyira megtelt, hogy a földre is jutott az értékes dolgokból.

- Ezt a sok bűnt, amit levettem rólatok, nyelje el a pokol tüze! - kiáltotta, felnyílt egy rejtett üreg, ahonnan tűz fénye csillogott, és néhány ember segítségével bezúdított oda mindent. Persze én tudtam, hogy ott csak egy pince van, és a tárgyak jó része a Ratul kincstárába kerül, de így is megrendítettek a történetek, mint mindenki mást is.

- Most, hogy megszabadultatok bűneitektől, én fogok gondoskodni, hogy többé ne szennyeződjön be a lelketek - mondta, és újra megáldotta a tömeget, majd visszavonult a templom hátuljába. Ezután himnuszokat énekeltünk egészen napnyugtáig, majd mindenki hazatért az otthonába, hogy ott elmélkedjék éjfélig, majd nyugovóra térjen.

Az iskolában tovább folyt a versengés, főleg négyünk között. Rakon kissé nevetségesen nézett ki addig, amíg teljesen helyre nem jött. Külön nadrágot kellett varrjon neki a szabó, hogy elférjen a hímtagjával együtt a padban. Ezért néhányan utána nyerítettünk, amit általános nevetés fogadott, utalva arra, hogy a lovak között kell egyenlőre menyasszony után néznie. Néha éjszaka, amikor már senki sem járt az utcákon, és az őrjáratok is éppen a város másik végén meneteltek, az is előfordult, hogy a kerítésük mögül nyerítettem nagyokat, ha még égtek a gyertyák a szobájában. Enyhébb esetben csak szitkozódott és üvöltött, de ha nagyon bevadítottam, a bilit is kivágta az ablakon, nem éppen illatos tartalmával együtt, hogy csak úgy fröcskölt. Nem illett hozzám ez a viselkedés, de nem tudtam ellenállni, hogy ne bosszantsam. Végül eldőlt a verseny, legnagyobb sajnálatomra továbbjutott Rakon, valamint Freng és én. Ezzel esélyt kaptunk arra, hogy ha elvégezzük ezt a három évet is, akkor a helyi papság legfelső részében fogunk dolgozni, hacsak nem sikerül továbbjutni a fővárosba, ahol akár a Ratuli méltósághoz szükséges tudnivalókat is meg lehet szerezni. Blodek nem jutott be a három vöröscsuhás közé, aminek azért tudtam örülni, de így is bennmaradt az egyház kebelében, és az egyik legelvakultabb és legvérszomjasabb katona lett belőle az inkvizícióban.

Végre-valahára eljött a nyár, a megszokott programok ideje. A fához többé nem jártunk fel, mert valaki felfedezte rejtekhelyünket, és mindent tönkretett, amit csak lehetett. Hármunkon kívül amúgy sem volt elég szabadidejük a többieknek, ugyanis nekik már dolgozniuk kellett. Rakonnal pedig továbbra sem voltam hajlandó szóba állni, Freng pedig nem volt eddig sem valami szórakoztató egyéniség.

Születésnapom ebben az évben egybeesett a hónap második holdtöltéjével, amit észre sem vettem volna, ha egy ködös hajnalon, útban Vegmához elém nem toppan egy anyóka, aki a kendőjét mélyen a szemébe húzta, hogy ne láthassam az arcát. Már az is érdekes volt, hogy Kifli nem jelzett semmit, de amit mondott, az még furcsább volt:

- Ha akarsz, gyere el a születésed napjának éjszakáján a Bonyó-mocsárhoz. Ne félj semmitől. Ha akarod és tudod, elhozhatod Almát is magaddal - suttogta reszketeg hangon, majd sarkon fordult, és eltűnt a szemem elől. Utána siettem, sőt Kiflit is utána küldtem, de nem találtuk sehol. Egész úton a történeteken gondolkoztam, de csak annyira jutottam, hogy elmegyek mindenféleképpen. Annyit azért tudtam, hogy ilyen tájban tartják a papok szerint a boszorkányok a gyűléseiket, ahol mindenféle förtelmes dolgokat művelnek. Ebből azonban már nem hittem el egy árva szót sem. Az idő elég kedvezőtlené vált a halászatra, sokan ki sem futottak. Mi azért megkockáztattuk, de minék, mert alig húztunk ki egy-két halacska. Már feladtuk, és fordultunk volna vissza, amikor vakarózás közben beleakadt a kezembe Andulka sípja. Nem szóltam semmit, csak jó erősen belefújtam, amit Vegma apó meg sem hallott. Néhány perc múlva azonban fülelni kezdett Vegma apó:

- Valami, vagy valaki közeledik a csónakunk felé - mondta, és leeresztette a vitorlát. - Nahát, mennyi delfin?! - kiáltott fel álmélkodva, amikor körbevettek minket. Ha már halat nem fogunk, legalább felvidítanak minket - mondtam nevetve, amikor az egyikük alaposan lefröcskölt minket.

- Hű a huncut mindenüket! - törölgette magát Vegma apó vidáman. - Ez is biztosan a te műved! - fenyegetett meg tréfásan az ujjával.

- Nem tagadom - mondtam vigyorogva.

- Még a szépapám mesélte, hogy egykor régen a delfinek és az emberek együtt halásztak a tengeren, a delfinek behajtották a hálóba a zsákmányt, az emberek kifogták hálóikkal, kettéosztották a halakat, az egyik felét hazavitték, a másik felét pedig óvatosan visszaeresztették a vízbe, hogy nyugodtan és biztonságosan csemegézhessenek a segítőtársaik a háló száján keresztül - magyarázta, és megdöbbenésünkre a delfinek csendben kezdtek körözni a csónak körül, és az egyikük feltette a fejét a csónak peremére, mintha ő is hallgatná a történetet. ... - Ez hosszú ideig így is ment, de volt egy kapzsi, gonosz ember, aki úgy határozott, hogy a többiek elég halat adnak a delfineknek, akik olyanok, mint a szárazföldön a kutyák, és így úgyszem fogják észrevenni, ha őtöle semmit sem kapnak. Így is tett, és úgy tűnt, minden rendben van. A többiek is észrevették, hogy majdnem dupla annyit keres, mint ők, és utánozni kezdték. A delfinek ettől a naptól hiába várták, hogy hálából kapnak valamit a segítségükért, de mindhiába. Egy hajnalon aztán hiába várták a delfineket, nem jöttek többé segíteni. Ezután nem feleannyi halat fogtak, hanem negyedannyit, és sorra elszegényedtek. Azóta szegénység a halászok osztályrésze - sóhajtotta szomorúan, és szórakozottan megsimogatta a delfin buksi fejét. - Én nem lennék ilyen botor, ha segítenének ezek a kedves állatok, de bizonyára ez a történet is csak mese, nem valóság - fejezte be, és legyintett egy nagyot. A delfin, aki eddig hallgatózott, odacsúszott a háléhoz, és csipogva rángatni kezdte.

- Hé, te! - hessegette óvatosan Vegma apó. - Nehogy eltépd ezt a drága hálót! Eleget játszottunk, ideje hazamenni - mondta, de a delfin csak nem hagyta abba.

- Szerintem megértette, amit meséltél, és segíteni szeretne - jegyeztem meg.

- Ugyan már - legyintett kishitűen. - Hogyan érthetnék meg az emberek beszédét. Igaz, hogy ők a legokosabbak a tenger teremtményei közül, de azért ennyire mégsem - hitetlenkedett.

- Na, Vegma apó... - kérleltem. - Legalább próbáljuk meg.

- Egye fene, amilyen ördögös egy fickó vagy, még igazad is lehet - mosolygott fejcsóválva, és bedobtuk a hálót, a delfinek pedig mintegy varázsütésre eltűntek.

- Megijedtek a hálótól, amin nem is csodálkozom - zsémbeskedett. - Ezért most te fogod kihúzni és összehajtogatni.

- Jól van, csak várjunk még egy kicsit - próbáltam nyugtatgatni, de egy idő után már én is kezdtem feladni a reményt.

- Most már elég időt pocsékolunk, induljunk haza - mondta mérgesen, de elhallgatott, mert észrevette, hogy közelednek a delfinek, és egyre jobban hasasodik a háló.

- A rézarbocon füttyülőjét! - kiáltott fel álmélkodva. Még a sapkáját is megemelte, úgy vakarta a fejét. - Teli van a háló, ürítsük ki, és dobjuk vissza gyorsan, hogy a második fogás az övéké lehessen - mondta, és így is tettünk. Másodszorra is megtelt a háló, amit nem húztunk fel teljesen, csak annyira, hogy a delfinek ki tudják szedni a halakat. Azt az örömet és pocsolást, ami ott folyt, azt el sem lehet mesélni. Vegma apó is csak azt hajtogatta, hogy öreg halász vagyok, de ilyet még sohasem láttam. Jól megpakolták a bendőjüket, semmit sem hagytak a

hálóban. Néhányszor a vezetőjük körbeúsza a csónakot, csipogott valamit, majd elúszott. Csak annyit jegyeztem meg végül, hogy úgy látszik, a delfinek okosabbak nálunk, mert ők megértenek minket, de mi őket nem, amiben igazat is adott nekem. Gazdag zsákmánnyal tértünk meg így a kikötőbe, ahol a többiek együtt nem fogtak annyi halat, mint mi ketten. Csozátkoztak nagyon, mégsem irigykedtek. Csak Ira nélinek meséltük el a történeteket, valamint én később, a délután folyamán Almának, útban a sziget felé. A sípot is megmutattam neki, amit Vegma apó elől elhallgattam, igaz, inkább csak tréfából, mint titkolózásból, hiszen tudtam, hogy az életemet is rábízhatnám.

- Honnan szerezted ezt a sípot? - nézegette kíváncsian.

- Andulka adta - mondtam, nyelve egy nagyot.

- Szegény Andulka, mi lehet most vele? - kérdezte szomorúan, nem érezve iránta ellenségesen. - Neki bezzeg menekülnie kell, míg a bűnösök szabadon szaladgálnak - sajnálkozott.

- Most jut eszembe, hogy a születésnapom estéjére meghívott minket egy furcsa öregasszony a Bonyó-mocsárba - csaptam a homlokomra.

- Mit jelent, hogy furcsa? - firtatta.

- Megjelent a hajnali ködben, és az üzenet átadása után el is tűnt.

- Úgy tudom, ott, és ilyen tájban szokták a boszorkányok megrendezni az undorító ünnepségeiket - rettent meg. - Ne menjünk oda!

- Te még hiszel ezekben a képtelenségekben? - vontam fel a szemöldökömet.

- Nem tudom, hogy mit higgyek, de ha akarod, és tudok, veled megyek - gondolta meg magát.

- De az még nagyobb kérdés, hogy mit hiszel te, hiszen pap lesz belőled nemsokára... - mondta, és megfogta a kezemet. - Tudom, hogy melletted nem történhet semmi bajom - bújt hozzám, és én az érzelmektől alig vettem észre egy zátonyt a sziget mellett. Szerencsére Alma sem vett észre semmit ügyetlenségemből, így érintetlen maradt a glória a fejem fölött. A házban kinyitottuk az animálásra szóló könyvet, de ki kellett tárnunk sarkig az ablakokat a bűz miatt. Kifli a szag hatására rögtön kirohant, egy pillanatig sem bírta elviselni. Szerencsére csukott állapotban egyáltalán nem szaglott, különben nem tudtuk volna ideszállítani. A könyv szerint keresnünk kellett valamilyen döglött állatot, de a házban csak néhány összeaszalódott pókot találtunk, ezért nekiindultunk, hogy körbejárjuk a szigetet, hátha kint több szerencsével járunk. Először nem találtunk semmit, de a körút végére Kifli segítségével összegyűjtöttünk egy halacskát, egy egeret, és egy fekete hátú, nagyobb bogarat. Mindhármat az asztalra tettük, a halat persze egy lavór vízbe, majd megegyeztünk, hogy enyém az egér és a hal, ő pedig a bogárral próbálkozik. Elkezdtük a szertartást, amely csupán a test funkcióit fogja beindítani, de nem lehet irányítani őket. Néhány mozdulatot kellett tennünk mindössze, néhány rettenetes szót mormolva, amitől hidegség kúszott a testünkbe, majd meg kellett csókolni a testet, mágikus energiát lehelve belé.

- Sikerült! - kiáltottam fel, amikor megmozdult az egér, feltápászkodott, először kicsit kóvályogva indult el az asztal széléig, ahol leült, és mosakodni kezdett.

- Nézd, nekem is sikerült! - rángatta meg Alma az ingem ujját, és valóban ott kapálódzott a hátán a bogár.

- Állítsuk talpra - mondtam, és hasra fordítottam. A bogár az asztal széléig futott, ahol nekirugaszkodott, és minden próbálkozásunk ellenére kirepült az ablakon, egyenesen egy csipkebokorba.

- Most mi lesz? - kérdezte Alma egy kissé sápadtan.
- Á, semmi - legyintettem. - Ha megszünteted a mágia áramlását, huszonnégy órán belül felhasználja az energiáit, és újból mozdulatlaná válik. De ha elvégzed az energia kivonásának a ceremóniáját, akkor most rögtön megdermed.
- Jó, de akkor mit csináljak? - aggodalmaskodott tovább.
- Animáld a halat is - vontam meg a vállam vigyorogva.
- Fúj, azt a bűzhödt halat meg nem csókolom, csináld csak te! - nyújtotta ki a nyelvét. - De utána ne is reménykedj, hogy megcsókolhatsz engem is! - figyelmeztetett tréfálkozva.
- De hát miért nem? Pedig olyan gusztusos ez a halacska... - sóhajtottam elkámpicsorodva, és hogy bebizonyítsam, rögtön animáltam is. - Phöj - köptem egyet. - Nem valami jó íze van, és a szagából ítélve sem ma döglött meg - méltatlankodtam, de a hal megmozdult, és körözni kezdett a vízben.
- Ez már igazi varázslat volt, ugye? - kérdezte Alma elálmélkodva azon, amit tettünk.
- Így van, nemhiába tanultunk ennyit, nemsokára nagy mágusok leszünk - mondtam, és megszedültem egy kicsit valamitől. Alma megfogott, és leültetett az egyik székre.
- Mi történt veled? - kérdezett féltő hangon.
- Azt hiszem, túlerőltettem magam, még sokat kell gyakorolnom, hogy két testet biztonságosan működésben tudjak tartani - pihegtem. - Told ide a lavórt, kérlek, visszavonom az energiát - mondtam, bár a könyv azt állította, hogy ezt akkor is meg lehet tenni, ha az animált test nagyon messze van, de nem akartam kockáztatni. Miután megtettem, rögtön jobban éreztem magam.
- Én is visszavonjam az energiát? - érdeklődött újból.
- Szerintem hagyjuk itt őket, és majd holnap megnézzük, hogy mi történt velük, fenntartva az energia áramlását. Így tovább erősödhetünk.
- Nem lesz ebből valami baj? - ráncolta össze a homlokát egy kicsit.
- Mi lenne - hökkentem meg. - Majd elmászkálgatnak itt a szigeten.
- Hát jó, akkor menjünk - egyezett bele. - Hoppá, a halat azért távolítsuk el, mielőtt elindulunk, különben nagyon bűdös lesz holnapra - figyelmeztetett.
- Az ablakokat bezártuk, miután eltávozott a bűdösség, a könyvet elrejtettük, a halat a vízzel együtt a bokrok közé lódítottuk. Az egér mozgatta a bajsát, és mintha figyelt volna minket. Bezártuk az ajtót, és elindultunk hármásban a csónakhoz. Beszálltunk, ekkor Kifli éktelen és rettegő ugatásba kezdett, de nem láttunk semmit. Alig távolodtunk el a parttól, amikor koppant valami a csónak alján, amitől Kifli vinnyogni és reszketni kezdett.
- Nézd, visszajött a bogaram! - kiáltott fel örvendezve Alma, maga elé mutatva. Valóban ott billegette a csápjait, és mászott fel a csónak oldalán.
- Nahát, ez nem jutott az eszembe... - csóváltam a fejemet. - Az így animált lények szeretnek animálójuk közelében maradni, mert ott a legerősebb a mágikus energia. Nem tehetünk mást, vissza kell vonni a mágikus energiát, hacsak nem akarjuk, hogy Kifli belebetegedjen a jelen-ségbe.

Lehunytam a szemem, koncentráltam, és végighaladtam azon a vékony, mágiából szőtt szálon, ami összekötött az egérrel, és azon keresztül kiszippantottam az energiát. Megéreztem, hogy sokkal közelebb volt hozzám, mint gondoltam, és felpillantva valóban megláttam a tengerben lebegni a testét, de nem sokáig, mert valami tengeri állat lehúzta a mélybe.

- Nem elég, ha csak elszakítom az energiaszálat? - töprengett Alma.

- Próbáld meg. Ha utána elrepül a csónakból, és nem jön vissza, akkor ez is jó lehet.

Alma hamarabb végzett, hiszen csak a szálat kellett elszakítani, így maradt a bogárban még egy napi energia, ami képes őt mozgatni. Felvette a bogarat az ujjára, és nagyot lendített rajta. Az kitérte szárnyait, tett egy kört, és a sziget felé vette az útját. Kifli még egy ideig morgolódt, de érezte, hogy már nincs jelen az előbbi furcsaság, összegömbölyödve elszundikált, és csak a kikötőben ébredt fel nagyokat ásítva. Megbeszéltük, hogy amikor csak engedi az időjárás, kimegyünk gyakorolni a szigetre. Ezt nem is akadályozta semmi, és bár előfordult, hogy csak egy döglött gilisztával gyakorolhattunk, és többször is megpróbáltuk felhasználni a testeket, de sajnos a bomlás hamar tönkretette őket, ezért legfeljebb tucatszor használhattunk egy állatkát. Előfordult, hogy Alma a bűztől és az undortól megcsömörlött, és ilyenkor vagy elmenekült a szagtalan szellemvilágba, vagy lazítottunk egy kicsit, szabadabb folyást engedve érzelmeinknek, de mindig a határok sajnálatos betartásával.

Születésnapom előtt elértem azt a szintet, hogy egyszerre három, lélekkel nem rendelkező zombi felé tudtam áramoltatni a mágikus energiát, amelyek kisebb-nagyobb távolságból követtek engem. Így hát eljött az idő számomra, hogy az animálás második lépcsőfokára lépjek, és egy pókháló alatt talált döglött léggel próbálkozzam. Feltettem az asztalra, majd felvettem újra a kezembe, és leültem az ágyra.

- Alma, kedvesem, szeretném, ha most nagyon figyelnél rám, mert meg szeretném próbálni, hogy ebbe a légybe belebújva animáljam és irányítsam.

- Nem lesz ez még veszélyes? - aggodalmaskodott, és mellém ült, megfogva a kezemet.

- Remélem, hogy nem, a könyv is egy kis állatot javasol próbaképpen, és ha valami rosszul sikerülne, ez a légy nem sok kárt tud tenni bennünk - bizonytalankodtam, de elkezdtem a szertartást. Ez hasonlított az első ceremóniához, itt is különös szavakat kellett mormolni, és fura mozdulatokat tenni, de most azután, hogy megcsókoltam a testet, még egy cseppnyi nyállal is be kellett kennem. Mintha minden energiát kiszívtak volna belőlem, minden el-sötétült előttem, és csak annyit éreztem, hogy hátrahanyatlok, Alma karjaiba. Néhány másodpercig nem láttam és nem hallottam semmit, de tudtam, hogy nem haltam meg, mert akkor látnám a szellemvilágot legalább. Lassan kezdett tisztulni a látásom, de valahogy nem úgy láttam, ahogy megszoktam. Egy dimbes-dombos, árkokkal és barázdákkal szabdalt, némileg ferde felületen hevertem, és ahogy megpróbáltam lábra állni, meghökkenően észleltem, hogy több is van belőlük, mint kettő. Nem volt könnyű kibogozni őket, és nem igazán tudtam irányítani a középső kettőt, de végül csak sikerült valamennyire, és bizonytalanul felálltam. Furcsa volt, hogy sokkal nagyobb lett a látóterem, de csak néhány testhossznyira láttam tisztán, a többi homályba borult. Csúnya, szőrös lábaimat, és a testemet is szemügyre vettem.

- Sikerült, Alma, megcsináltam! - akartam kiáltani, de a számban csak egy kissé furcsa, hosszú szopóka rángatózott fel, s le, és feltűnt, hogy még mindig nem hallok semmit.

- Nem is tudom, vajon süketek-e a legyek, vagy elrontottam valamit - morfondíroztam magamban. Ekkor valami undorító kocsonyás gömböt észleltem magam felé közeledni, amitől rettegés töltött el, és ösztönösen megmozgattam a szárnyaimat. Néhány pillanat múltán elszakadtam a talajtól. Két fekete lyukat láttam meg a gömb közepe táján, és arra vettem a

repülési irányt, hogy majd megbújok valamelyikben. Ahogy közeledtem, a gömbön krátereket, kisebb-nagyobb, girbegurba, de hegyes karókat láttam meg ezekből kinőni, és a fekete lyukakban is ezeket a karókat láttam meg, ezért az utolsó pillanatban elkanyarodtam. Ez volt a szerencsém, mert alig néhány testhossznyira egy széles és elég vastag valami suhant el mellettem, amiből több vaskos nyúlvány ágazott el. Rémületemben tovább repültem, amíg egy vastag, lapos durva felületű tárgy bontakozott ki előttem, amely szintén barázdált volt, és éppen a fejem felett tűnt fel. Valahogy megfordultam, és megkapaszkodtam, s így lógtam fejfelé. Percekbe tellett, mire teljesen megnyugodtam, és el tudtam gondolkodni, hogy mi történik velem. Szerencsére kitisztult az agyam, és mindenre vissza tudtam emlékezni, még egy kis kontemplációs gyakorlat sem esett nehezemre. Nem volt így már túl nehéz rájönnöm, hogy ahol magamhoz tértem, az a saját tenyerem volt, a kocsonyás gömb Alma feje lehetett, a fekete lyukak az orrlyukai, és a kezével akarta megakadályozni, hogy az orrába szálljak. Most pedig fejfelé csüngök az asztal alatt. Újból megpróbáltam a repülést, kiszálltam az asztal alól, és arrafelé vettem az irányt, amerre Almát sejtettem, hogy megtréfáljam. Elég alacsonyan szálltam a rettenetesen piszkosnak tűnő padló felett, amíg egy oszlophoz nem értem, amelyen a már ismert karók meredeztek, rászálltam, majd futni kezdtem felfelé. Hű, micsoda föld-rengés, rázkódás lett néhány pillanat múltán! Ahogy egyre feljebb jutottam, némileg sötétebb lett, majd újra világos, és a léghuzat majdnem levitt az oszlopról, de a karókban kitűnően meg lehetett kapaszkodni, ezért nem estem le. A földrengés tovább folytatódott, és a karók mentén a pórusokból valamiféle folyadék kezdett előszivárogni. Késztetést éreztem, hogy kortyoljak belőle, de inkább tovább szaladtam, amíg egy bolyhos anyag széléig nem értem, ahol elfordultam jobbra, és párhuzamosan haladtam tovább. Egy nagy és sötét árnyékot vettem észre, és megéreztem, hogy itt a vég. Ezért néhány pillanat alatt elszakítottam a mágikus fonalat, mert a kivonásra nem volt elég időm, és újból minden elsötétült. Arra eszméltem, hogy egy nagy pofont kaptam, hogy csak úgy cseng a fülem. Kinyitottam a szememet, és Alma paprikapiros arcát láttam meg magam felett.

- Ezt meg ne próbáld még egyszer, Myrox! - fenyegetett csípőre tett kézzel. - Majdnem szívszélhűdést kaptam, amikor a szoknyám alá másztál!

Megpróbáltam ártatlan arcot vágni, de nem sikerült, és elnevettem magam. Ő sem tudott sokáig haragudni, és együtt neveltünk percekig.

- Sikerült, Alma, sikerült! - szorítottam magamhoz örömben.

- Észrevettem... - próbált meg savanyú arcot vágni, amitől megint csak elneveltük magunkat.

- Elég volt a munkából, sétáljunk egy kicsit, megfájdult a fejem is - javasoltam.

- Persze, menjünk - helyeselt, és rendet raktunk a szobában, majd kimentünk a tengerpartra. Már eléggé lent járt a Daqurin, de meleg volt, és a víz is melegnek tűnt. A hullámok szelíden nyaldosták a fövenyt, Kifli bele is gázolt a tengerbe, és szinte kérdően nézett ránk.

- Fürdünk egyet? - kérdeztem, és eszembe jutott, hogy az Andulkával töltött éjszaka óta csak épphogy megmártottam magam a tengerben néhányszor.

- Nem hoztam magammal a fürdőruhám - szontyolodott el. - Pedig tényleg jó az idő egy kis fürdéshez, ha nem túl mély itt a víz.

- Minek az a fürdőruha - ravaszkodtam. - Itt úgysem lát meg minket senki.

- De te meglátsz - pirult el zavarában.

- Jó, addig elfordulok, amíg bemész a vízbe - javasoltam lemondóan.

- Jól van, de ne leskelődj! - egyezett bele... - Most már te is jöhetsz - szólalt meg egy kis idő múlva, amikor már nem hallottam a ruhák suhogását. Én is ledobáltam a ruháimat, és beugrottam a tengerbe. Megpróbáltam játszani Almával, de nagyon zavartan és mereven viselkedett, csak a feje látszott ki a vízből, és elmenekült, ahányszor közelítettem hozzá. Gondolkozni kezdtem, hogy mivel oldjam fel a zavarát, és eszembe jutott a síp, amit meg is fújtam egy óvatlan pillanatban. Kifli vonyított egyet, majd izgatottan felcsaholt.

- Valami közeledik a mélyvízből - mutogatott Alma aggodalmasan maga elé.

- Biztosan csak egy árnyék lehet - legyintettem fitymálva, és kergetőzni kezdtem Kiflivel.

- De, erre tartanak valamilyen nagy halak. Azt hiszem, jobb lesz, ha kimegyünk és felöltözünk - mondta, és elindult a part felé. - Fordulj el, légy szíves, jó? - kérlelt.

- Nézd, ezek nem halak, hanem delfinek! - csaptam össze a kezemet álmélkodást színlelve. - Gyere, játszunk velük egy kicsit - mondtam, mint aki nem hallotta, mit is mondott az előbb. A delfinek vidám sípolás és nyikorgás közepette vetek minket körül, hatalmas pancsolást csapva. Alma sem tudta magát kivonni a vidámság alól, és a delfinek unszolására ő is belekezdett a játékba. Sikerült elfelejtenie a szégyenlősségét, és már nem menekült annyira előlem. Nem mondom, hogy nem közeledtem hozzá, amennyire csak tudtam, de amikor megcsillant a szemében a bizonytalanság, mindig visszahúzódtam, pedig éreztem, hogy megkaphatnám őt, de nem tartottam volna becsületes dolognak, ha nem tartom be az ígéretemet. Persze ez korántsem volt könnyű nekem. Teljesen kifáradva jöttünk ki a vízből, és valahogy már Almát sem zavarta a meztelensége. Megfogtuk egymás kezét, és olyan ártatlanul álltunk ott a fővenyen, mint az első emberpár a paradicsomban. Láttam a szemén, hogy rájött, én hívtam a delfineket, de nem kérdezett rá, én meg csak vigyorogtam. Megszáritottuk magunkat a lemenő nap utolsó sugaraiban, majd felöltöztünk, és a csónakkal visszamentünk a városba. Már felvillantak az égen az első csillagok, amikor kikötöttünk, és összebújva kísértem haza azzal, hogy megígérttem vele, hogy másnap eljön a családjával a születésnapomra.

Délre megérkezett mindenki, Vegmáék és Alma egyaránt. Húslevest, töltött csirkét készített a nagymamám, süteménynek pedig gyümölcstortát. A húslevesnél nem is volt gond, de amikor megláttam a tepsiben a sült csirkét, megjelent a szemem előtt, hogy milyen furcsa lenne, ha animálnám, és ugrálni kezdene fejtellenül a combcsontjain, és csapkodna közben a szárnyaival, amitől kipotyogna belőle a töltelék. Ettől aztán elment az étvágyam teljesen, egy falatot sem tudtam lenyelni belőle, hiába noszogattak. Csak a mellette sült burgonyából ettem, utána pedig kárpótoltam magam a tortából. Alkonyatig beszélgettünk és tréfálkoztunk, majd mindenki hazaindult. Én azzal az ürüggyel, hogy hazakísérem Almát, elindultunk kifelé a városból. Csak azon csodálkoztak, hogy Hercegnőt is vittük, de azzal magyaráztuk, hogy nagyon elfáradt Alma. Jó órák út után értünk a mocsárhoz. Már kezdett sötétedni, és nem láttunk sehol senkit, a környék teljesen kihalt volt. A telihold ragyogott az égen, talán még fényesebben, mint máskor. A csillagok teljesen elhalványultak a fényénél. Egy fertályórát állhattunk az út és a mocsár között, de nem történt semmi. Kellemes volt az idő, ezért nem fáztunk, de idegesen pillogtam körbe.

- Talán csak nem képzelődtem tegnap hajnalban? - dűnnyögtem az orrom alá bizonytalanul, de valahol mélyen tudtam, hogy valóban láttam az anyókat.

- Menjünk inkább haza - bújt hozzám Alma. - Kezdek félni - jegyezte meg halkán.

- Jó, menjünk. Nem értem, mi történhetett - bizonytalanul, de megfogtam Alma kezét, és elindultunk visszafelé.

- Hova ez a sietség, fiatalok? - szólalt meg ugyanaz a hang, ami a tegnapi öregasszonyé volt. Össze is rezzentünk alaposan, hiszen Kifli megint csak nem jelzett semmit, és mi sem hallottuk a közeledését. - Talán meggondoltátok magatokat? - nevetett fel reszelős hangon. Hátrafordultunk rémulten mind a hárman, és valóban az öreganyó ott állt előttünk, mintha most nőtt volna ki a mocsárból.

- Inatokba szállt a bátorságotok? Megértem, hiszen elevenen szoktunk felfalni ilyen gyerekeket - kuncogott fel, amitől Alma reszketni kezdett, én pedig mérges lettem.

- Maga akarta öreganyám, hogy eljyjünk, most meg el akar zavarni az ijesztgetésével? - kérdeztem ingerülten.

- Nono, hátrább az agarakkal, Myrox. De igazad van, nem azért jöttem, hogy megrémítsek benneteket, hanem hogy elvezesselek a születésnap ünnepségre - mondta, és újra felkacagott, amire nagy szemeket meresztettem, hogy vajon kik, és miért akarják megünnepelni az én születésnapomat. - Itt ez a kötél, kössétek a derekatokra, hogy egészen közel legyünk egymáshoz - fordította komolyra a szót, és mintha a hangja is megváltozott volna, lágyabbá és fiatalosabb hangzásúvá vált. - A pónit rejtsétek el ide a bokrok mögé, jól ellesz itt, amíg vissza nem jöttök. Remélem, a kutyádnak van elég esze, hogy a nyomunkban jöjjön. Nem szeretném, ha elkésnének miatta - jegyezte meg.

- Tud ő magára vigyázni, no meg ránk is - figyelmeztettem, ha mégis valami rosszban sántikálna, és magunkra kötöttem a kötelet. - De hogy lehet az, hogy nem érezte meg a szagát Kifli, és nem is hallotta meg? - érdeklődtem.

- Majd megtudod, ha itt az ideje... - rántotta meg a vállát. - Ne húzzuk az időt, induljunk - húzta meg egy kicsit a kötelet. Látszólag össze-vissza kanyarogtunk egy jó fertályórát a zombékok között, többször is bokáig süppedtünk a vízbe, fűzfabokrokat kerülgettünk. Már azt hittem, csak körbe-körbe haladunk, amikor megérkeztünk egy kis tisztásra, amelyen egy máglya állt, egyenlőre meggyújtatlanul, és egy kunyhó. Körülötte emberek álltak, mintha várnának valakire, vagy valamire. Hófehér ruhájuk szinte vakított a holdfényben. Többen is ismerősnek tündek, de nem tudtam megmondani, hogy kik lehetnek. Ezt megemlítettem Almának, aki szintén ugyanígy érezte. Vezetőnk is meghallotta, és meg is magyarázta:

- Mágikus védelem alatt áll itt mindenki, ezért jó ideig nem fogtok tudni felismerni senkit azok közül, akik itt vannak, még ha szembe is jönne az utcán. Ez alól csak akkor van kivétel, ha ő is akarja, hogy felismerjétek. De most már menjetek be a kunyhóba, és vegyétek fel a ruhát a szertartáshoz. Már ki van készítve. De ne hagyjatok alatta semmilyen ruhát - figyelmeztetett kedvesen, miután kibogoztuk magunkat a kötélből. Ő is ledobta magáról a rongyait, és ámulva láttuk, hogy alig húsz éves lehet. Előre engedtem a kunyhóba Almát, ami annyira hevenyészett volt, hogy legnagyobb örömömre be lehetett látni az ágak között. Pimasz módon nem fordultam el, élveztem, ahogy fürdik a meztelen teste a holdfényben. Utána én következtem, gyorsan megszabadultam a ruháimtól, és felvettem a fehér leplet. Kicsit alaposabban szétnéztem, másoknak is itt voltak a ruhái, valamint valamilyen üvegcsék, egy nagy üst és füvek, meg egyéb, bizonytalan eredetű csúnyaságok. Amint kiléptem a kunyhóból, a többiekhez mentünk, és körbeálltuk a máglyát. Megfogtuk egymás kezét, és a többiek halkán dúdolni kezdtek egy egyszerű, de nagyon szép dallamot. Ide-oda imbolyogtunk, ami lassan körtáncba ment át. Néhány perc alatt mi is megtanultuk az éneket, és a tánclépéseket, mintha mindig is ezt csináltuk volna. Észrevettem, hogy a legtöbben nők vannak jelen, rajtam kívül legfeljebb néhány férfit láttam. Voltak tőlünk fiatalabbak, de sokkal öregebbek is. Az egyik férfi mormolt valamit, meg is éreztem a mágia áramlását, de egészen másfajta volt, mint amilyenek én ismertem. Alma is megérezhette, mert összerezzent, és felém pislogott. A máglya látszólag

magától lángra lobbant, elengedtük egymást, és most már magunk körül is forogtunk, de egészen lassan. Úgy kezdtem érezni, hogy az ének és a tánc a lelkem legmélyére hatol, és mintha átvenné az irányítást a testem felett. A lángok felcsaptak az égig, furcsa, opálos színben ragyogva. Most vettem észre, hogy az a nagy üst, amelyet a kunyhóban láttam, a máglya mellett áll, és bugyog benne valami folyadék. Mellette egy asztalon mindenféle ismert, és ismeretlen növényi és állati eredetű anyag hevert. Sorban odaléptünk, és látszólag taláalomra, mindenki beledobott valamit. Amikor én kerültem sorra, csak egy pillanatig bizonytalankodtam, mert valahogy megéreztem, hogy nekem mit kell beletennem az üstbe. Egy elég undorító tapintású gyökeret hajítottam bele. Voltak, akik kétszer is sorra kerültek, de mi már nem, pedig még maradt az asztalkán sok mindenféle anyag. Előkerült egy ezüstszerű kupa, és a tűzforró folyadékból kimert egy adagot az, aki szerintem a szertartás vezetője lehetett, és megitta, majd továbbtáncolt. Csodálkozva észleltem, hogy nem égette meg magát. Mi is sorra kerültünk, elég félve merítettem meg a kupát, ami kellemesen hűvös tapintású volt, és bár a főzet íze rettenetes volt, valóban nem égetett. Az agyunk mintha kitisztult volna, de azt is éreztük, hogy együtt vagyunk mindannyian, valami megmagyarázhatatlan módon. Sőt, ami a legkülönösebb volt, hogy egy felsőbb eredetű tudatot is megéreztem a fejemben, de más-képpen, mint amikor Kaonoa, az envinta nő hatolt belém. Egyszerre dobtuk le magunkról a ruhákat, mégsem éreztem semmiféle szexuális késztetést, hanem a misztikus érzés fokozódott fel bennem. Egyre inkább feloldódtam a többiekben, és abban a meghatározhatatlan felsőbbrendű tudatban. Végül mindannyian megálltunk, és felnéztünk az égre magasra emelt kézzel, egyenesen a holdba, a Minrára. A rajta lévő fehér unikornis mozdult meg, és szakadt el a holdtól, és egyenesen közénk ereszkedett. Mindannyian leborultunk, és amikor felnéztünk újra, már az a kortalan, gyönyörű nő állt előttünk, akit már többször is láttam álmomban. Ruhája csak néhány átlátszó selyemdarabból, és egy csúcsos fejfedőből állt, mégsem éreztem vágyat iránta, inkább mintha a gyermeke lennék. Mindenkihez odament sorba, és a fülébe súgott valamit, megsimogatta, de az is előfordult, hogy némelyik férfival szeretkezett is, amit akkor és ott teljesen természetesnek tartottam. Ráadásul valamiféleképpen én is egyesültem vele ilyenkor. A nők egy részével unikornis alakjában szeretkezett, másokat csak asszonyi alakjában érintett meg. Már csak mi voltunk hátra Almával, és egyszerre voltam feszült, boldog és nyugodt. Fölém hajolt, arcon csókolt, és felfedve egyik gyönyörű keblét, néhány csepp tejet csöppentett a számba.

- Most már én vagyok az anyád, a nővéred, és a tanítód. Ideje, hogy megtudd az igazságot Zuslahról, és rólam - mondta, és a szemembe nézett opálosan csillogó kék szemével. Mintha gyorsított felvételen láttam volna a következőket: Egy unikornis szeretkezett álmában a királynővel, akinek nem volt gyermeke, hiába próbálkoztak az orvosok segíteni. A szeretkezés eredménye egy gyönyörű kislány lett, akit Minrának neveztek el. Már egészen kis gyermekkorában kitűnt erős mágikus erejével, ami meghökkentő módon nem korlátozódott egyetlen területre, hanem mindegyik ágát könnyedén elsajátította. A legnagyobb mestereket is lepipálta, amire elérte a tizennyolc éves kort, pedig nemcsak emberek tanították, hanem envinták, sőt még néhány trogg is. Megjósolta magának, hogy egy nem ezen a világról származó férfi lesz a férje, és a végzete, de nem próbálta elkerülni, mert tudta, hogy ettől a férfitől sehol sem találhatna különbet, csak ő méltó hozzá. Egy évvel későbbi időpontban láttam valakit baktatni egy nagyváros felé vezető úton, különleges formájú, csillogó ruhában. Rögtön felismertem, ő volt Zuslah!!! Minra már várta a város kapujában, köszöntötte illendően, és elvitte a palotájába, ugyanis ő volt akkorra már az egész kontinens királynője. Első látásra megszerették egymást, és összeházasodtak. Ezáltal Zuslah lett az ország királya, aki szívében szelíd volt, és valóban jólelkű. Egyesült nászokban a mágikus és az isteni erő. Zuslah tanítványai azonban azt akarták, hogy csak ők uralják az országot, ezért elcsalták a gyanútlan királynőt, és mielőtt mágikus erejéhez tudott volna folyamodni, megölték. Zuslah, amint megtudta, hogy mi történt, el-

hagyta a palotát kedvese testével, és soha többé nem került elő. Mindketten eltávoztak erről a világról. A királynő hívei magyarázatot követeltek, de magyarázat helyett rárontottak a gyilkosok emberei a békés tömegre, és majdnem mindenkit megöltek. Akit nem tudtak ott megölni, azt üldözték, zaklatták, és ha elfogták, megégették. Ettől a naptól nevezték ezután a holdat Minrának, a papok ezt nem tudták megakadályozni, de hogy miért lett ez a neve, azt sikeresen kiirtották a köztudatból. Mint ahogy azt is, hogy valójában mi is történt, és a saját változatukat tették hivatalossá. Csak nagyon kevesen maradtak Minra hívei, de a születése, a házasságkötése, és a halála napján különleges élményben részesíti a kiválasztottakat.

- Nos, eldöntöttem, hogy hova, kihez tartozol? - kérdezte összehúzott szemekkel.

- Igen, eldöntöttem - válaszoltam egyszerűen.

- Rendben van - bólintott komolyan. - Csak remélhetem, hogy nem ellenem döntöttél - mondta, de nem kérdezett rá, hogy miképpen raktam helyére a dolgokat. Azért én válaszoltam ki nem mondott kérdésére.

- Nem döntöttem ellened, Úrnöm - mondtam mosolyogva, ő pedig visszamosolygott rám.

- Ha úgy gondold, amikor elég érettek lesztek Almával, gyertek el valamelyik közeli évben azon a napon, amikor házasságot kötöttem Zuslahhal. Ekkor ti is összeházasesodhattok a mi szokásaink szerint. De ne várjatok nagyon sokáig - mondta, majd tovább lépett Almához, akit magához ölelt, és őt is megcsókolta. Mintha egy könnycseppet ajándékozott volna neki. Nem tudom, hogy mit mondott neki, de Alma arcáról olyan nem evilági békesség és boldogság sugárzott, hogy szinte megijedtem. Ezután újból elénk állt, néhány szóval elbúcsúzott tőlünk, újra felvette az unikornis alakot, és visszaszállt, a már a fák koronáját súroló holdra. Arra eszméltem, hogy a már csak parázsló máglya mellett fekszem Almával, kéz a kézben. Ő még mindig aludt, vagy kábult volt talán. Voltak, akik már szintén feleszméltek, és visszavették lepleiket. Amikor fel akartam ébreszteni Almát, némán hozzám léptek, és lefogták a kezem. Ezért csak egy leplet terítettem rá, nehogy megfázzon. Mások is így tettek azokkal, akik még nem ébredtek fel, és mellettük álltak vagy ültek. A többiek mindent visszavittek a kunyhóba, de még nem öltöztek át. Végre Alma is magához tért, először mintha nem tudta volna, hogy hol van, majd a nyakamba borult, és átölelt.

- Olyan csodálatos helyeken jártam, Myró... - súgta a fülembe. - Minra végigvezetett a túlvilág legnagyobb részén. Nem kell félni a haláltól... Ott olyan békés minden. Valóban itt volt Minra, vagy csak álmodtuk? Mielőtt hozzám jött, te is láttad, hogy mi történt? - vörösödött el, és gyorsan felvette a fehér leplet.

- Nem tudom, de talán nem is lényeges - mondtam eltűnődve.

- Gyertek, már mindenki felébredt - jött oda hozzánk az egyik társunk. Összegyűltünk egy csoportba, és megszólalt az egyik nő:

- Örvendjünk, mert ma éjjel csak igaz emberek vettek részt az ünnepen, ezért látogatott el hozzánk Minra. Szerencsére senki sem kért tőle lehetetlent, nem büntetett meg senkit, hiszen mindannyian felébredtünk, és életben maradtunk.

- Köszönöm nektek ezt a csodálatos élményt - mondta, és erre mindenki megölelt mindenkit, és arcon csókoltuk egymást, mint a testvérek. A templomban is éreztem az összetartozás élményét, de ilyen mélyen még sohasem. Sokan sírtunk is, és időbe telt, mire megnyugodtunk. Ezután sorban a kunyhóhoz mentünk, és visszavettük a ruháinkat. Senki nem búcsúzott el senkitől, hanem mindenki nekiindult az útjának. Már a legtöbben elmentek, amikor odajött hozzánk az a nő, aki idehozott minket, és így szólt hozzánk:

- Most menjetek, induljatok haza. Most következik az utolsó próba. Ha Minra igaz hívei vagytok, a kivezető út fényleni fog előttetek. Kövessétek bátran. Ha bármelyik ünnepségre el akartok jönni, jöjjetek, szeretettel várunk. Most már tudnotok kell, melyiket mikor tartjuk. Az útnak meg kell világosodni előttetek a kellő időben.

Körbejártuk a szigetet, és Alma egy pontra mutatott, ami halványan valóban fénylett. Vissza is találtunk az útra, pedig már a hold sem világított. A fénylő ösvény nélkül ott pusztultunk volna, de Alma nagyon határozottan vezetett, pedig én néha elbizonytalanodtam. Hercegnő boldogan üdvözölt minket, segítettem felülni Almának, és elindultunk a város felé. Már nagyon késő lehetett, ezért eléggé siettünk, néha bizony kocognom kellett a póni után. Éjfél után üttök a városban, mire Almáék háza elé értünk. Anyukája már az ajtóban állt, és látszott rajta, hogy nagyon izgul. Császár vett minket észre hamarabb, és hangos csaholással üdvözölt minket.

- De megijesztettetek gyerekek! - tördelte a kezét. - Már épp át akartam küldeni hozzátok apádat.

- Egy kicsit elhúzódott az ünnepség, annyira jól éreztük magunkat, hogy elfelejtkeztünk az időről. Bocsánatot kérek, nem fog többé előfordulni - mondtam Emma néninek, csak egy kicsit ferdítve el a tényeket.

- Egy ilyen fiatal lánynak, mint Alma is, nem illendő ilyen későn az utcán lennie. Majd ha nagyobb lesz, és férjhez megy, vagy legalábbis vőlegénye lesz, akkor már ilyenkor is hazajöhet.

- Vegye úgy Emma néni, hogy én Alma vőlegénye vagyok. Amint lehet, feleségül veszem, ha nincs ellene kifogásuk. Igazán komolyak a szándékaim, és nem hiszem, hogy találhatnék különb lányt ötle - kértem meg névlegesen, amire Alma szégyenlősen elbújt a kezei között.

- Majd két év múlva mondd ezt el újból - nevetett Emma néni. - Addig még sok minden történhet veletek - legyintett, de látta, hogy komolyan mondom, és ettől ő is elérékenyült, majd magához ölelt minket. - De most már sipirc hazafelé, Myrox, te pedig Alma futás aludni.

Megpusztultuk egymást, és elindultam hazafelé az állatokkal. Otthon hullafáradtan dőltem le aludni, a már elcsendesedett házban. Éjjel azt álmodtam, hogy egy óriási, kocsonyás testű hangya megszül egy pincsikutyát, majd egy pár kalucsnit, majd a pincsikutya és a kalucsnik harcolni kezdtek egymással, a hangya pedig csak nézte őket. Nem tudom, hogy mi lett a vége a harcnak, mert felébredtem, de még nagyon korán volt, ezért visszaaludtam egy kicsit. Bár töprengtem, hogy mi lehetett az értelme az álomnak, nem jöttem rá akkor, egy idő után pedig el is felejtettem.

A nyár hátralévő része halászzal, és gyakorlással telt, persze sokat fürödtünk a szigeten, és azt is megengedtem Almának, hogy ő hívja a delfineket, akik már sokszor akkor is megjelentek, amikor még nem is fújta meg a sípot. Valamiféle barátság alakult ki közöttünk, a halászatban is sokat segítettek, ha más halászcsónak nem volt a közelben. A legtöbb halász úgy gondolta, hogy az imáimmal hívom magamhoz a halakat, amit Vegma apó nem cáfolt meg. Ezért aztán a halászok és a családjaik is nagyon tiszteltek, és minden vallással kapcsolatos ügyben engem kerestek meg. Amit tudtam, és beletartozott a hatáskörömbe, azt elintézttem, hiszen már ugyanolyan tudással, és jogokkal rendelkeztem, mint a segédpapok. A többi ügyben pedig pontosan elmagyaráztam, hogy kihez kell fordulniuk, és mit kell mondaniuk, mennyit kell adniuk az egyháznak, hogy ne legyen sem túl kevés, sem túl sok. A templomban persze ezt sem nézték túl jó szemmel, de nem tehettek szerencsére semmit. A halászok azonban nem csak tiszteltek, hanem szerettek is, hiszen én nem néztem le őket, mint a legtöbbben a városból. Lassan Vegma apó lett a legmódosabb közöttük, - ami városi mértékkel mérve nem

jelentett ugyan semmit - és vezetőjükké is választották. Ő aztán sohasem tagadta meg a segítséget a többiektől, és a korábbi ellenségeskedés helyett szoros összetartás alakult ki közöttük.

Az animálás is egyre jobban ment nekem, Alma viszont sokkal lassabban fejlődött a vártnál. Már eljutottam addig, hogy tizenkét tudattalan zombit tudtam ellátni mágikus energiával, és bármikor, bármelyikük érzékszervein keresztül képes voltam megnézni, hogy mi történik, és irányítani is, persze csak egyszerre egyet. Sok érdekességet megtudtam még így is az állatoktól, és hogy ők hogyan látják, hallják a világot, már ha volt látó- vagy hallószervük. Sajnos akárhogy is próbálkoztam, sohasem éreztem szagokat, ízeket, és hőmérsékletet is csak a kígyónál, amely külön hőérzékelő szervvel rendelkezett, és képszerűen jelentek meg előttem a tárgyak és élőlények meleg vagy hideg volta. Tapintási érzetem viszont soha, semmilyen formában nem volt, ami először nagyon zavart, de lassan megszoktam. A hústól viszont viszolygás fogott el, amikor az a tányéromon volt, ha még fel lehetett ismerni, hogy milyen állatból készült. Alma sem értett meg addig, amíg egyszer az uzsonnára hozott sült halakat nem animáltam. Alma nagyon rosszul lett, amikor megmozdult a hal, amint bele akart harapni. Akkorát hányt, hogy törülgethettem a padlót utána. Egy kicsit megbántam, amit tettem, de többet nem piszkált azzal, hogy egyek húst, sőt ezután bevallása szerint ő sem tudott húsételre nézni anélkül, hogy ne gondoljon a történetekre. Ezért csak olyan húst ettünk meg, amit már nem lehetett animálni. Ezzel persze kiváltottuk az otthoniak rosszallását, és hónapokba tellett, amíg úgy-ahogy elfogadták az újabb különbséget.

Egyszer egy döglött sirályt találtam a szigeten, amit azonnal animáltam. A szárnya nem volt eltörve, ezért fel tudtam szállni vele magasra, egyre magasabbra. Gyönyörű volt a kissé rozsdaszínű tenger, a hegyek, az erdők. Elrepültem a város fölé is, és láttam, hogy a nagymamám éppen répát pucol, Rakon pedig az egyházi hivatal felé szaporázza a lépteit. Hiába, nem csalódtam benne. A szelek szárnyán ezután a világítótorny fölé vitettem magam, és szinte szédültem a nagy magasságtól. Eszembe villant, hogy a sirály testében megkereshetném a cipőt, amit a világítótorny-őr szorongatott a kezében, amikor lezuhant. Lejjebb ereszkedtem, és elég hamar meg is pillantottam egy sziklarepedésben. Leszálltam, és megláttam, hogy egy fényes, nagy csat van egy meglehetősen elnyűtt cipőn, amely valaha fekete lehetett. Sajnos nem tudtam lehozni a sirállal, mert valamilyen madár rakott fészket a cipőbe, és benne voltak a kicsinyei. Tudtam, hogy láttam már valahol ilyen cipőt, de nem jutott az eszembe, csak ennyi. Ezután visszatértem a szigetre, és beszálltam a szobába. Nem sokáig kellett gyözködnöm Almát, hogy ő is szálljon fel a sirállal, látva sugárzó arcomat. Több mint egy fél órát töltött a levegőben, és ő is nagyon élvezte. Ameddig lehetett, megpróbáltuk több napon keresztül használni, de végül egyszerűen szétszakadt a levegőben, az előrehaladott bomlás miatt, és belezuhant a tengerbe. Hallal is megpróbálkoztunk, és a tenger világa sem okozott csalódást. Úgy láttuk a tenger élőlényeit, ahogy nem sokan előttünk, és talán utánunk sem. Egyszer mindketten animáltunk egy-egy nagyobb halat az aznapi halászsákmányból, és elűztünk egészen addig a zátonyig, ahol elsüllyedt a kalózhajó. Nem találtunk először elkorhadt deszkákon kívül érdekes dolgokat, de végül egy ládát fedeztünk fel a homokba süppedve. Úgy gondoltuk, hogy csakis Filg kapitány kincses ládája lehet, de nem tudtuk sem felnyitni, sem a felszínre hozni, mint halak. Ezért odamentünk a csónakkal, és leeresztettem egy kötelet horoggal, amíg Alma mint hal beakasztotta a láda fülébe a horgot. Egyedül nem is bírtam kiemelni, meg kellett várnom, amíg visszajött Alma a saját testébe. Így is elég nehezen ment a kihúzása, de sikerült. Nagyon nehéz volt, alaposan kimelegedtünk, amíg becipeltek a házba, ahol levertük a lakatot. Legnagyobb csalódásunkra fegyvereket találtunk benne, kardot, tört, több dobótört, és egy kis, nőknek való tört is. Igaz, szépek voltak a maguk halálos módján, a kard és a női tör markolatán még drágakő is volt díszítésképpen. Hiába próbáltam rábeszélni Almára a női tört, nem volt hajlandó eltenni, de én eltettem a nadrágom alá rejtve a

másik tört, ami keskeny, hosszú pengéjű volt, egyszerű ezüstmarkolattal, és bőrhüvellyel. A többit a ládával együtt felvittem a padlásra, és nem is nagyon foglalkoztunk vele többet. A tört csak Vegmának mutattam meg, aki elismerően hümmögött éles pengéje láttán, de másra, mint almahámozásra és kenyérvágásra nem használtam, azt is csak akkor, amikor Vegmán és Almán kívül senki sem láthatta, ugyanis nem volt szokványos, hogy egy feketecsuhás pap fegyvert hordjon.

Ősszel végre elkezdtem a hetedik osztályt, ahol már hármunkra jutott egyetlen tanár. A mienk nemrég végezte el a kilencediket, de nem jutott ki a fővárosba, Burz volt a neve. Eddigi tanáraimmal ellentétben feltűnően kedvesen viselkedett velem. Igaz, amíg az iskolába járt felettem, akkor is mutatott irántam némi szimpátiát, de legalábbis sohasem piszkált, sohasem csúfolt. Többet is foglalkozott velem, mint a másik két társammal, Frenggel és Rakonnal. Elhatároztam, hogy amint alkalom adódik rá, kiderítem, hogy milyen hátsó szándékai lehetnek, mert már nem bíztam egyetlen pap emberségében sem.

Mivel a szigetre már nem nagyon tudtunk kijárni, ezért fontolóra vettem, hogy otthon a padláson is megpróbálkozom az animálással, amíg nem lesz hideg annyira, hogy onnan is kiszoruljak. Eléggé hiányt szenvedtem döglött állatokban, de a döggúthoz mégsem akartam elmenni. Most bezzeg hiányzott, hogy Srombáék, mint régen, dögöket hajigáljanak be, de eddigre teljesen leszoktak róla. Neki és társainak már nem volt idejük a komiszkodásra, mert legtöbbjüknek dolgozna kellett. Sromba már meg is nősült, ami egyáltalán volt meglepő, hiszen már betöltötte a tizenhat éves kort. Egy szeplősarcú, meglehetősen csinos, de kissé együgyűnek tűnő teremtest vett el, akivel a hírek szerint nagyon szerették egymást. Nem néztem volna ki belőle mély érzelmeket, de úgy látszik nagyot tévedtem, megváltozott az elmúlt évek alatt. Sromba az apja mellett dolgozott, mint mészárossegéd, de foglalkozott kutyatenyésztéssel is, amit könnyen megtehetett a sok maradék miatt. Szeretni továbbra sem szeretett, mert rontottam a boltjukat a nagyobb mennyiségű olcsóbb hallal, ráadásul nekem volt a legokosabb és a legnagyobb kutyám a városban. Azonban nem nyilvánította ki ellen-szenvét, ha találkoztunk az utcán, úgy köszöntött, mit más segédpapokat, még ha néha sötét pillantásokat is vetett rám.

Visszatérve az animálásra, mindössze kisebb patkányokat, és egereket tudtam beszerezni a csapdáink segítségével. Többször is felderítő utakra küldtem ezeket az állatokat, persze csak estefelé, amikor már befejeztük a teendőinket Almával, és hazamentem, majd úgy tettem, mintha aludni mennék. Pedig ilyenkor indítottam útnak a kis kémeket. Először csak céltalanul bolyongtam az utcákon, de nem bántottak sem a kutyák, sem a macskák, amin nem is csodálkoztam, látva hogy Kifli is mennyire fél ezektől a teremtményektől. Ezután Alma háza felé vettem az irányt, ahol a fal repedéseibe kapaszkodva felmentem az ablakába. Éppen befejezte az esti fürdését, egy dézsában állt a gyertyák fényében. Halovány bőrén csillogtak a víz-cseppek, és lányos, de már mégis nőies mozdulatokkal törülközött. Szép volt, mint mindig, persze másképpen, mint Andulka, és teljesen másképpen, mint azok a lányok, akiket körül-rajongtak a város ifjú titánjai. Izgalmamban még el is cincogtam magam az ablakban, amit nem hallhatott meg, mégis fürkészően nézett körbe. Nagyon vágytam már a teste után, de nem volt mit tenni, az ígéret, az ígéret. Erről azért eszembe jutott, hogy máshova is beleshetnék, más nők ablakán, vagy besompolyoghatnék a papok házaiba, vagy éppen Rakonhoz, hogy megbizonyosodhassak néhány dologról, ami már régtől megülte a bögyömet. Megvártam, amíg Alma felvette a hálóköntösét, és elfújta a gyertyákat, majd tovább indultam. Aznap éjjel még belestem néhány világos ablakon, de semmi olyat nem láttam, ami érdekes lett volna, így aztán kivontam a patkányból a mágikus energiát, visszatértem a saját testembe, és nyugovóra tértem.

Másnap is első volt az iskola, ahol Burz ismét kitüntetett megkülönböztetett figyelmével. Rakonnal továbbra sem álltam szóba, de Frenggel sem beszéltem sokat, így eléggé elszigeteltem magamat tőlük. Így telt a délelőtt, és a délután egy része, először hazamentem, majd átsiettem Almához, de nem mertem elmesélni tegnap esti kalandomat. Szokás szerint tanultunk egy darabig, de nem a legnagyobb lelkesedéssel, mivel az iskolában tanultak egyre elvontabbak és szárazabbak lettek. Amikor végeztünk a tanulással, másról kezdtünk beszélgetni.

- Myrox, kérdezni szeretnék tőled valamit, jó?

- Hát persze, kérdezz csak - bólintottam.

- Nem jártál itt késő este a ház körül? - faggatott.

- Miért kérdezed? - kérdeztem vissza a válasz helyett, hogy időt nyerjek.

- Csak azért, mert megéreztem valamit, amikor fürödtem - nézett rám fürkészően, megérezve zavaromat. - Különbben én kérdeztem először, tessék válaszolni - bökte meg ujjával a mellkasomat.

- Igen is, meg nem is - mondtam talányosan, amin elgondolkozott.

- Szóval csakugyan meglestél, csak nem a saját szemeddel - jött rá a megoldásra nagy pirulás közepette.

- Most, hogy lebuktam, nem tagadhatom - mondtam vigyorogva.

- Te disznó, nem bírsz magaddal? - kiáltott rám dühöt tettetve, és a fejemhez vágta a díszpárnát. - Mit szólnál, ha én is elkószálnék éjszaka, hogy meglesselek? - kérdezte diadalmasan, azt gondolva, hogy most megfogott.

- Nagyon örülnék. Még az envinta táncot is ellejteném előtted egy szál semmiben - nevettem fel, amihez Alma is csatlakozott.

- Hiába is akarok, de nem tudok haragudni a kéjsóvárságod miatt - csóválta nevetve a fejét. - De csak addig, amíg nem irányul más lányokra is! - fenyegetett meg, én pedig elkeseredett arcot vágtam.

- Most lebuktál! - mondta csípőre tett kézzel. - Mondd csak meg, hány lányt lestél ki már eddig? - kérdezte felháborodottan.

- Még sajnós egyet sem. Te rájöttél, mielőtt a gondolatot tettere válthattam volna - mondtam durcáskodó hangon. - Mit csináljak, ha ennyire szépek a lányok, és ennyire kívánatosak. Nem akarok velük szeretkezni, de még csak nem is nézegethetem őket? - kérdeztem elkeseredetten. A válaszon hosszú ideig töprengett, majd megszólalt:

- Rá kellett jönnöm, hogy neked sokkal nehezebb, ha ennyire buzog benned a férfiasság. Nem mondom, néha én is elgyengülök, de könnyebb betartanom, hogy csak a nászéjszakámon akarom neked ajándékozni a szüzességemet, mert én tartom így helyesnek, és nem más kényszeríti rám. Ezért ha neked könnyebbséget jelent, akkor nézz engem, vagy akár másokat is. De nem szép dolog leskelődni, ugye tudod? - kérdezte komolyan, és sóhajtva az arcomat fürkészte.

- Nagylelkű vagy, ezt mindig is tudtam - mondtam, és igencsak zavarban voltam, hogy mit válaszoljak, ezért hallgattam egy darabig.

- Ha bármi problémád van, mondd el nekem nyugodtan - fogta meg a kezemet.

- De hát az a problémám, hogy örülten kívánlak. Nem tudom, lehet hogy ez nagyon kóros ilyen fiatalon, mégis ez a helyzet, és ezen nem nagyon lehet segíteni egyhamar - mondtam

elkeseredetten. - Ahhoz, hogy ne állandóan ezen járjon az eszem, nem is tudom, hogy mit kellene tennem. Pedig nem is ittam férfiaságot fokozó italból - tártam szét a kezemet tanács-talanul. - Ugyan ismerek vágycsökkentő gyógyfűveket, de tartok a mellékhatásaitól.

- Majd csak kitalálunk valamit - mondta enyhén elpirulva. - Talán az lenne a legjobb, ha együtt kószálnánk éjszaka, és megbeszelnénk, hogy hol találkozunk. - Holnap hozok neked ajándékba egy döglött egeret - fordítottam át az elkeseredettséget humorba, amin mindketten jól nevtünk.

- Biztos, hogy jó ötlet mások életébe belelesni? - kérdezte. - Tényleg nem látszik valami rendes dolognak - aggodalmaskodott.

- Ebben igazad van, de ha nem élünk vele vissza, akkor talán nem is olyan nagy bűn - fitymáltam le ezt az erkölcsi problémát. - Különben is, ha már megtehetjük, miért ne tegyük meg, ha a vöröscsuhásoknak van igazuk, akkor így is, úgy is a pokolra kerülünk. Ez már a mágiához képest semmi - okoskodtam.

- Nem igazán győztél meg, mert a két dolgot össze sem lehet hasonlítani, de jól van, a kedvéért beleegyezek - mondta sóhajtva, majd semlegesebb témákról kezdtünk beszélni.

Azon az éjjel nem is mentem nők után leskelődni, hanem Burz lakása felé vettem az utamat. Belestem az ablakán, még nem volt otthon, de hamarosan megjött. Ahogy bement, besurrantam a lába mellett. Hosszan imádkozott, majd megtisztálkodott és lefeküdt aludni. A hold fénye éppen besütött a szobába, ezért alaposan körülnéztem. Néhány használati tárgy, ruhák, feljegyzések a tanításról, amelyeket ki is tudtam silabizálni. Nagyon jó jellemzést adott mindhárom tanítványáról, de itt is engem tartott a legjobbnak. Semmi nyomát nem találtam, hogy érdekből lenne ennyire kedves velem. Naptárjában sem szerepelt Krong Atya neve, aki valószínűleg továbbra is figyeltet engem. Néhány vallási tárgyú könyvet is találtam a polcon, és a párnája alól is kilógott egy naplónak tűnő füzet, amit ha nehezen is, de kihúztam a fogaimmal. Csak beleolvastam, de nem említette itt sem, hogy figyelnie kell engem. Valamilyen bűnt emlegetett magával kapcsolatosan, de erről már jóval régebben elkezdett írni, minthogy tanítani kezdett. Igaz, azóta gyakrabban emlegeti, de azt, hogy ez mi is lehet, azt nem. Nem is kicsit szégyelltem magam a végletes gyanakvásom miatt, de legalább megnyugodhattam. A lakás annyira szegényes volt, hogy még egy patkánylyukat is találtam, amin ki tudtam surranni. Az állandó lakói visítva rohantak az utamból, és szépen hazavezéreltem a patkánytestet, hiszen még egészen használható volt.

A következő napokban Almával animált patkányok testében jártuk be a várost, láttunk is néhány meztelen nőt és férfit, akikben ki-ki elgyönyörködhetett volna. A szeretkezésük azonban durva volt és a legtöbbször állatias, alig hasonlított ahhoz, amit Andulkával éltem át. Elhatároztam, hogy addig nem nyugszom, amíg meg nem mutatom Almának, hogy milyen az igazi testi kapcsolat férfi és nő között, ha csak egyenlőre az ablakon keresztül is. Végző elkeseredésben Srombáék házához is elmentünk, és itt óriási meglepetés ért minket, pedig emlékezhettem volna, milyen hírek keringtek róluk. Nagyon gyengéden viselkedett a feleségével, játszottak és hancúroztak, és egymás örömét keresve szeretkeztek egymással, nem szégyellve egymás előtt a testüket sem. Sromba ugyan nem sokat szépült, Alma mégis le volt nyugözve, hogy ilyen is lehet a testi szerelem, és egy cseppet sem fitymálta le többé, bár Andulka nevét ezután még kevésbé lehetett kiejteni a jelenlétében. Többször eljártunk oda nézelődni, okosodni, és csodálkoztunk, hogy ők miért képesek ilyen magas fokon szeretni egymást, míg a többiek nem, és biztosan mi is igénytelenek lennénk, ha Andulka át nem adja nekem ennek a mennyországnak a kulcsait. Az én vérem egyre inkább forrósodott, ahogy teltek a hónapok, és emberfeletti önuralomra volt szükségem, hogy ne szegjem meg ígérete-

met. Azonban ez annyira igénybe vett, hogy némileg leromlottak a tanulmányi eredményeim, és kissé ingerlékennyé is váltam.

Már a tavasz végén, a Ló havának elején történt, hogy fertőző, lázas beteg lettem, és otthon kellett maradnom az iskola helyett. Amikor már lement a lázam, hogy könnyebben teljen az idő, animáltam egy egeret, és őt indítottam el az iskolába. Az osztályterembe is bejutottam, így hallgathattam az előadást, és nem maradtam le legalább. Az órák után elhatároztam, hogy Rakont fogom követni egy darabon. Ő egyenesen Krong atyához ment, de nem egyedül, hanem Frenggel együtt, a legnagyobb egyetértésben. Egy kicsit várniuk kellett, és beszélgetni kezdtek:

- Milyen jó már a többi volt osztálytársunknak, hogy már nem kell szaros Pirikét figyelniük, és nem kell a szigorú és félelmetes Krong Atya előtt jelenteniük többé - sópáncodott Rakon.

- Biztosan megint szidást kapunk, hogy nem tudtunk meg semmit róla. Pedig annyira gyanús, hogy már idegesítő, mégsem tudtunk bizonyítékokat szerezni ellene - méltatlankodott Freng.

- Pedig tudom, hogy valamiféleképpen köze volt ehhez is - mutatott a nadrágjára. - Már nagyjából helyrejött, remélem, már nem megy összebb, mert így nagy gyönyörűséget tud okozni a nőimnek - dicsekedett. - Azért ha rá tudnám bizonyítani, akkor megnövekedne az esélyünk arra, hogy eljussunk a fővárosba - sóhajtott fel végül.

- Jó neked, hogy ilyen sok nőd van. Én csak a cselédlánnyal szoktam hancúrozni. Ráadásul nem is szereti, ha bemegyek hozzá a szobájába - panaszkodott.

- Tanítsd meg az engedelmességre - nevetett. - Van, hogy két nővel is együtt vagyok - cukkolta Frenget. - Ha akarod, beajánllak az egyiknél - húzta el előtte a mézesmadzagot, amire rögtön ráharapott, mert szaporán bólogatni kezdett. Ha ő nem is, de én sejtettem, hogy ezért a szívességért még nagy árat fog fizetni. Ezután be kellett fejezniük a beszélgetést, mert behívták őket. Én nem tudtam besurranni, ezért megvártam, amíg kijönnek, hátha mondanak még valami érdekeset. Igen savanyú arccal jöttek ki, de nem beszélgettek többet, csak elköszöntek egymástól, és ki-ki hazafelé indult. Míg hazafelé szaporáztam apró lábaimon, a hallottakon töprengtem. Most már megértettem, hogy miért voltak mindannyian ennyire kedvesek, és úgy éreztem, mintha tört forgattak volna meg a szívemben, ennyi álnokságot tapasztalva. Ki is vontam az egerből a mágikus energiát hazatérve, de annyira megviselt, hogy megtudtam, mindannyian elárultak, hogy visszaestem, és még egy hétig lázasan nyomtam az ágyat. Volt elég időm gondolkodni, mivel Alma sem jöhetett el hozzám, mert féltő volt, hogy elkapja a kórt. Elhatároztam, hogy utána fogok járni minden gaztettnek, ami csak a tudomásomra jut, és segíteni fogok mindenkinek, akit a vöröscsuhások üldöznek. Érdekes módon Zuslaht ugyanúgy szerettem, mint eddig, mert beláttam, hogy nem ő a hibás abban, hogy milyen helyzet alakult ki ezen a kontinensen, és sokkal jobb és becsületesebb híveket érdemelne, mint akik most dicsőítik őt, nem szívből, hanem érdekből. Nagyon büszke voltam magamra, hogy milyen okos vagyok, és alig vártam, hogy elmondhassam Almának.

Miután sikerült túltenni magamat a megrázkódtatáson, gyorsabban lábadoztam, mert mindent megtettem a gyógyulásom érdekében. Sikerült az elmaradásomat Burz Atya segítségével bepótolnom, sőt az élre törtem, mert semmiképpen sem akartam, hogy bármelyikük is leelőzzön.

A tavasz jó meleg volt, ezért sokat sétálgattunk délutánonként iskola után az erdőben, közel a folyóhoz, hogy beszélgessünk, és gyakoroljuk az animálást. Egy ilyen alkalommal arra lettem figyelmes, hogy Kifli rettenetes hangon morog egy bokrot. Odamentem, de nem akart közelebb engedni, hogy megnézhessem, mi lehet az. Elhaló nyöszörgést hallottam, miután sikerült elhallgattatni Kiflit. Alma is mellém akart lépni, de őt meg én nem engedtem közelebb. Egy

furcsa, foltosan barna testet láttam meg heverni, arccal a földbe fúródva. Először nem fogtam fel, hogy mit látok, ezért még közelebb léptem, de rögvést hátra is ugrottam.

- Atyavilág! Ez egy igazi trogg! - kiáltottam fel rémulten.

- Gyere onnan! - sürgetett Alma a pánik peremén egyensúlyozva, de nem menekültem el mégsem, mert nagyobb volt a kíváncsiságom, mint a félelmem.

A trogg a zajra felemelte a fejét, és óriási, fekete, rovarszerű szemét az enyémbé mélyesztette. Valami primitív, páni félelem söpört végig rajtam, és úgy éreztem magam egy pillanatig, mint légy a pók előtt. De mielőtt üvöltve elszaladtam volna, megéreztem valami furcsát. Talán azt, hogy ő is fél tőlem, talán a mágikus szövet egy pillanatnyi eltorzulását, ezért ottmaradtam. Ekkor vettem észre, hogy hiányzik tőből az egyik karja, és sebes az egész teste. Már csak szájalmat és szomorúságot éreztem, semmi mást. Majd saját magamon is meglepődve, de segíteni akartam neki.

- Akarsz inni, hozzak vizet? - kérdeztem gesztikulálva és mutogatva. Erre ő alig észrevehetően biccentett, és visszajejtette a fejét a földre.

- Menjünk már innen - remegett Alma sápadtan, megpróbálva engem is hátrább vonszolni.

- Meg van sebesülve, nem hagyhatjuk így itt - ellenkeztem. - Ahogy mi rábukkantunk, úgy másoknak is sikerülhet, és azonnal elpusztítanak, anélkül, hogy bárkit érdekelne, hogy mi történt velem.

- Ha nem lenne sebesült, mi sem élnénk már, nem gondolod? - hátrált tovább Alma.

- Miért higgyem el, hogy nagyon veszélyesek, én még sohasem hallottam mást legendákon kívül róluk, látni is csak kétszer láttam őket, de már kitömve - vontam meg a vállam. - Ha mégis segíteni akarsz nekem, akkor keress gyógyfüveket, sebekre valót. Útilapu, gólyaorr, pásztortáska, meg amit még találsz.

- Jó, szedek füveket, de nem megyek közelebb - mondta, és el is indult keresgélni. Én egy közeli forrásból vettem vizet, és odavittem neki. Nagy nehezen feltápáskodott, kinyújtotta a nyelvét, beletette a hevenyészett edénykébe, és azon keresztül majdnem mindent kiszűrökölte. Láttam, hogy fel akar ülni, ezért segítettem neki. A zsebkendőmmel és a maradék vízzel letisztogattam a sebeit. Bőre száraz volt, hűvös és rugalmas pikkelyek borították, de nem volt kellemetlen tapintású, és mintha változtatta is volna a színét. Némelyik sérülését minden bizonnyal az erdőben szerezte, de voltak a hátán friss, és régebbi korbácsnyomok is. Fájhatott neki a kezelés, de csak halkán sziszegett. Alma is megérkezett a füvekkel, az útilapukat csak megzúztam egy kicsit, a többi néhány korty vízzel összerágtam, és egy-egy kicsit az útilapulevelekre köptem, amiket odatapasztottam a sebekre.

- Ezek majd egy kicsit csökkentik a fájdalmat, és segítik a gyógyulást - mondtam neki, ő vissza is kattogott és sziszegett valamit, de nem értettem. Erre egy bottal beleírta a porba, hogy köszönöm, és azt is, hogy segítsetek.

- Segítségét kér tőlünk - mondtam Almának hátrafordulva.

- Eleget segítettünk, menjünk innen - mondta, de már kevesebb meggyőződéssel.

- Ha itt hagyjuk, meghal. Vagy a sebektől, vagy az éhségtől, vagy pedig rátalálnak és megölik. Nézd meg, hogy megkínózhatták - mutattam a hátára.

- Jó, segítek amit tudok - sóhajtott beleegyezően. - Csak aztán meg ne bánjuk.

Megérthette a trogg, és újra írt a porba:

- Én nem bántanálak titeket soha.

Ezt meg is mondtam Almának, aki már csak legyintett.

- Innen el kell vinnünk, ha besötétedik - tudattam Almával.

- Remélem, nem a szigetre gondolsz - mondta savanyúan, ismerve már gondolatmenetemet.

- De igen, más lehetőség nincs. Éjszaka feljövök a csónakkal a folyón, és elviszem a szigetre. Most pedig segítsünk neki lemenni a partra, és rejtjük el az egyik bokorban.

A trogg megpróbált feltápászkodni, meghallva a szavaimat, de majdnem visszaesett, hiába próbálta magát megtámasztani erős, krokodilszerű farkával is, ezért odaugrottam, és megtartottam a vállammal. Nem volt könnyű, mert a hátsó két végtagjára emelkedve elérte a két méteres magasságot is. Mi mellette a magunk 160 centiméterével törpéknek tűntünk. Alma is odaugrott a másik oldalra, így botorkáltunk a folyó felé, ami szerencsére nem volt túl messze. Észrevettem, hogy a trogg nőnemű, és azt is, hogy az ágyékánál le vannak tépve a pikkelyei. Ahogy kiértünk a zöldbe, a bőre színe is kezdett megváltozni. Egyre inkább hasonlított a rét színére. Ezen is nagyon elcsodálkoztunk, de az erőlködéstől csak egy-egy szót tudtunk kinyögni. Majdnem egy óráig tartott a máskor alig félórás út. Senki sem járt a közelben, és besegítettük egy bokor alá. Nemsokára felvette a talaj színét, és aki egy méterre megy el mellette, az sem veszi észre. Újból kapirgálni kezdett egy ággal:

- Nagyon éhes vagyok. Régen nem ettem.

- Mit esztek ti? - érdeklődtem nem nagy kedvvel, amire újabb szavakat írt a folyópart homokjába:

- Élő vagy halott test kell.

- Emberi testre gondolsz? - hőköltem hátra a gondolatra.

- Az is jó, de állat jobb lenne - kapirgálta, és közben olyan hangot adott ki, amit nevetésnek is lehetett vélni. Alma megint el akart szaladni, de nem engedtem.

- Embert eszik, látod, hogy igazat mondanak a történetek - próbált kiszabadulni. Erre újból írni kezdett a porba:

- Csak akkor eszünk embert, ha háború van, vagy végképp nincs más ennivaló. Nem vagytok ti annyira jóízűek, mint egy kövér malac.

- Na látod - mondtam Almának, miután elolvastam, de egy kicsit én is megrettentem. - A döghúst is megeszed? - érdeklődtem, mert kipattant egy gondolat a fejemből.

- Ha nincs más, az is jó lesz - írta, majd mint aki az ereje végére ért, kiejtette a kezéből a botot.

- Amint sötétedik, visszajövök érted. Ne mozdulj innen - mondtam a trognak, aki már csak biccenteni tudott. Almát hazakísértem, és megígértem, hogy másnap délután mindenről be fogok számolni. Egy csókkal, és azzal búcsúztatott, hogy nagyon vigyázzak magamra. Vegmához igyekeztem az elmaradhatatlan Kiflivel, aki nagyon meglepődött a kései látogatásomon:

- Mi szél hozott, Myrox? - érdeklődött.

- Segítségre lenne szükségem, Vegma apó - mondtam komolyan.

- Miről van szó, mondd csak bátran - biztatott.

- Kellene egy erős kötél, meg egy csáklya, és egy kis fizikai segítség is elkelne.
 - Mit kellene csinálni?
 - A döngkútból ki kellene húzni egy tetemet.
 - Hát azt meg minek? - esett ki a szájából a pipa csodálkozásában. - Mi a fenén töröd a fejedet?
 - Azt hiszem jobb, ha ezt Vegma apó sem tudja meg. Nem akarom bajba sodorni, mert ha észrevesznek, akkor végem van.
 - Tudod, hogy megbízhatok bennem, és most már azért is tudni akarom, mert ennyire veszélyes. Talán ketten könnyebben a végére járunk - bökte meg a mellkasomat göcsörtös mutatóujjával.
 - Emlékszik még Vegma apó, hogy azt mondta egyszer nekem viccesen, hogy egyszer még egy troggot fogok idehozni? - próbáltam finoman rávezetni. - Hát most itt van egy a folyóparton, és nagyon beteg. Neki kell a tetem enivalónak - magyaráztam.
 - Hát most tényleg kifogtál rajtam. A troggoctól jobban félek, mint a szalamandra kutyától - vakarta meg a fejét a sapkája alatt. - De mégis jobb, ha én is megyek, ketten nagyobb biztonságban vagyunk.
 - Hárman - jegyeztem meg.
 - Ja persze, Kifliről meg is feledkeztem. Mennyire félttem tőle, most meg órá bíznom az életemet - ütött a homlokára. - Az én hajómmal megyünk, mert a tied túl kicsi lenne ehhez - utasított, összeszedte a kötelet, és csáklyát, szólt Ira néninek, hogy el kell velem mennie, beszálltunk a csónakba, és lassan, evezve haladtunk a folyón felfelé, addig a helyig, ahol elrejtettük őt, bár a sötét miatt kicsit bizonytalan voltam.
 - Hol van az a rusnyaság? - súgta a fülemben.
 - Itt kell lennie valahol - válaszoltam tétován. - Itt vagyunk trogg, hogy elvigyünk - mondtam a sötétbe, mert nem mertünk lámpást gyújtani. - Jelezz, hogy merre vagy - kérleltem, és az egyik bokor alól sziszegést hallottam.
- Mindketten kiszálltunk Vegmával, és a bokorhoz mentünk. Majdnem bele is botlottunk, csak egy újabb sziszegésre álltunk meg, majd egy karmos, háromujjú kezét éreztem a vállamon.
- Ne félj tőle, ő is segít. Akivel voltam, nem jöhetett el. Gyere, támaszkodj ránk, és menjünk a csónakba.
 - Még jó, hogy nem látok ebben a sötétben semmit - dörögte Vegma apó. - Máskülönben halálra rémülnék.
- Hamar befektettük a csónakba, mert egy kicsit mintha erőre kapott volna a pihenéstől. Most már csak a döngkút volt hátra, ami szintén nehéz feladatnak ígérkezett. A döngkút viszonylag közel esett a parthoz, és kicsit kifújhattuk magunkat, mert a folyó vitt minket lassan lefelé, csak kormányozni kellett. Így is sűrült a sötétben a csónak feneke egy sziklát, de nem akadunk fenn. Kikötöttünk a parton, és odasúgtam a trognak:
- Feküdj nyugodtan, most megyünk a vacsoráért. Nemsokára visszajövünk.
- A folyó vizével benedvesítettünk egy-egy kendőt, az arcunk elé kötöttük, magunkhoz vettük a csáklyát és a kötelet, majd görnyedten a döngkúthoz osontunk. A szag miatt nem nagyon járt erre még nappal sem senki, hacsak nem volt muszáj, most pedig teljesen kihalt volt a környék. Leemeltük a vastag deszkából készült tetőt, amely alól hullámokban tört elő a bűz. Vegma apó

öklendezett egy ideig, és én is majdnem utánoztam, de már elég edzettnek bizonyultam, mert vissza tudtam tartani. Kár lett volna a lencsés rizsért, amit vacsorára ettem. Lenyomtuk a csáklyát, és be is akadt valamibe, de amikor húzni kezdtük felfelé, kiszakadt, még erősebb bűzhullámot okozva. Csak a negyedik próbálkozásra ült meg úgy a csáklya, hogy minden erőnkkel húzhattuk. Először meg sem bírtuk mozdítani ketten, csak amikor Kiflit is rá tudtam venni a segítségre, akkor indult el felfelé. Centiméterről centiméterre húztuk felfelé a testet, amikor a kút széléhez ért, akkor volt a legnehezebb kiemelni, de csak sikerült. Abban állapodtunk meg, hogy egy borjútetem lehet, amit kihorgásztunk. Teljesen kifáradtunk, de visszatevük a kút tetejét, hogy legalább a bűz csökkenjen valamelyest.

- Most, hogy kiemeltük, hogyan fogjuk elvinni a csónakba? - tette fel a fogas kérdést Vegma apó.

- Majd húzzuk a kötéllel - értetlenkedtem, hogy miért kérdezi.

- Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne végigvonszolni a partig, mert csak járnak erre emberek, és holnap felfedeznék, hogy valaki valószínűleg csónakkal elvitt egy dögöt, és biztosan megtalálnák a szag után a csónakomat - aggodalmaskodott, én pedig elgondolkoztam, hogy mit lehetne tenni.

- No, Vegma apó, menjen vissza a csónakhoz, és üljön be. Én és a borjú is nemsokára ott leszünk. Csak hunyja le a szemét, és ki se nyissa, bármit is halljon - figyelmeztettem komolyan.

- Ne mondd nekem, hogy egyedül el tudod cipelni a hátadon ezt a borjút - hitetlenkedett.

- Most nincs idő elmagyarázni, meg jobb is, ha nem látja, mi fog történni. Már így is nagyobb veszélybe sodortam, mint amennyire szerettem volna - sürgettem, és ha dörmögve is, de engedelmeskedett. Vártam egy percet, koncentráltam, és belekezdtem a varázslatba, amivel tudattalan élőholtat kreálhatok a borjúból. Kimondtam a fertelmes szavakat, megtettem az előírt mozdulatokat, és a végén megcsókoltam. Reméltem, hogy az átáramló mágikus energia megakadályozza a fertőzést, de mivel eddig sem betegedtem meg, talán most sem lesz semmi bajom. A borjú imbolyogva felállt, elindultam a csónak felé, az pedig követett. A csónakba nehezebb volt becsalogatni, mert két méternél nem jött közelebb. Ezért a csónakkal szemben belábaltam a folyóba, ami nem volt mély, csak derékig ért, és a borjú bebotladozott a csónakba. Ekkor rögtön kivontam a mágikus energiát, és egy halk puffanással összeesett. Visszaevickéltem a csónakba, ahol a trogg sziszegve próbált kikászálódni a dög alól, és a vízre taszítottam a csónakot.

- Most már indulhatunk - súgtam oda Vegmának, aki szó nélkül kézbe vette a kormánylapátot. Kiértünk a tengerre, és nagy bajban voltunk, mert nagyon sötét volt, és a csillagok fényénél nem találtunk volna a szigetre.

- Most mit tegyünk? - kérdeztem Vegmát dideregve a vizes ruhában.

- Az lesz a legjobb, ha kiteszlek, én pedig a part mentén felevezek a szigetekig, és pirkadatkor átvitorlázok oda, kirakom a trogg barátodat, és a dögöt, alaposan kisúrolom a csónakot, és onnan indulok halászni, mintha korábban indultam volna el, mint ahogy szoktam.

- Nem akarom itt hagyni Vegma apót egyedül - vacogtam.

- Ne ellenkezz, mert megint megbetegszel, és nyomhatod az ágyat - mondta, és a parthoz kormányozta a csónakot, ahol átöleltem, és kimásztunk Kiflivel, aki az úton végig, félig az ölemben feküdt, és már egyáltalán nem érdekelte a trogg.

- Holnap az iskola után valószínűleg Almával elmegyünk megtudni, hogy mi történt - súgtam oda. - És mindent köszönök - mondtam, de Vegma apó nem válaszolt, megmarkolta az evezőket, és elindult a túlsó part felé, ahol hamarosan eltűnt a sötétben. Igyekeztem haza, ahogy tudtam, gyorsan levetkőztem a kútnál, megmosakodtam a jéghideg vízben, felvettem a pizzamátát, meg egy meleg köntöst, a vizes ruháimat pedig beáztattam, hogy megszabaduljon a bűztől.

Reggel aztán magyarázkodhattam, hogy álmomban belegyalogoltam a tengerbe, és erre felébredve siettem haza. El is hitték, mert történtek már velem furább dolog is, de a dögszagot, ami még enyhén áradt a ruhámból, azt sehová sem tudták tenni. Nem faggathattak túl sokáig, mert az iskolába kellett indulnom, ahol nem igazán tartottam ma érdekesítőnek az anyagot, de azért odafigyeltem, emlékeztetve magam az elhatározásomra. Burz meg is kérdezte, hogy nem vagyok-e beteg, vagy ilyesmi, de megnyugtattam, hogy semmi bajom. Iskola után hazamentem átöltözni, anyám sebgyógyító kenőcsei közül elemeltem egy nagyobb tégyellyel, gondolva a trogg állapotára. Otthonról Almához igyekeztem, ahonnan rögtön Vegmához indultunk. Be akartam számolni, hogy mi történt az éjjel, de legnagyobb megdöbbenésemre, ő mesélte el pontosan, hogy mi történt, sőt még azt is, amiről már én sem tudhattam, mert hazamentem.

- Honnan a fenéből tudsz mindenről, Alma? - faggattam elképedten, de ő csak kuncogott egy darabig, mielőtt megszólalt.

- Ne legyél már ilyen beképzelt, Myrox! Nemcsak te vagy egyedül képes ebben a városban animálni! - nevetett elképedésem.

- Hát persze! - csaptam a homlokomra. - De mégis, milyen állatot animáltál, hogy sikerült a sötétben, a szárazföldön és a vízen egyaránt nyomon követni minket? - tudakolóztam tovább.

- Tudod eszembe jutott, hogy denevérek laknak már ilyenkor a padláson, és bár egy kicsit félek tőlük, felmentem, és találtam is néhány tetemet, és az egyik egészen friss, használható volt. A többit már el tudod képzelni - világosított fel, megnyomva orromat.

- És pontosan meddig figyeltél? - kérdeztem.

- Vegma apó elevezett a part mentén a szigetekig, ahol valóban várt egy ideig, majd átevezett a szigetre, ahol kikötött. Kitéssékelte a troggot a csónakból, és megpróbálta a borjú tetemét is kivenni, de meg sem bírta mozdítani.

- Tudtam, hogy nem lett volna szabad magára hagynom - kaptam a fejemhez.

- Ne szakíts már félbe, nem történt semmi baj, mert a trogg segített kiemelni - ripakodott rám.

- Úgy látszik a trogg már egészen jól érzi magát - tűnődött.

- És jól beevett a trogg a borjúból? - érdeklődtem.

- Most akartam erre térni - legyintett felém. - Képzeld el, odament a borjúhoz, és szemmel követhetetlenül kilövellte a nyelvét, ami belefűródott a tetembe, és néhány másodpercig benne is maradt, miközben furcsán remegett és rángatózott.

- Mit csinált erre Vegma apó? - kotyogtam újra közbe.

- Ezt már nem bírta elviselni, kifutott a tengerre, és a partra ment, a patakocskánkhoz. Ott sűrölte ki a csónakot, majd elindult halászni. A trogg pedig csak üldögélt egy darabig a borjú teteme mellett, ami furcsán ormótlanná vált, majd újból beleszúrta a nyelvét, és mintha kiszívta volna a belsejének egy részét.

- Szóval így táplálkoznak - hümmögtem megborzongva. - És még történt valami? - érdek-lődtem.

- Semmi, csak hazarepültem, nagyon fáradt voltam, ezért kivontam az energiát, és majdnem délig aludtam - magyarázta. Bementünk Vegmáékhoz, aki az ágyban lustálkodott, Ira néni pedig miránk számítva főzött valamit.

- Nem tudom, mit csináltatok az éjjel, de az öregem nagyon elfáradt. Nem is engedem ma már felkelni az ágyból - dörmögte Ira anyó a tűzhely mellől. - Ne is számíts rá, hogy elmentek megint az éjszaka.

- Ne morogj már anyjuk, nincs semmi bajom - szólt vissza önérzetesen.

- Nem hozzád szóltam apjuk, hanem Myroxhoz - replikázott Ira anyó.

- Nem megyünk ma éjjel sehova, és remélem, máskor sem lesz rá szükség - próbáltam megnyugtatni.

Vegma apó magához hívott minket, és elmesélte a történeteket, mert nem árultuk el neki, hogy mindent tudunk. Csak itt-ott színezte ki a történetet a saját szája íze szerint. Ami újat megtudtunk tőle, az annyi volt, hogy viszonylag jó fogása lett, bár lehetett volna jobb is, ha még kint tudott volna maradni. Eléggé délutánra járt az idő, de mégsem tudtuk megállni, hogy meg ne látogassuk a szigetet uzsonna után. Ahogy tudtunk, igyekeztünk is, de útközben eszembe jutott, hogy valószínűleg nincs elég víz a szigeten, és vittünk a forrásból. A szigeten nyoma sem volt a trognak, bár a kissé összelapult és ormótlan borjútetememet megtaláltuk az egyik bokorban, a házak melletti tisztáson. A házban sem volt benn, de ismerve a rejtőzködési képességét, inkább kurjongatni kezdtünk. Az egyik romos ház padlásáról bukkant elő, és sziszegve csapkodott a karjával, majd ügyesen leászott.

- Ne kiabáljatok, még meghallják! - karcolta a földre egy alkalmas helyen.

- Ne félj, ide nem mer senki sem jönni - válaszoltam. - Ez egy elátkozott sziget.

- De ti itt vagytok... - kapirgálta.

- Na igen, de mi nem félünk semmitől - düllesztettem ki a mellemet, amire csak a fejét himbálgatta. - Egyébként gyere be a házba, ne azon a lyukas padláson ücsörögjél - mondtam, és a ház felé mutatva őt is hívtam magunk után.

- Úgy gondoltam, hogy az a fészketek, és én se venném jó néven, ha betelepedne oda valaki - húzódozott tovább, amitől számomra érthetetlenül, elvörösödött Alma, de én nem vitakoztam tovább, csak intettem, hogy jöjjön utánunk. Bent a házban az ágyra ültettem és így szóltam:

- Nyugodtan lakjál a házban, és feküdj az ágyban. Mi nem alszunk itt soha.

- Hoztunk vizet is - mutatott a kannára Alma. - Ha szomjas vagy, igyál - mondta, és a trogg, írást utánozva mutogatni kezdett.

- Van itt egy palatábla, kréta, meg szivacs, jó lesz írni - jutott eszembe, elő is vettem a szekrényből, és a kezébe adtam. - Ameddig írsz, addig bekenlek ezzel a gyógykenőccsel - mutat-tam meg neki. - Érzed, milyen jó illata van? - kérdeztem az orra alá dugva, de inkább fintor-nak ítélték az arckifejezését, mégsem ellenkezett. Végigkentem először a pikkelyes hátát, a nyakától kezdve. A vállai tájékán két fura csonkot találtam, meg is kérdeztem, hogy mik azok. Kiderült, hogy azok a szárnyai voltak, de levágták az emberek, amikor fogságba esett. A háta közepétől a gyíkszerű farka közepéig nem túl nagy gerinctaréj nőtt ki, de ebből is több meg volt sérülve, valószínűleg a rossz bánásmód következtében. Ezután odaadtam neki a tégelyt, és fintorogva bekente a lábait, amelyeken ugyanúgy három ujj terpeszkedett, mint a három ép

kezén. Láthatólag a lányékánál nagyon fájhatott a pikkelyek hiánya, mert hangosabban sziszegett, mint máskor, és a színe is vörösre változott, és fel-alá sétált a szobában. Hogy eltereljem a figyelmét, beszélgetni kezdtem:

- Bocsáss meg, de még a nevedet sem tudjuk, elfelejtettünk egymásnak bemutatkozni.
- Szrepnekda a nevem - írta a palatáblára. - A tietek pedig Myrox és Alma.
- Honnan tanultál meg a nyelvünkön? - érdeklődtem.
- Öt évig voltam rabszolga egy bányában, innen keletre valahol. Egy ember tanított meg érteni, és írni a nyelveteken.
- Volt erről egy sejtésem, amikor visszaemlékeztem Filg kalózkapitány menlevelére - mondtam Almának fejcsóválva.
- Téged is kalózkodtak el? - kérdezte Alma.
- Megleptek minket a tengerparton, legalább tízszeres túlerőben voltak, és lerohantak minket. De így is csak kettőnk tudtak élve elfogni, és sokan meghaltak közülük is, de közülünk is többen. Ezután vágták le a szárnyunkat, és hetekig utaztunk a hajófenéken, amíg kikötöttünk, és zárt szekereken egy táborba vittek minket, ahol főleg emberek, de envinták, és néhány trogg rabszolga is volt rajtam kívül. Itt kellett szolgálnom a tábor gazdáját, öt hosszú éven keresztül. Még az elején megpróbáltam elszökni, akkor vágták le az egyik kezemet.
- Ez rettenetes - szörnyülködött Alma. - Mégis, milyen emberek lehetnek ezek? Nekem minden ember eléggé egyforma, de az örök mind vörös ruhát viseltek, de akik a táborban voltak, azok között is több vörös ruhás volt.
- És mit tehetünk még érted? - kérdezte könnyes szemmel Alma.
- Haza szeretnék jutni mindenféleképpen.
- De hát iszonyú messze van Epmepvot innen - vontam fel a szemöldökömet.
- Ha itt maradok, végül megtalálnak, és megölnék. Csak valamilyen vízi alkalmatosságot szeretnék, amivel útnak indulhatok. Ha az egy tutaj lesz, akkor azzal.
- Nehéz lesz, de megpróbálhatjuk... - jutott eszembe valami. - Mikorra fogsz teljesen felépülni? - kérdeztem.
- Egy hónapon belül biztosan. De nem várhatom el, hogy a terhetekre legyek olyan sokáig.
- Maradj csak, ameddig akarsz - érintette meg bizonytalanul Alma Szrepnekdát. - Egy kicsit mi is felelősnek érezzük magunkat, amiért ez történt veled, és jóvá szeretnénk tenni.
- Nagyon köszönöm, amit tettetek, és tenni fogtok értem, de nem tudom mivel meghálálni, hacsak nem jöttök el velem, vagy később együtt az én hazámba.
- Dehogynem, meg tudod hálálni. Taníts meg trogg nyelven érteni és írni.
- Ez rendes esetben hónapokig tartana, de nektek nem, igaz? - nézett ránk sokat tudóan.
- Valóban, a kontempláció segítségével sokkal rövidebb lesz a tanulás ideje.
- Megéreztem a belőletek áradó mágiát. Én is értek egy kicsit hozzá.
- Tényleg? - lelkesedtem. - Akkor ezt is tanítsd meg nekünk.
- Sajnos ti emberek nem tudjátok megtanulni a mi mágiánkat - hűtött le. - De majd megmutatom. Ti, ha jól éreztem, nekromanciával foglalkoztok. Ez viszont nálunk ismeretlen teljesen.

- Meg lehet érezni, hogy ki melyik mágikus ágat ismeri? - csodálkoztam.
- Hosszú évek gyakorlásával el lehet sajátítani, de én láttam, ahogyan animáltad a borjút, és láttam egy élőholt denevért is repkedni körülöttem.
- Ez én voltam - bólintott Alma.
- Ugyan én csak a mágia egyetlen ágával foglalkozom, de leírásból ismerem a többit is.
- Hány ága van? - érdeklődtem elképedve.
- Nekromancia, asztrál- és mentálmágia, életmágia, halálmágia, az energiamanipulálás negatív oldala, az energiamanipulálás pozitív oldala, boszorkánymágia, térmanipulálás és végül anyagmanipulálás - sorolta.
- És te melyik ágában vagy járatos? - kíváncsiskodott Alma.
- A halálmágiában - körmölte le kis tétovázás után, aminek valóban volt alapja, mert mind a ketten elsápadtunk, pedig nem is tudtuk, hogy mit is csinálnak pontosan a halálmágusok. - Nektek nem kell félnetek tőlem, akármilyen csúnyának is láttok. De higgyétek el, ti sem vagytok valami szépek a szememben - próbált tréfálkozni.
- Mit tudsz csinálni, mint halálmágus? - gyűrtem le a félelmemet.
- Mágikus betegségeket tudok előidézni, lelassítom a gyógyulást, lecsökkentem az életfunkciókat akár a tetszhalál szintjéig is, energiát vagy vért szívok ki bármilyen élőlényből, és a lelket is ki tudom tépni a testből, azonnali halált okozva - nézett ránk rovarszerű szemeivel.
- Hol elsápadtam, hol vér tolult a fejembe a hallottaktól. Alma sem volt jobb állapotban, így hosszú percig ültünk némán.
- Azt hiszem, ideje indulnunk haza - nyögtem.
- Ha nem jöttök többet, azt is megértem. Egy hónapon belül eltűnök innen.
- De, biztosan jövünk, csak még meg kell emésztelnünk mindazt, amit leírtál.
- Jól van, én itt leszek. Addig is, ha akarod, készíték egy trogg-ember szótárt, ha van tinta és papíros.
- Ott van a szekrényben, használd csak nyugodtan - indultunk az ajtó felé Almával kézen fogva. - Hogy állsz az ennivelóval? - jutott eszembe, mielőtt kiléptünk.
- Ezzel már nem kell törődnöd. Majd vadászok a tengerben és a szemközti hegyen. Most már elég erős vagyok - nyugtatott meg, hogy nem kell újból a döggúthoz mennünk, majd kimentünk négyesben a csónakhoz, mert Szrepnekda is elkísért bennünket. Beszálltunk a csónakba, és úgy intégetett, mint aki nem hiszi, hogy találkozunk még. Vegmához még beugrottunk egy percre, hogy megnyugtassuk, nem történt semmi bajunk, valamint megbeszéltük, hogyan keríthetnénk neki egy olyan csónakot, amely hosszabb utat is kibírna a tengeren.
- Nem lesz olcsó multság, főleg ha titokban kell elintézni - csóválta a fejét. - El kell menni a szomszédos nagy kikötővárosba, Soddába. Ott vehetünk egy nagyobb bárkát, amivel hazahajózunk a tengeren.
- Mennyibe fog kerülni? - kérdeztem.
- Legalább ezer Dromba, de lehet, hogy többre. Ennyi pénzt együtt pedig még nem is láttam - tárta szét a kezét sajnálkozva. - Pedig jobb lenne, ha a trogg el tudna menni mihamarább.

- Amint vége az iskolának, azonnal elindulunk bárkát venni - mondtam, nem törődve az elképedésével. - Otthon majd azt mondom, hogy Vegma apó meghívott a szomszéd városba világot látni. Persze csak akkor, ha te is beleegyezel - fordultam Alma felé.

- Persze, segítenünk kell Szrepnekának - bólogatott.

- Én meg majd azt mondom a többieknek, hogy új hálókat akarok venni, és be is vásárolok nekik. De mondd csak, honnan van ennyi pénzed? - szögezte nekem a kérdést.

- Szívességet tettünk egy családnak a városból. Tőlük kaptuk.

- Ugye jobb, ha nem kérdezem, melyik család volt az, és mi volt az a szívesség, amiért ezt a rengeteg pénzt kaptátok? - próbált tréfálkozni.

- Jobb - bólintottam, amire csak egy újabb fejcsóválás volt a válasz.

Elköszöntünk és elmentünk Almához, hogy még gyorsan átvegyük az iskolai leckét. Így késő este lett, amire hazaértünk Kiflivel. Nagyon fáradt voltam, ezért másnap nem mentem ki a szigetre. Valószínűleg jól is tettem, mert egy kisebb, vöröscsuhás csapat járta be a várost, kérdezősködve, hogy nem látott-e valaki valami feltűnő dolgot, de nem jutottak semmi eredményre. Így csak harmadnapra vettem magamnak a bátorságot, hogy kimenjek meglátogatni Szrepnekát. Alma viszont még nem érezte magát felkészültnek a következő találkozásra. A szigetre érve Szrepnekát az asztalnál ülve találtam, valószínűleg a szótárt írta. Látszott rajta, hogy örül nekem. Néhány udvarias szó után elmondtam, hogy megpróbálunk pár hét múlva szerezni neki egy bárkát, addig pihenjen nyugodtan.

- Nem hittem, hogy ilyen emberek is vannak - csodálkozott. - Úgy terveztem, ha hazaérek, hadsereggel fogok visszajönni, hogy bosszút álljak a társaim, és magam miatt - írta meg őszintén, amire kifutott az erő a lábaimból, és le kellett ülnöm. - De miattatok megváltoztattam a terveimet. Már látom, hogy a bosszúm miatt főleg csak azok szenvednének, akik olyanok, mint te.

Nem világosítottam fel, hogy talán a boszorkányokon és rajtunk kívül más feladta volna őt, nehogy meggondolja magát, ezért csak egyetértően bólogattam. Belekezdünk a tanulásba, de a különös írásjelek elsajátítása nehezen ment. Egy kis idő után ki is merült az agyam, és indulni akartam haza, amikor igen különös és furcsa ajánlattal fordult hozzám:

- Ha akarsz, szeretkezhetsz velem - írta finomkodás nélkül. - Egyelőre mást nem tudok felajánlani a hajóért cserébe, de nem bánád meg.

- Ne haragudj, hogy visszautasítalak - vörösödtem el. - De nem igazán vágyódom az után, hogy szeretkezzek veled - próbáltam finoman elhárítani az ajánlatot.

- Ez nagyon furcsa - lepődött meg annyira, hogy a színét is megváltoztatta. - A táborban naponta, kétnaponta megerőszakoltak a vörös ruhás vezetők, mások pedig vizsgálatokat végeztek ott rajtam - mutatott az altestére. - A kemény fanpikkelyeimet is azért tépték le, nehogy levágjam velük a nyamvadt kukacaikat.

- Nem voltak a táborban nők? - értetlenkedtem, mert sehogyan sem tudtam elképzelni, hogyan kívánhattak meg emberek egy troggot.

- Dehogynem, voltak ember és envinta nők is. De azt mondták a vörös ruhások, miközben megerőszakoltak, hogy amit ilyenkor éreznek, az felülmúl mindent, amit valaha kipróbáltak.

- Most már talán sejtem, miért tették - bólogattam még mindig vörös arccal. - Tudod, Almával mi egy pár vagyunk, és megígértem neki, hogy nem fogok senki mással szeretkezni, csak vele.

- Értem - bólintott írás közben. - De hol van a többi hím, aki szintén a párja?

- Hogyhogy a többi párja? - kérdeztem döbbenetben.
- Nekem otthon hat párom volt, és épp a hetedik udvarolt.
- Itt egy nő és egy férfi alkot párt, nincs több férje, sem felesége senkinek általában - nevettem.
- Furcsa szokások vannak itt... Látom, nem sokat tudunk egymás népéről. Talán megváltozhatna, ha jobban ismernénk egymást - vélekedett.
- Talán... - mondtam nem sok meggyőződéssel. - Engem viszont érdekel minden, jó lenne, ha mesélnél nekünk - mondtam, amire beleegyezően bólintott.

Még egy kicsit tanultunk, majd megígértem, hogy amikor ráérek, el fogok jönni. Almának nem meséltem el, hogy miről beszéltünk, csak a tanultakat idéztem fel. Csak három nap múlva, vasárnap kerülhetett sor az újabb találkozásra, mert az iskolában is teljesítenem kellett. Már alig bírtam kivárni a nyári szünetet, de szerencsére már csak egy hetet kellett kibírnom. Most már Alma is elkísért, és egészen jól haladtunk a trogg írásban és a beszédük megértésében. Amikor próbáltuk utánozni a szavait, felsültünk, mert teljesen más hangokat képeztünk, mint az emberek. A következő héten már nem is tudtuk meglátogatni, annyira sűrű volt a programom, pedig el tudtam képzelni, hogy egyedül nem érezheti magát túlságosan jól. Vegma apó elhíresztelte az utazását a halászok között, és én is elkértem magam. A szüleim egy kicsit morogtak, hogy így is alig látnak, de végül elengedtek. Az utat az Unikornis havának negyedik napjára időzítettük, hogy épp elérjünk a nagy piacra Soddába. Vegma apó csónakjával mentünk, hogy majd visszafelé én vezessem azt, ő pedig a bárkát.

Miután megkezdődött a nyári szünet, Almával minden nap kimentünk a szigetre beszélgetni és tanulni. Már egészen jól megértettük a beszédét, ha nem is mindent. Egy ilyen meleg napon elhatároztuk, hogy fürdünk a tengerben, és Szrepnekdat is hívtuk. Jobbnak láttam, ha most nem hívom a delfineket, mert nem tudtam, hogyan reagálnának egymásra. Meztelenül fürdöttünk, Alma sem szégyellte magát előtte, hiszen mindketten nők voltak. Szrepnekda csak annyit tett, hogy kékre változtatta a bőrét, ami szépen gyógyult. Neki ez volt a fürdőruhája. Mi Szrepnekdával beljebb úsztunk, még így megcsonkítva is gyorsabban haladt, mint én, mert a farkával is tudta hajtani magát. Már a part felé fordultunk, amikor észrevettük, hogy egy hatalmas, eltorzult uszonyú cápa közeledik felénk sebesebben, mint ahogy a part közelébe érünk. Szrepnekda sem volt kicsiny, mégsem volt esélyünk a cápával szemben. Mégis megfordult, és egyhelyben kezdett tempózni. Én is maradtam, bár küldött kifelé. Nem akartam, hogy egyedül küzdjön meg a cápával. A cápa már csak néhány méterre volt tőle, amikor kiemelte a vízből a felsőtestét, és megéreztem, hogy varázsláshoz készül. Éreztem már mágikus hideget animáláskor, de ez sokkal erősebb volt annál. A cápa már kinyitotta a száját, amikor kimondta az utolsó szót, és befejezte az utolsó mozdulatot. Látszólag nem történt semmi egy pillanatig, majd örült vergődésbe kezdett a cápa, majd remegve kimúlt, és süllyedni kezdett. Szrepnekda megpróbálta megakadályozni, hogy lemerüljön, de ez a test még neki is nehéz volt. Most én úsztam a cápához, és kezdtem el a varázslatot. Kis idő múlva úgy fickándozott, mintha még mindig élne, ezért magam elé küldtem Szrepnekdat, hogy menjen ki a partra, nehogy megtámadja, amilyen agyatlanná vált a cápa animálás után. Kiúsztam ezután én is a partra, ahol Alma nagyon meg volt ijedve, és csak nehezen tudtam megnyugtatni. A cápa is megpróbált kijönni, de a sekélyes vízben elakadt.

- Jól össze tudnánk dolgozni mi ketten - állapította meg Szrepnekda.
- Valóban, nem is gondoltam volna, hogy a halálmágia hasznos is tud lenni - csóváltam a fejem. - És köszönöm, hogy megmentetted az életemet - fogtam meg a kezét, és néztem bele zavarba ejtő rovarszemeibe.

- Én pedig köszönöm, hogy megmentetted az ennivalómat az útra - paskolta meg a hátamat, hogy majdnem orra estem.

- Ami az utadat illeti, holnap megyünk a bárkáért. De sajnálom, hogy el kell menned, mert úgy érzem, hogy egy remek barátság lehetősége vész el - mondtam öltözés közben.

- Így igaz - bólogatott Alma, aki már teljesen fel volt öltözve, mire kiértünk.

Szrepnekda átölelt minket, és ezt mondta:

- Nem hittem volna, hogy ez lehetséges, de a barátainak érzek már most is benneteket. Ha valaha is Epmepvot felé veszitek az irányt, akkor elég, ha megmondjátok vagy leírjátok a nevemet valamelyik honfitársamnak, amikor találkoztok velük, és tisztelettel fognak bánni veletek. A családom elé fognak vezetni benneteket, ahol magas rangú vendégként fognak fogadni benneteket.

- Miért, ki vagy te valójában? - kérdezte Alma.

- Most már csak az uralkodóház egyik tagja. Mielőtt elraboltak volna, én voltam a trónörökös.

- És most már nem vagy az? - kérdeztem elhűlve, hogy egy igazi trónörökössel találkoztam, még ha trogg is.

- Már nem. Amikor elraboltak, volt a nyakamban egy medál, vastag aranyláncon. A lánc nem fontos, de akinél a medál van, az a trónörökös.

- Nekem van egy állítólagos trogg medál a nyakamban. Myroxtól kaptam néhány évvel ezelőtt.

- Nem hiszem, hogy a két medálnak köze lenne egymáshoz, még ha tényleg trogg munka lenne is - legyintett.

- És mi történik, ha elvész a medál? - érdeklődtem.

- Akire rá volt bízva, az nem lehet király, és egy újat készítenek, amit az új trónörökös fog viselni.

- Mi történik, ha a régit megtalálják mégis?

- Ha a medált hónapokig nem hordják, tönkremegy valamiért. Ha ellopta vagy elrabolta valaki, amire ritkán ugyan, de volt példa, trónkövetelővé válik, ha felveszi - magyarázta. - És ha elkészül az új, és felbukkan a régi is, mindig a réginek van elsőbbsége.

- Tessék, nézd meg, ezt a medált kaptam - mondta Alma, és előhúzta a különös ráját az ingéből.

Szrepnekda bőre egy pillanat alatt hol lángoló vörösre, hol sárgára változott, és szemmel követhetetlenül kapott három kezével Alma nyaka felé, aki nyugodtan, mosolyogva állt tovább. Szrepnekda kezei megálltak néhány milliméterre Alma nyaka előtt, és egész testében remegni kezdett. Végül artikulálatlan hangon felüvöltött, és térdre borult. A bőre színe egészen fekete lett.

- Mit csinálsz? - próbálta felemelni Alma a földről. - Talán rosszul vagy?

- Hódolok a trónörökösnek - sziszegte. - Velem kell jönnöd, hogy elfoglalhasd a trónt. Én fogok vigyázni, hogy senki el ne vitathassa tőled ezt a jogot - nézett fel a teljesen elképedt Almára, aki csak állt, mint egy faszent.

- Most mi van? - fordult felém Alma zavarodottan.

- Pontosan én sem értem, de úgy látszik, mégis ez az a medál, ami az övé volt, mielőtt elrabolták. Mivel most a te nyakadban lóg, így te vagy a királynőjük - vontam meg a vállam vigyorogva a képtelen helyzeten.

- De én ezt nem akarom - mondta elvörösödve.

- Miért, sohasem akartál királynő lenni? - kínoztam egy kicsit. - Mindened meglesz, lesni fogják a kívánságaidat, egy hatalmas birodalom feje lehetnél.

- Így igaz, Myrox - szólalt meg Szrepnekda is, és lassan kivilágosodott a bőre, ahogy megnyugodott, komolyan véve a szavaimat.

Alma, mintha tüzes vas lenne a nyakában, olyan gyorsan vette le a medált láncostól, és mielőtt Szrepnekda felocsúdott volna, hogy mi történik, már a nyakába is volt kapcsolva. A bőrén feltűnt a zöld minden árnyalata, más furcsa színű mintákkal együtt.

- Most már te vagy megint a trónörökös, azt hiszem - mondta tágra nyílt szemekkel Alma. - Jobb nekem itt, Myrox mellett, az emberek között, még ha nem is vagyok királynő. Bár lehet, hogy nem sok örömöm lesz az emberekben - mosolygott halványan. Szrepnekda lassan felállt a földről, a bőre olyan lett, mint valamilyen mintás szövet vagy palást, és megfogta a medált, ami rajta még szebben csillogott, mint eddig.

- Most már valóban én vagyok a trónörökös újból. És mindent nektek köszönhetek. Az ajánlatom továbbra is fennáll, gyertek velem, és éljetez a Trogg birodalom vendégeiként. A bőrömön pedig ne csodálkozzatok, a trónörökösnek ilyennek kell lennie, hogy már messziről felismerhessék a többiek.

- Köszönöm az ajánlatodat, talán egyszer meglátogatunk, mert azt jószolták nekem, hogy sokat fogok utazni a későbbiekben - hártottam el az ajánlatot, és Alma is bólogatott.

- Én sem hagyhatom itt a szüleimet, bele is pusztulnának - mondta.

- Túl sokkal tartozom nektek, hogy ne háláljam meg valahogyan, amíg itt vagyok. Kérjetez bármit, amit teljesíteni tudok - mondta, és mi tanácstalanul néztünk egymásra. - Ha vannak ellenségeitek, elintézem őket erővel vagy mágiával. - Alma rázta a fejét, hogy neki nincs, de én elgondolkoztam, hogy Krong Atya nagy veszélyt jelent rám, és bizony jó lenne megszabadulni tőle, de megölni talán mégsem lenne helyes.

- Van ellenségem, mégsem érzem annyira veszélyesnek, hogy megölsem veled - mondtam ki gondolataimat.

- A fát is akkor könnyebb kivágni, amikor csemete. Ha már megerősödik, a sziklákat is szét-repeztheti. Amíg itt vagyok, bármikor meggondolhatod magad - mondta, majd egy kérdéssel fordult hozzánk. - Van valamilyen fegyver a szigeten, amit magammal vihetnék az útra?

- Tényleg, van egy görbe pengéjű kard a padláson, és vannak török is - csaptam a homlokomra, és visszamentünk a házba. Szrepnekda könnyedén lehozta a ládát, és kivette a kardot.

- Jóféle penge, ha a trogg munkával nem is veheti fel a versenyt - forgatta és suhogtatta a levegőben olyan mesteri módon, hogy a szám is tátva maradt. - A török túl kicsik ahhoz, hogy harcolni tudjak vele - mondta, és észrevette, mennyire elcsodálkozom.

- Ha velem jössz, jobban megtanulhatsz tőlünk harcolni, mint bárki a fajtátokból - csalogatott.

- Elég lesz, ha rendesebben megtanuljuk a nyelvedet, és az írásotokat - legyintettem egy kicsit keserűen.

- Szépen haladtok, és itt hagyom a feljegyzéseimet is, amiből tovább tanulhattok. Nem sok ember ismeri a trogg nyelvet, de ti ezt kértétek szerencsére, amit meg is tudok adni. Minden eshetőségre írok nektek kettőtöknek egy személyre szóló menlevelet. Ha velem jönnétek, adnék nektek egy hajórakomány kincset, olyanokat, amelyet emberi szem még soha nem láthatott - próbált tovább csalogatni minket. - És utána bárhová elvinnénk benneteket.

- Ha most elmennénk, soha többé nem jöhetnénk vissza - horgasztottam le a fejem. - Ha mégis visszajönnénk, üldöznének minket. Itt vannak a szüleink, itt van a hazánk, a szülőföldünk, minden.

- Megértettem, és többé nem foglak keseríteni benneteket - mondta. - Ha akartok, tanulhatunk egy kicsit még, mielőtt hazaindulnátok - javasolta, mi pedig beleegyeztünk, de hamarabb hazavitorlázunk, mint máskor, mert a hajnal első sugarára ki kellett futnunk, hogy estére oda-érjünk Soddába. Alma egy csókkal búcsúzott tőlem, és megkért, hogy vigyázzunk magunkra.

Otthon összecsomagoltam, amit megbeszélünk Vegmával, és lefeküdtem aludni. Úgy éreztem, alig aludtam valamit, amikor felébresztettem magam. Elővettem a pénzes zacskót, kettéválasztottam nagyjából az érméket, és a nagyobbik felét egy kendőbe kötve a zsebembe tettem. Még mindenki aludt, de nagymamám meghallotta, hogy motoszkálok a konyhában, és felkelt, hogy reggelit adjon, és ellenőrizze, hogy elég élelmet viszek-e az útra. Megpróbáltam Kiflit otthon tartani, hogy ne keltsünk túl nagy feltűnést Soddában, de mint máskor, most is velem tartott. Így az ő elemózsiaját is cipelhettem, de egy ötlettől vezérelve a szájába adtam. Nem is engedte el, amíg be nem szállunk a csónakba. Vegma apó már majdnem bepakolt, amikor odaértünk.

- Nem volt valami jó ötlet elhozni Kiflit - csóválta a fejét. - Túl feltűnőek leszünk.

- Én is tudom, de nincs mit tenni. Amióta megtámadtak, csak az iskola és a templom területén hagy magamra - tártam szét a karjaimat.

- Talán jobb lenne, ha mégis egyedül mennék - bizonytalankodott.

- Két csónakot nem lehet egyedül hazahozni úgy, hogy alkonyatra hazaérjen.

- Legalább altattad volna el Kiflit, hiszen annyi gyógynövényt ismersz.

- Három napra nem tudom elaltatni, különben sem lenne vele szemben becsületes - néztem rá Kiflire, aki mintegy válaszképpen megcsóválta a farkát. - Majd kitaláljuk, hogy mit tegyünk, ha a városba érünk - próbáltam megnyugtatni Vegmát, de ő csak legyintett. Mindketten beszállunk a saját csónakunkba, és először a Járvány-szigethez vitorlázunk, ahol kikötöttem a csónakomat, átszálltam a Vegmáéba, és teljes vitorlázattal elindultunk kelet felé. Szép idő volt a hajózáshoz, nem úgy, mint a legelső alkalommal. Felidéztük a régi időket, meséltem neki a troggok életéről, amin nagyon csodálkozott, és ilyenkor nagyot szívott a pipájából. Néha helyet cseréltünk, amikor elzsibbadtunk, és mindketten tudtuk, hogy elég nagy feladat lesz kettőtöknek is hazahozni a bárkát. Délben hármásban megebédeltünk, jó kedvünk volt, de még mindig nem tudtuk, hogy mit fogunk tenni, ha a városba érünk.

- Talán az lesz a legjobb, ha a csónakban maradok, és ott töltjük az éjszakát Kiflivel, a ponyva alatt - javasoltam.

- Nem jó ötlet. Bár már nyár van, a vízen úgy átnedvesedhetek éjszaka, hogy tüdőgyulladást kaphatsz - rázta a fejét. - Törd a fejed, öreg - pofozta magát serkentőleg. - Voltál már te ebben a városban...

- Akkor a város előtt rakj ki minket, és meghúzzuk magunkat az erdőben, ha egyáltalán van ott erdő - gondolkodtam hangosan.

- Van a város szélén egy fogadó. Általában nem sokan szoktak megszállni benne, mert távol esik a piactól, és a kikötőtől. Ott kiteszlek, elrejtőzöl, amíg felmegyek a csónakkal a kikötőbe, ahonnan visszajövök gyalogszerrel, kiveszek egy szobát, és becsempészlek oda benneteket - találta meg a megoldást.

Alkonyodott, mire a város határába értünk, ki is szálltunk a csónakból a holmikkal együtt, hiszen minek cipekedjen visszafelé, és elbújtunk. Sötét volt, mire visszaért, a fogadó hátsó ajtajához irányított minket, ő pedig elől bement. Nem telt el sok idő, és kinyílt az ajtó. Megkönnyebbülésemre Vegma apó volt az, aki ajkára tette az ujját, és behívott minket. A szoba pont az ajtó mellett volt, ahova be is slisszoltunk, Vegma apó pedig visszatolta a reteszt.

- Három személyre vettem ki a szobát, és kapunk reggelit meg vacsorát, ti pedig holnap ebédet is. Megmondtam, hogy a társaim később érkeznek, és a holnapi nap folyamán csak én megyek el itthonról. Az ennivalót majd a szobához hozzák. Ez egy kicsit megdrágította a szoba árát, de így is olcsóbb, mint a belvárosban, és nem kérdeznek semmit - mondta egy szuszra, és én el voltam keseredve, hogy nem tarthatok holnap vele.

Kiflivel hajnalban kisurrantunk az udvarra, ahol ki-ki elvégezte a dolgát, Vegma apó is felébredt, és amire felöltözött, már be is kopogtak az egyszerű reggelivel. Vegmának reggeli után odaadtam a pénzt, csak nézett nagyot, hogy számolatlanul rábízom, majd útnak eredt. Én az egész napomat kontemplációval töltöttem, kivéve persze az evést, és az egyéb dolgaimat, amelyeket szegény Kiflinek vissza kellett tartania, ugyanis ő nem tanult meg éjjeliedénybe pisálni. Átnéztem az utóbbi hónapok eseményeit, és rájöttem, hogy még mindig nem jutottam közelebb a világítótorony rejtélyéhez. Ezen kívül a trogg nyelvet és írást gyakoroltam magamban. Vegma apó estefelé ért haza, elég vidám hangulatban az elfogyasztott áldomástól.

- Sikerült bevásárolni? - kérdeztem izgatottan.

- Mindent elintéztem, megvettem a bárkát, ezerkétszázhuszonöt Dromba került, valamint a többi apró-cseprő bevásárlást is megejtettem. Tessék, itt a maradék pénz - mondta, és kirakta az asztalra a meglaposodott zacskót. - Még maradt háromszáznyolc.

- Köszönöm Vegma apó, amit értünk tett, egyedül nem tudtam volna mit csinálni - öleltem meg.

- Jól van fiacskám, de gyorsan engedj el, mert keresnem kell egy kopasz helyet - mondta, és a kisietett a fogadóból egy fához, ahonnan rókafogási hangok hallatszottak egy ideig. Bekopogtattak a vacsorával, de valahogy Kiflin kívül egyikünknek sem volt étvágya. Megvártam, amíg teljesen elnéptelenedik az udvar, és kivittem a már nagyon szenvedő Kiflit, és én is szippantottam egy kis friss levegőt. Visszatérve a szobába megbeszéltük a másnapi menetrendet:

- Nagyon korán hagyjuk el a szobát, ti kimentek oda, ahol kiraktalak benneteket, én elmegyek a saját halászcsónakomért, és beszálltok, amint odaértem. Ti elindultok hazafelé, én pedig visszamegyek a bárkáért - magyarázta.

- De hogy fogunk találkozni? Nem lenne jobb, ha egy kicsit beljebb lehorgonyoznék, és ott bevárnám? - aggodalmaskodtam.

- Túl sok időt veszítenénk el azzal - intett le. - Majd meglátod, milyen pompás bárkát kaptam. Legkésőbb délre utolérlek, ha az időjárás ilyen marad, márpedig ilyen marad, ezt a csontjaimban érzem.

- Jó, rendben van - ásítottam, és a következő percben aludtam is, de előtte beállítottam a belső ébresztőórám, ami azóta sohasem csalt meg, amióta a kontemplációt megtanultam. A következő nap pontosan úgy alakult, ahogy elterveztük, de én óvatosságból nem haladtam teljes

sebességgel, ezért már tizenegy óra felé utolért. Amikor persze észrevettem, akkor nagyobb sebességre kapcsoltam, de így is hamar beért. A tekintetéből láttam, hogy rájött a turpisságra.

- Mondtam Myrox, hogy menj nyugodtan a lehető leggyorsabban, úgyis utol foglak érni - szölt át, amint egymás mellé értünk.

- Féltem egyedül gyorsabban menni - füllentettem, amire csak legyintett. Tényleg szép volt a bárka, nemcsak gyors, bár valószínűleg valamikor jobb napokat láthatott.

- Most, hogy itt van ez a bárka, az jutott az eszembe, hogy a mi halászaiknak is jól jönne egy ilyen. Több halat foghatnánk könnyebben - töprengett.

- Én nagyon szívesen biztosítom a rávaló pénzt - ajánlottam fel.

- Köszönöm, hogy ezt mondod, de hogyan magyaráznám meg, hogy honnan lett rá hirtelen pénzem? - kérdezte, amire nem tudtam válaszolni, de gondolkodóba estem.

- Mi lenne, ha gyűjtenétek rá közösen, és néha belecsempésznél egy keveset a pénzemből? - vetettem fel az ötletet.

- Nagyon jó gondolat, majd azt mondom, hogy az északi parton már így csinálják a halászok, és ezt a városban hallottam - nevetett. - Szerintük ugyanis a legjobb halászok északon vannak, és amit ők csinálnak, az a tökéletes. Így biztosan el fogják fogadni a javaslatot.

- És mennyivel járulhatok hozzá feltűnés nélkül? - érdeklödtem.

- Annyit talán kölcsönbe elfogadhatunk, amennyi most megmaradt - gondolkodott, és amikor látta, hogy tiltakozni akarok, megelőzött. - Csak kölcsönbe fogadhatjuk el, különben nem kell - mondta önérzetesen. - Egy év alatt a segítségeddel összegyűjtjük a pénzt, és további négy hónap alatt vissza is fizetjük neked.

- Ha csak így lehetséges, elfogadom, de a havonta összegyűjtött pénzt ne otthon tartsák, hanem tegyék bankba. Ebben az esetben még fialni is fog egy keveset.

- Nem értek én az ilyen flancos dolgokhoz - legyintett.

- Én természetesen majd segítek a szerződésnél, hogy ne csapják be a közösséget.

- Így rendben is lesz - egyezett bele. - Kezet most ugyan nem tudunk fogni, de a parton majd megegyezünk.

- Áldomás is lesz? - kérdeztem vigyorogva.

- Keményebb legénynek való az áldomás - nevetett ő is. - De egy kis édes likörrel majd megkínállak, ha Ira anyó nem veszi észre.

- A pénzt ide teszem az ételes rekeszbe, jobb ha nem viszem haza - mondtam, Vegma apó pedig csak bólintott. Amikor már messziről megláttuk a várost, hajót cseréltünk, ő egyenesen haza sietett, ahol már várta őt Ira néni és a többi halász, én pedig szokás szerint kerülővel a szigeten kötöttem ki, ahol érintetlenül találtam az én kis vitorlásomat. Szrepekda még azelőtt feltűnt, hogy érte indulhattam volna.

- Íme, előállt a harci gálya őfelségének, amelyik haza fogja szállítani - mutattam a bárkára meghajolva.

- Köszönöm, kapitány úr. Már csak az a baj, hogy nem tudom, hogy hogyan kell kezelni ezt az alkotmányt - vallotta be csüggedten, észrevéve a rengeteg kötelet és csomót.

- Holnaptól tanulni fogjuk - komorodtam el. - De most mennem kell, mert várnak otthon - búcsúztam.

Egyenesen a kikötőbe mentem, ami már eléggé ki volt ürülve. Beugrottam egy pillanatra Ira anyót köszönteni, majd gyorsan hazafelé indultunk. Otthon már nagyon vártak, még Alma is eljött, annyira türelmetlenül volt, hogy láthasson. Apám és anyám szemrevételezte, hogy semmi bajom, nagymamám jobban érdeklődött a város iránt, de nem tudtam sokat mondani, ami kevés is az eszembe jutott, azt is Vegmától hallottam. Meg is mondta, hogy ezért felesleges volt elutaznom ilyen messzire. Almának részletesebben elmeséltem mindent, és el is határoztuk, hogy ő is kijön a szigetre délután.

A következő hajnali halászaton kifaggattam Vegmát, hogy hogyan döntöttek a halászok a bárkavásárlásról.

- Sokat vitáztunk, de amikor megemlítettem, hogy északon is így csinálják, mindenki beleegyezett - nevetett. - Már meg is volt az első gyűjtés.

- Ez nagyszerű. Akkor amint kiraktuk a halakat, elmegyünk a pénzzel a bankba, és megcsináljuk a szerződést.

- Jól van fiam - egyezett bele. - Te értesz hozzá.

- Mivel nem nagyon érünk rá, hívjuk a barátainkat - somolyogtam. - Be kell pótolni azt a három napot, amit elvesztegetett értem - mondtam, és megfújtam a sípot.

- Nem volt az elvesztegetett idő. Olyan vagy nekem, mintha az édes unokám lennél - mondta szégyenlősen.

Jókora zsákmánnyal tértünk vissza, amit hamar kipakoltunk. Hazamentem, megmosdottam, átöltöztem, és felvettem fekete csuhámat, hogy lássák a bankban, nem akárkivel állnak szemben, bár amúgy is megismertek volna. Vegmával a bank előtt találkoztunk, ahova mégis elég nehezen jött be, pedig felvette az ünneplő ruháját. Mindössze három ember tartózkodott a teremben, én egyenesen a bank vezetőjéhez fordultam, és elmagyaráztam neki, hogy mit szeretnénk. Láttam rajta, hogy gazdagabb kuncsaftokhoz van szokva, de illendően köszöntött, ahogy a segédpapokat kell, és az ennek kijáró tisztelettel bánt velünk. Végül elég jó megállapodást kötöttünk, amit papíron is rögzítettünk. Valószínűleg nem mert becsapni, de még így is jól járt. Vegma apó egészen fellelkesedett, amikor megtudta, hogy mennyit jelent a havi fél százalékos kamat, amire összegyűjtik a pénzt. A szerződést és az elismervényt rám bízta, hogy én vigyázzak rá, amire azt javasoltam, hogy kiviszem a szigetre, és beteszem a szekrénybe. Onnan nem fog eltűnni, és mindketten hozzáférhetünk. Ez neki is tetszett, de nem beszélgettünk tovább, mert elmondtam, hogy meg kell tanítanom a troggot hajózni, mielőtt neki indul az útnak, amire csak a fejét csóválta hitetlenkedve, de nem szólt semmit. Ebéd után Almához siettem, onnan a kikötő felé vettük az irányt. Alig indultunk el, hallottuk, hogy félreverték a tűzjelző harangot, és úgy láttam, mintha a mi utcánk felől gomolyogna a füst. Előreszaladtam, és megláttam, hogy szerencsére nem a mi házunk ég, hanem a Srombáéké. A lángok az égig csaptak, már semmit sem lehetett tenni, csak arra vigyáztak többen, hogy át ne terjedjen máshová a tűz. Szerencsére csak leheletnyi szél fűjt, de így is átpattant néhány zsarátnak a szomszédba, de azokat gyorsan eloltották. Végül a ház szikraesőt szórva összeomlott. Ez volt a legkritikusabb pillanat, de mindenki nagyon figyelt. Sromba, az apja és a felesége csüggedten álltak az utcán. Jó kis kárörömöt éreztem az első pillanatban, de aztán elszégyelltem magam. Eddigre Alma is odaért a már kialvó félben lévő háztűzhöz, és ő nagyon sajnálta őket. Az üszköket a biztonság kedvéért lelocsolták, majd mindenki szétszéledt. Senki sem ajánlotta fel a segítségét, ők pedig a mocsokban kotorásztak, hogy valamit meg tudjanak menteni. Sromba észrevett, egy pillanatra felvillant a szemében a régi gyűlölet lángja, de azonnal ki is hunyt, és csak keserúséget láttam benne.

- Idejöttél kárörvendeni, ugye? - kérdezte kicsit epésen. - Földönfutók lettünk, koldusbotra jutottunk. Eridj innen, ne keseríts még a jelenléteddel is. Lehet, hogy Zuslah akarata volt ez a régebbi viselkedésem miatt, de a feleségem és az apám nem ezt érdemelték - temette arcát kormos kezébe.

- Segíteni szeretnék - mondtam komolyan.

- Köszönjük, ha vigaszt akarsz nyújtani, de ettől több is kellene - mondta lemondóan.

- Ne legyél tiszteletlen - fedtte meg Srombát a felesége, aki bocsánatot kért a nevében.

- Mi még nem ismerjük egymást - fordultam az asszony felé egy kicsit elpirulva, mert eszembe jutott, hogy hány éjszakán néztem őket sóvárogva az ablakon keresztül.

- Tudom, téged Myroxnak hívnak, és nemsokára pap lesz belőled. Engem pedig Afrának hívnak - nyújtotta maszatos kezét, amit csókkal illetem, mielőtt el tudta volna rántani.

- Nem vagyok én úri hölgy - pirult el, és Sromba is csak tátott szájjal állt.

- Lehet szó a lelki vigaszon kívül másról is, ha elfogadjátok, és nem szóltok róla senkinek - szakítottam meg a már kínossá váló csendet.

- Mit érünk egy-két Drommal? - legyintett Sromba, de Afra megrántotta az inge ujját.

- Nem fogunk szólni senkinek - ígérte meg Afra, és tudtam valahonnan, hogy bízhatok a szavában.

Almára néztem, hogy mit szól hozzá, de ő is bólintott, elérve tervemet.

- Mennyi kellene az újrakezdéshez? - érdeklődtem komolyan.

- Legalább ötszáz Drom, hogy be tudjuk indítani újból a húsboltot - hajtotta le a fejét csüggedten.

- Holnapra meglesz - mondtam. - De egy szót sem senkinek. Nem akarok bajba kerülni - figyelmeztettem őket.

- Te csak viccelsz, ugye? - kérdezte Sromba. - Vagy így akarsz még jobban kínozni bennünket? - szorult ökölbe a keze, de Afra megfogta a kezét, és így szólt:

- Ezt ugye nem azért mondod, drága párom, mert te így tennél hasonló esetben? - nézett rá szigorúan. Erre elvörösödött, mint a paprika, és újból elnézést kért.

- Van hol aludnotok ma éjjel? - kérdeztem.

- Nincs - rázta a fejét könnyezve Afra.

- Nálunk van egy üres szoba. Ha mertek nálunk aludni, akkor szólok a nagymamámnak. Ő drága jó lélek, biztosan nem fogja megtagadni - mondtam.

- Köszönjük szépen - szipogott Afra, de Srombának láttam a szemében a félelmet. Haza-szaladtam, és elmeséltem nagymamámnak a történeteket, aki éppen élelmiszercsomagot állított össze nekik.

- Persze, jöjjenek csak, nem hálhatnak a csillagos ég alatt. Megbeszélem a fiammal, hogy maradhassanak, ameddig nem találnak valami megoldást - mondta, és kijött velem együtt az utcára. - Elmondta az unokám, hogy milyen helyzetben vannak - szólt oda nekik. Jöjjenek, mosakodjanak meg, adok tiszta ruhát is, és harapjanak egy falatot. Kicsit szűkösen lesznek a szobában, de nem baj, igaz? - intett oda nekik. Afra odaszaladt a nagyanyámhoz, és megcsókolta a kezét, aki alig tudta elhessegetni.

- Nekünk dolgunk van Almával, majd este jövök - szóltam nagymamámnak, rábízva a továbbiakat.
- Eridj csak, te csavargó - legyintett felénk, és máris a szárnya alá vette mindhárom kiscsibéjét.
- Jól tetted, hogy befogadtad őket. Igazán nagylelkű voltál - dicsért meg Alma.
- Köszönöm - mosolyodtam el. - Ez egy paptól elvárható, nem?
- De te nem leszel pap, és nem fogsz elmenni a fővárosba továbbtanulni, igaz? - kérdezett rá a jövőt illető terveimre.
- Nem fogok elmenni nélküled a fővárosba, nem tudnák itt hagyni, az biztos. Különben sem biztos, hogy hármunk közül éppen engem fog javasolni Burz Atya - legyintettem kishitűen.
- Én úgy érzem, hogy téged fog javasolni - fogta meg a kezemet séta közben. - Akkor már házasok leszünk, és eljössz velem együtt, és a megmaradt pénzből kibérelünk egy kis lakást, és ott fogunk lakni - öleltem át. - A három év után akár Alratul is lehet belőlem hamarosan. Akkor majd ha nem is leszel királynő, de jó életünk lesz - ígértem.
- Én azt hittem, hogy nem akarsz pap lenni a történetek után - nézett rám csodálkozva.
- Nem értem, miért nem szolgálhatom egyszerre Minrát és Zuslaht? Hiszen ők is szerették egymást, nem?
- Én Minra mellett állok egyértelműen - szögezte le. - Ugye nem baj? - aggodalmaskodott.
- Már miért lenne baj? - kérdeztem vissza megnyugtatóan, amire csak megvonta a vállát. - Volna viszont egy kérésem hozzád a születésnapom alkalmából - fordultam szembe vele.
- Mondd, mi lenne az? - csóválta a fejét nevetve, ami mosollyá szelídült, amikor meglátta komoly, és egyben izgatott arcomat.
- El szeretnék veled menni Minra ünnepére.
- A születésnapjára? - kérdezte, mintha nem is sejtene, hogy mire akarok célozni.
- Nem, hanem arra, amikor házasságot kötött Zuslahhal - mondtam elvörösödve, és ő is mélyen elpirult, és gondolkozni kezdett.
- Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne, túl fiatalok vagyunk még a jegyességhez is, és ráadásul még két éved hátra van. Ne haragudj, jó? Egyébként hogy jutott az eszedbe ez az egész?
- Sromba és Afra - mondtam röviden. - De igazad van, túl türelmetlen vagyok - sóhajtottam.
- Megígérem, hogy jövőre elmegyek veled, és bejelentjük hivatalosan az eljegyzésünket is - simogatta meg az arcomat, amire csak kurtán biccentettem, hogy megértettem. A beszélgetés végére a kikötőbe értünk, ahol nem vesztegettük tovább az időt, hanem a szokásos úton a szigetre siettünk. Szrepnekda a bárkát vizsgálta éppen, próbált vele ismerkedni.
- Szálljunk át a bárkába, azon könnyebben elférünk, és azon gyakoroljunk - mondtam, és át is hurcolkodtunk. Kifutottunk a nyílt tenger felé, hogy meg ne lásson minket senki sem, és kezdetét vette a vitorlázás tudományának átadása. Kiderült, hogy még a három kéz is többet tud csinálni, mint kettő, és egy mágushoz illő intelligenciával sajátította el azt, ami nekem hetekbe telt. Alkonyatig elméletben mindent elmeséltem, és egy kicsit még elbeszélgettünk, hogy mi történt, amióta nem beszéltünk.

- Átúsztam az erdőbe, és sikerült elejtenem egy szarvast. Valamennyit ettem is belőle, a többit elrejtettem a bokrok alá. De most már, hogy nem kell úsznom, a bárkával áthozom a zsákmányaimat, hogy biztosan elég legyen hazáig az étel.
- Hogy vannak a sebesüléseid? - kérdezte Alma.
- Ami begyógyulhatott, az begyógyult. Teljesen visszanyertem az erőmet - bólintott Alma felé.
- Ez a gyors gyógyulás valószínűleg annak az undorító, de hatásos gyógykenőcsnek volt köszönhető, amit hoztál nekem, Myrox - fordult felém.
- Köszönöm a szavaidat, de ti nem növényekből készítek a gyógykenőcsöket? - kérdeztem.
- Én nem értek hozzá, de hogy nem ilyen büdös, az biztos - csóválta a fejét. - Egyébként, amint lehet, indulok - vetette oda mintegy mellékesen.
- Örülnék, ha megvárnád a születésnapomat legalább.
- Miért kellene megvárnom azt a születésnapot? - érdeklődött. - Egyébként is, mi az?
- Az a nap, amikor az emberek meglátják a napvilágot, megszületnek - magyaráztam.
- Aha, amikor kibújunk a tojásból - értette meg. - És akkor mi van? Az is csak egy nap a sok közül.
- Nálunk nem. Ilyenkor ajándékot adunk annak, akit szeretünk és születésnapja van - világosítottam fel.
- De én nem tudok ajándékot adni neked, hacsak nem arra gondolsz, hogy elpusztítom egy-két ellenségedet - tárta szét a kezét.
- Az a te ajándékod, hogy még maradsz addig - csóváltam a fejemet.
- Hány nap múlva lesz az a születésnap? - kérdezte.
- Nyolc nap múlva - mondtam, amire csak biccentett, és óvatosan megsimogatta a fejemet.
- Tényleg, te mennyi idős vagy? - érdeklődött Alma.
- Harminckilenc. Még egészen fiatal - legyintett. - És ti?
- Alma tizenkettő, én tizenhárom - válaszoltam.
- Akkor még csak most bújtatok ki a tojásból - nevetett. - Az ilyen korú trogg gyerekek még alig kezdik el elsajátítani az igazi harcot. Húsz évesen küzdöttem először komolyan.
- És győztél? - érdeklődött Alma.
- Ha nem győztem volna, akkor ma nem lennék itt - mondta érzelemmentes hangon. - Nektek mikor kell megharcolnotok az életért, hogy nagykorúak lehessetek? - érdeklődött.
- Szerencsére semmikor. Nektek ilyen véres szokásaitok vannak? - kérdeztem meghökkenten.
- Azt hiszed, hogy ti talán kevésbé vagytok vérszomjasak? Nektek is vannak olyan szertartásaitok, amikor egymást gyilkoljátok, és az ellenfeletek még nem is védekezhet. Vagy nem jól tudom? - kérdezte villogó szemekkel. - Nálunk az marad életben, aki megharcol érte, és jobbnak bizonyul, mint az ellenfele.
- Bocsáss meg, nem akartam sem a népedet megbírálni, sem téged megsérteni - hajoltam meg egy kicsit.
- Rendben van - bólintott kicsit megnyugodva.
- Akkor maradsz a születésnapomig? - kérdeztem engesztelően.

- Maradok szívesen. Én is nehéz szívvel fogok elválni tőletek, de hív a hazám és a népem - biccentett, majd elbúcsúztunk, és elindultunk Almával hazafelé.

Az úton nem sokat beszéltünk, sem a csónakban, sem amikor kísértem haza. Mindketten a gondolatainkba mélyedtünk, csak Kifli volt vidám, mint mindig. A kapujukban elbúcsúztam Almától egy öleléssel és egy csókkal, amiből alig tudtam kibontakozni. Épp vacsora előtt értem haza, két asztalt kellett összetolnunk, hogy mindannyian elférjünk. Afra mellett szorítottak nekem helyet, és az asztali áldás után el is kezdtünk enni. Egyszerű salátafőzeléket kaptunk némi szafttal a tetején, jó sok kenyérrel, ami el is fogyott, hiszen mindannyian megéheztünk. Afra felszabadultan érezte magát, nagymamámnak is segített a tálalásban, de Sromba nagyon feszültnek látszott, mintha attól félt volna, hogy valamelyik szekrényből előugrik egy csontváz. Erősen az evésre koncentráltam, ezért egy falat alaposan cigányútra ment, amikor Afra megszorította a kezemet az asztal alatt. Majdnem megfulladtam, annyira köhögtem, a fejem is vörös lett mint a cékla, ami nem is tűnt fel a többieknek szorult helyzetem miatt. Mindkét oldalról alaposan hátba vágta, amitől helyre is jöttem, csak a szemem könnyezett még egy kicsit. Tudtam, hogy Afra nem hátsó szándékkal érintett meg, hanem köszönetképpen, de úgy látszik, a nők érintése túlságosan felzaklat, főleg ha olyan csodálatos dolgokat látok, amik vele is történnek a házassága közben. Ráadásul most mellettem ül, és csak egy szobával arrébb fog aludni éjjel a férjével. Ez egy kicsit sok volt, és tudtam, hogy egész éjjel nem fogok tudni aludni. A három nő még rendezkedett a konyhában, miután mindenki befejezte az evést, de én bementem a szobámba, és bevettem magam a tiszta ágyba, miután levetkőztem. A szomszéd szobából is lefekvésre utaló hangok hallatszottak, de tudtam, hogy ma este nem lesz kedvük szeretkezni, hiszen most velem ellentétben, nem azon jár az eszük. Még az is átvillant az agyamon, hogy kimegyek a szigetre Szrepnekdához, és elfogadom az ajánlatát... Ilyen, és még ennél is vadabb gondolatok kergetőztek a fejemben, mire végre elaludtam. Arra eszméltem fel, hogy teljesen meztelenül állok felemelt karokkal a csillagok fényében, abban a titkos völgyben, ahol eddig csak egyszer jártam, amikor megölték boszorkányság miatt azt az asszonyt, akinek a lelkét elbúcsúztattam, és a hamvait a tengerbe szórtam. Onnan visszafelé jövet Kifli ezen a völgyön vezetett át. Azóta sem voltam itt, mert éreztem, hogy nincs jogom visszajönni. Most viszont megint itt voltam, és nem tudtam, hogy miért. Talán azért, mert már én is teljes jogú tagja lettem Minra híveinek, talán másért. Figyelmesen körbenéztem, és megpillantottam, egy fátylakba burkolózott nőt, aki magához hívott. Nem sokáig tétováztam, elindultam felé. Egyikünket sem zavarta a meztelenségem, én pedig kíváncsian közeledtem felé, hogy mit akarhat tőlem. Ahogy közeledtem hozzá, megfigyelhettem gyönyörű külsejét, beszippantottam virágokhoz hasonló bódító illatát. Már majdnem odaértem hozzá, amikor kibontotta a ruháját, ami a földre hullott. Csak az arcán maradt egy kis fátyol, ami csak annyira takarta a vonásait, hogy nem lehetett felismerni, de szép volt az is, a teste pedig olyan királynői, amelyet sohasem láttam. Egy fél méterrel előtte torpantam meg, mert eszembe jutott egy pillanatra az ígéret, amit Almának tettem, de nem tudtam ellenállni a kísértésnek, amikor kitérte felém a karjait, és én is megöleltem őt. Magam sem tudtam, hogy mi történik velem, de úgy éreztem, mintha Almát tartanám a karjaimban, majd átváltozott Andulkává, Afrává, és még sorban azokká a nőkké, akiket valaha is megkívántam, ha csak egy percre is. Amikor a kéj már elviselhetetlenné vált, hangos farkasüvöltéssel könnyebbültem meg, ezer női arccal a szemem előtt. Olyan robbanást éltem át, mintha az univerzum hullott volna darabokra körülöttem, majd a földre csúsztam, továbbra is átkarolva a nő gyönyörű lábait, becsukott szemekkel. Amikor újra felnéztem, nő nem volt sehol, csak egy tőlem kétszer magasabb, puhatörzsű növény előtt térdeltem, átölelve a tövét, amely fűszeres illatokat bocsátott ki pórusaiból. A törzsön furcsa, húsos dudorokat és mohásnak tűnő mélyedéseket láttam. Megdörzsöltem a szememet, mert most már végképp nem értettem semmit, és még feljebb néztem. A fejem magasságában ágazott el törzs két vastag

ágra, s csak azok vége felé láttam meg a nagy és húsos leveleket lecsüngen. Ekkor egy újabb illathullám borított el, ami most valahogy más volt, mert ahelyett, hogy felkorbácsolta volna vágyaimat, ami amúgy sem sikerült volna, megnyugtatót és ellazított teljesen. El is ájulhattam, vagy elaludhattam, mert arra ébredtem, hogy a saját ágyamban fekszem, gondosan betakarózva. Megkönnyebbültem, és fejcsóválva gondoltam, hogy biztosan álmodtam az egészet, és nevetni kezdtem halkán, de amikor lekászálódtam az ágyról, és vizelni kezdtem, tágra meredt a szemem, mert amit fogtam, az egészen aranyszínűvé vált. Még tovább csurgatni is elfelejtettem percekig, csak bámultam, ide-oda forgatva. Csak remélhettem, hogy nem lesz tőle semmi bajom, de aztán próbáltam megnyugtatót magam valamennyire, hogy eddigi éjszakai útjaimon még sohasem történt velem semmi rossz, legfeljebb különös. Most nagyon különös... Azért ráköptem, és dörzsölgettem egy kicsit, de nem kopott az aranyszínű róla egy cseppet sem.

Jobb lesz, ha ezután sem mutogatom magam pucéran, mert kétszeres feltűnést keltenék - mormogtam magamban. Gondterhelt arccal vonultam ki a serblivel a kezemben, és vigyáztam, nehogy találkozzam a vendégeinkkel, de Afra már kint serénykedett az udvaron, én pedig az oldalához tettem a bilit, hogy ne lássa.

- Mit álmodtál, Myrox? - kérdezte kedvesen, miközben huncut fények szikráztak a szemében, én pedig elvörösödtem, amire asszonyosan felnevetett.

- Olyat álmodtam, amiről kiderült, hogy nem is az volt - nyeltem nagyot, és a reterát felé oldalaztam.

- Ki tudja, hol a határ álom és valóság között - mosolygott, de én már elértem a célokat, és benn is maradtam addig, amíg be nem ment az udvarról. Felöltöztem a halászhoz, bekaptam a reggelimet, Kiflivel felmentünk a padlásra, és elővettem ötszáz Dromot a titkos helyről. Kihívtam Srombát a ház mögé, és átadtam neki a pénzt. Tátott szájjal állt, meg sem tudott szólalni, a düh és a reménytelenség elszállt belőle végleg, de éreztem, hogy a félelme egyre nő.

- Soha, senkinek, még a gyóntató atyának sem vallhatod be, hogy tőlem kaptad a pénzt - figyelmeztettem mélyen a szemébe nézve, és nem tudta, hogy remegjen-e, mint a kocsonya, vagy örüljön felszabadultan, de aztán csak megszólalt:

- Eddig a pillanatig nem hittem el, hogy komolyan beszélsz, nem hittem el, hogy lehet ennyi pénz. Ugye nem fog homokká szétmállni? - kérdezte még mindig kételkedve.

- Ez igazi pénz, és nem ismerem semmiféle praktikát, amivel homokból pénz lehetne csinálni - csóváltam a fejemet. - Hogy honnan van, az nem tartozik rád, de nem lopott pénz - figyelmeztettem.

- De mi mindig is ellenségek voltunk régebben, mégis segítesz rajtam. Nem értelek. Ugye nem kéred a lelkemet cserébe? - jött elő egy újabb képtelenséggel.

- Semmi szükségem a lelkedre - vontam meg a vállamat. - Ami az ellenségeskedést illeti, felejtjük el az egészet ettől a perctől fogva - nyújtottam a kezemet, amit pillanatnyi habozás után elfogadott, és úgy megszorította öntudatlanul, hogy felszisszentem.

- Ha ilyen vagy ellenségeddel, milyen vagy a barátaiddal? - kérdezte.

- Az életemet is odaadnám értük, de nem minden ellenségemnek tudok megbocsátani. Legalábbis még nem - mondtam, hogy lássa, én sem vagyok szent.

- Értem - bólintott egyszerűen, és végre eltette a pénzt. - Amint tudom, vissza fogom fizetni - mondta komolyan.

- Csak olyan kis összegekben fogadhatom el, amelynek az elvonása nem hozza nehéz helyzetbe a sem a mostani családot, sem a majdani gyerekeidet - szögeztem le.

- De az lehet, hogy tíz évbe is bele fog telni - ütközött meg, de én nem szóltam semmit. - Rendben van, legyen ahogy akarod. De mit mondjak, hogy honnan van ennyi pénzünk?

Gondolkodtam egy ideig, majd a következőket mondtam:

- Reggel kimentek úgyis a romokhoz, és guberáltok egy kicsit. Majd felkiáltasz, hogy pénzt találtál egy széttört edényben, ami a falból esett ki. Az emberek szeretnek hinni a csodákban...
- mosolyodtam el, de nem igazán jókedvűen.

- Ez tényleg jó ötlet - csillant fel a szeme. - Sietek, elújságolom Afrának, hogy megvan a pénz, és megyünk is, hogy megtalálhassuk - búcsúzott, én pedig siettem a kikötőbe halászni.

Mire visszatértem, mindenki arról beszélt, hogy milyen szerencsénk van Srombáéknak, pénzt találtak a romok között. Láttam az arcokon az irigységtől kezdve az ártatlan csodálkozástól a számításig mindent. Most már többen hívták magukhoz lakni őket. Sromba talán hajlott is volna rá, de Afra nem engedte. Hiába, még mindig feszélyezte a közelségem. Épp csak oda-intettem nekik, majd mentem ellátni az állatokat. Afra perdült be az istállóba, és egy cuppanós csókot adott a számra, majd szó nélkül ki is szaladt. Ebéd után előkerestem egy üveg fehér festéket, csiszolóvásznot és egy ecsetet, amit becsomagoltam, majd Almát felvéve kisiettünk a szigetre. Szrepnekda a sziget körül gyakorolta a vitorlázást, ezért versenyt javasoltam neki. Bár könnyedén lehagytam, mégsem tudtam nagyon messzire eltávolodni, sőt a cél előtt meg is közelített.

- Egészen jól megy már! - kiáltottam át. - Még néhány nap gyakorlás, és le is fogsz hagyni - jósoltam.

- Keményen gyakorlok, hogy épségben hazaérhessek. Most már egyre jobban bízok benne, hála nektek.

- Mi is gyakorolhatnánk az írásotokat. Az a sok kacskaringó megőrjít benne - fogtam a fejem, miközben kikötöttünk.

- Jól van, rám fér egy kis pihenés - mondta, és egészen szakszerűen kötötte már ki a bárkát.

- Menjetek előre, van még egy kis dolgom - intettem, és amikor kíváncsian néztek, csak ennyit mondtam:

- Kisdolgom.

Erre aztán beszélgetve el is indultak a házhoz. A mólóhoz fordítottam a bárka farát, lecsiszoltam a régi felirat maradványait, és ráírtam trogg nyelven a festék és az ecset segítségével, hogy A Királynő Gályája. A többiek után siettem, akik a szobában már a jegyzetek fölé hajoltak, és Szrepnekda magyarázott is bőszen. Én is bekapcsolódtam, és keményen tanultunk. Tanulás után megmutatta, hogy az egyik romos házban rendezte be az élelmiszerraktárát. Volt is ott több ellaposodott állati tetem. Nem bírtam a kíváncsiságommal, és megkérdeztem, hogy mi történik az állatokkal, miután elejti.

- Nem meséltem még? - csodálkozott. - Amikor beledöföm a zsákmányba a nyelvemet, olyan nyálat fecskendezek bele, amelyik megöli és meg is emészti, amitől belül folyékonnyá válik. Csak azért nem folyik szét, mert ez az anyag levegővel érintkezve bőrszerű anyaggá válik. Ezután bármikor ehetek belőle, mert hosszú időre tartósítja is.

- Adnál a nyáladból nekem? - kérdeztem, magam sem tudtam, hogy miért.

- Persze, nagyon szívesen. De levegővel érintkezve tönkremegy, és vigyázz, hogy ne is cseppenjen a bőrödre, mert nagyon csúnya sebet okoz.

- Minek neked ez a szörnyű anyag? - kérdezte Alma.

- Őszinte leszek. Fogalmam sincs. De majd csak jó lesz valamire - vontam meg a vállamat, és kerestem is egy palackot a házban, amit Szrepnekda telieresztett a sárgás, kissé gennyre hasonlító nyálával. Gondosan bedugaszoltam az üveget, és olvadt szurokkal is bevontam a dugót, hogy véletlenül se érhesse levegő, majd troggul ráírtam egy papírra, hogy méreg, és ráragasztottam a maradék szurokkal az oldalára, és betettem a szekrény polcára.

- Két nap múlva lesz Minra születésnapja - szólaltam meg váratlanul, miután bezártam a szekrényt. - Örülnék, ha eljönnétek velem.

- Ki az a Minra, és minek kell elmenni a születésnapjára? - kérdezte.

- Ő lakik a holdban. Ti talán nem ismeritek? - válaszolt Alma, majd vissza is kérdezett.

- De igen, valóban ilyenkor szoktuk őt ünnepelni. Vagy egy unikornis, vagy egy trogg királynő képében jelenik meg. De mi közöttök egy trogg istennőhöz? - értetlenkedett.

- Úgy látszik nekünk emberi alakban jelenik meg, szintén királynőként.

- Szívesen elmegyek, ha nem keveredünk veszélybe - egyezett bele. - Ha haza is érek, otthon csak jövőre vehetnék részt rajta.

- Nem biztos, hogy el tudok menni - szontyolodott el Alma. - Apámnak el kell mennie néhány napra Soddába, valamilyen bányászati ügyben, és úgy döntöttek, hogy menjen az egész család, hogy lássunk egy kis világot. De azért ti csak menjetek. A születésnapodra pedig mindenképpen vissza fogok térni - mondta, amire magamhoz öleltem, és vigasztalásul megsimogattam. Visszafelé Szrepnekda elkísért a kikötőig, ahol megérezte a festékszagot, és meg is találta a feliratot. Örült neki, bár tartott attól, hogy ha megpillantják a honfitársai, túl fennhéjásónak fogják tartani.

A következő két napban nem történt semmi említésre méltó, Srombáék eltakarították a romokat, és nekikezdték egy új ház és műhely felépítésének, Almáéktól elbúcsúztam elutazásuk előtt, Szrepnekdával pedig tanultunk egy kicsit, hol a vitorlázást, hol az írást. Megbeszéltem vele, hogy elrejtőzik a csónakomban egy ponyva alatt. A csónakkal még a teljes sötétség előtt felmegyünk a Vajó-folyón a Bonyó-mocsárig, ahol a fűzfák alá elrejtjük a csónakot, és ha besötétedik, útnak indulunk. Követtük is ezt a tervet, és vártuk a teljes sötétséget, hogy megláthassam a fénylő ösvényt, amin elérünk az ünnepség helyére. Már teljesen sötét lett, de nem bukkant elő az ösvény. Ekkor a fülemben sziszegte Szrepnekda, hogy közeledik valaki az úton, de én nem láttam, és nem is hallottam senkit, csak amikor a mocsár partjára ért.

- Lehet, hogy ő is az ünnepségre tart - súgtam.

- Ha ellenség, szólj, és széttépem - sziszegte, de leintettem, mert megláttam az ösvényt, ami felé azonnal elindult az illető.

- Megvárjuk, hogy oda indul-e, ha igen, akkor közölünk való, és mi is ráléphetünk az ösvényre - suttogtam.

- Milyen ösvényre? - sziszegte. - Nem látok semmit, pedig nekem jobb a szemem.

- Ne is törődj vele, csak szorosán lépdelj Kiflivel a nyomomban. Ha ezt teszed, nem fogsz belesüppedni a mocsárba.

- Remélem is - fújta, és elindultunk óvatosan az előttünk járó alak mögött, aki egy ideig nem vett észre minket, de egyszer hátrapillantott, és majdnem kövé meredt. Megcsúszott, és lelépett az ösvényről. Süllyedni kezdett, de egy hang sem hagyta el az ajkát. Odaszaladtunk és megragadtuk, mert már egészen hasig belesüppedt a mocsárba. Szrepnekda óvatosan, de minden erőlködés nélkül kiemelte, és az általam megjelölt helyre tette. Nem ismertem fel, hogy kit húztunk ki a mocsárból, de ez a védőmágia miatt nem is volt meglepő. De hogy ő mit láthatott, azt nem tudtam, de volt némi sejtésem.
- Ne félj, ő a barátunk, mi is az ünnepségre megyünk - nyugtatgattam.
- Te Myrox vagy? - kérdezte bizonytalan, de ismerős hangon.
- Ezt ki kérdezi? - gyanakodtam.
- Én Afra vagyok - suttogta halk hangon.
- Én pedig valóban Myrox. Ő pedig a barátom, Szrepnekda - mutattam a troggra.
- Nem kell tőle félned - mondtam megnyugtatóan.
- Most, hogy már úgyis tudjuk egymásról, hogy kik vagyunk, és hova megyünk, megszüntethetnénk egymás előtt az álcánkat - javasolta még egy kicsit reszkető hangon.
- De nem tudom, hogy hogyan kell - vontam fel a szemöldököm, bár ebben a sötétben nem láthatta senki.
- Csak annyit mondj, hogy megengedem, hogy Afra lásson, és kész - világosított fel. Mindketten elmondtuk az egyszerű mondatot, és megkönnyebbülten ismertük fel egymást. Most már egészen megnyugodott.
- Nem tudom, hogy mit fognak szólni a többiek a barátodhoz, de nagy kavarodás lesz, az biztos - csóválta a fejét kuncogva. - Még nekünk is tudsz meglepetést okozni, amit pedig nem hittünk. Csak nehogy ezzel még több bajt idézz a fejünkre.
- Néhány nap múlva elmegyek - sziszegte Szrepnekda, amit lefordítottam.
- Érted a beszédét is? - húlt el. - Azt hittem, hogy... Nem is tudom, mit hittem - motyogta zavarodottan.
- Nem beszéljük egymás nyelvét, de értjük egymást. Induljunk tovább, mert még elkésünk - zártam le a beszélgetést.
- Jó, siessünk - mondta Afra, és megszaporáztuk a lépteinket. Több baleset nem történt, gyorsan a szigetre értünk. Amint kiléptünk a tisztásra, mindenki abbahagyta amit csinált, és teljesen zavarodottan pislogtak egymásra.
- Talán nem volt jó ötlet eljönnöm - súgta Szrepnekda.
- Akárki akármit is gondol, te közénk tartozol - fogtam meg a karját. Elindult felénk egy fehér lepelbe öltözött alak, nem tudtam, hogy ki lehet, de annyit láttam, hogy nő.
- Jobb lenne, ha elvinnéd ezt, Myrox - mondta nekem, kinyújtott kézzel mutatva Szrepnekdára. Meghökkenem, hogy ő is felismert, de Kifli, bár valószínűleg másképp nézett ki, rögtön beazonosított előttük.
- Ha most elmegyek, soha többé nem jövök vissza hozzátok. Kétlem, hogy ennek örülne Minra - mondtam szinte fenyegetően. - Ő pedig Szrepnekda, a trogg trónörökös, és nem eznek hívják. Érezze magát mindenki megtisztelve, hogy a jelenlétében lehet - mondtam dühösen a nő elé lépve, aki csak tátogni tudott.

- Meg kell beszélmem a többiekkel, nem dönthetek egyedül. Addig maradjatok itt - mondta, és elindult visszafelé.
- Jobb lenne, ha Minrára bíznotok a döntést - jegyeztem meg fagyosan utána szólva, de azért éreztem egy kis bizonytalanságot. Mind összegyűltek, és hol halkán, hol hangosabban vitázni kezdtek. Nem hittem volna, hogy ők is ennyire rabjai a korlátaiknak, de minden jel erre utalt.
- Elmegyek, nem akarok gondot okozni - mondta, és a mocsár felé fordult.
- Először is, nem mégy sehova sem. Másodszor, ha mégy, én is megyek. Egyedül ki sem találnál a mocsárból - magyaráztam.
- Emlékszem az útra - morogta.
- Azóta az az út, amin jöttünk, már nem létezik - világosítottam fel. - Ha végre belátják ezek a mohos agyúak, hogy te is részt vehetsz az ünnepen, akkor valószínűleg már visszafelé te is látni fogod az utat. De csitt, jönnek már vissza - hallgattam el várakozóan. Megálltak előttünk két méterre, és komor arccal méregettek minket, majd egyszerre meghajoltak.
- Légy üdvözölve körünkben, Szrepnekda hercegnő. Örülünk, hogy megtisztelsz minket a jelenléteddel. Kérlek, fáradj beljebb, nemsokára elkezdődik az ünnepség, amin szeretnénk, ha részt vennél. És bocsásd meg gyanakvásunkat és ijedelmünket - mondta egy másik, fehér lepelbe öltözött nő, amitől akaratlanul is szélesen elmosolyodtam.
- Köszönöm megtisztelő szavaitokat, elfelejtem azt a kis incidenst, ami megérkezésemkor történt, és csak annak tulajdonítom, hogy nem tudhattátok, hogy ki vagyok - fordítottam. - Barátom hívott meg az ünnepségre, aki tolmácsolja a szavaimat, és örömmel jöttem közéték, különbözőségem ellenére - mondtam utána, amire ha kicsit kényszeredetten is, de ők is elmosolyodtak.
- Veled kivételt teszünk, mivel nem készültünk arra, hogy ilyen alakú és méretű fehér lepel legyen a házban - mondta, de hátrahőköltek arra, ami történt. Az előbb még a hercegi mintákat viselte a bőrén, de ebben a pillanatban már teljesen hófehér lett.
- A világért sem akarom, hogy kivétel legyek - mondta az elkerekedett szemű társaságnak, akik megint teljesen megzavarodtak. - Mit kell még tennem ahhoz, hogy megfeleljek a szertartás szokásainak? - érdeklődött, és miközben fordítottam, arra gondoltam magamban kuncogva, hogy emberré kellene válnia ehhez.
- Csak várakozz türelmesen, nemsokára felépül a máglya, kihozzuk az üstöt, és az ital hozzávalóit - mondta a nő, és egy főhajtással mindenki a dögára sietett.
- Én most átöltözöm, addig vagy várj, ahogy mondták, vagy segíts kivinni az üstöt, amit négyen is alig bírtak kicipelni a legutóbb.

A kunyhó semmit sem változott belülről, de látni lehetett, hogy itt-ott kijavították. Kiléptem a tisztásra, és láttam, hogy Szrepnekda egyedül cipeli a tűzhelyhez az üstöt, ami megint csak nagy hatást tett a többiekre. Végre elkezdődött az ünnep, egymás mellé álltunk, Afra is odajött Szrepnekda másik oldalára, és megfogta a kezét. Minden ugyanúgy történt, ahogy legutóbb. Fellobbant a mágiával meggyújtott tűz, énekeltünk, Szrepnekda is csettintgetett és sziszegett, táncoltunk, mindenki az üsthöz lépett, amibe beletettük a komponenseket. Aggódtam egy kicsit, de ő ugyanolyan biztosan választotta ki az egyik békabórt, mintha mindig emberek között járt volna ilyen ünnepre. Én is beleszórtam valamilyen piros bogycat. Az ital hamarosan készen lett, és mindannyian kortyoltunk belőle. Most sem volt jobb íze, mint a legutóbb. Néhány perc múlva ledobtuk a ruháinkat, hogy Szrepnekdával mi történt, már nem láttam. Minra újból megjelent, ami azt jelentette, hogy nincs ellenére, hogy elhoztam a barátomat.

Ettől nagy kő esett le a szívemről. Először Szrepnekdához lépett unikornis formájában, akinek teljesen elsötétedett a bőre, és úgy láttam, hogy szeretkeznek. Hozzám csak eléggé a végén jött, és fejcsóválva nevetett néhány másodpercig.

- Látom, kapcsolatba kerültél, az asszonyfával - utalt a fegyverem színére. - Ilyen is fog maradni, ameddig nem találkozol egy olyan nővel, aki meglátogatott egy férfit. De félre a tréfával. Örülök, hogy elhoztad Szrepnekdát, így biztosan haza fog érní, személyesen fogok vigyázni, hogy ne történjen vele semmi az útja alatt. Egy éve, amióta meghalt a királynő, nagy a káosz az országban, és ő az egyetlen, aki helyre tudja állítani a rendet. Most már tudják az ottani híveim is, hogy nemsokára megérkezik a királynőjük, és fel tudnak készülni a fogadására.

- Én örülök, hogy segíthettem - mondtam extatikus állapotban, amire Minra biccentett a fejével.

- Kérj tőlem bármit, kétszeresen is megérdemled. Hálára köteleztél, és aki másodszor is eljön hozzám a születésnapomon, annak ajándékot adok. Mondd, mit tehetek érted? - simogatta meg az arcomat. - Különb is, mindjárt itt a te születésnapod is - jegyezte meg.

- Segíts, hogy nagy mágus lehessenek, és közben mindig az igaz úton járhassek - buggyantak ki belőlem a szavak.

- Rendszerben van. Ez nagyon nagy kérés, mégis túl csekély - mondta talányosan, megcsókolt, és továbblépett a többiekhez. Egy idő után magamhoz tértem, gyorsan felöltöttem a leplemet, és segítettem a többieknek. Ennek ellenére többen észrevették aranyos szerszámomat, ami újabb sugdolózást eredményezett, de nem tettek semmiféle megjegyzést. Szrepnekda már talpon volt, és éppen cipelte vissza a helyére az üstöt. Már nem se nem fehér, se nem fekete színű nem volt a bőre, de nem is a trónörökösi színeket viselte, hanem még annál is bonyolultabbakat, amelyek ráadásul állandóan mozogtak és örvénylettek is. Aztán eszembe jutott, hogy Minra megmondta neki, hogy ő a hivatalos királynő, és úgy is kell kinéznie. Miután mindenki felébredt, mindent elrendeztünk, és elköszöntünk mindenkitől. Nagy volt az öröm, hogy jól döntöttek Szrepnekdával kapcsolatban, és mindenkinek volt hozzá néhány tiszteletteljes szava. Úgy nézett ki, hogy ők is tudják, hogy egy királynő áll előttük. Végül négyesben elindultunk a város felé. Eléggé szótlan voltam, mert meg voltam zavarodva. Afra azonban boldogan csacsogott mindenféléről, hol hozzám, hol Szrepnekdához intézve a szavait. Határtalan tisztelettel beszélt Szrepnekdával Afra, míg hozzám ugyanúgy, ahogyan eddig.

- Miért vagy ilyen hallgatag, Myrox? - kérdezte Szrepnekda királynő.

- Zavarban vagyok, felség - mondtam, amire felnevetett.

- Szóval ez a baj, azt hiszed, mert királynő lettem, már más vagyok? - kérdezte.

- Igen, felség - bólintottam.

- Emlékezz csak, először szökött rabszolgaként ismertél meg, aztán egy trónörökösként, aki már csak egy egyszerű polgár, a medál visszaadása után már trónörökös, most pedig királynő. De ugyanaz a Szrepnekda vagyok, aki voltam. Mindig a barátaim maradtok éppen ezért, és amikor más troggok, vagy más fontos személyek nincsenek a közelben, akkor ugyanúgy beszélgethetünk, viccelhetünk, szórakozhatunk, mint eddig.

- Értem - bólintottam megkönnyebbülten. - Lesz igazi koronád, jogarod, meg országalmád? - érdeklődtem.

- Nem is hallottam még ilyesmiről. Mik ezek? - csodálkozott.

- A királyi hatalom jelképei. Nálatok nincs ilyesmi? - érdeklődtem.
- A bőröm az leginkább, de van egy nagy medál is, amin Pyra, Minra és Daqurin van ábrázolva. Ezenkívül a trónon, és más ünnepeken a királyi fegyvereket viselem.
- Nemcsak halálosak, hanem nagyon szépek is - világosított fel, és rájöttem, hogy évekig kellene együtt lennünk, vagy el kellene az országába utaznom, hogy eleget megtudjak róla és a népéről. Ekkor kaptam észbe, hogy szegény Afra nem ért semmit, és elmagyaráztam neki néhány szóban, hogy miről volt szó. Kijutottunk a mocsárból, és csak most tűnt fel, hogy előfordult az is, hogy Szrepnekda ment elől. Ezek szerint ő is látja már a mágikus ösvényt. Felajánlottam Afrának, hogy elvisszük a csónakkal, amibe szívesen bele is egyezett, nem volt túl nagy kedve egyedül baktatni az úton. Kicsit szűkösen voltunk, de befértünk. Szrepnekdára bíztam a kormányzást, mert ő sokkal jobban lát, mint mi.
- Mindig félek, amikor eljövök az ünnepekre, de annyira vágyok utána, hogy nem törődök semmivel - osztotta meg velem érzéseit.
- És hogyan oldod meg azt, hogy Sromba ne vegye észre a távollétedet? - érdeklődtem.
- Ilyenkor átalussza az éjszakát. Kap egy kis altatót - mondta elvörösödve. - Egyébként jó ember lett belőle, és nagyon szeretjük egymást, csak még mindig nem bírja elviselni a furcsa embereket és dolgokat. És valószínűleg ilyen is marad, de majdan jó apja lesz a gyermekeinknek - simogatta meg a hasát.
- Csak nem? - örvendeztem.
- Bár már terveztem de előbb jöjjünk egyenesbe. Most egyenlőre az új ház felépítésével kell foglalkoznunk. Nem is tudom, mi lett volna a segítséged nélkül.
- Nyugodtan fordulhattál volna hozzám. Ha ott voltál a tavalyi ünnepeken is, akkor Kifli miatt mindenki tudta, aki a városból jött, hogy ki vagyok én - legyintettem.
- Ez igaz, de közöttünk sem mindenki segítőkész, és nem tudtam volna, hogy hogyan reagálsz régi ellenséged feleségére.
- Bevallom, hogy már régóta figyelünk benneteket, ezért mindenképpen segítettünk volna nektek, még ha nem is mondod el, hogy boszorkány vagy - mosolyogtam, de ezt nem látta a sötétben. - Már egy ideje tisztában vagyok azzal, hogy megváltozott Sromba, valószínűleg a te hatásodra.
- Igen, ez így van - csodálkozott. - De nem vagyok még igazán boszorkány, sőt talán sohasem leszek az. Bár a templomba eljárók, de csak azért, hogy ne legyek gyanús. Én is Minra követője vagyok.
- A templom nem tehet semmiről, sem Zuslah. Az emberek rontottak el mindent a hatalomvágyuk miatt - mondtam keserűen. - Ne feledd el, hogy Zuslah és Minra szerették egymást, és talán ma is szeretik egymást, csak nem lehetnek együtt.
- És ez lett Minra végzete - jegyezte meg epésen.
- Így is fel lehet fogni - suttogtam szomorúan, hogy talán rajtam kívül senki sem tudja összeegyeztetni a két vallást, ami tulajdonképpen egy is lehetne.
- Megérkeztetek - mondta Szrepnekda, és a csónak orra megcsikordult a homokon. - Én ilyenkor is el tudok vitorlázni a szigetre, de neked nem muszáj velem jönnöd. Majd holnap délelőtt eljössz a vitorlásért - mondta, és beláttam, hogy ez a legjobb, amit tehetek. Kiszálltunk Kiflivel, búcsút intettünk és elindultunk hazafelé. Minden nehézség nélkül értünk haza,

csak egy bagoly lesett csodálkozva minket a diófánk tetejéről. Afrával megöleltük és megpuszítottuk egymást. Halkan kuncogni kezdett, mint akinek eszébe jutott valami, és ezt mondta:

- Ne félj, senkinek sem fogom elmesélni, milyen szép színes lettél ott alul.

- Szóval megláttad - csóváltam a fejemet. - Velem csupa ilyen dolog történik.

- Biztosan megvan az értelme ennek is, mégis nagyon mulatságos - mondta, és bement a szobába. Nekem sem kellett sokáig forgolódnom, hamar elaludtam. Amikor felébresztettem magam, legszívesebben nem mentem volna el otthonról halászni, olyan álmos voltam, de ezt nem tehettem meg Vegmával. Kitámolyogtam az illemhelyre, onnan vissza a konyhába. Afra is megjelent, ő sem volt sokkal jobb bőrben. Egymásra nevtünk, mint két jó barát, látva egymás karikás szemét, majd mentünk tovább. A kikötőben Vegma apó észrevette, hogy nincs a helyén a vitorlásom, és megkönnyebbült, amikor meglátta az álmos fejemet. Megemlítettem, hogy visszafelé el kell ugranunk érte a szigetre, amire csak legyintett, nem kérdezett semmit, és nem is csodálkozott. A halászat után a sziget mólójához siklottunk, kiszálltam, Vegma apó azonnal megfordult, és elvitorlázott. Ott lebegett egymás mellett a bárka és a csónakom. A bárka valahogy mélyebbre süllyedt, mint általában, ezért belenéztem. Bele volt készítve az úti elemózsia, amin eléggé megdöbbsentem, mert azt ígérte, hogy megvárja a születésnapomat. Elindultam befelé az ösvényen, és épp félúton találkoztam vele, néhány holmival a kezében.

- El akarsz indulni? - kérdeztem csüggedten. - Azt ígérted, hogy megvárod a születésnapomat.

- Szeretném megvárni, de a hazámban a káosz miatt troggok hálnak meg értelmetlenül. Minden nap késedelem százak életébe kerül - tárta szét a kezét tehetetlenül.

- Megvárod, amíg megnézem, hogy Alma hazajött-e már?

- Persze - bólintott. - Amúgy is dél után akarok elindulni - mondta szomorkás hangszínyvel, én pedig gyorsan visszavitorláztam. Megkérdeztem Vegmát, hogy el akar-e búcsúzni Szrepnek-dától, de nem volt hozzá kedve. Azért átadott egy csomagot, amellyel könnyebb a hajózás. Egy öreg iránytű, egy kézzel rajzolt térkép a két kontinens közötti tengerről, és egy egyszerű műszer, amellyel meghatározhatja a csillagok magasságát. Almák nem voltak otthon, ezért elindultam visszafelé. Még ki sem értem az utcából, amikor megpillantottam a postakocsiból kiszállni őket. Odaszaladtam, üdvözöltem Almát, a szüleit, és Császárt, aki szintén velük utazott, majd kértem, engedjék el velem máris.

- Nem fáradtál el nagyon az úton, kislányom? - kérdezte aggódva az anyukája.

- Még aludni is tudtam egy kicsit, éjszaka a fogadóban pedig mindannyian kipihentük magunkat - bizonygatta Alma, látva arcomon az izgatottságot.

- Vigyázz rá Myrox, ő a szemünk fénye - figyelmeztetett Rash, majd intett, hogy mehetünk. A kikötőig alig értem a végére mindannak, ami azóta történt, hogy elutaztak. Az aranyozást nem említettem, mert nem tudtam, hogy hogyan közöljem vele. Beszálltunk a csónakba, és meg sem álltunk a szigetig, néhol egy kicsit le is csalva a szokott kerülőről. Szrepnek-dát a szigeten sétálgatva találtuk meg, látható volt a nyugtalansága a jelen és a jövő miatt. Átadtam Vegma apó csomagját és üdvözlését, mindkettőnek nagyon örült, majd átölelt bennünket.

- Nem hittem volna, hogy az emberek között fogok barátokat találni. Jobban gyűlöltem a fajodat, mint bármi mást a világon. Miattatok megígérem, hogy nem fogok háborút indítani más kontinens ellen, de minden támadást kegyetlenül vissza fogok veretni, hogy ne fordulhasson elő többet ilyen rajtaütés, mint amit nekem is el kellett szenvednem. Eddig nem építettünk hajókat, nem szerettünk hajózni, de ezután ehhez hasonló bárkákat fogunk készíteni, és ezekkel fogunk járőrözni a szigetek körül - mondta a távolba nézve közben. - De térjek vissza

a jelenbe. Nem tudom nektek meghálálni azt, amit tettetek értem, és egy trogg nem szokta kimutatni az érzelmeit, de bevallom, nagyon nehéz szívvel hagylak itt benneteket - hajtotta le a fejét.

- Mi is szeretünk, Szrepnekda - mondta könnyezve Alma. - Megháláltad, amit érted tettünk. A barátunk lettél, és az is maradsz, amíg élünk - simogatta meg a karmos kezét, én pedig szaporán bólogattam.

- Ez így igaz - bólíntott, és nagyon lassan, de a kikötő felé indultunk. - Az asztalon hagytam nektek egy királyi menlevelet, ha az országomba vetődnétek. Ez az, amit nagyon szeretnék.

- Ha lehetőség lesz rá, meglátogatunk - ígértem, de ebben a pillanatban nem sok esélyt láttam erre.

- Várni foglak benneteket, akármilyen hosszú idő is lesz az - mondta már a mólón állva. Újból megöleltük mindketten, és peregték a könnyek a szemünkből. Szrepnekda is furcsa hangokat hallatott, amiket nem lehetett megérteni. Közeledett az indulás ideje, beszállt a bárkába, eloldoztam a kötelet, és odaadtam neki.

- Minra vigyázzon rád az úton, és érkezz meg szerencsésen - mondtam szomorúan.

- Jó utat, Szrepnekda, vigyázz magadra! - kiáltotta a távolodó bárka után Alma, és mindketten integettünk, Szrepnekda pedig visszaintegetett a harmadik kezével. Ameddig csak lehetett, integettünk, és figyeltük őt, ahogyan eltűnt nyugati irányban.

- Remélem, hazaér - pityergett Alma, és én is szípoztam.

- Kár, hogy nem tud üzeni nekünk - sóhajtottam, és átöleltem Almát.

Szrepnekda nélkül üres lett a sziget, és nem is volt kedvünk tovább időzni. Beszálltunk a csónakba, és elmentünk Vegmához, aki nem győzött vigasztalni bennünket. A végén már ő is bánta, hogy nem jött elbúcsúzni, de már nem volt mit tenni. A születésnapomon sem tudtam igazán örülni, mert tudtam, hogy még mindig a bárkában hánykolódik Szrepnekda valahol az óceánban veszélyek közepette, és nem lehet velünk. Afra kifagगतott, hogy miért vagyunk ilyen búval béleltek, és amikor megtudta, próbált vigasztalni minket, időt szakítva ránk az építkezés közben. A házuk és a műhely szépen épült, úgy tervezték, hogy őszre teljesen készen is lesz annyira, hogy be lehessen költözni.

A szigetre hetekig nem volt kedvünk kimenni, és ha a halászat közben megláttam, mindig elszomorodtam. Vegma apó ilyenkor mindig megpróbált felvidítani, ami a legtöbbször sikerült is. Többet jártunk hozzájuk, aminek természetesen nagyon örültek. Végül lassan minden a régi kerékvágásba került. Újra kijártunk a szigetre tanulni, őszre én már eljutottam oda, hogy egy egész csoport zombit irányítani tudtam, sőt egy egész csoport egyetlen állati léleknek engedelmesskedett. Ezek a csoportok kicsiny élőlényekből állhattak, úgy mint rovarok, bogarak, csúszómászók, halacszkák. A csoportnak ráadásul egyforma fajúakból kellett állniuk, és nehéz volt gyilkolászás nélkül megvalósítani. Napokig szedegettük a döglött legyeket, amíg elegendő egyed a rendelkezésre állt. Először a csoport irányítását próbáltam meg, ráfújva a testekre a mágikus szavak kimondása után, de a rengeteg szem által közvetített képtől megfájdult a fejem. Hosszú időbe telt, amíg az agyam egyetlen, általában háromszázhatvan fokos képpé össze tudta rakni, amit az egyedek külön-külön láttak. Érdekes volt, de nagyon fárasztó. Utána egy elpusztult légy lelke lett automatikusan a csoport irányítójává, amint kiléptem a testekből, hogy legyen, ami összetartsa őket. Így is össze-vissza repkedtek eleinte, de látni lehetett, hogy mindezt teljesen egyszerre. A csoport sűrű felhője többször felhígult amiatt, hogy egyes egyedek nekiütköztek valami tárgynak, vagy épp nekünk, de valahogy újból és újból összeálltak. Nem tudtam ellenállni annak a gyerekes kényszernek, hogy egy kicsit megtréfáljam Blodeket.

Újból átvettem az irányítást a legyek felett, és átrepültem az öböl felett. Először a házukat figyeltem meg, de nem volt otthon. Innen a templomhoz közeli gyakorlótér felé vettem az irányt, ahol valóban megtaláltam. Éppen vívott valamelyik társával, nehéz, életlen kardokkal. Látszott rajta, hogy nagyon élvezi, és nyitott szájjal liheg a fáradságtól. Úgy látszott, hogy legyőzi a társát, már a kegyelemdöfést készült megadni, amikor rárontottam a fejére, és csíptem, ahol tudtam. Csapkodott és hempergett, ráadásul a partnere jól kupán is vágta, azt híve, hogy ez valami újfajta csel. A száján láttam, hogy ordít, de semmit sem hallottam. Társai belenyomták a fejét a vízbe, de hiába, a legyek csak nem eresztették, hiszen nem tudtak megfulladni. Végül alaposan felképelték, és így mentek tönkre a legyeim, amelyeket olyan hosszú és fáradságos munkával gyűjtöttünk össze, de mégsem bántam. Blodek feje vörös volt a dühtől és a pofonoktól, ráadásul össze is kenődött az arca a sok légydarabtól. A megmaradt egy-két legyet a sorsára hagytam, és bár iszonyúan hasogatott a fejem, annyira nevettem, hogy leestem az ágyról, és a földön hömpörögtem. Alma is nevetett, amikor megtudta az okát, de nem igazán helyeselte azt, amit tettem, bár nem is szidott meg érte. A nevetés után javasolta Alma, hogy fürödjünk egyet a delfinekkal, ami valóban régen esedékes volt. Lehorgadt a mosolyom, és tudtam, hogy elkerülhetetlen a lelepleződés.

- Mondanom kell valamit, Alma. Nem tudom, hogy hogyan fogod fogadni, amit mondok, de megesett egy éjjel, kóborlás közben - próbáltam élet venni a mondanivalómnak.

- Tudom, te és Afra... - pityeredett el.

- Ezt meg honnan veszed? - álmélkodtam. - Igaz, hogy szép, de én sem csalnálak meg veled, sem ő nem csálná meg szerintem a férjét.

- Hát akkor mi történt? - nyugodott meg egy kicsit.

- Azt már tudod, hogy éjszaka elkóborolok, és ilyenkor furcsa helyeken járok.

- Igen tudom, és ilyenkor találkoztál valamiféle fruskával, aki örömmel fogadott az ágyába - kezdett el megint sírni.

- Neem, nem ez történt, de miért gondolod, hogy amit el akarok mondani, az ezzel kapcsolatos? - kérdeztem meghökkenően.

- Ha én ilyen büntudatos arcot vágnék, te is erre gondolnál - szipogta. - De mi történt, meséld csak el.

- Egy fával szeretkeztem akkor éjjel, miután leégett Afráék háza. Legalábbis azt hiszem... - mondtam ki gyorsan és tömören.

- Egy fával? - nevetett. - Ne hülyíts már. És milyen fa volt? Fűzfa, nyárfa, vagy mi? - csúfolódott.

- Minra elárulta, hogy ez egy asszonyfa volt, amikor az ünnepségen voltunk Szrepnekdával - tártam szét a karom.

- De minek kellett elmesélned, hogy elszomoríts, vagy hogy megnevetess? - kérdezte zavartan. - És miért pont most?

- Mert ott történt veled valami - mutattam a nadrágomra.

- Csak nem leharapta? - nevetett, de látszott, hogy bántja a dolog.

- Nem, nem harapta le, de nem is olyan mulatságos, ami történt - gomboltam ki a nadrágomat, és letoltam. - Tessék, ez van - húztam el a szemöldökömet. Amint meglátta, milyen szépen csillog, még jobban nevetett.

- Ilyen jó mesét még életemben nem hallottam - törölgette a könnyeit. - Menj, és mosd le az aranyfestéket róla, mielőtt valami baja lenne.

- Pontosan ez a bökkenő, hogy nem jön le. Lehet, hogy életem végéig ilyen fog maradni - mondtam elkeseredetten.

- Hát ez elég baj, de ha nem ártalmas, akkor se baj - legyintett. - Akár igaz a történet a fáról, akár nem, mindegy - mondta, és megint elkezdett nevetni, én pedig nem mertem a részletekkel terhelni. Utána persze elmentünk fürödni, de mindig tett rá valami tréfás megjegyzést, ha meglátta. Leggyakrabban az „aranyvesszős kis kakasom” szóvirágot használta, amin végül én is nevettem, úgysem tehettem mást.

Mire az újabb tanév eljött, már tudtam, hogy akár embert is képes vagyok animálni, méghozzá úgy, hogy a lelkét is vissza tudom belé helyezni. Sokat beszélgettünk Szrepnekdáról is, hogy mi lehet vele, sőt Afrát is megkértem, hogy kérdezze meg a többieket, ha találkozik velük, de ők sem tudtak semmit sem mondani róla. Újra itt volt az ősz, és a nyolcadik évem az iskolában. Srombáék beköltöztek a félig kész házukba, nagymamám egy kicsit szomorkodott, mert megszerette őket, de a kapcsolat nem szakadt meg közöttük. Minden nyugodtan zajlott, Burz Atya továbbra is nagyon kedves volt velem. Egyik nap jött a másik után, de igazán ólomlábakon, mert Alma még mindig nem lehetett az enyém. Ezért néhányszor előfordult, hogy meglátogattam az asszonyfát, mielőtt beállt a tél, és túl hideg lett az efféle akcióhoz, de már sokkal kevésbé volt jó, mint legelőszőr. Téltre Afra és Sromba teljesen elkészültek a házukkal, és beindították újra a mészárszéket. Alma, ha épp nem együtt voltunk, akkor Afrával barátkozott, akivel nagyon jól megértették egymást. Vegmáékkal jóban voltunk továbbra is, amikor lehetett, őket is meglátogattuk. Szépen gyűlt a pénz a halászbárcára, és egészségesek is voltak. Az eretnek és a boszorkányüldözések is lanyhultak a rossz idő miatt, igazi eseménytelen hónapoknak néztünk elébe. A tél kemény volt, de nem különösebben viharos, kimentünk néhányszor lecsúszni a domboldalra, és elmentünk Almával korcsolyázni, ahol igazi produkciókat mutatott be. Ha Rakon is ott kellett volna magát, inkább feljebb mentünk a folyón, ahol kevesebben voltak, és több szikla volt, de látni sem akartam azon kívül, amikor nem volt muszáj.

Elmúlt azért a tél is, eltűnt a hó a földekről. Újra iskolába kellett mennem, és minden egyhangúan folytatódott tovább. Egy éjjel már az ágyamban feküdtem, és az elalváshoz készülődtem, amikor Kifli nagyon nyugtalan lett, nem találta a helyét, nyüszített, morgott, és kaparta a földet. Nem értettem, mi történt vele, megpróbáltam nyugtatgatni, de nem sok sikerrel. Ekkor megrándult alattam az ágy néhányszor, Kifli pedig kirohant a házból.

- Mi a fene történik. Csak nem egy földrengés... - morogtam, lemásztam az ágyról, és benéztem nagymamámhoz. Ő is ébren volt, és sápadtan igyekezett kifelé a házból. Anyáméknak is szólt, és ki is mentünk az udvarra. Akit láttunk, mindenki az udvarán, vagy az utcán nézelődött.

- Földrengés volt, de úgy néz ki, megúsztuk ennyivel - szólt át a szomszéd a kerítésen.

- Én nem megyek vissza reggelig, inkább itt fagyok meg, mint hogy a fejemre düljön a ház - mondta a nagymamám.

- Elmegyek, megnézem, hogy nem történt-e Almának valami baja - szóltam oda anyáméknak aggódva, felkaptam a ruhámat, és sietve távoztam. Almáék is a házuk előtt ácsorogtak, csak az apja hiányzott.

- Nincs semmi bajotok? - kérdeztem, mert láttam, hogy nagyon idegesek.

- Beomlott a bánya, és bennrekedt néhány ember - mondta Emma néni. - A férjem pedig elment, hogy a többiekkel megpróbálják kimenteni őket, pedig még lehetnek rengések.

Mintha a szavait akarná igazolni a természet, remegni kezdett a föld. Ez egy kicsit erősebb volt, de ez sem tartott sokáig.

- Zuslahra, a férjem! - sikoltotta, és elájult.

- Menjünk azonnal a bányához, hátha segíteni tudunk valamit - mondta Alma megragadva a karomat, miután az anyukáját a szakácsnő a gondjaiba vette.

- Igazad van, lehet, hogy újabb katasztrófa történt - bólintottam, és elindultunk. A bányához érve senkit sem láttunk, de a bejárat előtt voltak lámpák, és bementünk. Ahol a csillék járnak, ott indultunk lefelé. Néhány perc múlva megtaláltuk az első halottat. Éppen egy törmelékkel teli csillét tolhatott, amikor megüthette egy szikla, és szörnyethalt. Alma sírva fakadt, de nekem eszembe jutott valami.

- Animálok ezt az embert - javasoltam.

- Most is csak a mágia jár az eszedbe? - vádaskodott Alma.

- Ha segíthet a mágia, miért ne? - mondtam bosszankodva. - Te csak kerítsd elő a lelkét, és mondd meg nekem, mi a neve. Ha életében már nem tudott segíteni a társain, talán a halálában hajlandó lesz - utasítottam Almát, aki megértve tervemet, transzba esett egy rövid időre.

- Sokan meghaltak, de vannak még beljebb élők, legalább egy tucatnyian - mondta újra magához térve. - Apám is él még! Minden meghalt bányász lelke hajlandó segíteni a többieken - mondta, és közölte velem annak az embernek a nevét, aki előttem feküdt. Halkan mormolni kezdtem, a titkos kézmozdulatokat is végezve, végül kimondtam a nevét, és szájon csókoltam. A bányász teste megremegett, felült, szétnézett, és szó nélkül tolta kifelé a csillét, amelynek életében veselkedett neki utoljára. Átmásztunk az omladékon, és pár perc után megtaláltuk a második halottat. Őt is animáltam, aki azonnal csákányozni kezdett, hatalmas erővel ütögetve az előtte tornyosuló törmeléket. Az, aki a csillét tolt, eltakarította egy fél óra alatt a sínekről az omladékokat, és most már innen szállította tovább. Én is segítettem Kiflivel eleinte, de csak akadályoztuk a csákányozó zombit. Úgy egy óra múlva találtuk meg Kifli szimatának köszönhetően a következő halottat. Őt is akartam animálni, de éreztem, hogy nincs elegendő erőm hozzá. Almát megkérdeztem, adna-e át a mágikus energiájából. Természetesen beleegyezett, pedig még nem csináltunk ilyet. Összekapaszkodtunk, és egy formula segítségével szívni kezdtem belőle a mágiát, ő pedig egy másik formula segítségével átadta. Mámorító élmény volt, és arra ösztönzött, hogy az utolsó csepp energiát is kiszívjam, de türtőztettem magam, és visszavonultam, mielőtt bekövetkezhetett volna ez. Alma úgy feküdt a falnál, mint aki meghalni készül, de megnyugtatóan, hogy csak nagyon ki van merülve, és pihennie kell. Így sikerült a harmadik embert is animálnom, és éreztem, hogy annak ellenére, hogy Alma átadta a mágikus energiáit, legfeljebb még egy animálásra leszek képes, utána olyan rongycsomó leszek, mint ő. A három zombi úgy dolgozott, mint az ördögök, gyorsan és fáradhatatlanul. Egy tucat ember munkáját is elvégezték, és amikor ráakadtunk a negyedik holttestre, utolsó energiáimat is kipréselve animáltam. Ez azonban annyira igénybe vett, hogy el is ajultam egy rövid időre. Arra eszméltem, hogy pofoz valaki, elég erőteljesen. Felnéztem, és egy kifolyt szembe néztem bele, amitől meg is rettentem egy pillanatra.

- Kiástunk mindenkit, és a kapun belülré helyeztük a túlélőket. Amennyire lehetett, elláttuk, bekötöttük őket. Kint ácsorognak a hozzátartozók, ezért nem mehettünk ki, és a kaput is be kellett zárunk, de hamarosan megpróbálják betörni. Gondolom, jól tettük - mondta egy kicsit fura hangon, és a másik három zombi bányász is felsorakozott a háta mögött. Látszott, hogy

nem kímélték a testüket, mert némelyiküknek még a csontja is eltört, és látszott, hogy nem akkor, amikor meghaltak. Félelmetes, egyben nagyszerű látvány volt, ahogy álltak előttem.

- Köszönöm a többiek nevében is, hogy hajlandóak voltatok visszaköltözni a testetekbe. Mindent nagyon jól csináltatok - mondtam, amire csak bólintottak.

- Most már elengedlek benneteket, távozzatok békével.

- Várj, előbb lefekszünk a kapuhoz, hogy ne kelljen a testünket cipelni. Úgy látom, hogy rád fér a segítség - mondta a szószólójuk.

- Valóban, elfáradtam rendesen. Almával mi van? - érdeklődtem.

- Ott van a kapunál, odavittük őt is. Egy kicsit ki van merülve, mint te - mondta, és betett a csillébe, mint egy pelyhet. Eltoltak a kapuig, ahol Alma az ölébe vette apja véres fejét, és sírdogált. A zombik lefeküdtek a többi halott mellé, intettek, én pedig kivontam a maradék mágikus energiát, amitől egy kicsit jobban is lettem, ezért ki tudtam nyitni a kaput, amit már tényleg döngettek kívülről. Szinte félresodortak, és mindenki keresni kezdte az apját, a férjét, vagy éppen a fiát. Attól függően, hogy az élők, vagy a halottak között találta meg hozzátartozóját, öröm- vagy gyász könnyek törtek elő az emberek szeméből. Emma néni is ott volt, és amikor meglátta, hogy mindannyian élünk, bár a férje súlyosabban megsérült, nagyon megörült, és megkönnyebbült.

- Annyira aggódtam értetek, gyerekek! Amikor megtudtam, hogy elindultatok a bányába, majdnem szörnyethaltam. Elszaladtam apáért és Vegmáért, hogy segítsenek. Itt is vannak. Ide, ide, itt vagyunk! - kiáltotta feléjük. Egy hevenyészett hordágy volt náluk, erre fektették rá Alma apukáját, és elindultunk a házukhoz. Emma néni szerencsére mindkettőnket átölelt, így nem botladoztunk annyira.

- Szegény gyerekek, bizonyára nagyon elfáradtatok. Nem hittem volna, hogy ti ketten egy kutyával meg fogjátok tenni azt, amitől a város legtöbb férfiája visszaretent - csókolt meg minket egymás után, mi pedig nem tudtuk, hogy mit válaszoljunk. - Remélem kislányom, hogy nem fogsz megbetegedni, mert téged is nagyon féltetek - mondta, támogatva őt. Megérkeztünk Almáék házába, ahol már nem volt mit segíteni, ezért elbúcsúztunk, és elindultunk hazafelé. Vegma apó és az apám is faggatott, hogy hogyan tudtuk megcsinálni ezt a töménytelen munkát segítség nélkül. Végül azt mondtam, hogy nem tudom, de Zuslahhoz imádkoztam, és biztosan ő segített nekünk. Vegma apó arcán láttam a hitetlenkedést, de nem szólt semmit, apám pedig olyan áhítatos arcot vágott erre, hogy elnevettem volna magam, ha nem vagyok ennyire kimerült. Otthon megmosdottam, és rögtön aludni tértem, mivel Kifli is nyugodtan bejött a szobámba, hiába tartottak attól, hogy megint megrázkódik a föld. Apám elmesélte anyámnak és nagyananyámnak, hogy mi is történt szerinte, amire buzgó imádkozásba kezdtek.

Másnap tizenegy óra felé ébredtem, nagyanyám ott ült mellettem.

- Már az egész város tudja, hogy csoda történt - mondta büszkén. - Ma délben lesz a hálaadó mise, este pedig a gyászmise. Persze vannak néhányan, mint például Krong Atya, aki kétségbe vonja a csodát, és boszorkányságról papol Rakonnal és Blodekkel, de nem hallgat most rá senki sem - pletykálta a híreket. - Nem tudom, mi ez a pálfordulás nála, hiszen épp ő tette lehetővé, hogy iskolába járj - sóhajtotta, amiről eszembe jutott, hogy alaposan elkéstem máris.

- Miért nem keltettél fel hamarabb? Iskolába kellett volna mennem - ültem fel zúgó fejjel.

- Nyugalom, elmaradt a tanítás, ma gyásznapot hirdettek a templomban, a halott bányászok miatt. Még jó, hogy nincs már olyan sok bányász, mint régen volt, amikor még sok ércet rejtett a hegy gyomra - bölcsekedett. - De össze-vissza beszélek. Azt üzenté Burz Atya, hogy azonnal keresd fel, ha jobban vagy, és a hálaadó misére is elvárnak.

- Jó, azonnal felöltözök, és indulok a templomba - bólintottam.

- Azért egyél egy falatot előtte. Kimegyek, készíték valamit - mondta, én pedig felvettem a fekete csuhámat. Letuszkoltam néhány falatot egy mákos kalácsból, és elindultam Burz Atya lakására. Bekopogtam az ajtón, és az azonnal ki is nyílt, mintha onnan figyelte volna, hogy mikor érkezem. Egymás üdvözlése után azonnal a tárgyra tért:

- Miért gyűlöl téged ennyire Krong Atya? - kérdezte. - Amint tudomást szerzett az esetről, azonnal szorgalmazta, hogy boszorkányság vádjával az inkvizíció kezére adjanak.

- Nem tudom, hogy miért gyűlöl, még mielőtt az iskolába kerültem, már akkor megéreztem, hogy ellenszenvet táplál irányomban - vontam fel a szemöldökömet tanácstalanul. - Mit mondtak a többi papok a javaslatára?

- Szerencsére nem támogatta senki - sóhajtott megkönnyebbülten. - Igaz, néhányan csak azért, mert ártana az egyháznak, ha épp egy paptanoncot gyanúsítanak, ráadásul olyankor, amikor az emberek többsége isten keze által megérintettként emlegeti. Tényleg nem tudod felidézni, hogy mi történt?

- Csak annyit, hogy bementünk, és amikor láttuk, hogy mi történt, minden erőmmel azért imádkoztam, hogy ne haljon meg több ember, tudjanak kimenekülni a sebesültek, adjon nekik erőt Zuslah.

- A bányászok se emlékeznek semmire, csak az egyikük arra, hogy egyszer csak megtisztult a kivezető út valahogyan. Aztán ő is az eszméletét veszítette. A kapunál tért újból magához, és csak te álltál ott, meg Alma, ahogyan rátok találtak, amikor kinyitottad a kaput. Azt nem értem még, hogy miért zárkóztatok be.

- Nem én zártam be, és nem is Alma. Én is akkor tértem magamhoz, amikor az emberek már dörömbölni kezdtek a kapun, és gyorsan kinyitottam - mondtam többé-kevésbé az igazságot.

- Sokat tudnék segíteni neked Krong Atya ellenében, ha te is akarod... - kezdte el talányosan, és egy kis pír jelent meg az arcán. - Amíg ebben a városban élsz, el tudom háritani az áskálódásait, és a jövő év végén téged javasolnának arra, hogy a fővárosban tanulhass tovább. Így megmenekülnél végleg a gyanúsítgatások alól. Félek attól, hogy előbb vagy utóbb valahogyan tönkre fog tenni - mondta, és kérdően rám nézett.

- Persze, nagyon örülnék, ha segítene nekem, de miért ilyen jó hozzám? - mondtam értetlenül, de amikor a lábamra tette a kezét, akkor minden világos lett.

Elvörösödött a fejem, és lázasan kerestem a kiutat a helyzetből. Először azonban óvatosan megfogtam a kezét, és visszatettem a saját ölébe. Nem ellenkezett először, de nem engedte el a kezemet. Úgy szorongatta, mint valami vízbefúló.

- Ne haragudjon rám Burz Atya, de én kizárólag lányokat szeretem, azaz inkább szeretném régóta, és semmilyen vonzalmat nem érzek a férfiak iránt.

- Ezt nem tudhatod, hiszen még ártatlan vagy - szorította a kezemet az arcához.

- Nem vagyok ártatlan, ezt mindenki tudja ebben a városban. Még önnek is hallania kellett róla - mondtam keserűen.

- Hallottam, de nem hittem el, mert olyat is hallottam, hogy előtte egy fiúval is kapcsolatba kerültél, és te akartad - szorongatta tovább a kezemet.

- Ez néhány diák túlkapása volt, és kényszerítették rá, amibe bele is betegedtem. Azóta sem tudok undor nélkül erre az esetre gondolni - mondtam, amire végre bizonytalanul elengedte a kezemet, én pedig gyorsan a csuha alá rejtettem. - Rosszindulatú rágalom az egész, amit rosszakaróim terjesztenek, mint ahogy az is, hogy boszorkány vagyok - mondtam komolyan.

- Bocsáss meg nekem, amiért zaklattalak - rettent meg. - Most a kezekben vagyok, hogy megtudtad a titkomat - hajtotta le a fejét. - Pedig annyira biztos voltam benne, hogy viszonzod majd az érzéseimet - sóhajtotta, és könnyezni kezdett.

- Látja, Burz Atya, talán éppen azért vagyok ellensége Krong atyának, mert soha nem sikerült árulót faragni belőlem. Nem fogok sem hozzá, sem máshoz fordulni, hogy beáruljam önt - nyugtattam meg. - Ami az érzelmeimet illeti, ezzel kapcsolatban csak önmagát csapta be, mert én mindössze barátságos voltam önhöz, mint ahogy ön is az legyen a jövőben. Mindössze a barátságomat tudom felajánlani, de többet nem.

- Ezt is köszönöm - mondta keserűen. - De nem hiszem, hogy ezek után a barátodnak akarnál.

- Engem nem érdekel, hogy valaki a férfiakat, vagy a nőket szereti, csak az, hogy milyen ember. Eddig önt jó embernek ismertem meg - mondtam komolyan.

- Ne haragudj, de nagyon összezavarodtam most. Beleéltem magam, hogy szeretlek, és abba az illúzióba, hogy ezt viszonzni is fogod - sóhajtotta. - De most térjünk vissza arra, amiért még beszélnem kell veled. A tanács végül úgy döntött, hogy délben a hálaadó misén jelen kell lenned, és ott, mint a bányában történt isteni csoda tanúja, áldásban részesülsz. Este pedig a halott bányászok hozzátartozóinak a kívánságára neked is részt kell vened a búcsúztató ceremóniában. Ez parancs, és azonnal indulnunk kell.

- Megértettem, és engedelmeskedem. Indulhatunk - mondtam, felkerekedtünk, és az oldalajtón át bementünk a templomba, mert már csak pár perc volt délig. A helyemre álltam, és láttam, hogy tele van a templom emberekkel. Hamarosan megkondultak a kis harangok, amiről lehetett tudni, hogy a fehér csuhások fognak prédikálni. El is kezdődött a ceremónia, és a város legidősebb, egyben legmagasabb rangú fehér csuhás papja, Sonnin Atya lépett a gyülekezet elé, és a szokásos kezdés után a következőket mondta:

- Adjunk hálát Zuslahnak, hogy kiszabadította a szorult helyzetben lévő bányászokat, és a két eltévedt ifjút is megóvta, akik tiszta szívvel fordultak hozzá végső elkeseredésükben. Zuslah szeret minket, ezzel is bizonyítékot adott mindannyiunknak, és akiknek kétely élt a szívében, azok most tisztuljanak meg, vagy kárhozzanak el végleg. Nektek is sokkal jobban kellene szeretnetek Őt, mint eddig bármikor, hogy méltóak legyetek hozzá - prédikálta, majd egy énekbe kezdtünk az utasítására. Közben előhoztak egy üveg szentelt olajat, csillagot vetett rá, kinyitotta, és beleöntötte egy, a kereszteléshez használt edénybe a tartalmát. Valamit odasúgott halkán a mellé álló papnak, amire nagy kavarodás tört ki, de hogy ceremóniában ne legyen fennakadás, egy újabb énekbe kezdetett velünk. Nem láttuk pontosan, hogy mi történt, de behoztak egy másik üveg szent olajat, és egy másik keresztelő edényt, csillagot vetett az üvegre, és beleöntötte az olajat az újonnan behozott edénybe, a másikat pedig kivitték. Rajtam kívül senki sem értette, hogy mi történt: Most találták meg a hamis olajat! El is sápadtam, de senki sem vette észre, mert mindenki az oltárnál történetekre figyelt. Az ének végére helyreállt a rend, és az Atya folytatta a prédikációt:

- Mindazok, akik túléltek a bányaszerencsétlenséget, bizony olyanok, mint a ma született csecsemők. Ezért most sorban járuljatok elém, hogy szent olajjal érintsem a homlokotokat

újjászületések öröme - mondta, és mindenkit szólított egymás után, elsőnek engem, majd Almát, utána Rash bácsit, akit ketten támogattak, de már sokkal jobban nézett ki, majd a többi bányászt, akik kisebb-nagyobb sérüléseket szereztek. Ezután újabb ének következett, végül még néhány emlékeztető szót intézett a gyülekezethez a közeli csillagolásokat és házasságokat illetően, majd elbocsátott minket. Máskor némileg tovább tartott volna a mise, de senki sem vette észre. A papok mind elvonultak, most törhették a fejüket az újabb problémán, és csak remélhettem, hogy nem tudják összefüggésbe hozni velem. A mise után rögtön érdeklődtem Rash bácsi állapota felől, de Emma néni szerint nem történt semmi komoly baja, csak nagyon gyenge még, mert majdnem megfulladt. Otthon megebédeltem, elláttam az állatokat, és aludtam egyet estig. Éjfél előtt bementem a templomba, ahol megtudtam, hogy vizsgálatot indítottak a hamis olaj ügyében, és a vöröscsuhások úgy fel vannak bolydulva, mint egy feldühített méhkas. Az éjféλι szertartáson nekem annyi dolgom lesz, hogy a szent olajjal meg kell a halottak arcát kennem, és néhány szót szólnom. Mire megkondultak a gyászharangok, benn voltak a koporsók, a hozzátartozók és az ismerősök. Burz Atya vezette a ceremóniát, én közben sorra odamentem a holttestekhez, megkentem az arcukat szent olajjal, csillagot vetettem, és megcsókoltam a homlokukat, amit általában csak ritkán tettünk meg, legfeljebb ha magas rangú volt az illető, de én most helyénvalónak éreztem. Amint végeztem, a helyemre álltam, majd amikor én következtem, előreleptem, és így szóltam:

- Sírjatok, de ne bánkódjatok testvéreim az Úrban. Fiaitok, testvéreitek, férjeitek vagy apáitok azért haltak meg, hogy a többiek életben maradhassanak - mondtam kicsit talányosan. - Nem azért kellett eltávozniuk ebből a világból, mert Zuslah haragudott rájuk, hanem azért, hogy magához emelhesse őket, mert lejárt az idejük, ami ki volt jelölve a számukra. Haláluk nem volt hiábavaló, és felesleges, mint ahogy az életük sem. Mindannyian a bányászok keserű, de becsületes kenyerét ették eddig, de a mennyekben minden gondtól és bajtól megszabadultak már. Erre gondoljatok, ahányszor az eszetekbe jutnak a történetek - fejeztem be, megint csillagot vetettem, és hátraleptem a többiek közé. Ezután énekeltünk, majd Burz Atya befejezte a misét, kérve mindenkit, hogy a holnap délutáni temetésre mindenki jöjjön el, aki csak tud. Ezután magához hívott, és átadott egy üzenetet a papok gyűlésétől:

- Másnap reggel az iskola előtt ki fognak hallgatni téged is, és mindenki mást is sorban, a segédpapok, papok és tanulók közül.

- A bányában történetek miatt miért kell mindenkit kihallgatni? - adtam az értetlent.

- Örülj neki, ha nem tudod, hogy mi történt - csóválta a fejét. - Holnap reggel mindent megtudsz majd. Reggel pontban kilenckor legyél a terem előtt, ahol egykor vizsgáztál. - Csak most többen is jelen lesznek - mondta, és az utamra engedett.

Nem voltam egészen nyugodt, és reméltem, hogy nem fognak igazságteát alkalmazni, bár abban a töménységben, amit a vizsgán itattak velem, le tudom győzni a közvetlen hatását.

- De mi lesz, ha belehalok? - töprengtem magamban, de nem tudtam megoldást. Eszembe jutott Afra, de már késő volt, és nem is biztos, hogy reggelre vissza tud térni a válasszal. Nem volt mit tenni, hazamentem és lepihentem, hogy másnap legalább pihenten álljak a kérdések elé. Alig aludhattam el, álmat láttam. Az iskolapadban ültem egyedül az egész teremben, velem szemben a táblánál egy szép nő állt, és magyarázni kezdett nekem:

- Végy egy igazságvirágot, két levelet az asszonyfáról, egy földitököt, egy marék fagyöngy-levelet, egy szál vasfüvet. Ezeket aprítsd össze, tégy hozzá tíz vöröshangyát, áztasd be egy fél liter erős pálinkába, tedd egy üvegbe, rázogasd egy órán keresztül. Utána szűrd le, tedd hozzá egy vipera frissen fejt mérget, majd vidd fel a tetőre, hogy reggelig átjárja a hold fénye. Mielőtt feljön a nap, le kell hoznod, különben nem használ. Ha ebből egy kortyot iszol, egy

hónapig védett vagy az igazságteával szemben. Ha két kortyot iszol, tíz évre védett vagy. Ha hármat, akkor életed végéig nem tudnak befolyásolni a teával. Azonban van egy kellemetlen mellékhatása, ami ugyanolyan hosszú ideig tart, mint maga a védettség. Megtermékenyítő képességed sokszorosára fog növekedni, ami furcsa dolgokkal járhat majd együtt - fejezte be az előadást, és felébredtem azzal a gondolattal, hogy most az éjszaka közepén hogyan fogom ezeket a hozzávalókat előkeríteni.

Furcsa volt az is, hogy állok, de amikor kinyitottam a szememet, látom, hogy a gyógnővényes konyhában állok a kezemben két szütyővel, és az egyikben nagyon mocorog valami. A lábamon a cipő csupa sár, a ruháim is elég piszkosak, Kifli meg mellettem áll, és ő sem néz ki különbül. Megnéztem az egyik szütyőt, és benne volt minden, amit az a nő mondott álomban. Sejtettem, hogy a másikban egy vipera vonaglik. Mindent előkészítettem, összeöntöttem, feldaraboltam és rázogattam, majd a viperát kieresztettem a zsákból, leszorítottam a fejét a piszkavassal, megfogtam közvetlenül a feje felett, és kipréseltem néhány csepp mérget a fogaiból. Utána visszadugtam a zsákba óvatosan. Folytattam a procedúrát, végül a padlásra kihúztam néhány cserepet, és a kémény tetejére helyeztem az üveget, hogy átjárja a hold fénye. Ennek hatására pezsegni kezdett, iszonyú büzt eresztett ki magából, és kezdett a színe is változni. Erre gyorsan lemásztam, megtisztálkodtam az udvaron, hogy ne ébresszek fel senkit, majd beállítottam a belső órát, hogy napkelte előtt felébredjek, nehogy valami baj érje az italt. Szundítottam egy kicsit, majd visszamentem a padlásra, és lehoztam az üveget. A benne lévő folyadék kékké változott, de még mindig eléggé büzlött. Körülbelül húsz kortynyi italom lett. Csak egy kicsit tépelődtem, hogy mennyit igyak, de úgy gondoltam, hogy nem túl veszélyes ez a mellékhatás, legfeljebb ha gyereket szeretnének Almával, nem kell annyit pepecselni, biztos lesz a siker. Ezért befogtam az orrom, és három nagy slukkot lenyeltem. Az íze olyan volt, mintha rothadt zsírban égettek volna egy többhetes zoknit, de nem hagytam, hogy visszajöjjön. Egy nagyot büfögtem csak, aminek a szagától Kifli pánikszerűen az udvarra menekült. A többi italt az üveggel anyám üvegcsei mögé rejtettem, de előtte nagy halálfejet rajzoltam rá, és ráírtam, hogy termékenységfokozó ital. A kígyót pedig egyenlőre felvittem a padlásra, Nem volt már értelme aludnom, inkább megpróbáltam kiszellőztetni a konyhát, de kint is ugyanolyan bűdös lett, ahogy felkelt a nap, ezért nem volt értelme. Szüleim is felkeltek, meg a nagymamám is, egy darab rongyot szorítottak az orruk alá, és úgy menekültek ki az udvarra, onnan vissza, majd újból ki az udvarra. Az egész városrész fel volt bolydulva, egyesek hánytak, mások csak szédelegtek, de nem tudták megtalálni a szag forrását. Nemsokára kis szellő kerekedett, ami tiszta levegőt hozott a tenger felől. Ráleheltem Kiflire, ellenőrzésképpen, hogy még mindig büzlik-e a szám, de csak egy kicsit húzódott arrébb. Nyugodtan megreggeliztem, bár kénytelen voltam magamat kiszolgálni, mert még a családom is szédelgett. A kígyót a zsákkal a csuhám alá rejtettem, és a folyóba eresztettem, ami el is kezdett úszni a túlsó felé. Az utcák szerencsére elég kihaltak voltak, mintha kicsit kizökkent volna a város élete a megszokott reggeli mederből. Bementem az egyházi hivatalba, és megkerestem a termet. Ott volt szinte minden pap, segédpap és tanuló, akik az üvegek közelébe juthattak. Egyszerre kellett bemennünk, és egy nagy tálból poharakba mertek valamilyen folyadékot. Úgy láttam, beigazolódott a sejtésem, és igazságteát akarnak itatni velünk. Krong Atya előlépett, és beszélni kezdett:

- Tegnap fény derült egy iszonyú bűntényre - kezdte dörgő hangon. - Valaki ellopott egy üveg szent olajat, és nem átalotta hamis olajjal kipótolni. Tüzetesen ellenőriztünk mindent, és kiderítettük, hogy hiányzik egy olajtartó üveg. Előtte még arra gondoltunk, hogy ott történt a szentségtörés, ahonnan az olajat küldik, de ez a tény bizonyítja, hogy itteni személy követte el. Látszik, hogy gondosan kitervelt mindent, de azt nem tudjuk, hogy mi volt a célja ezzel. Nagyjából tudjuk azt is, hogy melyik szállítmányból tűnt el az olaj, ami csak annyiból érde-

kes, hogy így megtudtuk a legkorábbi időpontot, amikor el lehetett követni ezt az iszonyatos bűnt. Két okból hívtam ide ma mindenkit, aki hozzáférhetett az olajhoz. Az első az, hogy ebben a pillanatban indultak el a katonák mindenki lakásába, hogy megkeressék a hiányzó üveget. Ameddig nem végeznek, addig mindannyian itt maradunk. Lehet, hogy napokba is bele fog telni, de nem számít. Itt van innivaló, a szomszéd szobában majd felszolgálunk ebédet, ha itt az idő, ki-ki a dolgát pedig az udvaron végezheti el az árnyékszéken. Este a szomszédos teremben gyékényeken lehet aludni és pihenni - utasított mindenkit komor hangon. Megkönnyebbülten gondoltam, hogy az üveg a szigeten maradt, és ott vannak a könyvek is, tehát nem találhatnak semmi gyanúsat. Attól azonban tartottam, hogy bánthatják Kiflit, ha nem akarja őket beengedni a házba.

- A másik ok, amiért mindenkit idehívtam, hogy bevallhassa a bűnös a tettét - folytatta közben a mondanivalóját. Ha most jelentkezik az illető, a legenyhébb büntetést fogja kapni - mondta, és először rám nézett fürkészően szúrós szemmel, majd a többiekre, de senki sem szólalt meg. - Így is jó - dörögte. - Addig fogunk itt maradni, ameddig ki nem derítjük, hogy mi történt - mondta fenyegetően. - Most pedig imádkozni fogunk - mondta, amire mindenki letérdelt, és legalább két órán keresztül zsolozsmáztunk szünet nélkül. Ekkor kegyesen megengedte, hogy szünetet tartsunk. Legtöbbünknek kiszáradt a torka, és ittunk a kimert teából. Én is ittam belőle, magamban mosolyogva, és bár éreztem benne egy kis igazságvirág ízt, de ez egészen más volt, amit annak idején ittattak velem. A szünet után egészen délután egyig imádkoztunk tovább. Minden ima után megkérdezte, hogy ki tette, de még mindig nem szólt senki, csak rémülten lapultunk. Elkövetkezett a szerénynél is szerényebb ebéd, amivel nem nagyon tudtuk elverni az éhünket. Utána két szünetet tartva késő estig folytattuk az imát. Ekkor is kaptunk némi élelmet, korlátlan mennyiségű teával, és mehettünk aludni. Egy terv kezdett körvonalazódni a fejemben, amihez kellett Alma segítsége is. A fejemet lehajtva sétálgattam a teremben a fal mellett, mintha az elzsibbadt lábaimat mozgatnám meg, de közben lázasan kerestem valamilyen kis állat tetemét. Végül mindössze egy nagyobb bogárra bukkantam, egér vagy patkány sehol. Úgy látszik alaposan kitakarították a termet. Lefeküdtem, mintha aludni akarnék, és a csuhám alatt animáltam a bogarat, amibe bele is költöztem, amint mindenki lefeküdt. Kirepültem az ablaknyíláson, és néhány kör után Alma ablakához repültem, a szobájában égtek a gyertyák, Alma pedig a lefekvéshez készülődött gondterhelt arccal. Hogy felfigyeljen, néhányszor nekicsapódtam az ablaknak. Szerencsére meghallotta, ki is nyitotta, berepültem a szobába, és letelepedtem az asztalra. Első reakciójával le akarta csapni a bogarat, de megérezte, hogy nem élő bogár, és kérdezett valamit, de én nem hallottam, mert ennek a bogárnak sem volt füle. Gondolkoztam egy kicsit, miután szétnéztem az asztalon, odakocogtam a tintatartóhoz, és megbökdöstem a fejemmel. Alma száján megint láttam, hogy kérdez valamit, de a bogár szemberendezése miatt nem tudtam rendesen leolvasni róla, ezért újra megkocogtattam a fejemmel a tintásüveget. Alma széttárta a kezét, és egy kis tintát öntött ki a gyertyatartó aljába. Odamentem, és annyit ittam a tintából, amennyi belefért a bogár hasába, odabaktattam az egyik asztalon heverő papírhoz, és óvatosan visszaöklendezve a tintából, a testemhez mérten nagy betűket kezdtem írni a bogár szájával.

- Kérd meg Vegmát, hogy holnap vigyen ki a szigetre, és hozd el a szent olajas üveget a szárazföldre, a maradék olaj nélkül. Rejtsd el a piac közelében lévő nagy fa odvába. Utána otthon animálj egy nagyobbacska patkányt, és gyere el hozzám ugyanebben az időben a patkány testében - írtam kinkeservvel, és amikor láttam, hogy bólogat, kikérőztem az ablakpárkányra, majd visszatértem a saját testembe, de meghagytam a mágikus energifonalat. Nagy kockázatot vállaltam, hiszen ha ilyenkor próbálnak felébreszteni, nem sikerül nekik, de úgy látszott, senki sem háborgatott. El is altattam magam, pedig sokan nem tudtak aludni. Reggel némileg frissebben ébredtem, de valahogy rossz volt a közérzetem. A többiek még

rosszabb bőrben voltak. Reggeli előtt megmosdhattunk, utána pedig újból megkérdezte Krong Atya, hogy ki volt a tettes. Hallottam, hogy több ember is remeg a félelemtől, vagy vacog a foga, de még mindig nem szólalt meg senki. Ez a nap is ugyanígy telt, bőven ittam a teából, mert az étel ha kevés is volt, de eléggé sós. Estére megmagyarázhatatlan félelem tört rám, de a kontemplációs gyakorlatok segítségével én vissza tudtam verni, és rájöttem, hogy ez a tea csak hasonlít arra, amit a vizsgán itattak velem, és ennek a hatására rettegni kezd mindenki, arra számítva Krong Atya, hogy ennek az elhatalmasodása esetén idővel csak bevallja a bűnös a tettét. Egyenlőre ellent tudtam állni, de néhány nap után, ha utoljára is, de összeroppannék. Éjjel halk neszezéssel megjelent a patkány, és bár nem volt valami rendes dolog Almával szemben, amit tettem, de kitúrtam őt a testből. Nem volt könnyű, de így sokkal gyorsabb volt, és sürgősen meg kellett tennem azt, amit terveztem. A patkányban kimásztam, és elszaladtam ahhoz a fához, ahol az üveg már valóban ott volt. Ezután a patkányt magára hagytam, és visszaköltöztem a bogárba, aki nem nagyon mászkált el. Szárnyra kaptam, és szétnéztem, hogy merre kutatnak a katonák. Azt láttam, hogy annak a vöröscsuhás segédpapnak a házában nem jártak még, aki szintén megerőszkolta Andulkát annak idején. Leszálltam a szobájának a párkányára, és alaposan körülnéztem. Amikor mindent megjegyeztem, átváltottam a patkány testébe, és a fogai közé vettem az üveg nyakát. Óvatosan haladtam, hogy ne vegyenek észre, és nehogy véletlenül eltörjön az üveg. Egy, a patkányok által kirágott lyukon keresztül beszuszakoltam magam a szobájáig. Jobb ötletem nem volt, ezért benne hagytam a patkánylyukban, a patkánnyal pedig eléfeküdtem, hogy csak akkor lássák meg az üveget, ha kihúzzák onnan a patkány tetemét, de akkor biztosan. Ki is vontam az energiát a patkányból, a bogárral pedig tettem még egy kört a levegőben. A katonák éppen akkor túrták fel a mi házunkat. Mindent kikutattak, még az ürüléket is kimerték az árnyékszékéből. Számításaim szerint valamikor holnap kerülhet sor arra a házra, ahol elrejtettem az üveget a maradék olajjal. Mielőtt a bogárból is kivontam az energiát, odarepültem az egyik falatozó katona kenyerére, és kiürítettem a bogár gyomrából a maradék tintát, amiért így szétverik a házunkat. Tágra nyílt szemmel és szájjal akadt meg a tekintete a bogáron, majd úgy kente a falhoz a kenyerét, mintha súlylökést gyakorolna. Nem vártam meg a többit, hanem gyorsan kivontam az energiát. A mellettem fekvő pap furcsán nézhetett rám, mert alig tudtam utólag visszafojtani a kuncogásomat, de ez a kis tréfa is segített, hogy ellenállhassak az egyre erősödő rettegésnek, és az ebből fakadó közlési kényszernek, hogy legyen már vége az egésznek. De tudtam, hogy már nemsokára megoldódik valahogy a helyzet. Nem tudtam nyugodtan aludni, mert rémálmok gyötörtek, a pokol szenvedéseivel fenyegetve. De én még jobban jártam, mint a többiek, mert közülük sokan sikoltozva ébredtek fel, azt követelve, hogy beszélhessenek Krong atyával. De ahelyett, hogy megkönnyebbülten jöttek volna vissza, olyan gyűlölettel néztek mindenkire, hogy nem mertem többet aludni. Reménykedtem, hogy az a vöröscsuhás segédpap, akinek a szobájába rejtettem el az üveget, nem fog összeroppanni. Meg is figyeltem, hogy kevés vöröscsuhás tört meg, annál több fehér és valamivel kevesebb feketecsuhás. Egyre többen mentek be Krong atyához, és mintha egymás társaságát keresték volna a többiekkel szemben, miután kijöttek. Mindannyian megtisztálkodtunk reggel, én több kortyot is ittam a mosdóvízből, és nem ettem meg a reggeli ételt sem, hogy ne kelljen teát innom. Délig az imádkozás alatt csak néhányan adták fel, én ha nem is lettem jobban, de legalább rosszabbul sem. Délben sem ettem, inkább az éhség gyötörjön, mint a rettegés. Azért többször odamentem a teát osztogató emberhez, és úgy tettem, mintha innék, nehogy gyanús legyek. Végre késő délután behívták azt a vöröscsuhás segédpapot, akinek a szobájába rejtettem el az üveget. Kis idő múltán éles sikoltás hallatszott ki a szobából, és egy test puffanása. Mindenki megkövülten állt, majd vérmaszatos köntösben kijött Krong Atya, és a következőt mondta:

- Megtaláltuk a tettest, aki azt képzelte, hogy nagyon ravasz. Az üres üveget a szobájában találtuk meg, egy patkánylyukban elrejtve, egy döglött patkány mögött. Amikor szembesí-

tettem a tényekkel, beleugrott az egyik ór fegyverébe, és azonnal meghalt. Ezzel a tettel is nyilvánvalóvá tette, hogy ő volt a bűnös, és valószínűleg azért tette, mert meg akarta hiúsítani az áldást gyűlöletből és féltékenységből, amit Myrox kiérdemelt - mondta fanyar hangon. - A kínvallatástól megmenekült eltévelyedett testvérünk az ór hanyagsága miatt, de mivel nem nyerte el a bűnbocsánatot, holnapután elégetjük a testét, és hamvait a dögkútba szórjuk. Most mindenki hazatérhet, és két napig a jelenlévőket minden teendő alól felmentem - bocsátott el minket. - Utána térjen mindenki vissza a posztjára. Ezután az üres szent olajos üvegeket is ugyanolyan szigorúan fogjuk ellenőrizni, mint a teliket, hogy ne történhessen meg ez még egyszer - fejezte be, és mindenki bódult fejjel tódult ki a teremből, ahol tulajdonképpen raboskodtunk. Sápadtan mentem haza, arra gondolva, hogy helyettem halt meg valaki. A tettemben mindvégig benne lappangott az erőszakos vég lehetősége, de eddig még a gondolatát is elhessegettem. Mostanra már nem volt más választásom, vagy ő, vagy én. Azzal próbáltam mentegezni magam, hogy ha egy tisztos polgárlányt erőszakol meg annak idején, valószínűleg régen kivégezték volna, vagy legalábbis az élete végéig börtönben rohadna. Sejtettem, hogy a tea zavarhatta meg az eszét annyira, hogy öngyilkos lett a lelkiismeretfurdalás miatt, mert valóban gyűlölhette, és végül talán önmaga is elhitte, hogy ő tette.

A kerítésen kívül többünk rokonai álltak, én is felfedeztem Almát, apámat, anyámat és Vegmát. Elég rossz bőrben lehettem, mert két oldalról közrefogtak, és úgy segítettek hazajutni. Az egész ház szinte romokban hevert a katonák közreműködése folytán, de azért már kezdett kialakulni némi rend. Otthon kértem anyámat, hogy főzzön nekem gyógyteát, aminek a receptjét én adtam meg. Ugyan csodálkozott néhány összetevőn, de mivel egyik sem volt mérges, nem ellenkezett. Kifli a kutyám először rám akart ugrani, de látva állapotomat, csak megnyalogatta a kezemet. Elmondták, hogy amióta nem voltam itthon, még Alma sem tudta rávenni, hogy egyen. Amíg elkészült a tea, alaposan bevacsorázott Kifli mellettem, mert nem lehetett kiküldeni. Alma is el akart menni, látva kimerültségemet, de nem engedtem. Amikor kettesben maradtunk, megszorítottam a kezét, és halk hangon rebegtem neki köszönetet, hogy megmentette az életemet, de csendre intett, és végtelen gyengédséggel és szomorúsággal nézett rám.

Egy nap múlva már elég jól éreztem magam ahhoz, hogy Almával töltssem ezt a napot. Tudtam, hogy ma lesz az égetés, de nem akartam még a közelébe sem menni. Alma örömmel fogadott, beköszöntem Emma nénihez, aki a fekvő Rash bácsi mellett ült. Rash bácsi már egészen jól érezte magát, így válthattam vele néhány szót.

- Köszönöm, hogy kimentettetek valahogy minket, de ha Almával történt volna valami, azt nem bocsátottam volna meg neked - köhögte.

- Szívesen tettük, és remélem is, hogy a közeljövőben nem fog sor kerülni bányaomlásra, vagy más szerencsétlenségre. A temetés rendben zajlott? - kérdeztem, nem válaszolva a megjegyzésére.

- Sajnos nem tudtam elmenni - mondta szomorúan.

- Aul Atya nagyon szépen beszélt - válaszolt Emma néni, bár sokan nem értették, hogy miért nem vagy ott. Csak annyit mondott, hogy belső vizsgálat folyik valamiért. Utána jöttek ezek az iszonyú házkutatások, aminek a házatok is áldozatul esett. Persze nem találtak semmit, amit én rögtön megmondhattam volna nekik, de úgysem hallgattak volna rám. Aztán annak a fiatal vörös csuhás papnak a tragédiája, és a mai égetés. Mintha minden jó és rossz egyszerre szakadt volna ránk - csóválta a fejét. - De eleget beszéltem, menjetek fel a szobába, Kifli meg Császár eljátszik addig az előszobában. - Fel is mentünk, és könnyezve ölelkeztünk össze, hogy megmenekültünk.

- Miért kell eltitkolnunk a tudásunkat? - kesergett Alma. - Pedig most is csak jót tettünk vele.
- Mert a mágia olyan hatalom, amelyet sem a világi, sem az egyházi erők nem képesek az ellenőrzésük alá vonni, ezért félnek is tőle, jobban, mint a démonoktól. Én pedig most nem éppen jót tettem - mondtam halkán. - És nem vagyok igazán büszke rá. Félek, hogy egyszer Krong Atya rá fog jönni, hogy tényleg igaza van velem kapcsolatban. Talán el kellett volna fogadnom Szrepnekda ajánlatát. Ha meghalt volna, az utódja talán nem figyelt volna ennyire.
- Ha megöli Szrepnekda, akkor még nagyobb botrány tört volna ki - vélekedett Alma.
- Ne felejtse el, hogy Szrepnekda halálmágus volt - emlékeztettem. - Elég lett volna megmutatnom, és ráküldött volna valamilyen sorvasztó betegséget, vagy egyszerűen lefekszik az ágyába, és reggel nem kel fel többé - mondtam mogorván.
- Hogy mondhatod ilyet? - kérdezte Alma furcsán nézve rám. - Hiszen most halt meg az a vöröscsuhás. Nem volt elég a halálból?
- De igen, elég volt, mégis, tartok attól, hogy igazam van - mondtam komoran - Mi lesz, ha legközelebb is szükség lesz akár a papi, akár a varázslói tudományunkra? - kérdeztem vissza.
- Kell lennie más megoldásnak is... - mondta tétován Alma, amire csak legyintettem. - Ha valahogy elmenne a városból...
- Talán megkéred, hogy menjen el? - kérdeztem egy kissé gúnyos hangsúllyal. - Egyébként van vaj a füle mögött, de nem tudok rájönni, hogy mi az! - emeltem fel a hangomat.
- Talán rá fogsz jönni. Azzal talán kényszeríthetnéd, hogy menjen el, vagy legalábbis hagyjon békén - biztatott, de hiába összpontosítottam a problémára, nem jutottam semmire.
- Csak nehogy későn jusson az eszembe - csóváltam a fejem kétségbeesetten, és összeszorult a félelemtől a szívem. Még beszélgettünk estig, de már kevésbé komoly dolgokról, azután elbúcsúztam mindenkitől, és hazamentem.

A vizsgálat annyira felkavart mindenkit, hogy nagyon nehezen zökkent vissza az élet a normális kerékvágásba, még az iskolában is. Azonban egy közelgő esemény kifújta a fejéből a borús gondolatokat azoknak, akik ebben az évben töltötték be a tizenegyedik életévüket, és fiúk voltak, mint ahogyan nekem is. A Bagoly havának tizenötödik napján tartották minden évben a Marislemet, ami nem volt más, mint férfiatvási ceremónia. Tizenötödikén, a reggeli mise után kellett bemennünk a templomba vékony fehér lepelben, ahol egészen délutánig imádkoznunk kellett. Bent volt az összes mostani, és korábbi osztálytársam is, de elhúzódtam tőlük a templom másik sarkába. Miattunk a déli mise el is maradt, de nem bánta senki. Akinek a rokona, barátja, ismerőse, vagy éppen szerelme bent volt a templomban, azok kint piknikeztek, és várták a délutánt, amikor ki fogunk jönni. Délután belépett egy fekete-, egy fehér- és egy vöröscsuhás pap, és megszólalt az énekhar. Először a feketecsuhás elé kellett lépünk mindannyiunknak, aki megkente a homlokunkat vörösborral, ami a gyermekkorunk halálát jelképezte, a vöröscsuhás ezt letörölte egy puha gyolccsal, ami azt jelentette, hogy bűneink bocsánatot nyertek, a fehércsuhás pedig újból megkente a homlokunkat tejjel, ami azt jelezte, hogy mint férfiak születünk újjá. Megvártuk, amíg mindenkinek megszárad a homlokán a tej, majd elindultunk énekelve kifelé a templomból. A bejáratnál kapott mindegyikünk egy meggyújtott, vastag templomi gyertyát, és ezzel a kezünkben kellett megkerülni a templomot. Kint a tizenkét és tizennégy év közötti hajadonok vártak minket, szintén fehér ruhában, ugyanazt az éneket énekelve, mint mi. Eddig egyszerű volt minden, de most a lányok megpróbálták úgy elvenni tőlünk a gyertyát, hogy az ne aludjon ki. Ebben az esetben mindkettőjüknek szerencsét jelentett, és ha szerették is egymást, ez egyfajta összetartozást is megelőlegezett, majdhogynem jegyességet. Ha a leány el tudta venni a gyertyát, de az kialudt, akkor az a számára bal-

szerencsét jelentett, de a fiúnak nem. Ha a fiútól nem vette el senki a gyertyát, és égve is maradt, az is jó jel volt. De ha kialudt, az semmi jót nem jósolt. Természetesen Almát kerestem, de csak a szemem sarkából, mert nem volt szabad forgolódni útközben. A legtöbb lány célirányosan kereste azt a fiút, akitől elveszi a gyertyát, ami előre meg volt beszélve, mint a mi esetünkben is. Végre megláttam, hogy elindult felém valaki, de megrettenve láttam, hogy nem Alma az, hanem egy méretes fehércseléd. Először reménykedtem, hogy nem is felém jön, de csalódnom kellett. Szerencsére Alma is észrevette, hogy veszélyben vagyok, de nem tudta megelőzni. A fehércseléd boldog mosollyal, és kitárt karral rohant felém, és odapréselt a templom falához, hogy ne tudjak elmenekülni. Körülöttem felharsant a kacagás, de nem adtam fel. Utánkapott a gyertyámnak, de elrántottam előle. Ráadásul óvatosnak kellett lennem, nehogy kialudjon. Ezt eljátszottuk néhányszor, majd egy hirtelen ötlettől vezérelve az orra alá dugtam a gyertyát, amitől meglepődött és lazított a szorításán, én pedig kicsusszantam alóla, és a közelben tátott szájjal, gyanakvóan álló Alma kezébe nyomtam a gyertyámat. Amint meglátta a fehércseléd, hogy nem sikerült az akciója, rögtön más áldozat után nézett, és egy tőlem is nyápicabb fiú kezéből sikerült is kiragadnia a gyertyát, aki inkább önként odaadta, mint hogy olyan csúfság történjen vele is, mint velem. Később tudtuk meg, hogy szegény lány már harmadszor jött el erre az ünnepre, de még egyszer sem sikerült gyertyát szereznie, amitől minden évben egyre rámenősebb lett, mert mindenáron biztosítani akarta magának a boldog jövőjét. Így végül Alma sem gondolta azt, hogy valami közöm is volna hozzá. Az azonban nem fért a fejembe, hogy miért engem pécézett ki mindjárt. Talán felheccelte valaki ellenem? Ezt akkor sem, és azután sem tudtam meg soha, de nem is nagyon érdekelt, mert jól zárult le az ünnep. Végül mindenki visszaért a templom elé, akik az égő gyertyát szorongatták, és azok akiktől elvették a gyertyát boldogan, a többiek kevésbé boldogan beszélgettek egy ideig, fogadva a család gratulációit vagy vigasztalását, majd elindult mindenki hazafelé. Alma is azonnal hazaindult, hogy otthon tövig égesse a gyertyát, ami a hagyományok szerint hosszú és boldog életet jelent, ha sikerül. Hogy biztosan hazaérjen, elkísértem, és vidám hangulatban búcsúztunk el egymástól. Ezután igyekeztem haza, mert a vékony ruhában már igencsak reszkettem, férfikor ide vagy oda.

Az ünnep után már nagyon vártam, hogy vége legyen a tanévnek. Semmi rendkívüli nem történt a tavasz hátralévő részében, Rash bácsi és a megmentett bányászok is felépültek, és újra elkezdték a kitermelést. Az omlás miatt minden eddiginél gazdagabb érctelepre talált rá, így egyre többen dolgozhattak volna a bányában, de csak a legszegényebbek vállalkoztak a munkára. Rash bácsi már azon gondolkozott, hogy a szomszéd városokból hozat bányászokat, de a város vezetői nem nagyon lelkesedtek az ötletért. Azt azonban megengedték, hogy az egyházi és a világi börtönökben sínylődő emberek ott dolgozzanak. Ezzel egy időre megszűnt a probléma, de nem oldódott meg véglegesen. Srombának jól működött a mészárszéke, és havonta mindössze néhány Dromot fizetett vissza, ami azért nem volt kevés a helyzetükhöz képest. A pénzt Afrával küldte át, mindig ugyanazon a napon, ugyanabban az időben. Ezért Alma is ott lehetett, amikor jött, és nagyon jól elbeszélgettünk. Elmondta, hogy már nem táplál Sromba irántam ellenséges érzéseket, de mégsem tud megbarátkozni velünk. Nem örültünk ennek, mert ez azt jelentette, hogy nem találkozhatunk akármikor Afrával.

Még a tanév vége előtt, amikor egyszer látogatóban voltunk Vegma apónál és Ira anyónál, sugárzó arccal fogadtak minket.

- Myrox, összegyűlt a pénz. Elmondtam a többi halásznak is, hogy te voltál az, aki betetted velem a pénzt a bankba, és tényleg nagyon jól fialt. Hálásak is érte. Elhatároztuk, hogy ezután is betesszük a megkeresett pénz egy részét, és majd abból fogunk gazdálkodni, ha problémák merülnek fel - dörzsölgette a kezét boldogan.

- Mikor mennek el megvenni a bárkát? - kérdezte Alma.
- A hét végén felmegyünk a soddai vásárra, és megvesszük. Már előzetes megállapodást is kötöttünk - örvendezett.
- Vigyázzon Vegma apó, mert nagyon sok pénzt akarnak magukkal vinni, amiről nagyon sokat tudnak - figyelmeztettem. - Lehet, hogy lesznek, akik meg akarják majd szerezni.
- De hát mit tegyünk? - tárta szét a kezét. - Majd jó sokan megyünk legfeljebb, és aki nem fér fel a bárkára, az ugyanúgy hazajön gyalog, ahogy mentünk.
- A bankban nem javasoltak semmit? - érdeklődtem.
- De igen, mondták, hogy adnak egy papiroost, amit ha bemutatunk a soddai bankban, kifizetik ott a pénzt. De én nem hiszek ám nekik! - nevetett. - Biztos, hogy van benne valami furfang.
- Pedig ez a jó megoldás - mondtam komolyan. - Sőt ha a bárka tulajdonosával a bankban egyeznek meg, akkor még a városban sem kell cipelni a pénzt. Ha úgy gondolja, a bankban hagyja, ha nem, akkor azt csinál, amit akar - javasoltam komolyan.
- Hát ha te mondd, fiam, akkor így fogok tenni, pedig a többiek is ugyanúgy kételkednek, ahogy én - bizonytalankodott.
- Higgyc el Vegma apó, világi dolgokat is tanulunk abban az iskolában, ahová járok.
- Én is ugyanezt tanácsolom, hallgasson Myroxra - biztatta Alma is, de még mindig nem tudta elhatározni magát.
- Azt hiszed apjuk, hogy olyan okos vagy? - kérdezte Ira anyó. - Sokkal több eszük van nekik külön-külön is, mint az egész kompániának együtt. Legjobb lesz, ha nem is szólsz nekik, és egy zacskó követ viszel magaddal, meg azt a papiroost - képezte el a javaslatával Vegma apót, aki nem mert többet tiltakozni.
- Meg is vették a bárkát, és bár többször is észrevették, hogy gyanús alakok sündörögnek körülöttük, nem érte őket támadás. Amikor megérkeztek, mi is kimentünk a partra megcsodálni. Ez a bárka sokkal nagyobb és otrombább volt, mint amin Szrepnekda megpróbálta a hazautazást, de Vegma apó szerint ez sokkal alkalmasabb a halászatra. A halászok nagyon büszkék voltak a hajójukra, neki is kezdtek az apróbb hiányosságok pótlásának, és a másnapi halászat előkészületeinek. Most még inkább Vegma apó lett az a személy, akit elismertek vezetőjüknek. Este nagy mulatságot csaptak, amire minket is meghívtak. Vegma apó tudatta velem, hogy ezután hetente kétszer a bárkával fog halászni, ezért kevésbé fog rám támaszkodni, nem kell, hogy ezeken a napokon is vele menjek. Örültem, hogy a kicsiny segítségemnek köszönhetően vezető, és kissé módosabb halász lett belőle. Az ünnepségen halat sütöttek, sert vertek csapra, ettünk és ittunk, persze az utóbbit módjával. Utána előkerültek a zeneszerszámok, és megkezdődött a tánc. Szégyenszemre egyáltalán nem tudtam táncolni, Alma ugyan tudott, mert egy ifjú hölgynek illett elsajátítani a báli táncokat, de a halásztáncot ő sem ismerte. Ezért csak a kör szélén álltunk, és tapsoltunk a többieknek, amikor előttem termett egy pirospozsgás halászleány, meg egy barna halászlegény, és minden vonakodásunk ellenére nagy ovációval kísérve a kör közepére cipeltek minket. Először nagyon ügyetlenül táncoltam, a lábaim is többször összegabalyodtak, de a leány rendületlenül folytatta a kínzást. Alma bezzeg néhány perc után belejött, látszott, hogy van hozzá érzéke. Egy jó félóra múlva már elviselhetően lépkedtem, de ekkorra már teljesen kifulladtam. Alma már hamarabb abbahagyta a táncot, és egy széken pihent. Megköszöntem a leánynak a tanítást, és Alma mellé ültem szuszogni.
- Nem fáradtál el nagyon? - kérdeztem lihegve, és ittam néhány korty sört.

- Még idejében abba hagytam, ne félj. De látom, téged alaposan kimerítettek - kuncogott.
- Ez a rengeteg ugrabugrálás nagyon kikészített. De azért kibírom - legyintettem vörös fejfel.
- Azért velem is táncolsz egyet, ugye? - ugratott.
- Ha nem félsz, hogy összetaposom a cipődet, akkor lehet róla szó - nevettem. - Az a leány, aki tanított táncolni, nagyon ügyesen ugrált el a lábaim elől - figyelmeztettem. Még pihentünk egy ideig, az arcomat is megmostam, majd visszamentünk három dal erejéig a táncolók közé, mert tovább nem bírtuk. Ha csiszolódott is a tudásom valamennyit még, az nem volt számottevő. Azt azért sikerült elkerülnöm, hogy elessünk a nagy ugrálásban. Kicsit később elbúcsúztunk a többiektől, és összeölelkezve sétáltunk a tengerparton, majd a folyóparton hazafelé.
- Szeretlek, Alma - súgtam a fülébe. - Alig várom már, hogy a jegyesem legyél - mondtam, és megcsókoltam.
- Én is szeretlek, Myrox, és már csak néhány hetet kell erre várnod - mondta a csók után, amelyhez bagzó macskák szolgáltatták a zenét. Ilyen búcsú után persze még nehezebben teltek a napok, de legalább vége lett a tanévnek. Ősztől gyakorlati oktatás lesz egészen a következő év nyaráig, amikor eldől, hogy ki fog felmenni a fővárosba tanulni. Reméltem, hogy én leszek az, de nem voltam benne biztos. Bár továbbra is kedves volt velem Burz Atya, de nem tudhattam, hogy a visszautasításom nem hoz-e hátrányos helyzetbe a többiekkel szemben. Most már egyre jobban el szerettem volna menni innen Almával, hogy kikerüljek Krong Atya látóteréből. A szüleimnek és a nagymamámnak elmondtam, hogy jegyespár leszünk Almával, nem mintha nem tudták volna, de így illett. Családi okokból az eljegyzést a születésnapom utánra kellett elhalasztani, aminek nem örültem, de elfogadtam. A születésnapomat sem éreztem így olyan fontosnak, bár mindenki, akit szerettem, felköszöntött. Almával titokban beszélgettünk Szrepnekdáról, akiről még mindig nem tudtunk semmit, bár már egy éve ment el tőlünk. A születésnapom után volt egy fontos feladatom, aminek utána kellett járnom. A családom adott a jegygyűrűkre húsz Dromot, amit nekem spóroltak össze az utóbbi időben. El is mentem egy ékszerészhez, és megvettem a két gyűrűt, persze kicsit több pénzért, de vigyáztam, hogy a társadalmi rangunknak még éppen megfelelő legyen, nehogy elinduljon egy újabb szóbeszéd. Kísérőnek egy virág alakú medált vettem a régi helyére, amelyet visszaadott Szrepnekdának. Vegma apót felkértem, hogy segítsen a lánykérésben, amit nagyon megtisztetésnek vett. Jeleztem Almának is, hogy mikor fogunk elmenni, hogy felkészülhessenek. Két szép nagy csokor virágot vettem egy kertésztől, felvettem a legszebb ruhámat, és Vegmával, Ira néniel és a családommal, valamint az elmaradhatatlan Kiflivel bekopogtattunk Almáékhoz. Az apukája nyitott ajtót, aki szintén ünneplőben feszített.
- Jó napot kívánunk, megjöttek a legények háztüznézőbe - tréfálkozott Vegma apó, én pedig az izgalomtól alig tudtam kinyögni valami köszönésfélét.
- Jó napot kívánok. Jöjjenek be a kedves vendégek - tessékelt be minket.
- Köszönjük a háziaknak a kedves fogadtatást - folytatta Vegma apó, miután beléptünk. Alma csinos fehér ruháskában pirult Emma néni háta mögött, és onnan integetett biztatóan. Emma néniel és Almának is átadtam a csokor virágot, majd beljebb tessékeltek minket.
- Azért jöttünk ezen a szép napon, hogy megkérjük az ebben a házban lakó szép virágszál kezét, ennek a derék legénynek a számára - kezdett bele a mondókájába Vegma apó. - Már régóta gyengéd érzelmeket táplálnak egymás iránt, ezért szeretnék, ha a mai naptól jegyesek lehetnének, és majd később a házasság szentségében egyesüljenek - folytatta, amire én csak bólogatni tudtam, Alma anyukája pedig sírva fakadt.

- Nincs ellene kifogásunk, igaz, kedves feleségem? - kérdezte Rash bácsi, Emma néni pedig szípigva rábólintott. Vegma apó elővette a jegygyűrűket, én és Alma előreléptünk, és felhúztuk egymás ujjára a gyűrűt, majd átadtam a medált, amit rögtön a nyakláncára tettünk. Végül megcsókoltuk egymást egy pillanatra, mire Emma néni és a nagymamám is szípigogni kezdtek. Rash bácsi elővett egy likőrös üveget, poharakat, és koccintottunk a nagy esemény örömére.

- Tálalva van az ebéd - szólt a szakácsnő, majd bementünk az ebédlőbe, és körülültük az asztalt. Büszkén feszítettem Alma mellett, és megfogtuk egymás kezét az asztal alatt. Kellemesen eltelt az ebéd, késő délutánig maradtak a többiek, de én még maradtam. Felmentünk a szobába, és a karjaimba vettem.

- Végre, hogy eljött ez a nap is - sóhajtottam egy nagyot. - De várom már azt a percet, amikor végre eljön a nászéjszaka - huncutkodtam.

- Te mindig csak erre gondolsz! - nevetett. - A nagy természeted miatt már pórul jártál, és aranytolla lett a kakasodnak - tréfálkozott.

- Látod ezért lenne jó, ha nem várakoztatnál túl sokáig - vágtam gondterhelt arcot. - Legközelebb esetleg elsorvad, vagy eltűnik, akkor mi lesz?

- Megfogadtam, hogy csak a templomi ceremónia után leszek a tiéd - mondta bocsánatkérő arccal. - Nem akarom, hogy a város a szájára vegyen minket, így is az Andulka körüli botrány miatt sokáig megrótták az anyámat, hogy továbbra is engedi, hogy együtt legyünk. Meg kell mutatnunk, hogy nem vagyunk olyanok, mint amit feltételeznek rólunk. Neked sem mindegy, hogy mit mondanak rólad az emberek, hiszen jövő ilyenkor már pap leszel - mondta, amit én is tudtam, ezért csak sóhajtva legyintettem egyet.

- Az legalább jó, hogy most már az utcán is megfoghatom a kezéd, átölelhetem a derekad, megsimogathatom az arcodat, és ha kettesben vagyunk itt, vagy nálunk, nem fogják ránk nyitni az ajtót kopogtatás nélkül - mondtam tünődően, magamhoz húztam, és hosszan, érzelmesen megcsókoltam, majd simogatni kezdtük egymást. Szinte már láttam magunkat a templomban a ceremónia alatt, a nászéjszakán, és a fővárosban a bérelt házikónkban. Alig bírtam magam türtőztetni, hogy ne szeretkezzek vele itt és most, de csak annyit tettem, hogy a blúzán keresztül simogatni kezdtem. Nem lökte el a kezemet, de másfelé nem engedte kalandozni. Ő is simogatta a mellkasomat, a hátamat, ölelkeztünk és csókolóztunk. Végül nagy merészen máshol is csókolgatni kezdtem. Egy pillanatra megmerevedett, de aztán láthatólag eldöntötte magában, hogy ezt még szabad, és ellazította magát. Becézgettem, simogattam, csókolgattam, majd amikor abbahagytam, ő tette velem ugyanezt. Nagyon jólesett, de amikor a mellbimbómat kezdte simogatni, majdnem elnevettem magam, annyira csiklandós volt, még a fogaim is elszibbadtak, és alig tudtam megszólalni. Nem akartuk abbahagyni, de haza kellett mennem, mert későre járt, hiába voltam már hivatalosan a vőlegénye. Elbúcsúztam, és emlékeztettem a tavalyi ígéretére, hogy eljön velem Minra esküvőjének ünnepére. Kicsit sápadtan bólintott, de már nem volt számára visszaút, akármit is jelent majd a számunkra. Nem mintha bármelyikünk is tudta volna, hogy mi fog ott történni, bár megpróbáltam Afrát kifaggatni, aki már mint néző részt vett ilyeneken, de nem volt hajlandó elmesélni, hogy annál szebb és nagyobb meglepetés legyen. Megbeszéltük, hogy holnapután este, ha mindenki elaludt, elhozom a póniját, egy létrát támasztok az ablakához, és azon fog lemászni hozzám. A következő két nap ennek az eseménynek az izgalmasában telt, és eléggé szórakozottan viselkedtem, Alma pedig olyan szótlan lett, hogy alig lehetett a szavát hallani. A nagy nap estéjén lesbe álltam Almáék házához a közelében Kiflivel és Hercegnővel, és amint kihunytak a fények, neki-támasztottam az ablakkeretnek a létrát, és felmásztam. Alma már várt, mert amire felértem,

már kinyitotta az ablakot. Segítettem neki lemászni, és visszavittem a létrát is a helyére, majd sietve útnak indultunk. A mocsár előtt megijedtünk egy pillanatra, hogy valaki követett minket, de csak Afra loholt utánunk legnagyobb megkönnyebbülésünkre.

- Ne siessetek már annyira - lihegte. - Még van vagy fél óránk, mire elindulhatunk.

- Még el kell a pónit rejteni a bozótban, de egyébként igazad van, akkor is időben odaérünk, ha nem sietünk ennyire - bólintottam, és lassítottam egy kicsit. - Csak tudod nem szeretném, ha meglátna valaki az úton - magyaráztam.

- Jé, hát te azt sem tudod, hogy nem láthatja meg azokat senki illetéktelen, akik Minra valamelyik ünnepére mennek? - kérdezte csodálkozva, és összecsapta a tenyerét. - És ez azokra is vonatkozik, akik vele vannak, és nem állnak tőle túl messzire. Ez persze nem láthatatlanság, csak éppen nem vesznek észre, vagy valami ilyesmi.

- Nekünk nem mondtak semmi ilyesmit - mondtam méltatlankodva, és Alma is rázta a fejét csodálkozva.

- Legalább nagyon óvatosak voltatok. Most már értem, hogy miért rémültetek meg, amikor megláttatok - nevetett. Pusmogtunk még egy kicsit, majd amikor feltűnt az ösvény, neki-indultunk. A megszokott idő alatt elértünk a szigetre, ahol legnagyobb megdöbbenésünkre már vártak minket, amin Afra jót kuncogott, és elárulta, hogy ő volt az, aki szólt a többieknek. Rajtunk kívül még egy pár volt, aki össze akart házasodni, de őket csak egy pillanatig láttuk. Almát is, és engem is a tisztás két átellenes pontjára vezettek, hogy ne is láthassuk egymást. Kis tüzek égtek mindenfelé, amin mindenféle étel rotyogott, vagy csak egyszerűen világított. Nem nagyon hagytak a nők nézelődni, mert levetkőztettek ellentmondást nem tűrően, és egy dézsába parancsoltak, amiben meleg víz gőzölgött. Beültem, erre kántálni kezdtek, és mindenfélét beledobáltak a vízbe, amitől még jobban gőzölgött, felfrissített, és az illata is nagyon jó volt. Ezután puha törülközőkkel megszáritgattak, és a bőrömre varjútollal festegetni kezdtek elől is, és hátul is, valamiféle vöröses festékekkel. Még az arcomra is jutott néhány minta. Amikor ez is megszáradt, egy palástszerű, hímzett köntöst adtak csupán rám, a fejemre pedig egy koronaszerű arany színű pántot tettek, amelyen finom vésetek díszeltek. Két férfi felváltotta a nőket, akik elmentek valahová. Nagyon türelmetlen voltam, de várnom kellett. Végül elindulhattunk, és a sziget közepére értünk, ahol egymással szemben álltak a férfiak és a nők, de olyan csuklyával a fejükön, hogy ne lehessen látni az arcukat. Egyetlen férfit láttam meg, aki ugyanúgy volt felöltöztetve mint én, őt is ketten kísérték.

- Itt az első próba ideje - szólalt meg egy hang valahonnan. - Válasszátok ki a menyasszonyokat a többiek közül, hogy ezzel bizonyítsátok, hogy igaz érzélem él a szívetekben. Menjetek, de legyetek alaposak, ne siessétek el a döntést, mert ha hibáztok, nem lesz második lehetőség - figyelmeztetett. Először szemmel próbáltam behatárolni, hogy melyikük lehet Alma, majd abban reménykedtem, hogy valami jelet ad, de semmi ilyen nem történt. A szemem sarkából a sorstársamra néztem, aki sorban megállt a nők előtt, majd hol határozottan, hol tévovázva tovább lépett. Úgy láttam, jobb, ha én is ugyanezt teszem. Lehet, hogy csaltam, lehet, hogy nem, de a kontempláció segítségével megpróbáltam Almát felidézni a maga teljességében. Tudtam, hogy fel fogom ismerni, még ha másról nem is, a testének a rezdüléséről, vagy a lélegzetvételéről. Valahogy a kontempláció az iránta érzett érzelmeket is tisztábbá varázsolta, de ennek nem igazán tulajdonítottam nagy jelentőséget. Már túlmentem vagy öt nőn, amikor valamit megéreztem az előttem álló nőben, de ahogy jobban odafigyeltem erre az érzésre, nem tűnt eléggé meggyőzőnek. Egy pillanatra az is megzavart, hogy az előttem haladó másik férfi rámutatott az egyik nőre, majd hátrébb állt, hogy utat adjon. Már túlhaladtam azon a ponton is, ahol a másik férfi megtalálta a kedvesét, és már csak néhány nő volt hátra a

sorból, amikor megtorpantam, mert megéreztem a szerelem, ez érzelmek áradását az előttem álló nőből. Tudtam, hogy ő Alma, de nem akartam kockáztatni, ezért végigmentem a soron, de sehol sem éreztem ezt a sugárzást. Így rögvest visszaléptem elé, és rámutattam, majd én is hátraléptem.

- A kiválasztottak fedjék fel arcukat - szólalt meg a hang, erre a két nő levette a csuklyáját. Mi ketten Almával örömujjongásba törtünk ki, mert a próba sikeres volt, de a másik férfi úgy nézett ki, rosszul választott. Engem oldalra állítottak, Almát és azt a nőt, akit kiválasztott, elvezették, a férfiről levették a palástot, a fejpántot, letörölték róla a mintákat ott mindenki előtt, és beállították a sorba. Pár perc múlva megjelent Alma és a másik nő, hasonló palástban, de ezüstsínű fejpánttal. Almát mellém állították, majd újból megszólalt a hang:

- Itt a második próba ideje.

A nő végigjárta a sort, ahol a férfiak álltak, kétszer is. Én magam sem tudtam, hogy hol lehet a másik férfi, de valamiért én is, és Alma is, nagyon izgultunk. Végül a nő megállt, és határozottan rámutatott az egyik alakra, majd hátralépett. Az utasításra levette a csuklyát a fejéről, és a nő valóban nem tévedett, ő volt az. A férfi megdöbbszentnek, és egyben megkönnyebbültnek látszott. Mindenfelől sóhajokat hallottunk, csak az eredeti menyasszony rohant be a kunyhóba zokogva. Tanácstalanul néztünk egymásra, mert fogalmunk sem volt, hogy mi történt, de azt tudtuk, hogy valami rossz, azonban megkérdezni nem volt kitől. A férfit újra elvezették, és csak velünk kezdtek foglalkozni. Egy idősebb férfi, és egy idősebb nő állt ki a tér közepére, díszes öltözetben, a többiek megszabadultak a csuklyáiktól, és a hátunk mögött sorakoztak fel. Megéreztek, hogy a tér közepén álló két ember elé kell állnunk. Amint elindultunk, halkán énekelni kezdtek a többiek egy ünnepélyes dallamot. A pár megvárta, míg befejezik, és így szóltak hozzánk felváltva:

- Igaz szerelmetekkel megszerezte az azt a jogot, hogy előttünk, mint a legrégebbi házaspár előtt, megigátok Minra könnyecseppjeit - mondta a nő, és valahonnan hátulról előhoztak egy ismerős kelyhet, és egy palackot, amiből néhány korty italt öntöttek ki.

- Igyatok mindketten ebből a kehelyből, és tiétek lesz a világ legszebb esküvője - mondta a férfi, és Almának nyújtotta a kelyhet.

Alma ivott belőle, majd átadta nekem, amire helyeslően bólintottak mindketten. Kiittam a maradékot, és valóban sós volt, mintha valóban könnyek lettek volna, de egyéb más ízt is éreztem benne. Visszaadtam a kelyhet, és egy sátorhoz vezettek minket, amelyben egy ágyat láttunk meg. Alma rögtön elvörösödött, és tiltakozni akart, de a nő elmosolyodott, és megszólalt:

- Mindössze annyit kell csinálnotok, hogy lefeküdtök egymás mellé, ha akarjátok megfoghatjátok egymás kezét, de mást nem kell, sőt nem is ajánlatos tennetek, mert ez az este nem arról szól.

Így hát lefeküdtünk szorosan egymás mellé, ugyanis nem volt valami széles az ágy, és megszorítottuk egymás kezét. A férfi összehúzta a sátor bejáratát, és elmentek. Egyre álmosabbak lettünk, Alma a fejét a vállamra tette, végül pedig talán elaludtunk. Egy gyönyörű kastély szobájában álltam, prémekek, festmények a falakon, aranyozott bútorok, szőnyegek a földön, az ablakból egy ismeretlen és hatalmas városra láttam le, ahol emberek ezrei vagy tízezrei éljenek valakit. Pompás ruhában feszítettem, szép volt és előkelő, mégsem hivalkodó. Körülöttem néhány ember sürgölődött, az egyik a hajamat igazgatta, a másik a ruhámról szedegette a nem létező pihéket, a harmadik a cipőmet fényesítette. Ekkor megszólaltak a harangok, kinyílt az ajtó, és beszólt egy borizú hang:

- Uram, itt a díszkíséret, indulni kellene.

Bólintottam, és elindultunk lefelé a lépcsőkön és a folyosókon. A kíséret hat fegyveresből állt, díszegyenruháikban lépdeltek mellettem kardcsörtetve. Leértünk a palota saját temploma elé, ahol a kíséretemül szegődött egy idősebb úr, akit ismertem, de nem jutott eszembe a neve. A díszkíséret kint maradt, mi bementünk a templomba, egészen az oltárig. A szőnyeg, amin lépdeltünk, virágszirmokkal volt beterítve. Felcsendült az énekkar hangja, és az eddigi duruzsolás megszűnt. A templom telis-tele volt emberekkel, leginkább a gazdagabb rétegekből. Vártam néhány percet, amikor megláttam belépni Almát az ajtón, ezüstösen csillogó fehér menyasszonyi ruhájában, koronával a fején. Kezében különleges virágsokrot tartott, a legtöbb virágot fel sem ismertem, de az illatuk bódító volt. Hosszú fátylát két rózsaszín ruhás ifjú hölgy tartotta, akik alig voltak fiatalabbak Almától. Lassan, méltóságteljesen mellém lépett, és egymásra mosolyogtunk. Előlépett egy fehér csuhás pap, és egy tarkaruhás papnő, és megkezdődött a ceremónia. Mindkettő előtt hűséget esküdtünk egymásnak, és felhúztuk egymás kezére a jegygyűrűket. Végül Alma felhajtotta a fátylát, és megcsókoltuk egymást hosszan, igazi szenvedéllyel. Kitért az üdvívalgás, és kísértünk a templomból. Kint virágosó fogadott bennünket, és mindenki gratulált nekünk. Az udvarra rengeteg asztalt hoztak ki, azokon pedig töméntelen étel tornyosult. Mi azonban a palota egy másik része felé indultunk. A terem, ahova bementünk, szintén tele volt asztalokkal és étellel, itallal, de látszott, hogy ez a hely, ahol a bennfentesek fognak ünnepelni. Mielőtt leültünk volna, kimentünk az erkélyre, ahol a nép a kapuk előtt minket ünnepelt. Üdvívalgás tört ki, ahogy megláttak minket, mi pedig integettünk nekik. Erre kinyíltak a kapuk, és betódultak az emberek a térre. Mi leültünk a helyünkre, ekkor jött be a többi vendég, akik szintén helyet foglaltak intésünkre. Pohárköszöntőket mondtak ránk, és ünnepeltek minket. Elkezdődött a lakoma, és mindenféleből ettünk, amire csak guszthusunk támadt, hozzá pedig különböző borokat és pezsgőket ittunk. Az általános jókedv kint is, és bent is magasra csapott. Behozták az esküvői emeletes tortát, amit Alma felvágott, és mindenki kapott belőle. Ezután jött be a zenekar, és táncolni kezdtünk. Tartottam attól, hogy nem fog valami jól sikerülni, de siklottunk a parketten egymás karjaiban, mintha hónapokig csak ezt tanultam volna. Még másokkal is kellett táncolnunk, az illem kedvéért, de végül amikor újra egymással táncoltunk, elbúcsúztunk a vendégseregétől, és felmentünk a hálósobába. A szoba nagy volt, benne egy hatalmas baldachinos ágygal. A kandallóban pattogott a tűz, bár nem volt hideg, csak a hangulat kedvéért. A kandalló előtti puha szőrme is csalogatott bennünket, meg az ágy is. A szobában égtek a gyertyák, füstölők parázslottak, és valahonnan halk zene is hallatszott, mintha egyenesen nekünk szólna.

- Végre kettesben vagyunk - szólaltam meg, de azonnal rá is jöttem, hogy tévedtem, mert az egyik ajtón szolgálólányok léptek be, és egy paraván mögé vezettek, ahol segítettek levetkőzni, megfürdettek, férfias illatú sókat, olajokat és virágokat használva. A zajokból ítélve Alma is ugyanazt csinálta, mint én. Végül kieresztettek a kádból, előmelegített törülközőkkel leitatták a testemről a vízcseppeket, és rám adtak egy díszes köpenyt, ami alatt nem volt semmi más ruha, majd visszakísértek az ágyhoz, amiben már benne feküdt Alma, nyakig beburkolózva. Hallottam, hogy kimennek, és becsukják az ajtót, ezért lecsúsztattam magamról a köpenyt, és lassan, nagyon lassan húztam le Almáról a selyemtakarót. Először a vállai bukkantak elő, majd a keblei, a lapos hasa, a gyönyör rejtke, a formás combjai, végül pedig teljes meztelenségében feküdt előttem mosolyogva. Kitérta a karjait, és én mellé feküdtem. Becézgetni kezdtük egymást, egyre nagyobb gyönyörökkel okozva egymásnak, a legkisebb szegénylősség nélkül fedezve fel egymást. Végül nem türtőztethettük magunkat tovább, és megtettem azt, amire már régóta vártam. Alma erre felsikoltott egy picit, de amikor vissza akartam vonulni, nem engedett. Lassan mozogva korbácsoltam egyre feljebb a kéjt benne, és csak amikor éreztem, hogy beteljesedett a gyönyöre, csak akkor engedtem, hogy az élvezet

engem is magával ragadjon. Így maradtunk még hosszú percekig, gyengéden simogatva egymást. A nap eseményeitől fáradtan először ő hunyta le a szemét, én mint egy meleg paplan, még mindig felette voltam, ekkor óvatosan melléfeküdtem, a fejét a mellkasomra téve. Nem ébredt fel, de a kezével intim helyre tévedt, amivel néhány pillanatra felébresztett, majd én is elaludtam. Arra ébredtem, hogy valaki néz, kinyitottam a szememet, és Alma pipacspiros arcát láttam meg magam fölött. Abban a hiszemben, hogy folytatjuk a csatározásokat, meg akartam fogni a gömbölyű fenekét, de félrehúzódott. Felültem, és láttam, hogy a sátorban vagyunk, a szigeten. Sehol nászágy, sehol kastély, és fel is vagyunk öltözve.

- Ez most megtörtént, vagy nem? - kérdezte kétségbeesetten, de mielőtt megszólalhattam volna, széthúzódott a bejárat függönye, és mosolygós arccal belépett a két ismerősünk.

- Ez valóban megtörtént, réges-régen, Minra nagylelkűségéből és jóvoltából átélhettétek az esküvője minden pillanatát, amit Zuslahhal kötött annak idején - válaszolt a nő.

- De ti mindvégig csak feküdtetek egymás mellett ebben a ruhában, szűziesen. Ha a valóságban is át akarjátok élni, azt is megtehetitek, de ünnepelni is kijöhettek, mert az álomban megevett ételek nem igazán laktatóak - folytatta a férfi. - Ezt én is bizonyíthatom - nevetett, és megölelte a feleségét.

- Itt van bent egy korsó ital, hogy kitisztuljon a fejetek, és ha meg akartok tisztálkodni, vár benneteket egy dézsa melegvíz a sátor háta mögött. De az esküvői ruhátokban jöjjetek ki - mondta a nő férjébe karolva, és visszahúzva a függönyt elmentek.

- Kár, hogy csak álom volt, mégis csodálatos - fordultam Alma felé ártatlan arccal, aki erre megint lángvörös lett.

- Valóban az volt, de már alig egy évet kell várni a másik esküvőnkig. Láthattad, hogy őket is összeadta a pap is, ahogy illik - mondta, de én megpróbáltam a leple alá óvakodni a kezemmel közben, de rácsapott egyet.

- Menjünk fürödni, nagyon megizzadtam. Te nem? - kérdezte.

- Hajaj, dehogynem - bólogattam jelentőségteljesen, amire Alma hozzám vágta az egyik párnát, majd kimenekült hátul a sátorból. Utána siettem, de már nyakig benne ült az egyetlen dézsában.

- Csak akkor jöhetsz be mellém, ha megígéred, hogy jól fogsz viselkedni. Különben várhatsz a sorodra.

- Hát persze, hogy jól fogok viselkedni - mondtam műfelháborodással, és levettem magamról a leplet, ami alatt meztelen voltam.

- Látom, hogy nem lehet megbízni benned - mondta durcásan, és lefröcskölt vízzel. De én nem hagytam magam, és bementem mellé a dézsába, ami szűken elég volt kettőnknek, mégis megpróbálta megakadályozni. Végül a dézsában birkóztunk, és simogattuk egymást ennek ürügyén játékosan, és a végére valóban kimerülten és ráadásul éhesen ültünk a vízben.

- Nagy kópé vagy te Myrox - jegyezte meg Alma, és szappanozni kezdte magát.

- Az erényed sem csorbult, mégis mind a ketten jól éreztük magunkat - válaszoltam erre, majd segítettem megmosni a hátát, és ő is az enyémet. Megtörülköztünk, felvettük a ruhánkat, és kimentünk az ünneplők közé, akik minden jót kívántak, majd az asztalokhoz vezettek minket. Ugyan nem volt hova leülni, csak a fűre tett párnákra, de egy tálcára jó nagy adag ennyivalót pakoltunk, és nekifogtunk enni. Néztük, hogy a másik pár hol lehet, nem is kellett sokáig várni, ők is megjelentek nemsokára egy másik sátor bejáratában, és csatlakoztak a mulatság-

hoz, bár látszott rajtuk, hogy mindketten zavarban vannak. Hajnali két órakor hagytuk abba a mulatozást, még táncoltunk is egy kicsit, de itt bezzeg nem ment olyan jól, mint álmomban. Visszavettük a saját ruhánkat, és Afrát megvárva együtt indultunk haza.

- Ugye nagyon csodálatos volt? - mondta kicsit szomorúan és vágyakozóan.

- Igen, nagyon - válaszolta Alma, és megérezve a másik szomorúságát, megölelte őt. - Valamit azonban nem értettünk - próbálta elterelni a figyelmét. - Mi történt a másik párral? - kérdezte.

- Ugyan ritkán, de előfordul, hogy túl korán, vagy nem a megfelelő partnerrel akar megházásodni az illető. Minra persze ezt nem hagyja - magyarázta. - Megtudtam, hogy a férfi azzal a nővel, akivel az ünnepségre eljött, hogy összeházasesodjanak, már régóta együtt van, és megígérte a nőnek, hogy elveszi feleségül. De közben megismerte azt a másik nőt, akibe bele-szeretett, és a nő is belé, de mivel mind a ketten tudták, hogy mi a helyzet, nem is szóltak egymásnak. Itt azonban minden kiderült, és így összeházasesodtak. Ebből persze sok gond lesz még, de meg kell oldaniuk, hiszen az a férfi a másik nővel élt eddig együtt - vonta meg a vállát.

- És mi lett volna, ha a nő nem találja meg a férfit? - firtattam.

- Akkor a másik nőnek kellett volna megkeresnie. Ha ő megtalálja, akkor a férfi meghal, mert becsstelen volt. Ha ő sem találja meg, akkor mindketten meghalnak.

- Hogyhogy, megölik őket? - rémült meg Alma.

- Nem, de nem látják meg többé a mocsáron átvezető utat, és az esetek nagy többségében bele is vesznek. Ez nem játék, hanem komoly dolog - bólogatott.

- De minket nem figyelmeztettél! - szólt rá mérgesen Alma.

- Mindenki tudta, még ti is, hogy összetartoztok - vonta meg a vállát. - Minek kellett volna ijesztgetni feleslegesen benneteket? - csodálkozott.

- De nagy ravasz vagy Afra - csóváltam a fejemet. - De végül is köszönjük.

- Szívesen, máskor is - nevetett, és a további utat szóltanul tettük meg. Almával össze-ölelkeztem, megsimogattam göndör fürtjeit, és így mentünk egészen a pónijáig, amire segitettem neki felülni. Még nem is pirkadt, mire Alma utcájához értünk. Itt elbúcsúztunk Afrától egy öleléssel, és egy baráti puszival, majd elváltunk. A házhoz érve minden csendes volt, gyorsan előhoztam a létrát, és segitettem Almának bemászni az ablakon. Közben nem tudtam megállni, hogy ne simogassam meg itt-ott, és nem tudott sem ellenkezni, sem rám szólni. Csak amikor már bent volt a szobában, akkor fenyegetett meg tréfásan, hogy lelök létrával együtt. Persze nem ezt tette, hanem egy csókot adott, ezután pedig eltünttettem a nyomokat, és hazamentem. Böven adtam Kiflinek, és Hercegnőnek enni, mielőtt lefeküdtem volna. Ezen a napon nem kellett korán kelnem, mert Vegma apó a bárkával hajózott ki. Azért elhatároztam, hogy meglátogatjuk majd délután őket Almával, ha ő is akarja, és nem alszom át az egész napot. Ez ugyan nem történt meg, de már majdnem dél volt, amikor felkeltem. Panna nagyí már majdnem azt hitte, hogy beteg vagyok, de amikor meglátta a sugárzó arcomat, csak ennyit mondott:

- Fiatalság, bolondság - majd legyintett mosolyogva, és elém tette az ebédet.

Alma is álmos arccal fogadott kedvesen kócos hajával, amikor ebéd után átmentem hozzá. De nem nagyon engedte, hogy nézegessem, mert elszaladt rendbe hozni magát. Az ötletemet, hogy menjünk el Vegmáékhoz délután, ő is jónak találta. Meg kellett még ebédelnie, engem is kínáltak, de egy falatot sem bírtam enni, úgy jól voltam lakva. Utána karonfogva végig-

sétáltunk az utcán büszkén, hiszen már a világ szemében is jegyesek voltunk. Vegma apót is, és Ira anyót is otthon találtuk. Vegma apó rögtön lelkesen mesélte, hogy jó messzire kimentek a tengerre, és hogy milyen sok halat fogtak, jóval többet, mintha külön-külön futottak volna ki. Ha ilyen sok halat fognak ki, nem fogják tudni eladni a városban, hanem tartósítani fogják, és a kontinens belsejében fogják eladni. Ez jó ötletnek tűnt, és ezt meg is mondtam neki. Felajánlottam, hogy most a tartósításhoz szükséges dolgokra gyűjtsenek, és ne adja vissza még a pénzt semmiképp. Ezt el is fogadta, mert belátta, hogy csak így tudnak előrébb lépni. Ezen a napon estig itt is maradtunk, és a héten sem volt semmi különleges programunk. Halászni jártam, amikor szükség volt rám, ha szabad volt a délelőttöm, Almával korán kimentünk a szigetre, és csak este jöttünk haza. Ott tovább gyakoroltuk az animálást, amiben már mindent elsajátítottam, amit a könyv szerint lehetett, persze csak alapfokon. Úgy éltünk ott a szigeten, mint egy igazi házaspár, egy apró különbségtől eltekintve. Ha nagyon szép volt az idő, fürödtünk a delfinekkal, vagy játszottunk egymással. Majdnem olyan volt ez a nyár, mint valami álom, azzal a különbséggel, hogy nem volt az. Ami az álmokat illeti, nem voltak ebben az időben túlságosan különlegesek, de néha Krong Atya megjelent, és azzal kínozta, hogy vizsga címén értelmetlen kérdéseket tett fel, amire válaszolnom kellett volna, de nem tudtam. De ez csak apró kellemetlenség volt a többi élményhez képest. Az ősz sem hozott sok érdekességet, bár az iskolában már keveset voltunk bent, temetéseket vezettünk le, vigaszt nyújtottunk a haldoklóknak és a családtagjaiknak. Minden ilyen után megbeszéltük Burz atyával, hogy hogyan, és mi történt, majd tanácsokat adott, ha hibáztunk, és megdicsért, ha valamit jól végeztünk el. Természetesen csak a legszegényebbek temetéseit vezethettük, de ők nem bánták, sőt a halászok és a bányászok csak engem kértek fel ezeken a szomorú alkalmon, amit a többiek nem bántak, mert ez a két réteget még mindig lenézték, és bizony nem vándorolt a zsebembe pénz, a halotti torba azonban mindig meghívtak, ahol szeretettel bántak velem, és én is segítettem, ha szüksége volt vigasztalásra valakinek.

Télen a legtöbb időmet Almával töltöttem, hol nálunk, hol náluk, vagy Vegmáéknál, akik a bárka miatt még akkor is ki tudtak menni halászni a tél elején, amikor már a csónakokkal életveszélyes lett volna. Gyűlt a pénz a haltartósítóra is, de még nem tudták, hogy pontosan mikor lesz elegendő az összeg, hogy elkezdhesék az építkezést. Az időjárás is szép volt, kevés köddel és gyenge szelekkel, sok tiszta idővel, de azért hó is esett elegendő, hogy szép fehér legyen a táj, és néha elmehessünk szánkózni, felidézni gyermekkorunkat. A folyó ismét befagyott, lehetett korcsolyázni is, amit még mindig nem igazán kedveltem. Alma és én igazi szerelmespárként járkáltunk, de néhány emberen láttam, hogy irigykedik, ha meglátott minket. Ilyen volt Rakon, és Krong Atya, de néha még Burz Atya is, de ő legalább megpróbálta palástolni. Kisebb földmozgások is előfordultak néhányszor, de alaposan megerősítette Rash bácsi a bányát, így nem történtek újabb balesetek.

A tavasz elég későn érkezett meg, de akkor egyszerre minden növény virágba borult. Vidámak voltunk, hogy már csak ezt a négy hónapot kell kivárnunk, és teljesen az egymáséi lehetünk. Az iskolai gyakorlatok még komolyabbak lettek, most már a templomban egyes halottak lelki üdvéért tartott miséket is mi celebráltuk. A tanév végére tökéletesen elsajátítottunk mind elméleti, mind gyakorlati szinten. Az utolsó vasárnap avattak pappá minket hivatalosan a templomban, hármat-hármat minden ágból. Aki akart, részt vehetett ezen az eseményen, ami eléggé nélkülözött minden külsőséget, hogy ne szálljon a fejünkbe a dicsőség. Miattam elég sokan jöttek, olyanok is, akiket csak látásból ismertem a halászok és a bányászok közül. Minket, fekete csuhásokat Aul Atya szentelt pappá. A szertartás mindössze annyiból állt, hogy elmondtuk a papi esküt, majd csillag alakban megkenté a homlokunkat a szent olajjal, ezután átadta nekünk a papi csuhát, ami annyiban különbözött az eddig viselttől, hogy ennek a hátára és a mellrészére is hímezve volt egy-egy csillag. Ezután imádkoztunk Zuslah áldásáért is,

majd véget is ért a szentelés. Lementem a rám várakozókhöz, és fogadtam a gratulációkat, legelőször az Almáét, majd a szüleimét, és a többi ismerősét. A családom, a barátaim, a halászok és a bányászok egy színezett, platinából készült, nyakban is hordható, három ágú csillaggal leptek meg ebből az alkalomból, aminek nagyon megörültem. Épp indulni akartunk kifelé a templomból, amikor újból megremegett a föld alattunk, mindenki megrémült, és lökdösődve elindult kifelé. Almát kerestem a tekintetemmel, aki elsodródott tőlem, és egymás felé indultunk. Nem volt túl erős a rengés, de egy roppanást hallottunk, mint amikor egy kőlap összetörik, majd eltűnt Alma egy sikollyal a szemem elől. Odarohantam, de már mások is ott voltak, és láttam, hogy beszakadt alatta a templom kőpadlója, ő pedig belezuhant az alatta rejtőző üregbe. A törmelékek és öreg csontok között feküdt sápadtan és ájultan, mindössze egy méter mélyen. Leugrottam, hallottam, ahogy ropogva törnek össze a lábam alatt a csontok, de nem igazán érdekelt, Alma mellkasához tettem a fülemet, szerencsére dobogott a szíve, lélegzett is, és csak nagyon kevés vért láttam, azt is a lábán. A karjaimba vettem, és feladtam a lenyúló kezeknek, majd nekem is segítettek kijönni, és kimentünk a templom előtti füves részre, ahová letették. A föld remegése megszűnt, mintha soha nem is lett volna.

- Gyorsan, hozzon valaki vizet! - kiáltottam, és a fejét az ölembe vettem.

- Orvost, orvost, gyorsan! - szalajtotta az embereket szanaszét az anyukája, és repülőst próbált szagoltatni vele, de nem ébredt fel, csak nyögdecselt, és remegett. Öt perc sem telt bele, jött az orvos, futólag megvizsgálta, de csak néhány zúzódást és karcolást talált rajta.

- Haza kell vinni, hogy alaposabban megvizsgálhassam. Láthatóan nem tört el semmije - nyugtatgatott minket, és kerített egy hordágyat, amibe belefektettük, és elindultunk. Néhány kíváncsiskodó követett minket a házig, de az előtérbe csak néhányan jöttek. Felvittük a szobájába, befektettük az ágyába, majd az orvos minket férfiakat kiharancsolt. Idegesen vártuk a vizsgálat eredményét, amikor bent összetört valami, mindenki ijedten rezzent össze. Végre kinyílt az ajtó, és kijött az orvos.

- Magához tért, úgy néz ki, hogy tényleg nem történt semmi komolyabb baja az ijedtségen kívül. De legalább egy hétig pihenjen. A sebei jelentéktelenek, az idegeit viselte meg inkább ez a baleset - mondta. - Magát akarja látni, bemehet - mutatott rám. - Majd négy nap múlva visszajövök. Ha addig történne valami, hívjanak - folytatta. Rash bácsi kifizette a tiszteletdíját, majd elment, én pedig bementem Almához. Az arca még mindig nagyon sápadt volt, de legalább magához tért. Rámosolyogtam, de nem mosolygott vissza, amiből rögtön tudtam, hogy nagyobb lehet a baj, mint amiről szó van. Az ágy mellett egy pohár cserepei úgy hevertek, mintha valaki tiszta erőből odavágta volna a falhoz. Odaültem mellé, és megfogtam a kezét.

- Nagy baj van, Myrox... - suttogta. - Amikor beleestem abba az üregbe, kiszabadultak az odazárt lelkek. Ezek közül a legtöbb azonnal eltávozott, de egy velem maradt, és velem van most is. Nagyon erős, de annyira nem, hogy meg tudjon szállni, ha én nem akarom. Márpedig nem akarom, mert nagyon gonosz - fejezte be kimerülten.

- Hogyan segíthetek? - kérdeztem aggodalmasan, de csak a fejét ingatta válaszképpen. Mintegy végszóra felemelkedett magától a vizeskancsó, és kicsorgatta magából a vizet, majd hangos recsegést hallottunk, mint amikor valaki jeges havon lépked. Alma szülei, az én szüleim, és Vegma apóék is berohantak, nem értették, hogy mi volt ez a hang, azt hitték, hogy valami baj történt. Csak nekem volt sejtésem, hogy a szellem csinálja ezt.

- Megpróbálok segíteni valahogy - csókoltam meg az arcát, de megfogta a kezemet, rettegve és könnyögően nézett, hogy ne hagyjam ott. Egy ideig maradtam, de egy kis nyugalom után olyan hangokat hallottunk, mintha bugyborékolna valami, és a falról is leesett egy kép, de

előtte forgott, mint egy kereplő. Anyám és apám szinte menekülve távoztak a szobából, Vegma apó, Ira anyó, Rash bácsi és Emma néni maradt csak rajtam kívül.

- Segíts Myrox, hiszen te pap vagy - könyörgött Emma néni.

- Ha itt maradok, nem tudok segíteni - mondtam neki, és Almának egyaránt, aki tétován, de biccentett egy picit.

- Akkor menj, majd mi vigyázunk rá addig, mire vársz? - sürgetett Emma néni.

- Ne hagyják egyedül, egy percre sem, és egyenlőre ne szóljanak senkinek se - mondtam nyomatékosan, és futva a templomba siettem. Mint pap, mindenhova jogosult voltam belépni, ezért elszaladtam az irattárba, ahol szegény öreg könyvtáros segédpapot szaladgáltattam, hogy megtudjam, kik voltak abban a kriptában. Nagyon nehezen talált rájuk, a jelek szerint mindenki elfelejtkezett arról, hogy egyáltalán van ott valami. Kiderült, hogy a templom építéskor találták ezeket a csontokat egy furcsa veremben. Rendesen el akarták temetni a maradványokat egy sírban, de nem lehetett a csontokat megkenni szentelt olajjal, mert valamiféle erő megakadályozta őket ebben, sőt olyan események történtek, hogy a munkások nem voltak hajlandók folytatni az építkezést. Az akkori vezetők úgy döntöttek, miután nem tudták megadni nekik a végtisztességet, hogy egy szent jelekkel vésett kriptába helyezik a csontokat a mostani helyére. Ezután meg is szüntek ezek a problémák, és befejezték a templom építését. Visszamentem a templomba, ahol éppen kupaktanács folyt, hogy mi a teendő most. Elmondtam Aun atyának, hogy mit tudtam meg, aki azt tanácsolta, hogy készíttessenek egy ugyanilyen megszentelt, szent jelekkel ellátott fedőlapot, és tegyék vissza. De tudtam, hogy ez legalább egy hetet igénybe vehet, ezért másik javaslatot tettem:

- Meg kellene legalább egy próbát ejteni, hátha meg lehetne már szentelni ezeket a csontokat, és el lehetne innen vinni, hiszen kárhozott embereké voltak.

- Próbálja meg, Myrox Atya. Küldetek egy közös koporsót, és pár önkéntes segédpapot a szertartáshoz - mondta, miután megbeszélte Krong atyával és Sonin atyával, majd elhagyták a templomot. Nem kellett sokat várnom, mégis úgy éreztem, hogy örökkévalóság telik el, ameddig megjön a két feketecsuhás segédpap, és a koporsó. Addig is igényeltem egy üveg szent olajat, amihez már jogot nyertem a fogadalom után, a koporsót hozókat pedig utasítottam, hogy akár több ember segítségével, de mihamarabb ássanak ki egy sírt a temetőben, és vigyenek ki egy festett facsillagot.

- Egyenként adogasd fel a csontokat, te pedig miután elvégeztem a szertartást, tedd bele egymás mellé a koporsóba - utasítottam őket, és engedelmeskedtek is, bár egy kissé félve mászott be egyikük a kriptába. Adogatta is fel finoman, egymás után, én pedig mindegyiket megkentem szent olajjal. Nem történt semmilyen ellenállás, és nem tudtam, hogy örüljek neki, vagy bánkódjak. Egyszer-egyszer azonban furcsa sóhajokat és borzongató fuvallatokat éreztünk, de nem rettentem meg, így a két segítóm is kitarzott. Több mint három órába telt, mire minden csontocskát kiszedtünk, de nem akartam, hogy akár egyetlen porcika is kimaradjon, ezért leadattam egy hamvseprőt és egy megszentelt urnát, hogy az ott lévő port tegye az urnába. Amikor ez is megtörtént, felszabadultnak éreztük magunkat, mintha egy mázsás követ hengergettek volna le rólunk. Egy egyszerű, de hibátlan szemfedőt is ráterítettem a csontokra, lezárattam a koporsót, és kivettem a frissen ásott sírhoz, miközben énekeltünk, majd belekezdtem a kissé megkésett búcsúztatásba. Erős szélroham kerekedett, és a nap is elhomályosult, de nem szakítottam meg a szertartást. A koporsót is meghintettem szent olajjal, majd leeresztettük a gödörbe, és betemettem a gödröt. A fejét saját kezemmel helyeztem el a sírban, ezt is megkentem szent olajjal, a földet is meghintettem, és utasítást adtam, hogy ültessék be kis meténggel, ha már koszorú úgysem lesz rajta. Visszavittem a maradék olajat,

amivel egyáltalán nem takarékoskodtam a cél érdekében, majd elmentem Aul Atya szobájába, és beszámoltam neki a temetésről.

- Jól van, Myrox Atya, látom nem hiába fektetett önbe az egyházunk ilyen sok energiát. Most eltávozhat - intett kegyesen, amire meghajoltam, és egyenesen Almához siettem. Gyanúsán be volt zárva minden ablakon a paletta, és nagy volt a csend. Bekopogtam, és egy kis idő múltán kikukucskált valaki, majd Emma néni nyitotta ki sírva az ajtót.

- Ugye nem sikerült semmit sem kideríteni? - kérdezte reménytelenül.

- De igen, sikerült - mondtam megdöbbenően. - Semmi javulás?

- Az utóbbi órákban még rosszabbul volt, de mostanra egy kicsit mintha jobb lenne - tétovázott. - De gyere fel, nézd meg magad - fogta meg a kezem. A szoba úgy nézett ki, mint egy csatatér, a tárgyak szanaszét, vagy felborogatva, vagy összetörve, de most is lebegett néhány tárgy a levegőben, amelyek közül egyenesen felém repült néhány, de sikerült elugranom előlük.

- Mi történik itt Myrox? - kérdezte Rash bácsi rémulten, aki az ágy szélén ült.

- Ki fogom deríteni, de ehhez időt kell nyernünk. Először is szeretném, ha az ágyon kívül minden bútort, képet, tárgyat kivinnének a szobából, nehogy újabb baleset történjen - mondtam, és odaléptem Almához. - Ha lehet, négy szemközt szeretnék vele beszélni, de addig is nyugodtan hurcolkodjanak ki - kértem a szüleit. - Hogy érzed magad? - kérdeztem, és aggódóan megcsókoltam a tenyerét.

- Sokkal jobban, hogy itt vagy - mosolyodott el. - Egy kicsit mintha könnyebb lenne úgy egy órája, de még így is nagyon szörnyű. Át akarja a testem felett venni az irányítást, de nem tudja, ezért nagyon dühös. Azt kéri tőlem, hogy naponta csak néhány órára engedjem át neki a testemet, cserébe abbahagyja a kínszomat. Én már nem is tudom, hogy mit csináljak - sírta el magát.

- És mit akar csinálni, ameddig a testedben lesz?

- Nem mondta meg, de érzem, hogy nagyon rossz dolgokat, érzem, ahogy árad belőle a gonoszság - suttogta. - De nem tudom, meddig tudok még neki ellenállni...

- Tarts ki, megpróbálok Afrától segítséget kérni - szorítottam meg a kezét.

- Siess vissza, kedvesem - mondta, és mint akinek elszállt minden ereje, visszahanyatlott a párnáira. A szobában minél kevesebb tárgy maradt, annál hevesebbé vált az őrzöngés, és a rettenetes zajok. Kisiettem, és továbbra is kértem őket, hogy még ne szóljanak senkinek. Nagyot nézett Sromba, amikor megjelentem náluk, de nem láttam rajta rosszindulatot.

- Alma rosszul van, és szeretném, ha Afra segítene nekem - mondtam neki a kölcsönös köszöntés után.

- Jól van, azonnal szólok neki - mondta, és letette a hentesbárdot, amivel éppen valami disznódarabot trancsírozott, majd hátrament. Afra néhány pillanat után megjelent, kötény volt rajta, amit levett magáról, és egy fogásra dobott.

- Lehet, hogy csak holnap reggel jövök haza, mert ha nagy a baj, lehet, hogy ott fogok éjszákára maradni - mondta Srombának, aki bólintott, megcsókolta, és kimentünk a házból.

- Nagy szükségem van a segítségedre, Afra. Almát meg akarja törni valamiféle gonosz szellem - ragadtam meg a kezét reménykedően.

- Azt hiszem, tudok megoldást, de ehhez a mocsárhoz kell mennünk.

- Akkor induljunk máris - sürgettem.
- De ha odaérünk a mocsárhoz, akkor sem biztos, hogy fogadnak bennünket - figyelmeztetett.
- Nem baj, meg kell próbálnunk - siettettem, és gyorsan el is indultunk a városból kivezető úton. Szótlanul loholtunk, amennyire csak bírtunk, és egyszer csak ott álltunk a mocsár előtt.
- Most mit kell tennünk? - kérdeztem. - Ilyenkor ugye nem lehet látni az ösvényt?
- Valóban nem, de hallgass - mondta, és megforgatott egy madzagon lógó lyukacsos csődarabot, ami fura hangot adott ki magából. - Ha meg is hallotta valaki, várnunk kell. - Gondolta, hogy elég sokat kellett várni, ezért elrejtőztünk az út melletti bozótban. Egy idő múltán Kifli nyugtalankodni kezdett, és meg is jelent egy rongyokba öltözött öregasszony.
- Te vagy az, Afra? - szólalt meg egy megkönnyebbült hang, amely sokkal fiatalosabb volt, mint amit várni lehetett. - Valami baj van?
- Majd Myrox elmondja, sürgős segítség kellene - csókolta meg azt a nőt közben, aki megjelent, és én újra elmondtam mindent.
- Tudsz segíteni Almán? - kérdeztem rimánkodóan és reménykedően.
- Nem lesz könnyű feladat, ha sikerül is - felhősödött el a homloka. - Segítséget kell hívnom, de rátok is szükség lesz majd. Várjatok itt - mondta, és eltűnt a szemünk előtt egy-kettő a nádasban.
- Tudom, hogy Alma helyzete kellemetlen, de nincs életveszélyben. Mitől félsz ennyire? - kérdezte Afra.
- Attól, hogy Krong atyának, vagy valamelyik talpnyalójának a fülébe jut, és ördögüzést akarnak végrehajtani rajta. Ezért nincs vesztegetni való időnk. Bár én nem vagyok vöröscsuhás, de tanultunk mi is az ördögüzésről, ami elég kegyetlen szertartás, és meg akarom ettől kímélni Almát - mondtam aggódalmasan. Hosszú órákat vártunk, mire Kifli újra jelzett, hogy jön valaki. Most ketten bukkantak elő, és jöttek oda hozzánk.
- Menjetelek előre, és nézzétek meg, hogy biztonságosan bemehetünk-e mi is a házba. Ha igen, tegyetek az ablakba egy kockás szövetdarabot. Amíg ez nem jelenik meg, addig rejtőzni fogunk, még ha reggelig is kell várnunk - utasítottak minket, és el is indultunk sietve. Az utcába befordulva, már rossz érzés fogott el, mert Almáék háza előtt két vöröscsuhás katona strázsált, Alma szülei pedig kint álltak, Emma néni sírt, Rash bácsi pedig gondterhelten arccal járkált fel s alá.
- Mi történt? - kérdeztem tőlük.
- Valaki elárulta, hogy mi történik Almával, és úgy két órával ezelőtt megjelent személyesen Krong Atya a segédeivel, és a katonáival. Minket kiharancsolt, öröket állított, és bementek.
- Azóta semmit sem tudunk, de furcsa hangokat hallunk bentről - zokogta Emma néni, nekem pedig ökölbe szorult a kezem, és az örökhöz léptem.
- Myrox Atya vagyok, és be akarok menni - mondtam eltökélten.
- Sajnálom, Myrox Atya, de Krong Atya azt mondta, hogy senkit se engedjünk be, amíg nem végez - álltak elélem vigyorogva, de ők is megrettentek egy kicsit, amikor az emeletről szörnyű sikoly hallatszott. Át akartam furakodni közöttük, de nem engedtek. Ekkor már láttam némi szánalmat az arcukon, de nem mertek szembeszállni Krong atyával, aki egy fertályóra múlva meg is jelent izzadtan az ajtóban, és egyenesen hozzám fordult dühösen:

- Azonnal szólnod kellett volna nekem, amint észrevetted, hogy megszállta az ördög Almát - förmedt rám. - Most már annyira beleette magát a lelkébe, hogy a mai napon már nem is sikerült kiűznünk, de meggyengítettük! Még szerencse, hogy az anyád tudta, hogy mi a kötelessége - dörögte. - Holnap reggel visszajövünk, és folytatjuk! - ígérte, majd egy intéssel megengedte, hogy bemenjünk, és elvonult.

Mindannyian felrohantunk, és láttuk, hogy szörnyű állapotban van Alma. Nem csodálkoztam, hogy a szellem sem tud már erőt nyerni belőle, és nyugton van. Alma az eszméleténél volt, de csak alig. Kinéztem az ablakon, és amikor láttam, hogy eltűntek Krong atyáék és a katonák a látóhatárról, kértem egy kockás anyagot, és kiakasztottam az ablakba, majd lementem az ajtóhoz. Közben Emma néni és Afra megfürdették Almát, és ágyneműt is cseréltek. Rash bácsinak megmondtam, hogy hoztam segítséget, de ne kérdezzen semmit, hanem tegyen mindent úgy, ahogyan mondják. Kis idő múlva halk kopogást hallottam, kinyitottam az ajtót, betessékeltem őket, és felvezettem őket az emeletre. Emma néni nagyon meglepődött, és nagyon zavarodott arcot vágott, de végül ő is többre tartotta Alma megmentését az előítéleteinél. Felsiettünk a lépcsőn, és bementünk a szobába. Alma úgy feküdt az ágyon, mint akiben alig van élet. Odafutottam hozzá, és átöleltem.

- Meghoztam a segítséget egyetlenem! - suttoztam neki, de nem futotta tőle több, mint egy halvány mosoly. A két nő és Afra gyorsan szétpakoltak, megtették az előkészületeket, majd összesúgtak:

- Aki nem akar részt venni a szertartáson, az jobb ha kimegy, és örködik, nehogy megzavarjon minket valaki vagy valami - mondta Afra. - És jó lenne, ha melegítene valaki egy dézsányi vizet is.

- Nem fog Almának fájni? - rebegette a zsebkendőjét gyűrögetve Emma néni.

- Mi nem vagyunk sem durvák, sem kegyetlenek - mondta Afra. - De ha nem hiszi, akkor maradjon bent, és segítsen - méltatlankodott.

- Majd én örködöm az ajtó előtt, és a vizet is megmelegítem - veregette meg a vállamat Rash bácsi, és kiment.

- Mindenki marad, aki bent van? - kérdezte Afra, és előbb Emma nénihez, majd rám nézett, de mindketten bólintottunk. - Rendben van, vetkőzzünk le meztelenre először is - adta ki az utasítást, amitől Emma nénihez kifutott a vér az arcából, de engedelmeskedett. Ha most nézelődni lehetett volna, akkor megállapítom, hogy Emma néni még most is nagyon szép, és hogy nagyon hasonlít Almához, de akkor nem figyeltem erre. Almát is levetkőztette az anyukája, halovány bőre csak úgy világított a szobában. Ezután gyertyákat kellett gyűjtanunk, és füstölőket, majd a két nő kézzel mágikus rúnákat festett egymásra, majd Emma nénihez, Afrára, Almára és rám, valószínűleg valamilyen vérrel kevert anyaggal. Elővettek továbbá valamilyen folyadékokat, amelyekről éreztem, hogy mágikusak, egy fekete nyulat dobozban, és különös tárgyakat. A folyadékokból rövid megbeszélés után összekeverték valamennyit egy kupába, és megitták vele Almát. A tárgyakat elrendezték az ágyban, a nyulat pedig a mellkasára tették, de meg sem próbált leugrani onnan. Mi is kaptunk egy-egy kortyot ebből az italból, és mondhatom, jobb íze volt, mint amire számítottam, de Emma néni így is alig bírta lenyelni. Meg kellett egymás kezét fognunk, és körbeálltuk az ágyat. Én a két nő közé kerültem, bizonyára nem véletlenül. A két nő és Afra énekelni kezdtek, először halkán, majd egyre hangosabban. Először nem történt semmi, de utána mintha valamilyen fehér párat láttunk volna kiszállni Alma orrából és szájából, ami vonakodva, de a nyúl felé tartott. Már majdnem hozzá is ért, amikor felemelkedett a nyúl a levegőbe, és a padlóhoz vágódott.

- Az a pap sem tudott velem kezdeni semmit - nevetett egy hang a semmiből. - Most, hogy elpusztult az átkozott nyulatok, nincs amibe átsalogassatok, arra pedig nincs időtök, hogy egy újabbat beszereztek - bugyborékkolt röhögve a hang, majd lassanként elhalt. Az egyik nő odaugrott a nyúlhoz, felemelte, és a szívére tapasztotta a fülét, de csüggedten csóválta a fejét, és újból puszogni kezdtek egymás között.

- Valakinek fel kell magát áldozni érte, ha meg akarjátok menteni, mivel halott állatba nem lehet átvinni az elátkozott lelket - tudatta Afra a megbeszélés eredményét.

- Én, majd én vállalkozom rá! - lépett oda hozzájuk Emma néni sápadt, de eltökélt arccal, amire bólintottak, és leültették az ágy szélére. Újrakezdték az éneket, és már meg is láttuk a párát, amikor felkiáltottam egy ötlettől vezérelve:

- Állj, tudom, hogy mi a megoldás!

Ez megzavarta a többieket, és újból eltűnt a pára.

- Mit találtál ki? - mondta bosszúsan Afra. - Bármilyen is legyen az, igyekezz, mert valóban nincs túl sok időnk.

- Tudjátok ennek a gonosz szellemnek a nevét? - kérdeztem tőlük, és ők bólintottak.

- Akkor mondjátok meg nekem - kértem őket izgatottan, amire összenéztek, sutyorogtak egy kicsit, majd Afra a fülembe súgta:

- Zrabul a neve.

Kiküldtem Emma anyukáját a kör közepéből, a döglött nyulat pedig az ölembe vettem, és felszólítottam őket, hogy kezdjék el újra. Meg is jelent a pára, és felém lebegett. Amikor éppen kettőnk között volt már, elkezdtem az animálás szertartását, és bár már majdnem belém hatolt a pára, de az utolsó előtti pillanatban befejeztem az animálásnak azt a fajtáját, amikor egy lelket ültetek bele egy halott állatba vagy emberbe, így kénytelen volt irányt változtatni, és a nyúlba szállni. Erősen fogtam a nyulat, de így is össze-vissza karmolt és harapott, amíg hozták a dobozt, amibe bele kellett tenni. Még jó, hogy vastagon ki volt párnázva, mert iszonyúan visítózott dühében, harapta és karmolászta a belsejét. A két nő nagyon gyorsan lezárta a doboz tetejét, összepakoltak Afra segítségével. Emma néni bekötözte gyorsan a vérző kezemet egy lepedődarabbal, és megnéztük, hogy van Alma, aki immár békésen és nyugodtan aludt.

- Myrox, tüntessétek el a nyomokat, sürgősen el kell mennünk, hogy ártalmatlanná tegyük - fordult hozzám Afra. - Azt kérdezték, hogy meddig fog ebben a testben maradni a szellem?

- Ameddig szét nem rohad, vagy szét nem vagdadják darabokra, vagy ameddig ki nem vonom a testből a mágikus energiákat - válaszoltam. - De ha kell, hónapokig, sőt évekig is benne marad a lélek, ha gondoskodtok a test épségéről.

- Csak ma reggelig ne ereszd el semmiképpen - kérte, amire legyintettem, hogy semmiség. - Szóljatok, hogy lehet hozni a vizet - mutatott az ajtóra Afra, én pedig kidugtam a fejemet, amitől meg is rémült egy kicsit Rash bácsi, mert azon is voltak jelek.

- Mondd már, mi történt, sikerült kiűzni a szellemet? - kérdezte remegő hangon.

- Igen, minden sikerült, de kellene a víz most már - mondtam mosolyogva.

- Hozom, máris hozom - mondta, és lesietett a konyhába, én pedig visszahúztam a fejemet. Afra és a két nő nem várták meg a vizet, hanem felvették a ruhájukat, nem törődve azzal, hogy festékes lesz, az arcukat pedig letörölték egy darab ronggyal.

- Nagyon köszönöm mindhármatoknak, hogy megmentettétek Almát - mondtam könnyes szemmel, Emma néni is odasielt hozzánk, és először megpróbálta megcsókolni a kezüket, de nem engedték, majd pénzt próbált adni, de azt sem fogadták el.
- Egyszer már segítettünk neked, Myrox, talán nem is emlékszel már ránk, és te is segítettél nekünk, amikor testvérünknek megadtad a végtisztességet a sziklánál, miután megégették. Ezt sohasem fogjuk elfelejteni - szólalt meg halkán az egyik nő, megtörve az eddigi némaságát felénk.
- Akkor kétszeresen is hálával tartozom nektek - mondtam, mire elmosolyodtak, majd elindultak lefelé a lépcsőn.
- Ágynyugalomra és pihenésre van mindössze szüksége Almának - szólott még vissza Afra. - Fel fog épülni, a szellemre pedig ne legyen gondotok. Soha többé nem fog gondot okozni senkinek.
- Köszönöm Afra, amit tettél, ha tudom, meghálálom - mondtam, de ő sem válaszolt már, csak búcsút intett. Rash bácsi kiengedte őket, majd visszareteszelt az ajtót, és felhozta a vizet. Először Almát fürdettük meg, akinek annyi ereje sem volt, hogy magától lemosdjon. Láttam, hogy Emma néni most van igazán zavarban, hogy hármásban maradtunk meztelenül a szobában.
- Most ne azt nézze Emma néni, hogy férfi vagyok, hanem pap, aki segít - nyugtattam meg, de nem igazán nyugodott meg, főleg, amikor meglátta azt a kis altesti rendellenességet, amit az asszonyfa okozott. Ennek ellenére megtörölggettük Almát, és visszafektettük az ágyára, majd Emma nénit engedtem megfürödni, udvariasan hátat fordítva. Amint felöltözött, én következtem a fürdésel. Alaposan lecsutakoltam magam, megtörölköztem, és felöltöztem. Addig tiszta hálóinget adott Almára, és kicserélte az ágyneműjét is, majd behívtuk Rash bácsit, aki először megcsókolta Almát, majd miután látta, hogy békésen szendereg, levittük a vizet és kiöntöttük a klozetbe. Visszamentünk a szobába, és mindhárman Alma mellé ültünk.
- Ezt senkinek sem szabad elmondaniuk, amit most láttak, különben mindannyian meghalunk - figyelmeztettem őket.
- Miért, mi történt? - értette meg Emma néni. - Éjjel, ahogy virrasztva imádkoztunk Alma mellett, egyszer csak láttuk, hogy egy fehér alak száll ki Almából, ami szétszlott és eltűnt. Azóta nyugodtan alszik, és már nincs semmi baja.
- Így történt, én is láttam - kacsintott rám Rash bácsi, én pedig mosolyogva bólintottam.
- Ezt fogjuk mondani mind a hárman, és azt is hozzátesszük, ha kérdezik, hogy valamivel hajnal előtt történt meg ez a csodálatos gyógyulás - oktattam ki őket.
- Nem mégysz haza aludni, Myrox? - kérdezte Emma néni. - Biztosan te is fáradt vagy - unszolt.
- Szó sem lehet róla. Én is fogok kelleni megakadályozni, hogy tovább folytassa az ördögüzést Krong Atya - tiltakoztam.
- Akkor legalább dőljetek le a földszinten, ha valami történik, ígérem, hogy felébresztelek benneteket. Elég, ha én virrasztok, és imádkozok - mondta, és ez ellen nem volt kifogásunk. Lementünk, és Rash bácsi leheveredett az ágyára csak úgy ruhástól, én pedig a díványra feküdtem, és betakaróztam egy pokróccal, amit Rash bácsi adott. Elaludtam, mert el akartam aludni, de elég nyugtalan volt az álmom. Reggel felé arra riadtam, hogy megszakadt a mágikus kapcsolat a nyúl teste és énközöttem. Csak remélhettem, hogy minden úgy folyik, ahogy kell, de már nem akartam tovább aludni, ezért felmentem az emeletre, és óvatosan beosontam. Emma nénit elnyomta a buzgóság, Alma édesdeden aludt, én meg az ágy szélére

ültem, és így néztem őt hosszú időn keresztül, amíg ki nem nyitotta a szemét. A megkönnyebbüléstől sírva öleltük meg egymást, és úgy kapaszkodtunk egymásba, mint két fuldokló. Emma néni is felriadt, ő is babusgatta egy kicsit Almát, majd lement reggelit csinálni, mert a szakácsnőt már tegnap elküldte néhány napra. Éppen megreggeliztünk, amikor durván megzörgettek az ajtót. Rögvest lesiettünk, és ott találtuk Krong atyát és talpnyalóit, valamint a katonákat.

- Zuslah neve legyen áldott - köszöntöttem.

- Örökkön-örökké - válaszolta, de nem álltam el az útjából. - Jó hírt közölhetek, ma hajnalban imáinktól eltávozott Almából a gonosz szellem, így már nincs szükség a további procedúrákra.

- Erről a saját szememmel kell meggyőződnöm - taszított el az útból durván. - A házból mindenki menjen ki, és amíg bent vagyok, senkit se engedjenek be! - szólt oda a katonáknak, akik haladéktalanul teljesítették a parancsát, és bevonult a kíséretével. Kiflivel és Császárral álldogáltunk órákig a ház előtt, mindkét kutya többször is morgott és vakkantott, mintha hallana valamit bentről. Csak délben vágódott ki az ajtó, és Krong Atya diadalmas arccal jött ki az ajtón.

- Az ördög még fél lábbal benne volt, de most már én valóban kiűztem belőle. Benneteket meg tudott téveszteni, de engem nem! - pöffeszkedett, és elvonultak.

Lélekszakadva rohantunk fel, és rögtön láttam, hogy valami baj van vele. Sokkal sápadtabb volt, mint reggel, és alig lélegzett. Emma néni egy kis szívre való tinktúrát öntött a szájába, amitől magához is tért, de a javulás más jelét nem lehetett rajta látni. Emma néni rögtön az orvosért szalajtott a Rash bácsit, én pedig utána kiáltottam, hogy anyámnak is mondja el, hogy mi történt, és hozzon tőle gyógyszert. Teljesen hidegek voltak a végtagjai, azokat dörzsöltük, melegítettük. Az orvos befutott, megvizsgálta, és félrehívott bennünket.

- Tudom, hogy nagy testi és lelki megterhelés érte az utóbbi időben, de ez teljesen tönkretette az amúgy is gyenge szívét. Sajnos semmit sem tudok érte tenni, csak könnyíteni egy kicsit azon az időn, amíg még közöttünk van - sóhajtott lemondóan.

- De hát már az utóbbi években szinte teljesen jól volt - vettem ellen.

- Nagy csoda, hogy eddig is ilyen jól bírta. Lehet, ha ez az esemény nem következik be, akkor még sokáig élhetett volna, de ezt igazából nem tudhatjuk.

- Mennyi ideje van még hátra? - fakadt sírva Emma néni.

- Legfeljebb néhány óra - sütötte le a szemét, mintha ő tehetne a történetekről. - Ha még kellenék, otthon leszek. Tessék, itt vannak a cseppek - mondta, és anélkül, hogy fizetséget kért volna, elment. Anyám és Rash bácsi is megérkeztek egy palackkal, de amint megnézte Almát, rajta is láttam, hogy nincs esély. Azért beadtuk Almának a cseppeket, amelyet a palackban hozott teában oldottunk fel.

- Meg fogok halni, igaz? - kérdezte Alma, amire mindenki sírva fakadt, vagy könnyezni kezdett, amit meg is értett, és bólintott egyet.

- Mit csinált veled az a nyomorult?! - kérdeztem indulatosan. - Ezért meg fog halni - mondtam villámló szemekkel.

- Kérlek, ne tedd, ígérd meg nekem - kérlelt, és én nem tudtam ellent mondani. - Andulkáék pedig azt ígérték, hogy férjhez fogok menni - sóhajtott csalódottan.

- Férfjhez is fogsz! - fogadkoztam. - Azonnal elmegyek egy fehér csuhás papért, aki összead bennünket.
- Ne menj, maradj mellettem kérlek. Tudom így is, hogy nagyon szeretsz, és én is szeretni foglak, ameddig élek, és azon túl is.
- Igen, így van, nagyon szeretlek - bólintottam könnyezve.
- Még beszélnem kell a szüleimmel is, ameddig még van erőm, de azért maradj mellettem.
- Persze, jól van - húzódtam hátrébb egy kicsit, és közelebb intettem a szüleit.
- Drága mama és papa, ne bánkódjatok nagyon, ha elmegyek, tudom, hogy jó helyen leszek. Éljetek egymásnak, olyan szeretetben, ahogyan eddig is, vagy még egy kicsit jobban, hiszen én már nem leszek itt.
- Ne halj meg kislányom - zokogta Emma néni, és Rash bácsi szemét is újra előtötték a könnyek.
- Volna még egy kívánságom... Ha meghalok, öltöztessenek fel a menyasszonyi ruhámba, tegyenek a kezembe menyasszonyi csokrot, adják rám az ékszereimet, elsősorban a gyöngy fülbevalómat és a nyakláncomat, este vigyenek a ravatalozóba nyitott koporsóban, és éjszaka csak Myrox virrasszon mellettem. Ugye megteszitek a kedvemért?
- Igen kislányom, minden úgy lesz, ahogy akarsz - ígérték meg falfehéren.
- Köszönöm, és köszönök nektek minden szépet és jót az életemben - mosolyodott el, majd összerándult törekeny teste, és nem mozdult többé, de az arcán a megbékéltek mosolyát láttuk sugározni.
- Kislányom, kislányom, miért hagytál itt bennünket? - zokogott az anyukája, és ráborult a testére.
- Ez miattad is történt, anyám! - ragadtam meg a vállát. - Te ölted meg azzal, hogy szóltál Krong atyának, pedig tudtad, hogy gyenge a szíve - sziszegtem az arcába.
- De hát én jót akartam, hogy minél hamarabb megszabaduljon az ördögtől - hebegte.
- Most menj el, nem akarlak látni - fordultam el tőle. Anyám zokogva kirohant, én pedig elmentem, hogy segítséget hozzak Alma megmosdatásához és felöltöztetéséhez, koporsót vitessek, valamint be kell jelentsem a templomban, hogy én fogom a temetési ceremóniát végezni. Mindezeket egy jó óra alatt elvégeztem, majd a ravatalozóba mentem, hogy ott is előkészítsek mindent a virrasztáshoz. Alaposan kitakarítottam, gyertyákat, virágokat hoztattam, damasztfüggönyöket, a ravatalra aranyozott terítőt, hogy minden olyan legyen, amilyennek lennie kell, mire megérkezik Alma teste. Mivel Aun Atya az áldását adta mindenre, és megparancsolta a segédpapoknak és a kiséítőknak, hogy legyenek mindenben a segítségemre, két segédpappal és hat koporsóvivővel Almához indultunk. Az úton végig énekeltünk, a hír elterjedt, és elég sokan lettünk, amire a házhoz értünk. Mire felmentünk, már a menyasszonyi ruhájában feküdt a koporsóban, amit addigra odavitték. Nagyon szép volt, de ebben a szépségben már volt valami földöntúli. Odamentünk mellé, letérdelve imádkoztunk a lelki üdvéért, majd a szent olajjal megkentem a homlokát, és könnyezve megcsókoltam hideg ajkait. Intettem a koporsóvivőknek, akik óvatosan levitték a lépcsőn, és kimentünk az utcára, ahol már elég sokan várahoztak, elsősorban a halászok és a bányászok közül. Vegma apót és Ira anyót is megláttam, ahogy törülgették a szemüket, de nem jöttek oda hozzám, mert ennek még nem jött el az ideje. Most a kötelességemmel kellett foglalkoznom. Vissza a ravatalozóba is énekeltünk, amihez mindenki csatlakozott. Én úgy éreztem, mintha az egész város velünk

énekelne és gyászolna, ami nagyon meghatott. Bevitték Alma testét a ravatalozóba, de csak Emma néni, Rash bácsi, Vegma apó, Ira anyó és én mentünk be. A két segédpapot és a koporsóvivőket elküldtem azzal, hogy holnap délelőtt tíz órára jöjjenek vissza, és addig is ásassák ki a sírt. Mind az öten összeborultunk a koporsó mellett, és úgy zokogtunk szó nélkül hosszú ideig.

- Olyan, mintha az unokánkat veszítettük volna el - hüppögte Ira anyó, Vegma apó pedig szomorúan bólogatott.

- Miért kellett meghalnia, hiszen olyan áldott jó lélek volt - sóhajtotta Vegma apó, amire mindenki még jobban sírt. Végül Emma néni rosszul lett, és jobbnak látták, ha magamra hagynak, ahogyan Alma kívánta. Már elharangozták este a nyolc órát, mire tudtam annyira gondolkodni, hogy megértsem, miért nem akarta, hogy a szülei és Vegma apóék is velem virrasszanak. Egy ideig a szétszórtságom miatt képtelen voltam beszélni a lelkével, pedig éreztem, hogy jelen van, és azon kezdtem mérgeledni, hogy el kellett volna hoznom a szellemtáblát. De ekkor elhalványult a gyertyák fénye, a levegő kavargani kezdett, a lángok lobogtak, a függönyök megmozdultak, a levegő lehűlt, és egy fehér alak kezdett kibontakozni a levegőben. Ugyanúgy volt felöltözve, mint ahogy fel volt ravatalozva.

- Alma, te vagy az? - ugrottam fel, amint tisztábbá váltak az arcvonásai. A látomás nem szólt, csak biccentett, odasuhant a testéhez, és szomorkásan nézte, majd rámutatott a testre, az ismert mágikus mozdulatokat végezve.

- Csak nem azt szeretnéd, hogy animáljalak? - kérdeztem csodálkozva, amire határozottan bólintott. Az animálás egy egészen különleges formájára ismertem a mozdulataiból, amit még sohasem próbáltunk ki, de mindketten megtanultuk. Nem volt különösebben nehéz, de volt esélye, hogy nem fog sikerülni. Amint belekezdtem az animálásba, Alma szelleme eltűnt, és ezzel együtt megszűntek a jelenségek is. Elkezdtem a mozdulatok és a szavak pontosan követhető szövevényét elkészíteni, végül szájon csókoltam, majd egy csepp véretem cseppen tettem a szájába. Alma teste, amelyben újra benne volt a lelke, felült a koporsóban, ahonnan kiségittem, és megöleltük egymást.

- Annyira örülök, hogy itt vagy velem a magad teljességében - csókoltam jéghideg arcát.

- Tudom, mert mindent érzek, amit te, és így majdnem olyan minden, mintha még mindig élnék - mosolygott rám. - Tudtam, hogy meg tudod csinálni - ölelt meg, és én csak boldogságot éreztem, félelmet nem.

- Gyere, szökjünk el, és legyünk addig, ameddig csak lehet! - tartottam átölelve, szinte nem is tudva, hogy mit beszélek.

- Nem emlékszel, hogy mi történt az állatok testével egy idő után? - kérdezte szomorúan.

- Szerzek neked újabb és újabb testeket, kerüljön bármibe is - fogadkoztam. - Csak maradj velem - kérleltem.

- Erről szó sem lehet - mondta eltökélten. - Azt akarom, hogy így emlékezzél rám, amilyen most vagyok, nem pedig oszladozva saját vagy más testekben. Azért jöttem vissza, hogy még ezt az éjszakát együtt tölthessük - mosolygott.

- Igen, én is akarom, de azt is akarom, hogy ne kelljen megszegned a szavadat még halálodban sem. Mivel már pap vagyok, én is összeadhatom a párokat rendkívüli esetben. Egy kicsit bonyolult lesz, hol a pap, hol a vőlegény szerepében, de megpróbálhatjuk, ha akarod. Nem is egészen szabályos, de most már semmi sem az.

- Ez volt az egyik nagy kívánságom amíg éltem, és ha csak néhány órára, és csak így lehetek a feleséged, akkor is örülni fogok - szorította meg a kezemet egy kissé erősen, amin rögtön lazított is, mert érezte, hogy fáj nekem. - Ne haragudj, de nem szoktam még meg, hogy már nem csak az izmok ereje számít - simogatott meg, de én csak megráztam a fejemet könnyezve, hogy nem számítanak az ilyen apróságok. Egymás mellé álltunk először, mint menyasszony és vőlegény, majd mint pap szembe álltam vele. Sokat futkostam, amikor nekem mint vőlegénynek kellett válaszolnom a saját kérdéseimre, amit mint pap tettem fel. Mégsem neveltünk, mindketten valóban halálosan komolyan vettük az egészséget. Felhúztuk egymás ujjára a gyűrűket, végül pedig megcsókoltuk egymást az áldással.

- Most már a feleségem vagy, és ezen nem változtathat semmi - öleltem magamhoz. - Lehet, hogy megőrültem, de szeretném a nászéjszakát is.

- Én ugyanúgy - mondta komolyan. - Lehet, hogy nem kellett volna eddig várnom, de ezen már nem lehet változtatni. Segíts levetkőznöm, mert én esetleg véletlenül elszakítanám a ruhámat, és holnap reggel ez nagyon furán venné ki magát.

- A legszívesebben én is leszagatnám rólad, mint ahogyan elterveztem sokszor éjszakánként, de ha szép lassan hámozlak ki a ruháidból, az is élvezetes lesz - bólintottam, és valóban nem érdekelt, hogy a halott Almát ölelem. Igaz, hogy sokkal erősebb lett, a szeme is elveszítette a csillogását, és a hangja sem volt egészen olyan, mint életében, de csodálatos módon mindenütt fehér maradt a bőre, ugyanolyan fehér, vagy talán csak egy árnyalattal fehérebb, mint azelőtt. Egymással szemben álltunk, immár mindketten meztelenül. Óvatosan megsimogattam márványkebleit, mire kuncogni kezdett.

- Nem hittem volna, hogy azt fogom érezni, amit te, így egy kicsit olyan, mintha magammal szeretkeznék - mondta, és fesztelenül átölelt. Ettől minden gátlásunk, ami a helyzet rendkívüliségéből fakadt, egy csapásra eltűnt, és megpróbáltam, hogy életem legszebb éjszakáját biztosítsam mindkettőnknek. A ruháinkra feküdtünk, mivel nem volt más lehetőség. Alma került alulra, én pedig ráfeküdtem. Először kicsit sután ment minden, de hamar belejöttünk. Simogattuk és csókoltuk egymást, és ahogyan én jöttem egyre jobban izgalomba, úgy követett ő is engem.

- Ne habozz tovább, mert úgy érzem, hogy szűz maradok! - suttogta a gyönyörtől, és odaírányított a kezével.

- Mindjárt, csak be kellene kenni valamivel, mert úgy biztosan sikerülni fog! - nyögtem, és mivel egyéb más nem volt, a szent olajból kent ki-ki a másikra egy kicsit belőle, ami újabb szentségtörés volt, de nem érdekelt. Némi ellenállásba ütköztem, de ez is inkább kellemes volt, és amikor áttörtem, minden olajozottan ment tovább. Próbáltam visszatartani magam, de eszembe jutott, hogy felesleges, hiszen mindenképp egyszerre és ugyanazt a gyönyört fogjuk érezni. Mind a két kezemmel belekapaszkodtam kicsi és formás melleibe, és így jutottunk el a csúcsra. Utána csak feküdtem a testén, és úgy kapaszkodtam belé, mint aki nem akarja többé elengedni. Ő is ölelt óvatosan, és most kezdtek megállíthatatlanul ömleni a könnyeim. Nem tudott megvigasztalni hosszú időn keresztül, és ő is sírt, bár nem jött könny a szeméből.

- Ne hagyj el Alma, maradj velem kérlek.

- Nem lehet, én már a lelkek birodalmához tartozom, hiszen már nem élek.

- Szükségem van rád, és ha te nem maradsz velem, majd én megyek utánad! - kiáltottam, és előhúztam a kicsiny törömet a ruháim közül, amit mindig magamnál hordtam. Alma olyan erővel és gyorsasággal csapott a kezemre, hogy fájdalmamban feljajdultam, a tör pedig beleállt az ajtóba.

- Eszedbe ne jusson! - kiáltott rám. - Mindent el akarsz rontani? - kérdezte dühösen. - Neked még élned kell, nincs helyed a lelkek birodalmában! Ígérd meg, különben azonnal elmegyek, és biztosítalak, hogy a lelkek birodalmában sem fogsz rám találni, ha utánam jönnél! - fenyegetett meg.
- Rendben van... Tovább fogok élni megkeseredetten, szomorúan, amíg csak bele nem pusztulok - ígértem meg neki.
- Nem. Azt akarom, hogy élj rendesen, élvezd az élet örömeit, vigyázz a testedre és a lelkedre egyaránt, de mindig emlékezz rám - mondott ellent.
- Olyat akarsz, amit nem biztos, hogy meg tudok tenni - csóváltam a fejem.
- A kedvemért meg kell tenned, különben nem is szeretnél igazán, ha nem teljesíted ezt a kívánságomat. És az anyádhoz se legyél túl szigorú. Nem gonoszságból tette, amit tett - figyelmeztetett.
- Megígérem, bár nem tudom, hogy hogyan fogom tudni teljesíteni - mondtam a fejemet lehorgasztva.
- Most hagyjuk ezt az egészet, és szeressük egymást még egy kicsit, hiszen nemsokára itt a hajnal, és akkor el kell, hogy engedj - mondta, és simogatni kezdett, amíg újra feltámadt a vágyam. Még kétszer szeretkeztünk hajnalig, alig tudtunk betelni egymással és egymásban, de mint minden, ezek a mágikus órák is véget értek, újra felöltöztünk, visszatettük a koporsót, és Alma visszafeküdt bele, aminek a látványától majdnem megszakadt a szívem.
- Gyere ide Myró, kedvesem - hívott magához. - Itt van az egyik igazgyöngy fülbevalóm, tedd el kérlek, hogy ne felejts el sohasem.
- Sem így, sem úgy nem foglak elfelejteni - ígértem meg, és eltettem a fülbevalót.
- Ölelj, és csókolj meg utoljára, mert itt az idő, hogy eltávozzak - nyújtotta felém a karjait, én pedig ráborultam, és úgy zokogtam.
- Várj még, ne hagyj itt - könyörögtem.
- Mennem kell egyetlen szerelmem életemben és halálomban. Kérlek, bízz Minrában! - kiáltotta, és láttam, ahogy kiszáll belőle a lélek, és megszűnik a mágikus energia áramlása, pedig én még nem is csináltam semmit. A teste újból teljesen mozdulatlaná vált megint. Letöröltem a könnyeimet az arcáról, megigazítottam a ruháját, hogy minden tökéletes legyen, rendet raktam a ravatalozóban, kihúztam és eltettem az ajtóba fúródott törömet, és elhúztam a reteszt. Amint mindennel kész lettem, lépéseket hallottam kintről, de nem érdekelt, hogy ki az, annyira nyomorultul éreztem magamat. Nyílt az ajtó, és belépett kisírt szemekkel Emma néni és Rash bácsi.
- Nem bírtunk tovább otthon maradni - mondta Rash bácsi bocsánatkérően, ahogy odatámo-gatta a feleségét a koporsóhoz.
- Semmi baj, örülök, hogy velem vannak - tettem Rash bácsi vállára a kezemet. - Imádkozunk addig, amíg megjönnek a többiek - javasoltam. Emma néni megcsókolta Alma arcát, kicsit igazított a ruháján, egy pillanatig döbbenet nézett a kezére, majd az én kezemre, de nem szólt semmit.
- A gyűrűk! - jutott az eszembe. - Most már mindkettőnknek a másik kezén van! - gondoltam, odamentem Emma nénihez, és most már hangosan beszéltem, de csak úgy, hogy ő hallja meg.
- Ha nem is tudtunk megesküdni Almával, de azt akarom, hogy a feleségemként temessék el, hiszen a szívemben már az volt régen. Ugye nem haragszik rám ezért?

- Tudom, mennyire szerettedek egymást - zokogott fel. - Ezért dehogy haragszom rád - nyugtatott meg, és belemerültünk az imákba. Megérkeztek sorban a többiek is, először Vegma apó és a felesége, majd apám, anyám és nagymamám, de ők nem mertek közelebb jönni, amíg eszembe nem jutott Alma kérése, és nem intettem nekik. Sorban mindenki elbúcsúzott tőle, majd amikor megérkezett a két segédpap és a koporsóvivők, kimentünk a sírhoz, és beszédet mondtam. Nem volt különösebben sem szép, sem hosszú, de mindenki sírt, velük együtt én is. Végül leeresztették a koporsót a gödörbe, és eszembe jutott, hogy annak idején beugrottam a nagymamám sírjába, hogy kihozzam őt onnan. Legszívesebben most is ezt tettem volna, de már nem voltam kisgyerek, és tudtam, hogy minden hiába. Ahogy koppantak a göröngyök a koporsón, úgy hasított a szívembe a fájdalom. Végül elkészült a sírhant, és leszúrták a csillagot. Már csak egyetlen dolgom volt, megszentelni a sírt és a csillagot. Amint minden kötelességemnek eleget tettem, elhelyeztük a virágokat és a koszorúkat, letérdeltem a sárba, és hangosan imádkozni kezdtem. Többen is követték a példámat, nem törődve semmivel. Végül már úgy éreztem, hogy teljesen kiürültem, felálltam, elbocsátva a segédeimet. Még vissza kellett vinnem a megmaradt szent olajat, amit meg is tettem. Egy kicsit dörögött az olajat felügyelő pap, hogy túl sokat használtam, de látva, milyen állapotban vagyok, csak legyintett, és aláírtuk a papírokat. Aul Atya is látta, hogy szinte magamon kívül vagyok, ezért úgy döntött, hogy egyelőre nem igényli a munkámat a templomban. Innen Emma néni és Rash bácsi házába kellett volna mennem, de annyira rosszul éreztem magamat, hogy előbb hazamentem átöltözni és megfürödni. Utána kotyvasztottam magamnak a tinktúrákból egy kis élénkítő szert, hogy bírjam magam elvonszolni a halotti torra. Persze egy kicsit késve érkeztem, de senki sem szólt érte. Csak egy egyszerű és csendes vacsora volt, minden túlzás nélkül. Még a kutyák is szomorúak voltak, és Emma néni elmondta, hogy Császár nem eszik azóta, amióta Alma meghalt, és nem szeretné elveszíteni a kutyát is. Ezért megpróbáltam belediktálni néhány falatot a konyhában Kifli segítségével, ami ha nehezen is, de sikerült, bár Kiflinek sem volt valami jó étvágya, pedig ő sem evett, amióta elmentem otthonról a papi ruhámban. Kicsit mindannyian megkönnyebbültünk a vacsora után, elbúcsúztunk egymástól, és én megígértem, hogy továbbra is el fogok látogatni hozzájuk, mintha már tényleg rokonok lennénk, aminek mindketten nagyon örültek. Otthon leheveredtem az ágyamba, és bár rettenetesen fáradt voltam, mégsem tudtam hamar elaludni, amikor pedig mégis sikerült, azt álmodtam, hogy Almával futkosunk egy virágos réten, és arra ébredtem fel, hogy vizes a párnám. Az első ember, vagyis rohadék, aki eszembe jutott, Krong Atya volt, aki miatt meghalt Alma. Tudtam, hogy hiába ígértem meg Almának, hogy nem fogok bosszút állni rajta. Felöltöztem, meg-ettem Kiflit és Hercegnőt. Erről újra eszembe jutott, hogy már soha többé nem ülhet fel a póni hátára, soha többé nem lehet velem, és alig tudtam befejezni a munkámat, annyira sírtam. Gondoltam, hogy a szigeten talán jobban leszek, de ott is minden Almára emlékeztetett. Láttam, ahogy együtt tanultunk, ahogy ennilót készít a konyhában, ezért nem maradtam a házban, hanem kimentem a levegőre. Éreztem, hogy el kell mennem nemcsak a szigetről, hanem a városból is, ha épeszű szeretnék maradni. De hogy addig se kelljen a gyászszommal foglalkozni, úgy döntöttem, hogy ha találok valamilyen állatot, akkor azt animálni fogom. Keresgéltem egy ideig, míg végre találtam egy verebet. Nem akartam a házba visszamenni, ezért egy fácskának döntöttem a hátamat, és belekezdtem. Hamar a veréb testében találtam magamat, először csak össze-vissza repkedtem a sziget felett, majd a város felé vettem az irányt. Ott is csak céltalanul kóvályogtam, figyelve az embereket, amíg meg nem láttam Krong atyát, aki vidáman csevegett egy másik vöröscsuhással. Mintha nem történt volna semmi, nem ölte volna meg a szerelmemet. Letelepédtem a közelükbe, hátha mondanak valami érdekeset, de csak hétköznapi dolgokról fecsegték. Nem is bírtam sokáig hallgatni, újra felrepültem, és először a bányászkolónia, majd a halászkolónia felé indultam, de nem bírtam sokáig a vidámságukat nézni. Végül fent ültem a világítótorny tetején, pedig nem is

volt eszemben, hogy ide fogok jönni, hiszen nagyon régóta nem jártam erre sehogyan. Némi-
leg ugyan kopottabb volt a ház, de valahogy az állandóság lengte körül mégis. Eszembe jutott
a cipő is, amelyik egy sziklahasadékban lapul hosszú ideje, és elhatároztam, hogy még most
utoljára megnézem, ha még egyáltalán ott van. Egy kicsit keresgélnem kellett, de megtaláltam.
Már annyira szétnyúvódott, hogy fészket sem raktak bele a madarak. Csak a nagy, ezüstsínű
csat tartotta magát, de az is egészen matt lett. Egészen könnyen ki tudtam a helyéről billenteni
úgy, hogy alá bújtam, és meglöktem a hátammal. Ezután átlöktem az alacsony sziklapárká-
nyon, és akadály nélkül lezuhant a tengerpart homokjába. Ahogy zuhant, megvillant a nap a
csat egy fényesen maradt pontján, és eszembe jutott, hogy ilyen már láttam többször is, az
utóbbi években... Még ellenőriztem, hogy hová is esett pontosan, majd beleültem, és kivonva
a mágikus energiát, újból a szigeten voltam. Izgatottan felálltam, és mint egy megszállott
siettem a vitorlásom felé. Nem vesztegettem az időt azzal, hogy a kikötőbe megyek, hanem
egyenesen a szomorú és édes emlékeket idéző tengerpart felé vitorláztam. Mivel itt nem
tudtam egészen a partig hajózni a sekély víz miatt, kidobtam a horgonyt, levetköztem, és a
partra úsztam. Nem sokat kellett keresgélnem, megtaláltam a cipőt, és visszaúsztam úgy, hogy
közben mindvégig a víz felett tartottam. Most már tényleg a kikötőbe vitorláztam, miután
felöltöztem. Onnan egyenesen hazasiettem, még Vegmának is csak odaköszöntem kurtán, és
intettem, amikor mondani akart valamit. Még láttam, hogy szomorúan csóválja a fejét, de én
úgy éreztem, hogy egy percnyi vesztegetni való időm sincs. Úgy fortyogott bennem a gyilkos
düh, mint egy kitörni készülő vulkán. Otthon elővettem a gyógynövényes tinktúrákat tartal-
mazó üvegeket, és egy, a célnak megfelelő méregerős keveréket készítettem, amit egy egészen
kicsiny üvegcsébe öntöttem. Egy sötét üvegcsét töltöttem meg egy másik, már kész folyadék-
kal, és mindkettőt a zsebembe tettem. A cipőt szépen és erősen becsomagoltam, hogy ne
legyen túl könnyű kibontani, és köpenyben a templomhoz siettem, ahol kinéztem egy játszá-
dozó gyereket.

- Akarsz egy kis pénzt keresni? - kérdeztem elváltoztatott hangon, amire félénken biccentett
egy aprót. - Ismered Krong atyát?

- Igen, bácsi - nézett fel rám bizalommal.

- Ezt a csomagot kellene neki átadni, amikor hazamegy, de nem előbb. Ezért az egyszerű
szívességért kapsz egy Dromot - mondtam neki nyomatékosan, amire tágra nyílt szemmel
biccentett. - Itt van most ötven peták, a másik felét itt fogod találni, ha elvégezted a fel-
adatodat - mutattam egy kőlépcsőn lévő mélyebb repedésre, miután odaadtam neki a pénzt.

- Megyek is, és megnézem, hogy otthon van-e - buzgólkodott.

- Menj csak - mondtam, de tudtam, hogy csak órákkal később fog hazatérni. Az ötven petákat
betettem a repedésbe, és hazamentem. Átkutattam az istállót, hogy hátha találok egy újabb
döglött patkányt. Nem is csalódtam, mert rengeteg volt belőlük a városban. Felmentem Kiflivel
a padlásra, én bezárkóztam a titkos fülkébe, rákötöttem a patkány hátára az egyik üvegcsét, a
veréb mellé tettem a másikat, és animáltam is azon nyomban mindkettőt. Először a veréb
testében indultam útnak, csőrömben a fekete üvegcsével. Egyenesen felrepültem a világító-
toronyba, berepültem az emeletre, és a régi lámpás mellé tettem az üvegcsét. Elröppentem az
egyik sarokig, majd kiléptem a veréb testéből, de nem szüntettem meg a kettőnk között ívelő
mágikus szálát. Most a patkány testébe mentem át, a hátamon az üvegcsével kimásztam a
tetőre, lecsúsztam az ereszcatornán, és határozottan igyekeztem Krong Atya szállása felé. A
gyerek ott ült a küszöbön, tehát ezzel minden rendben is volt. Hiába kerestem patkány-
lyukakat, nem találtam egyet sem, azaz ami volt, azok mind be voltak dugaszolva alaposan.
Először arra gondoltam, hogy kirágok egyet, de nem biztos, hogy végeztem is volna, ameddig

hazaér, ezért az ajtó közelében rejtőztem el, egy kő mögött. Úgy két fertályóra múlva tűnt fel az utca végén, a gyerek megkönnyebbült sóhajjal állt fel a küszöbről, kezében a csomaggal.

- Mit keresel itt, fiacskám? - szólította meg a gyereket kenetteljes hangon.

- Egy bácsi kért meg, hogy hozzam el ezt a csomagot - mondta, és át is adta, majd mint aki jól végezte dolgát, el akart szaladni a fizetség másik feléért.

- Várj csak egy kicsit - penderítette vissza a gallérjánál fogva. - Hogy nézett ki az a bácsi?

- Nem tudom, mert köpeny volt rajta, és az arcát eltakarta a köpeny csuklyájával - magyarázta.

- De most már sietnem kell vissza, mert biztosan keres az anyám - mondta durcásan.

- Eridj akkor, ne lábatlankodj itt - taszított rajta egyet, a gyerek pedig rikkantott egyet, és a nyakába szedve a lábait, odébbállt. Krong Atya elővette a kulcsát, és kinyitotta az ajtót, én pedig észrevétlenül besurrantam a lába között. Bement, egy hangos sóhajjal letette az asztalra a csomagot, gyertyát gyújtott, és egy kést ragadott fel, hogy végre megláthassa, hogy mit rejt a belseje. Én addig elrejtőztem egy sarokban, és onnan figyeltem az arcát. Sikerült lefejteni az ajándékomról a papírrétegeket, és először értetlenül forgatta a cipőt, de azután elsápadt és megtántorodott, ahogy felismerte, mint a sajátját.

- Tudom, hogy te voltál az, Myrox Atya - dörmögte megvetően. - Tudtam, hogy ki fog bújni előbb-utóbb a szög a zsákból. Az ostoba azt hiszi, ezzel bármit is árthat nekem - csóválta a fejét. Körbenézett, hogy nem leskelődik-e valaki az ablakon, majd a csatot letépte a cipőről, és betette a fiókjába, a cipőt pedig a kandallóba dobta, és meggyújtotta a bekészített fát, hogy elégesse. Immár megkönnyebbülten, és fölényes arckifejezéssel tett-vett a szobában, közben néha nevetve megcsóválta a fejét, ezzel is jelezve, hogy nem tart semmitől, és senkitől. Egy vastag fóliánst kezdett el olvasni egy ideig. Amikor megelégette, töltött magának egy pohár vizet, amit az ágya mellett lévő éjjeliszekrényre tett, és vetközni kezdett, hogy nyugovóra térjen. Itt volt az idő, hogy a tettek mezejére lépjek én is. Felmásztam az ágy feletti ereklyetartó polcra, elrágtam az üvegcsét tartó madzagot, letekertem a kupakját az ügyes és erős patkánykezeimmel, és alaposan kiszámítva a távolságot, a tartalmát a poharába ürítettem. Most már csak arra kellett várnom, hogy igyon belőle. Felvette a hálóingét és a hálósapkáját, elhelyezkedett az ágyában, már nyúlt is a poharáért, hogy igyon belőle, de meggondolta magát, és először egy darab édességet kapott be. Lassan elszopogatta, és most végre megitta a fél pohár folyadékot. Valamit motyogott, de nem értettem semmit, elfújta a gyertyát, és a fal felé fordult. Azonnal visszatértem a saját testembe, lesiettem a padlásról, felvettem a papi csuhámat, és szó nélkül elviharzottam otthonról, anélkül, hogy bárkihez is szóltam volna. Sürgetett az idő, mert már majdnem tizenegy óra volt, de épp a harangszóra megérkeztem Krong Atya házához.

- Nyissa ki az ajtót! - szóltam be hangosan, és ő anélkül, hogy bármit kérdezett volna, ki is nyitotta. - Csukja be mögöttem, és gyújtson gyertyát - utasítottam, amit meg is tett szó nélkül. Egészen fehér volt az arca, amit meg is láttam, amint meggyulladt a reszkető láng.

- Mit tettél velem, Myrox? - kérdezte akadozva, mint aki küzd valamivel.

- Csak egy kis igazságtea... - mosolyodtam el gonosz arckifejezéssel.

- Azzal megölsz - hörögte.

- Van ellenszer - közöltem vele.

- Add ide azonnal - próbált felém araszolni.

- Maradj a helyeden, és meséld csak el nekem annak a cipőnek a történetét, amit ma késő délután kaptál. Közben pedig írd is le - parancsoltam rá, és nem tehetett mást, mint hogy engedelmeskedjen.

- Ezt a cipőt akkor viseltem utoljára, amikor látogatóba indultam a világítótornyba, sok-sok évvel ezelőtt - kezdett bele. Kiderült a szavaiból, hogy fiatal pap volt, amikor megérkezett a városba a világítótorny öre, és a felesége. Az első pillanattól kezdve halálos szerelemre gyúlt a nő iránt, és elhatározta, hogy megszerzi magának, kerüljön bármibe is. Barátságot színlelve összeismerkedett velük, és ezután gyakori vendég lett náluk, de a nő visszautasította óvatos próbálkozásait. Vágya egyre nőtt a nő iránt, egyenes arányban a férje iránt érzett gyűlölettel. Úgy okoskodott, hogy ha a férje meghal egy balesetben, akkor majd csak felé fordul a szíve előbb-utóbb, ezért várni kezdett a megfelelő alkalomra, ami hamarosan el is jött. Letaszította a mélybe a férjet, akinek a kezébe maradt a cipője, ráadásul az asszony is hamarabb ért haza, és rátámadt férje gyilkosára, aki halálos sebet ejtett rajta. Hamar átgondolta, hogyan tudna kimászni a bajból, de nem tudott ellenállni bűnös gerjedelmének, és előbb megerőszkolta a földszinten a haldokló nőt, majd búcsúlevelet hamisított, otthon másik cipőt vett fel, és lement a tengerpartra, ahol azonban nem találta a cipőt sehol sem. Arra gondolt, hogy a tengerbe eshetett, és elvitte a víz. Így már nyugodtan hazatért, és lefeküdt aludni, mint aki jól végezte a dolgát. Másnap minden úgy történt, ahogy elgondolta, csak azzal nem számolt, hogy két áldozatának a szelleme nem fog eltávozni a világítótornyból. Ezért elátkozott helynek nyilvánította, és megtiltotta, hogy bárki is betegye a lábát. Én és Sromba voltunk az elsők, és az utolsók is, akik ezt a tilalmat megszegették. Srombának elhitte minden szavát, de megérezte, hogy én valamit titkolok előtte. Az évek folyamán egyre inkább gyanakodott rám, de nem tudott semmit sem bizonyítani tényekkel.

- Elmondtam mindent. Add ide az ellenszert, különben két órán belül meghalok - könyörgött.
- Különben a menyasszonyod halála is a te hibád - vádolt meg.

- Igen? És ugyan miért? - kérdeztem fogcsikorgatva.

- Ha eljössz hozzám aznap éjjel, megköszönöd nekem a sikeres ördögűzést, és a többi pap előtt is elismered hatalmamot, akkor nem kellett volna másnap odamennem újra.

- Szóval hiúsági kérdést csinált belőle - sziszegtem. - Zuslah látja lelkemet, megtettem volna, amit akar, ha tudok róla.

- Ilyen helyzetekben mindig ostoba voltál, és az is maradsz. Add már azt az ellenszert! - türelmetlenkedett.

- Nincs nálam... - mondtam, amire még fehérebb lett az arca. - Nem hazudtam, de fent van a világítótornyban, pontosan a lámpa mellett egy kis üvegben. Ha más megy érte, vagy szól valakinek, biztosíthatom, hogy nem lesz ott semmi, és biztosan meghal. Most még bőven van ideje, de itt is maradhat, ha nem mer felmenni - ragadtam meg a gallérját, és a szemébe néztem.

- Miért ne mernék felmenni? - mondta szinte gőgösen. - Számtalan szellemmel szálltam már szembe, mégis itt vagyok - sziszegte. - Mert mindig én kerültem ki győztesen - mondta, majd felkapta a ruháit, és kiviharzott a szobájából a tűzszerszámmal, és egy köteg gyertyával. Ottmaradtam a szobájában, és leültem az ágyára, azon tűnődve, hogy a sorsom egyetlen cérnaszálon függ mindössze. Háromnegyed óra múlva visszaléptem a verébbe, és vártam, hogy megérkezzen Krong Atya. Jól időzítettem, mert néhány perc múlva meghallottam a szuszogását, ahogy kaptat felfelé. Berontott a házba, egyenesen feljött a lépcsőn az emeletre, meggyújtotta a gyertyát, és keresni kezdte az üvegcsét. Amikor megtalálta, megitta a tartalmát, és

amikor érezte, hogy valóban az van benne, amit ígértem, sátánian felkacagott, majd a korláthoz lépett, és a tengerbe hajította az üveget.

- Sokkal drágábban fizetsz meg ezért Myrox, mint gondolnád! Holnap már építeni fogják a máglyádat! - kiáltotta az éjszakába, és elindult lefelé, amikor lent a városban megszólalt a harang, és elkezdte ütni az éjfélt. Az ajtó hangos csattanással becsukódott, és nem tudta kinyitni, hiába rángatta. Két alak derengett fel mellette, a férfi és a nő, majd mindketten megérintették a vállát. Az érintéstől hátrafordult, felsikoltott, de nem veszítette el most sem a fejét, hanem szellemeket elűző litániába kezdett, és szent olajat fröcskölt szét a szobában, hogy az ajtóra is jusson. Az egész ház megremegett, a szent olajat tartalmazó üveget kitépte valamilyen erő a kezéből, és egyenesen a kandallóba repítette, ahol magasra csaptak a lángok.

- Hagyjatok, hagyjatok, ti már rég halottak vagytok! - kiáltotta, de ez sem ért semmit, mert a férfi szelleme átölelte őt, és eltűnt, de a helységekben megjelentek az akkori bútorok és háztartási eszközök. Kopogtatás hallatszott kintről, és ő megkönnyebbülten ment kinyitni az ajtót.

- Ki van odakint, ilyen késő este? - kérdezte meg azért óvatosságból.

- Krong Atya vagyok - szólalt meg egy fiatal hang, amire összegörnyedt, mintha hasba rúgta volna valaki, és mintha nem is ő lenne az igazi Krong Atya, kinyitotta az ajtót, és beengedte a fiatal Krong atyát. Égnek meredtek a tollaim a látványtól, de nem mozdultam. Bementek a konyhába, és poharazni kezdtek, majd a legnagyobb egyetértésben felmentek az emeletre, mint annakidején, csak most ő volt mind a két szerepben. Erős fényel világítottak a lámpások, messze a tenger irányába. Beszélgetve mind a ketten a korláthoz léptek, a fiatal Krong Atya megtaszította az idősebbet, aki egyensúlyát veszítve átbuszkázott a korláton, de még éppen meg tudott kapaszkodni az aljában, és úgy tűnt, hogy ismét önmaga lett. A férfi és a nő ismét megjelentek a lámpások mellett, és némán figyeltek.

- Én és te egyek vagyunk, ne bánts! - kiáltotta a fiatal önmagára, aki mintha megtorpant volna egy pillanatra, de belerúgott a korlátot markoló kézbe, ami engedett, és sikoltva zuhant a mélybe, majd egy puffanás a mélyből, és a fiatal Krong Atya diadalmas arca átváltozott lassan az idősebbik arcává, és a torkából artikulálatlan üvöltés tört elő. A nő és a férfi álló alakja egyre halványodott, majd teljesen eltűnt. Krong Atya azonban maradt, az arca folyamatosan változott, hol az idős, hol a fiatal arcát lehetett látni, de már nem üvöltött, hanem döbbszerűen nézte az alant heverő testét. Majd zavarodottan körbenézett, és egyenesen rám nézett.

- Te átkozott kutya - hörögte. - Várlak holnap éjjel egy baráti beszélgetésre! - kiáltotta lángoló szemekkel, de én el sem csippantottam magam, hanem kiröppentem a csillagos ég alá. Utánam kapott a kezével, és amikor a testemhez ért, a halál és a gonoszság metsző hidegét éreztem. Azonnal kivontam a mágikus energiát a verébtömbből, de így is nagyon rosszul lettem, és percek kellettek ahhoz, hogy annyi erőt össze tudjak gyűjteni, amivel el tudtam hagyni a szobáját, kezemben a beismerő levéllel, amit az ajtajára szegeztem kívülről a késével, és hazatántorogtam, ahol azonnal bezuhantam az ágyba, de mégsem tudtam elaludni a jól végzett feladat nyugalomával.

Reggel nagymamám kopogtatott be, a tálcával a kezében.

- Ébredj fiacskám, fel van bolydulva a város, mert eltűnt Krong Atya, mindenki őt keresi.

- Hogy-hogy eltűnt? - kérdeztem ámuldozást tettetve.

- Reggel nem ment be a templomba, ezért egy segédpapot küldtek érte, de az ajtó nyitva volt, és nem volt bent senki. Úgy hallottam, hogy már lefeküdt a nyomok szerint, de valami vagy valaki felkelthette újból, és elment valahová.

- Nem találtak üzenetet, hogy hova mehetett? - kérdeztem, most már tényleg csodálkozva.
- Semmit, egy árva betűt sem - sópánkodott nagymamám. - Jó lenne, ha te is mennél keresni, ne higgyék azt az emberek, hogy közöd van az eltűnéséhez - tanácsolta. - Remélem, nem bántottad.
- Nem nyúltam én hozzá egy ujjal sem, drága nagymama - pusztítottam meg az arcát, a szó szerinti igazságot mondva. - Azonnal indulok, csak felöltözök, és ellátom az állatokat.
- Azért annyira nem kell sietni, hogy ne edd meg a reggelidet. Nem is tudom, hogy mikor ettél rendesen utoljára. Addig el sem mozdulok az ágyad mellől, ameddig egy morzsa is van a tányérodon - mondta, és leült a székre, én pedig nem tehettem mást, engedelmesen megettem mindent, pedig nem nagyon volt étvágyam. A dolgaim végezte után elindultam a templomba Aul atyához, vagy Burz atyához, hogy jelentkezsek, ha szükség van rám. Aul atyát pillantottam meg a templom előtt gondterhelt arccal, odamentem hozzá, köszöntöttük egymást, és rögtön a tárgyra tértünk.
- Nem tudod, hogy hol lehet Krong Atya? - kérdezte. - Rajtad kívül majdnem mindenkit megkérdeztünk, de senki nem tud semmit - nézett rám fürkészően.
- Fogalmam sincs - hazudtam szemrebbenés nélkül. - Megnézték már a szobáját, hogy nem hagyott-e üzenetet? - kérdeztem vissza.
- Természetesen, többször is, de még egy szót sem találtunk, ami megmagyarázná az eltűnését - hazudott most ő is. - Egy döglött patkányt találtunk a szobájában mindössze, ami rendkívülinek mondható, mert irtózott a patkányoktól, és gondosan befoltoztatott minden lyukat, amit talált.
- Talán éppen a patkány miatt ment el keresni valakit, hogy keresse meg, és foltozza be az újabb lyukat - mutattam a segítőkészségemet.
- Nem volt annál az embernél sem, aki ezt intézni szokta, már őt is kikérdeztük - legyintett. - Mást végül nem tehetünk, mint hogy átfésüljük a környéket.
- Segíthetek esetleg keresni - ajánlkoztam, és arra gondoltam, hogy vajon mi lett a levéllel. A szél nem fúj az éjjel, de még ha le is fújta volna, az ajtóba szúrt kést akkor is megemlítették volna, hiszen elég különös dolog.
- Rendben van, a kutyád biztosan nagy segítségünkre lehet, mert nem minden csoportnak jutott kutya - veregette meg a vállamat, de nem került sor erre, mert nagy hangzavart hallottunk, és láttuk, hogy egy eléggé nagy tömeg közeledik.
- Úgy tűnik, megtalálták, azért van ez a nagy csődület - jegyeztem meg.
- Csak legyen épségben - sóhajtott képmutatóan, de láttuk, hogy hordágyon cipelnek egy testet, és mindketten tudtuk, hogy kié.
- Megtaláltuk Krong Atya holttestét a világítótorony alatti homokpadon - jelentették Aul atyának. Valószínűleg kizuhant a világítótoronyból, mert borzalmasan összetörte magát.
- Ez rettenetes! - emelte égnek sópánkodva a kezét. - Vajon mit kereshetett azon az elátkozott helyen éjnek idején? - adta a tanácsalant. - Menjenek fel, és vizsgálják meg a helyszínt azonnal - utasította őket, akik némi tétovázás után el is indultak. - Ti pedig vigyétek Krong Atya testét, és készítsétek elő a ravatalozáshoz - mondta a közelben álló feketecsuhás segédpapoknak. - A templomban fogjuk felravatalozni, azt is intézzétek el. Gyorsan, gyorsan - tapsolt, amire mindenki lázas tevékenykedésbe kezdett.
- Segíthetek valamit? - kérdeztem szomorú arccal.

- Örülnek, ha az éjféli misén részt vennél, bár tudom, hogy azt mondtam, egyelőre fel vagy mentve minden kötelezettség alól. Addig menj el Burz atyához, mert már keresett.
 - Ott leszek, Aul Atya - biccentettem, elköszöntünk egymástól, és Burz Atya szállásához siettem. Miután nem találtam otthon, a hivatalba mentem, ahol rá is találtam a szobájában.
 - Jöjjön csak be, Myrox Atya, és üljön le - kínált hellyel, és úgy beszélt velem, mint egyenrangúval. - Először is engedje meg, hogy részvételemet fejezhessem ki a menyasszonya halála miatt - mondta, és kinyújtotta a kezét, amit el is fogadtam.
 - Köszönöm, Burz Atya - sóhajtottam.
 - Azért kerestem, mert jövő héten fogjuk véglegesen eldönteni azt, hogy ki fog a fővárosban, Trufanban továbbtanulni. Én önt javasoltam, de Krong Atya ellenjavallata miatt eddig úgy nézett ki, hogy Rakon Atya megy mégis. Nem akartam ezt az elkésztő hírt közölni, de most, hogy megtudtam, meghalt Krong Atya, nem lesz, aki megvétózza döntésemet. Általában figyelembe vesszük az elhunytak akaratát, de ez most biztosan nem így lesz. Így most már biztos, hogy önt fogjuk elküldeni - paskolta meg a vállamat.
 - Köszönöm a jóindulatát, Burz Atya. Valószínűleg jót fog tenni, ha elkerülök innen, mert túlságosan fájóak az emlékek - sóhajtottam lehorgasztott fejjel, és most már biztos voltam benne, hogy megtalálták a levelet, de az egyház berkein belül akarják tartani a kellemetlen hírt.
 - Erre való tekintettel nem is fogják bevonni az egyház itteni munkáiba. Vegye úgy, hogy őszig kapott egy kis szabadságot, hogy összeszedje magát. Persze ha valamilyen önkéntes munkát vállalna, azt nyugodtan elmondhatja nekem, vagy Aul atyának - mosolyodott el.
 - Szeretném a fe..., azaz a menyasszonyom lelki üdvösségéért tartandó misét én celebrálni - szóltam el magam majdnem.
 - Amint lesz szabad hely az éjféli misén, azonnal szólok. De ezen a héten már Krong Atya halála miatt sem tudunk helyet szorítani sajnos - mentegetőzött.
 - Kivárom a sorunkat, Burz Atya, és még egyszer köszönök mindent.
 - Ne köszönjön semmit - szorította meg a kezemet barátilag. - Most pedig elmehet, Myrox Atya - vetett véget a beszélgetésnek.
- Innen Emma néniékhez mentem, a ház minden ablakára fekete függöny volt feltéve, és az ajtó is fekete szöveggel volt beborítva. Bekopogtattam, a szakácsnő beengedett, én pedig bementem a szalonba. Ott ültek egymás kezét fogva, a legmélyebb gyászban Alma szülei. Némán helyet mutattak maguk mellett, én pedig leültem. Nehezen indult meg a beszélgetés, hiszen nagyon friss volt a gyász.
- Meghalt Krong Atya - közöltem velük a hírt. - Sajnos ez már nem segít Almán, de legalább ennek a tragédiának az okozója sem él már.
 - Nem mondhatom, hogy nem érzek elégtételt, hogy meghalt, de így is nehéz a szívem - mondta Rash bácsi, amire Emma néni is bólintott, és sírva fakadt. - Az éjjel úgy döntöttünk, hogy visszaköltözünk a szülővárosunkba. Soha nem gondoltam, hogy itt fogom hagyni ezt a bányát, főleg, hogy több ércet találtunk. Sajnálom, de úgy érezzük, nem bírunk tovább itt lakni. Csak addig maradunk, ameddig nem jön egy másik bányafelügyelő, akit talán egy hónap alatt kineveznek.
 - Valószínűleg ősszel a fővárosba megyek tanulni, én is elmegyek innen, és csak a szünetekben fogok hazajönni - közöltem velük a hírt, és mindannyian megkönnyebbültünk, hogy nem

hagyjuk egymást cserben. Körülbelül másfél, két órát maradtam, azután elkészöntem tőlük, mert észrevettem, hogy egyedül kívánnak maradni. Elindultam Vegma apóékhoz, akik szintén otthon szomorkodtak, és a legutóbbi zavarodottnak vélt viselkedésem miatt is aggódtak.

- Már jobban vagyok, Vegma apó, nincs más bajom a gyászon kívül - nyugtattam meg őket.

- Úgy szerettük azt a drága kis teremtest, mint az unokánkat - csóválta a fejét könnyezve Ira anyó. - Nem érdemelte meg ezt a korai halált.

- Nem úgy, mint Krong Atya, az a gyilkos - mondta dühösen Vegma apó. - Ha nem halt volna meg, én magam tekerem ki a nyakát, amiért annyira megkínozta Almát, hogy a halálát okozta - rázta az öklét.

- Nyugodj már le, apjuk - szólt rá Ira anyó. - Még a végén te is megbetegszel.

- Jól van, gyere Myrox, sétáljunk egyet a levegőn, hogy egy kicsit lehiggadjak - fújtatott, és ki-mentünk a tengerpartra. - Nyugodtabb lennék, ha tudnám, hogy nem te vagy a bűnös Krong Atya halálában - nézett rám fürkészve.

- Nem mondhatom, hogy nincs benne részem, de nem én öltem meg. Most már elárulhatom, amire rájöttem, hogy Krong Atya nemcsak Alma halálát okozta, hanem kétszeres gyilkos is, mert ő ölte meg a világítótorny őrét, és annak a feleségét is, de még meg is erőszakolta az asszonyt.

- Honnan tudod? - hőkölt hátra.

- Ott voltam a világítótornyban, és minden korábbi állítással szemben mindent láttam, csak a gyilkos személyét nem, mert a házaspár szelleme minden mást megmutatott nekem. Ezenkívül, ha nem is jószántából, de beismerte tettét Krong Atya, és én kényszerítettem arra, hogy éjfélre felmenjen oda, ahol elkövette a bűnét. A többit a szellemekre bízom, akikben nem is csalódtam - foglaltam dióhéjba.

- Nem tudom, hogy mit mondjak erre, de sok mindent értek, amit nem tudtam hova tenni - jegyezte meg elsápadva.

- Ne mondjon semmit, Vegma apó, de nem ártana, ha elhíresztelné, hogy senki se menjen továbbra sem a világítótorny közelébe, mert most már valóban igazi gonosz szellem lakozik benne - figyelmeztettem egy fél mosollyal, és legbelül elégedettséget éreztem.

- Úgy lesz minden, ahogy akarod - biccentett Vegma apó. - Amit kell, elmondok az anyjuknak, ő majd gondoskodik róla, hogy elterjedjenek a hírek. Eddig se nagyon szerettük őt, de halála után sem fogja tisztelni senki a városban a halászok és a bányászok között - köpött a földre.

- Így legyen - bólintottam, és visszamentünk Ira anyóhoz, ahol elmeséltem, hogy őstől a fővárosban fogok tanulni, és hogy Alma szülei is el fognak költözni innen.

- Nagyon sajnáljuk, hogy elmész a fővárosba - sóhajtotta Ira anyó. - De megérdemled, megoldoztál érte. Csak ne felejtkezz el rólunk, ha egy Ratul mellé kerülsz is.

- Ezt megígérem - bólintottam mosolyogva. - Nem is lehet elfelejteni a szeretetüket, akár milyen sokáig is fogok élni. Sajnos most haza kell mennem, mert hivatalos vagyok az éjféli misére, amit Krong Atya tiszteletére fognak celebrálni. De amikor tudok, el fogok jönni, mert nem ad az egyház nekem különösebb feladatokat a hátralévő időre.

- Jól van, menj csak - intettünk egymásnak búcsút.

Otthon is elmeséltem a jó hírt, aminek legjobban anyám örült, a nagymamám a legkevésbé, hogy messzire fogok kerülni tőle. Elhatározták, hogy ők is velem tartanak a szertartásra, hiszen továbbra is úgy gondolták, hogy ez így illendő, mert Alma halála szörnyű, de véletlen baleset volt. A szertartásról nem tudok semmi említésre méltót mondani, legfeljebb annyit, hogy viszonylag sokan jelen voltak az eseményen, kíváncsiságból vagy tiszteletből. Két nappal később temették el, de a papok megdöbbenésére ide jóval kevesebben jöttek el, főleg a talpnyalói és a módosabb polgárok. Kajánul mosolyogtam legbelül, mert sejtettem, hogy terjednek a hírek a városban, annak ellenére, hogy eltüntették a vallomást. A jelek szerint sokan hitelt adtak a pletykának, ami ráadásul szintiszta igazság volt. Nagyszabású, és több napon át tartó búcsúztatást akartak tartani, de a másodikra már csak néhányan jöttek el, ezért attól tartottak, botrányba fog fulladni a következő. Így kerülhetett végre sor Alma lelki üdvösségéért tartandó misére, amelyet én tartottam. Sokan jöttek el, persze nem a polgárok közül, de minden bányász és halász, valamint azok családja jelen volt az eseményen. Azt akartam, hogy felejthetetlen legyen a beszédem, és ezáltal az emléke is, amit talán sikerült is elérnem. Egy kissé helyreállt mindannyiunk lelki egyensúlya, amire nagy szükségünk volt. Következtek a szomorú hétköznapi Alma nélkül, de a gondolataim körülötte forgolódtak. Újból eljártam halászni, amikor lehetett, bár már mint papnak nem volt illendő, de a gyászom miatt elnézték. Sokat vitorláztam, messzire kimerészkedve a nyílt tengerre, de nem féltem, sőt talán még reménykedtem is, hogy majd valami baleset ér, és Almával lehetek ismét, de vigyáztak rám az égiek. Amikor már úgy éreztem, hogy elegendő lelkerőm van a szigetre menni, meg is tettem, előkészítettem a betűtáblát, gyertyákat gyújtottam. Erősen koncentráltam Almára, majd rátettem a kezemet a mutatóra, de meg sem rezsent, ezért néhány perc múlva újrakezdttem. Újból kudarcot vallottam. Még egyszer megpróbáltam, de semmi. Egy ötlettől vezérelve megpróbáltam Bella nagymamámat hívni, aki azonnal meg is jött, megmoccantva a mutatót.

- Csókolom drága nagymama - köszöntöttem.

- Üdvözöllek kis unokám, miért hívtál? - olvastam össze a betűket.

- Hiába próbáltam Almát hívni, nem jelentkezett, nem éreztem a jelenlétét. Tudsz róla valamit? - kérdeztem aggodalmasan.

- Találkoztunk, és beszélünk is egy keveset. Jól megértettük egymást, de már nincs a lelkek birodalmában.

- Hogy-hogy? - kérdeztem megdöbbenve, és nagyapám lelkének rejtélyes eltűnése jutott az eszembe.

- Ne aggódj, már újjászületett. Két napja búcsúztunk el, a ti időtök szerint.

- Ilyen hamar? - hitetlenkedtem. - Hogy lehetséges ez?

- Valószínűleg Minra előre felkészítette. Ne feledd, mennyire bejáratos volt ebbe a világba - emlékeztetett rá.

- És hol van most, hova került? - kérdeztem zavarodottan.

- Amikor egy lélek újjászületik, csak ő tudja, hogy hová fog kerülni, és az, akinek elmondja. Nekem nem mondta el - világosított fel. - Segíthetek még valamit?

- Nem, semmit, de mi van veled? - érdeklődtem.

- Jól vagyok, lassan én is eljutok oda, hogy újjászülessek. Még nem tudom, hogy pontosan mikor, de sor fog rá kerülni.

- Fogunk találkozni még ebben az életemben? - kérdeztem kissé csüggedten, hogy még ő sem marad meg nekem, de beláttam, hogy a kedvemért nem halaszthatja el a legkedvezőbb alkalmat az újjászületésére.

- Nem tudom, de elképzelhető. A jövő előttem is rejtve van.

- Te hova, milyen családba fogsz születni, elárulhatod nekem?

- Egy boszorkány lányaként fogok megszületni, egy másik kontinensen. Ennyit mondhatok csupán.

- Köszönöm, nagymamám. Nem tudod, hogy én mi voltam előző életemben?

- Én tudom, de te nem értél még meg arra, hogy megtudd. Ha eljön az ideje, valószínűleg erre is vissza fogsz tudni emlékezni.

- Jó volt veled beszélgetni - búcsúztam el. - És mindent köszönök, amit tettél értem életemben és azután is. Köszönöm újra, hogy megmentetted az életemet, amikor még kicsi voltam, bár most ez az élet számomra már nem olyan értékes.

- Bármikor megtenném újra, és ne feledd el, hogy a zafírköves nyakláncodat mindig tartsd magadon, addig védve vagy az újabb támadások ellen. Az életem pedig nemcsak a tiéd, és ne feledd azt sem, hogy mit ígértél Almának. Többet ne kérdezz, mert nem válaszolhatok. Minden jót neked, Myrox... - köszönt el ő is, és éreztem, hogy megszakadt a kapcsolat közöttünk. Még egy ideig elgondolkoztam mindazon, amit elmondott, de nem sikerült az általa mondottak mögé látnom. Így hát felkerekedtem, és rövid séta után hazamentem a szigetről. Otthon már várt egy üzenet, hogy keressem fel Burz atyát. Sejtettem, hogy miről lehet szó, de azért siettem hozzá. Örvendezve fogadott, és elújságolta, hogy valóban én leszek az, akit felkölde nek ebben az évben a fővárosba. Én eléggé mérsékeltlen lelkesedtem, de nem sértődött meg. Megköszöntem az irántam tanúsított bizalmát, amire szomorkásan elmosolyodott, és közölte, hogy a Rája havának tizedik napján kell megjelennem a fővárosban, és addig is töltsen el a nyarat annyira kellemesen, amennyire csak lehet. Megígértem, hogy megfogadom a tanácsát, de arra is megkértem, hogy szóljon nyugodtan, ha másnak, vagy neki szüksége van segítségre, majd elköszöntünk egymástól. Akinek kellett, elújságoltam a hírt, másnapra persze az egész város tudta. Freng nem is számított arra, hogy ő fog tovább jutni, de hallottam, hogy Rakon dühöngött, hiszen valószínűleg Krong Atya megígérte neki, hogy szolgálatai fejében ő lesz az, aki feljebb emelkedhet.

Teljesen egyformán teltek a napok, nem sok öröm ért, és semmihez sem volt igazán kedvem. Többször is kijártam a temetőbe, vittem vadvirágokat mind a négy sírra, és sokat imádkoztam. Eljött az a szomorú pillanat is, amikor Rash bácsi és Emma néni is hazaköltöztek Agnabagba. Magukkal vitték Császárt, és a pónit is, akik még mindig nagyon szomorúnak látszottak. Könnyezve búcsúztunk el egymástól, de megígérték, hogy évente nyáron ellátogatnak a városba, Alma sírjához, és hívtak magukhoz is, hogy látogassam meg őket, ha véletlenül azon a vidéken járnék. Ez azonban nem látszott valószínűnek, mert délkeletre volt ez a város még a fővárostól is, és nem esett útba egyáltalán hazafelé. Így még kevesebb ember maradt, akivel beszélgethettem Almáról. A bányászok és a halászok is többször elhívtak maguk közé, hol úgy, mint papot, hol úgy mint közülük valót.

Már a nyár utolsó hónapjának az elején jártunk, és meleg, száraz időnk volt, amikor egy levelet hoztak nekem, amit az asztalomon találtam. Nagymamám megkérdezve csak annyit tudott mondani, hogy egy gyerek hozta, aki rögtön el is inalt. Először a borítékot vizsgáltam meg, érezte, hogy illatos, és a rajta lévő írás női. Felbontottam, és egy érdekes üzenetet olvastam:

„Tisztelt Myrox Atya!

Nem beszéltünk még személyesen, de én azért ismerem önt majdhogynem születésétől kezdve, és jóindulatú figyelemmel kísértem a pályafutását. Igaz, ez semmire sem kötelezi önt, mégis szeretnék önnel sürgősen találkozni egy olyan vallási probléma ügyében, ami nagyon fontos a számomra, de nem találok rá egyedül megoldást, és csak önben bízok meg annyira, hogy a segítségét kérjem. Ha hajlandó meghallgatni, kérem jöjjön holnap délelőtt tíz órakor a templomba, ott fogom várni.

Szívélyes üdvözzel:

Egy tanácstalan hölgy, aki reménykedve várja”

Bár meglepett az üzenet, egy pillanatig sem haboztam, hogy ne tegyek eleget a hívásának, ezért másnap jóval a megbeszélte idő előtt útnak is indultam, felvéve a csuhámat, így Kifli, ha méltatlankodva is, de otthon maradt. A templomhoz érve egy újabb üzenet várt, hogy nem mer a templomba sem menni, inkább az erdei szentélynél találkozzunk. Egy kissé bosszankodtam, de ha már eddig eljöttem, nem fordultam vissza. Az erdőbe érve a lombok alatt kellemes volt a körülbelül fél órás séta, ameddig odaértem a valóban létező, de ritkán látogatott szentélyhez. Még nem jött meg a hölgy, ezért leültem egy kidőlt fa törzsére, és hallgattam a szél zúgását a lombkoronában. Egészen ellazultam, és egészen kellemesen éreztem magamat, amikor lódobogást hallottam. A lombok közül lóháton egy lefátyolozott hölgy érkezett meg. Ruhájából ítélve nem a legszegényebbek közé tartozhatott, amit eddig is gondoltam a leveléből. Megállt a lovával előttem, s én segítettem leszállnia róla.

- Üdvözlöm hölgyem. Mint látja, kérésének eleget tettem, és itt vagyok - mondtam, amire sírva fakadt és a nyakamba borult.

- Nem is reméltem, hogy itt találom, de nagyon örülök, hogy mégis eljött - mondta, és felemelte a fátylát az arca elől. Felismertem rögtön a templomból, és a városban is láttam néha. Az egyik leggazdagabb és legbefolyásosabb családhoz tartozott, emlékeztem, hogy legfeljebb néhány évvel idősebb tőlem, és körülbelül három éve ment férjhez. A város legszebb asszonyai közé tartozott, ezt most is, és régen is megállapítottam. Telt vörös ajkai, huncutul csillogó apró fekete szemei, hosszú, hullámos barna haja, és vonzó alakja minden férfi tekintetét magára vonzotta.

- Ülünk le ide erre a kidőlt fára, és mesélje el nekem, hogy mi a probléma, és miben segíthetek - próbáltam megkönnyíteni, hogy belekezdjen a mondanivalójába.

- Nagyon tanácstalan vagyok, és roppant kínos nekem erről beszélni - mondta, miközben letelepedtünk, és a vállamra hajtotta a fejét.

- Nyugodtan elmondhat nekem bármit, biztos lehet abban, hogy senkinek sem fogok róla mesélni, hiszen pap vagyok - biztosítottam magam felől.

- Mint tudja talán, már néhány éve férjnél vagyok, de nem született gyermekem. Ezért a férjem dühös rám, és már többször is brutálisan megvert, tegnap este is ez történt, nézze meg, itt a bizonyíték - mondta, és lehúzta az egyik válláról a ruhát, amin valóban ott díszelgett egy kisebb véraláfutás. - Látom, hogy nem hiszi erről a kis foltról, hogy mennyire brutális a férjem - folytatta egy kissé sértődött hangon, a szoknyáját felhúzta, a harisnyáját levette, majd mielőtt fel tudtam volna ocsúdni, hogy mi fog következni, már anyaszült meztelen állt előttem. - Ugye most már hisz nekem? - kérdezte bosszankodva, és kezeivel takarta intimebb részeit.

- De asszonyom - habogtam. - Egy szóval sem vontam kétségbe az állítását - tiltakoztam.

- Valóban, szóval nem, de láttam a szemén - mondta, majd térdre omlott előttem, és az ölembe hajtotta a fejét. - Könyörgök, segítsen rajtam, mert nem bírom a férjem bántalmazását tovább elviselni - mondta, és reménykedően nézett rám.
- De asszonyom, öltözzön fel, még egy pap előtt sem ildomos így viselkedni - próbáltam felállítani elvörösödve, de hiába. - Mégis, mit tehetek önért? - értetlenkedtem, de amikor a csuhám alá nyúlt, minden világossá vált.
- Tudja, hogy nem válhatok el, de megmenthet a szenvedéstől. Kettőnknek csodaszép gyermeke lenne, és nem tudná meg senki. Ne kívánja, hogy még jobban megalázkodjak maga előtt - ölelt szorosán, hogy ne tudjak elhúzódni. - Más visszaélné ezzel a helyzettel, de tudom, hogy ön nem, ezért is választottam ki. Vagy annyira csúnyának és undorítósnak tart, hogy nem képes megtenni? - kérdezte könnyezve, én pedig teljesen meg voltam zavarodva. - Tapintsa meg, milyen szaporán lüktet a szívem - vont a keblére a kezeimet. - Ez a szégyentől, de a vágtyól is van, amit maga miatt érzek. Ne hagyjon tovább szenvedni! - kiáltotta, hanyatt lőkött az avarba, majd rám vetette magát. Erre végre magamhoz tértem, és bár gyönyörű volt, és vonzódtam is hozzá testileg, mégsem tartottam elképzelhetőnek, hogy bárkivel is szeretkezzek. Sikertelenül felülre kerülni, ahonnan gondoltam, hogy könnyebben szabadulok, de belém csimpaszkodott, megkarmolt, és visítani kezdett, mint akit ölnek, majd abba is hagyta, olyan hirtelen, ahogyan elkezdte.
- Ejnye, Myrox Atya. Mit csinál itt kint az erdő langy ölen? - nevetett a hátam mögött egy ismerős hang. - Még szerencse, hogy a barátaimmal erre lovagoltunk, és meghallottuk ennek a szorult helyzetben lévő hölgynek a kiáltásait - folytatta tovább, ketten megragadtak, talpra állítottak, miközben lázasan járt az agyam, hogy mi történhetett. Két vöröscsuhás segédpap lefogott, Blodek és Rakon pedig előttem álltak fölényes félmosollyal.
- A hölgy feljelentése, és a mi tanúvallomásunk alapján fel fognak lógatni - csóválta a fejét Blodek, és én kezdtem rájönni, hogy gondosan megrendezték mindent.
- Nem is férfi ez - köpött le a nő, levetkőzve finom modorát, aki továbbra sem vett magára ruhát.
- Valóban, kevesen tudnak neked ellenállni - nevetett Rakon. - Legalább valóban dughatott volna veled egy jót, mielőtt a bitóra kerül - mondta tettetett sajnálkozással. - Mi majd bepótoljuk mindjárt, nehogy valami hiba essék a dologban - hűmmögött. Elvonultak hármasban a bokorba, ahol jó néhány percig nyögéseket és kéjes lihegéseket hallottam. Végül előjöttek elégedetten, majd a nő odajött hozzám, és rákent a nadrágomra egy adag trutumót, élvezkedve a helyzeten.
- Így már minden rendben lesz, csak ha felöltözök, szaggassátok meg a ruháimat. De most még egy kicsit élvezem a szabad levegőt - mondta, és körbetáncolta a rétet, mint valami igazi gonosz boszorkány.
- Van még egy meglepetésünk a számodra - röhögött Blodek. - Vigyétek a lovakhoz! - utasította a két vöröscsuhást, akik lefogva tartottak, hogy el ne meneküljek.
- Rohadt állatok, elvetemült gyilkosok! - kiáltottam fel, amikor megláttam Kifli tetemét a földön, amiből néhány nyílvesző állt ki.
- Valamit megérezhetett ez a rohadt dög, mert útban volt erre felé, de az egyik fáról mérgezett nyílveszőket lőttem bele - vigyorgott a pofámba Blodek. - Nagyon sokáig bírta, de csak beledöglött, és elhoztuk ide neked. Ez is jó lesz bizonyítéknak, és most már legalább mindenért megfizetünk - tolta az orrom elé az öklét.

- Ne nyúlj hozzá, azt akarom, hogy a haja szála se görbüljön - figyelmeztette Rakon. - Kötözzétek meg elől a kezét, és kössétek a lóhoz. Utána nektek is jár egy kis szórakozás - mondta a két segédpapnak, akik örömmel tettek eleget az utasításnak, hiába ficáncoltam. Szerencsére eszükbe sem jutott, hogy megmotozzanak, így a töröm ott lapult a ruhám alatt. Most már csak az kellett, hogy egy kis szerencsém legyen, és meg is történt, mert elhatározták, hogy kilesik a másik két társukat, így távolabb mentek tőlem. Bár szörnyen dühös és ideges voltam, mégis nyugalmat erőltettem magamra, észrevétlenül előhúztam a törömet, levágtam a kötelet a kezemről, majd ráborultam Kifli élettelen testére, mintha siratnám, és belekezdtem az animálásnak abba a változatába, amit már a bányászoknál is alkalmaztam, visszahívva a saját lelkét a testébe.

- Nézd már ezt a nyomorultat, hogy siratja ezt a dögöt - mondta gúnyos hangon Blodek a közelből, de ekkorra már sikerült befejezni a varázslatot, és a kötelet is visszacsavartam a kezemre, mintha még mindig meg lennék kötözve, Kiflinek pedig azt parancsoltam, hogy maradjon mozdulatlan. - Állj fel, te mocsok, indulunk a halálodba - rántott egyet a kötélén, amire feltápászkodtam.

- Miért teszitek ezt velem? - kérdeztem gyámoltalanul.

- Krong Atya megígérte, hogy cserébe az önfeláldozásomért én fogok a fővárosban tanulni, és nem te, de igazán rejtélyes körülmények között meghalt, így kénytelen voltam saját magam a kezembe venni az ügyek intézését.

- Én pedig azért segítettem, nehogy a tanulmányaid után a megnövekedett hatalmadnál fogva bosszút állj rajtunk néhány múltbeli esemény miatt - sziszegte Blodek közvetlen közletről.

- Hogy lehettek ilyen romlottak, hiszen Zuslaht szolgáljátok ti is?! - kérdeztem kétségbeesetten.

- Te lehet, hogy Zuslaht szolgálod, de mi az egyházat - csapkodták a térdüket a nevetéstől. - Éppen azért vagy te ebben a helyzetben, és nem mi.

- Ha most elengedtek, és megígéritek, hogy soha többé nem fogtok ellenem fellépni, akkor én is elfelejtem, hogy megöltétek az egyetlen társamat, aki még maradt nekem - mondtam határozottan, Rakon szemébe fúrva a tekintetemet, aki egy pillanatra megzavarodott, majd röhögni kezdett.

- Nem vagy abban a helyzetben, hogy alkudozz, Myrox. Különben is, mivel magyaráznánk meg ennek az úri hölgynek az állapotát? - mondta sajnálkozást tettetve, a szakadt, piszkos ruhában álló nőre mutatva. - Látod, nem tehetünk már semmit. Aminek meg kell lennie, az meg is lesz - bólogatott.

- Rendben van, én megpróbáltam - mondtam halk hangon, ledobtam a szétvágott kötelet, a törömet pedig a kezembe vettem. - Kifli, védj meg! - kiáltottam, de nem mozdult.

- Ügyes volt a kisfiú, hogy elvágta a kötelét, de Kiflit hiába szólítgatod, az bizony megdőglött - mondta szomorúságot tettetve. - Azt a fullánkocskát pedig tedd el, mert még megvágod magad, és felszínes, ámbár nagyon fájdalmas sebeket szerezhetsz - csóválta a fejét Rakon.

- Ti barmok, miért nem motoztátok meg? - förmedt Blodek a két társára. - Mire vártok, kapjátok el, de azért maradjon életben - utasította őket, akik kivonták a fegyverüket, és felém rohantak.

Kifli felpattant, amire szörnyűködve megtorpantak, de csak egy pillanatra. Blodek lekapta a hátáról a nyílpuskáját, hogy megállítsa a kutyát, de az ekkorra már az egyik vöröscsuhás segédpap torkát marcangolta, hiába szurkálták hárman is. Blodek belelőtte a nyílveesszöt, de meg sem rezgett tőle.

- Átkozott boszorkányfattyú! - kiáltott fel. - Miféle ördögösséget műveltél? Már csak ezért is száz halált érdemelnél! - ordította, és előhúzta a kardját.

Kifli végzett az első áldozatával, és nem törődve saját maga védelmével, a másik vöröscsuhásnak esett neki, aki hiába próbálta halálosnak vélt szúrásokkal távol tartani magától, mégis a lába közé harapott, ahonnan leszakított mindent, ami valaha onnan kinőtt, és szörnyű üvöltéssel esett össze. Csak erre várt Blodek, a kardjával hatalmasat vágott Kifli oldalába, hogy kifordultak a belső részei. Kifli megfordult, csodálkozva nézte, hogy mi történt, majd ráugrott Blodekre, maga alá temetve, és marcangolni kezdte az arcát. Rakon már a második segédpap földre kerülése után eldobta a kardját, és a rettegéstől üvöltve vakon szaladt be a fák közé, a nő pedig a lovára próbált felülni, hogy elmenekülhessen.

- Kergesd el a lovakat, Kifli! - kiáltottam, amire leugrott Blodekról, maga után vonszolva leleszakadozó belsősegeit, és szaladni kezdett nő lova felé, amely ágaskodni kezdett, levetette magáról a lovasát, és elvágatott. A nő nagyot nyekkenve elterült, és nem is mozdult többet.

- Gyerünk Rakon után, nehogy elmeneküljön! - vettem be a sűrűbe magamat utána, bár már jelentős előnyre tett szert. Kifli még a jelenlegi állapotában is megelőzött, majd nagy hirtelen megállt előttem, hogy nekiszaladtam. Ez volt a szerencsém, mert előttem egy körülbelül tíz méteres szakadék tátongott, az alján pedig mozdulatlanul ott feküdt Rakon, kifordult végtagokkal. Sarkon fordultam, és visszamentünk a többiekhez. Blodek és a másik vöröscsuhás úgy láttam, hogy menthetetlenül haldoklik, ezért odamentem hozzájuk, hogy megkönnyítsem a halálukat egy pap enyhítő szavaival, de azt hitték, csak gúnyolódok rajtuk, ezért a figyelmet a nő felé fordítottam, akin nem tudtam megállapítani a sok kék folt miatt, hogy megsérült-e az eséstől, mindenesetre szabályosan lélegzett. Átkutattam a ruháit, de nem találtam semmit, amivel kiszabadíthatja magát, ha odakötözöm egy fához, amit meg is tettem. Blodek is, és a másik vöröscsuhás is meghalt eddigre. Egymás mellé fektettem a három halottat, és imádkozni kezdtem a lelkük érdekében, amitől én is megnyugodtam. Kifli nyüsztve kúszott mellém, nem értve, hogy mi történt vele.

- El kell most válnunk, drága húséges barátom - öleltem át szabad folyást engedve a könnyeimnek, és a nyakába borultam, mire képen nyalt, mint a régi szép időkben. - Menj, drága Kifli, és szüless újjá egy jobb helyen, ahol megérheted a kései öregkort, sok kölyökkel körülvéve - mondtam neki, amire nyüsztett egyet, én pedig kivonva a mágikus energiát szabadon engedtem a lelkét.

- Kérem, ne bántson, engem kényszerítettek, hogy csapdába csaljam - szólalt meg a hátam mögött egy reszkető női hang, amire hátrafordultam, és odamentem hozzá. - Azt vallom, amit csak akar, bármit megteszek, csak ne bántson - zokogta.

- Nem hiszem el egyetlen szavát sem! Egy húron pendül velük, és azonnal hátba támadna, amint biztonságban érezné magát - mondtam nyugodtan, és magam felé fordítottam az arcát, hogy a szemébe nézzek, amelyben meg is láttam a gyűlölet és a hazugság kiolthatatlan lángjait. - Nem tudom bántani, bár meg kellene ölnöm. Egyszerűen csak itt hagyom, és elmegyek. De előtte betömöm a száját valamivel, ami illik az egyéniségéhez - mondtam, és körülnéztem, hol is lehet, amit kigondoltam. Meg is pillantottam az egyik vöröscsuklyás ideillő testrészét, és beleerőltettem a szájába, majd bekötöttem egy ronggyal, hogy ne tudja kiköpni.

- Ne nagyon próbáljon hányni, mert meg fog fulladni! - figyelmeztettem az öklendezés hangjait hallva, amitől végre rájött, hogy komolyan beszélek, és abbahagyta a cselezést. Hátat fordítottam neki, nyögve a karomba vettem Kifli testét, hogy eltemethessem, elindultam a sűrűbe, majd elfordultam, hogy ne is sejtthessék, hogy hol is lehet a sírja. Végül egy alkalmas helyet találtam, egy mohos szikla üregében, amelyet kimélyítettem, beletettem a testét, még

egyszer utoljára megsimogattam, betakartam földdel, és felhalmoztam felette kisebb-nagyobb köveket, hogy ne kaparhassa ki semmilyen vadállat. Még volt egy dolgom, amit el kellett intéznom, hogy az ember nevű vadállat és kutyái se bukkanjanak a helyre. Egy fát, és annak a termését kerestem, hogy azzal meghintve a környéket tévútra vezessem a kutyák szaglását. Hamar találtam is egy ilyen fát, amelyet leszüreteltem, és megtettem az utolsó óvintézkedést is, visszafelé is felszórva az utat a tisztásig, úgy, hogy maradjon még a hátralévő útra. Nem tudtam megállni, hogy vissza ne menjek megnézni a nőt, láttam a rémületet a szemében, hogy talán mégis meg fogom őt ölni. De csak kivettem a szájából a húscsapatot, és egy tisztább ruhadarabot tettem vissza.

- Kérem, ne hagyjon itt a halottakkal, nagyon félek - próbálta tovább lágyítani a szívemet.

- Ne féljen, már nem fognak felkelni, hogy egy utolsót szeretkezzenek magával, bár ebben az erdőben már semmiben sem lehet az ember biztos - csóváltam a fejem gonoszkodva, és újra elhallgattattam. A papi ruhám mocskos volt, és véres, ezért nem mehettem haza, de estig sem várhattam, mert talán addigra felfedezik a történetek helyszínét. Ezért a folyó túlsó partján a várossal szemben, a lombok alatt egészen elosontam a torkolatig, gondosan eltüntetve a nyomaimat, és a tengerbe süllyesztettem a fekete csuhámat köveket csavarva bele. A vízbe ereszkedtem, és megpróbáltam észrevétlenül Vegma apó csónakjáig elúszni. Senki sem vett észre, és amikor biztonságosnak láttam, beiramodtam a kunyhójukba.

- Mi történt veled, fiacskám? - kérdezte döbbsen Ira anyó, mert csak ő volt bent egyedül. - Gyere, vedd le a holmidat, addig is keresek valami száraz ruhát, meg törölközőt. - Baj van, igaz? - csóválta a fejét, de közben gyorsan intézkedett.

- Igen, nagy baj történt. Olyan nagy a baj, hogy ha nem segítenek, azt is megértem. El kell tűnnöm a városból, amilyen hamar csak lehet - bólogattam megsemmisülten az események súlya alatt.

- Azonnal elszaladok Vegmához, kint van a bárkánál. Mit tehetek még érted?

- Otthonról kellene néhány ruhadarab, a pénzes zacskóm, és néhány üveg gyógyital - mondtam, és elmagyaráztam mindent, hogy mit hol találnak meg. - Csak nagymamámnak szóljon, senki másnak.

- Jól van, Myrox - mondta elkomolyodva, és egy kosárral azonnal útnak indult. Húsz perc sem telt el, és megérkezett Vegma apó.

- Mondta az anyjuk, hogy nagy a baj, mit tudok neked segíteni?

- Először is kellene valamilyen elhullott madár, veréb vagy sirály, aztán ha visszajön Ira anyó, akkor jó lenne, ha kivinne a szigetre észrevétlenül, amint lehet.

- Bár elég fura az első kérdésed, körülnézek a parton - mondta, és elsietett. Körülbelül egyszerre jött meg Ira anyó Panna nagyival és a holmikkal, meg Vegma apó egy sirály tetemével.

- Jaj, drága kis unokám, mi történt veled, hogy menekülnöd kell? - sopánkodott a nagymamám, és könnyezve ölelgetett, én pedig mindent elmeséltem, semmit sem szépítve, de Kifli animálását természetesen eltitkoltam, úgy állítva be, hogy a méregtől csak elkábult, és én ezt észrevéve rögtönöztem egy tervet.

- Vagy felakasztanak, vagy elmenekülök, és én az utóbbit választom. Azt hiszem, néhány napig el leszek a környéken, aztán továbbálllok - fejeztem be végül a történetet, amit elszöryedve és tanácstalanul hallgattak.

- Ez valóban rettenetes - szólalt meg Vegma apó először. - Talán ha ott maradnál a titkos helyeden, és ellátnálak élelemmel, akkor kihúzhatnál ott több időt is - vélekedett.
- Így is óriási veszélynek teszem ki mindhármukat, és előbb-utóbb rájönnek, hogy hol vagyok, és ki segít nekem. Különben is börtönben érezném ott magamat. Csak addig maradok ott, amíg ki nem gondolom, hogy mit fogok tenni.
- Itt van a holmi, amiket kértél - tette elém a kosarat nagymamám. - Igen furcsa rejtekhelyed van a padláson, ahol a pénzedet találtuk.
- A pénzzel kapcsolatban annyit akarok mondani, hogy pénzt adtam kölcsön Srombának, és ő azt fizeti is vissza lassacskán. Ez a tied nagymama, használd fel a család javára. Amivel a halászoknak segítettem, az pedig maradjon maguknak, az ínségesebb napokra. Nekem ennyi pénz bőven elegendő lesz hosszú időre. Ne tiltakozzon senki, így döntöttem - mondtam eltökélten, amikor láttam, hogy kényelmetlenül feszengenek a helyükön. - Afrának mondd el, hogy mi történt, de senki másnak, még apámnak se, de anyámnak főleg ne - fordultam a nagymamámhoz, aki a könnyeket törülgette a szeméből, és mintha éveket öregedett volna az elmúlt néhány perc alatt, mint ahogy mindenki a szobában.
- Jól van Myrox, úgy lesz minden, ahogy akarod - sírdogált, de aztán megtörülte a szemét. - Abbahagyom a sírást, nem szabad, hogy meglássa bárki is rajtam - jutott az eszébe. - Ennyi szerencsétlenség ebben az évben... Rettenetes - sóhajtotta.
- Kiviszem a holmidat a csónakomba, a madarat sem felejtve ki - jegyezte meg Vegma apó.
- Én meg készítek elemózsiát, bár azt is hoztunk tőletek is - mondta Ira anyó, és kiment a kamrába, hogy elbúcsúzhassunk.
- Most haza kell menned, hogy ne terelődjön a gyanú rátok, és ezáltal se tudják kitalálni, hogy hol vagyok. Azt kell, hogy gondolják, hogy az országúton próbálok menekülni.
- Jól van Myrox, vigyázz magadra, megszakadna a szívem, ha történne veled valami - öleltük meg egymást.
- Vigyázzon magára, nagymama, és megígérem, ha tudok, hírt fogok adni magamról - búcsúztam el, és kibontakoztam a karjaiból. Kilépett az ajtón, kihúzta magát, és az arcára mosolyt erőltetve elindult hazafelé, ahová én többet valószínűleg nem mehetek. Vegma apó és Ira anyó visszajöttek, és csak szóltanul ücsörögtünk addig, amíg el nem jött az alkonyat. Ira anyótól is elbúcsúztam, majd beszálltunk a csónakba, és egyenesen a szigethez vitorláztunk, hogy a teljes sötétség előtt vissza tudjon érní. A szigeten gyorsan mindent kipakoltunk, megöleltük egymást, és a házba siettem, ahol csak néhány percig engedtem át magamat az önsajnáltnak, mert úgy éreztem, hogy meg kell tudnom, hogy mi történik most azon a helyen, ahol kisiklott az életem. Animálva a sirályt, beleköltöztem, és kiröppenve a nyitva hagyott ablakon, az erdő felé vettem az irányt, de nagyon rosszul láttam, mert már eléggé besötétedett, és a sirály látása nem nagyon használható éjszaka. De fáklyák fényeit láttam meg az erdőben, egy szűk területre koncentrálódva, és ebből meg tudtam állapítani, hogy rátaláltak a nőre és a halottakra. Erősebben kezdtem el verdesni a szárnyaimmal, hogy lehetőleg minden információt megtudjak, amit csak lehet. Köröztem a szentély felett, de végül mégis meggondoltam magam, és visszafordultam a város felé. Mindenütt szaladgáló embereket láttam, városőrök és vöröscsuhás segédpapok kutyákkal, gyalog vagy lóháton. Mivel az általános zürzavaron kívül nem láttam semmi lényegeset, leszálltam egy árnyékos, hűvösnek ígérkező helyre, és visszatértem a saját testembe. Egész éjjel egy szemhunyasnyit sem aludtam volna, ha nem iszom néhány kortyot az egyik macskagyökérből és komlóból készült rettenetes ízű tinktúránkból. Gondolkoztam, hogy most mit tegyek, merre menjek, mivel foglalkozzak, mert a gyógynövé-

nyeken és némi halászati ismereteken kívül nem sok hétköznapi tudással rendelkeztem, ami segíthetne a továbbiakban. Reggel ettem valamit, de nem találtam a helyemet, és fel s alá mászkáltam a szigeten. Végül visszatértem a sirály testébe, és felröppentem a város felé, ami láthatólag még mindig fel volt bolydulva. A keresők a szélrózsa minden irányába szétszóródtak, ami jó jel volt, még a Bonyó-mocsárba is próbáltak bejutni, már majdnem a szigetenél jártak, ahol most semmi és senki nem volt. Anyámék házában nyüzsgöttek a papok és a katonák, mindent feltúrtak, és minden személyes holmimat magukkal vitték, hátha találnak mégis valamit, mert eddig semmire sem sikerült rábukkanniuk. Vegmáéknál is járt néhány katona, de csak Ira anyót találták otthon, és ott is eredménytelenül kutakodtak. A vitorlásomat viszont elvitték, fene se értette, hogy miért. Körberöpültem a „nemes hölgy” házára, és amikor megpillantottam az egyik szobában, leszálltam az ablakpárkányra, és bekukucskáltam. A városkánk összes orvosa körülötte sertepergelt, számtalan cseléddel együtt. Meghallottam, hogy délután eljön mindhárom rend feje, és el kell majd mesélnie a történeteket, amire síró-görcsöt kapott. Ha nem tudtam volna, hogy hogyan viselkedett az erdőben, el sem hittem volna a mostani színészkedése után, mennyire romlott. A ravatalozóhoz is elrepültem, de csak három holttestet vettem észre. Két feketecsuhás segédpap jött a ravatalozó felé, és izgatottan beszélgettek.

- Nagy szerencséje volt Rakonnak, hogy csak a keze meg a lába tört el, amikor lezuhant a szakadékba. Bezzeg a többieknek nem volt ilyen szerencsésük - csóválta a fejét.

- Azért ez Rakonnak valahol nagyon jól jött, most már biztos, hogy ő fog a fővárosba menni - mondta némi irigységgel a hangjában.

- A kutya miatt volt az egész. Már akkor el kellett volna pusztítani, amikor hazahozta az az örült Myrox. Nem csodálkozom azon, ami történt, csak azon, hogy már nem előbb csinált ilyeneket.

- Majd beszélünk még később, most imádkozunk - mélyedtek bele egy imába, én pedig felemelkedtem, és Rakonék háza felé vettem az irányt, aki a kertben üldögélt, és önelégülten vigyorgott annak ellenére, hogy bal oldalán a lába és a keze is sínbe volt téve. Amint közeledett valaki feléje, rögtön felvette a szomorúan gyászoló hazug arcát. Eleget láttam, ezért visszarepültem a szigetre, visszaléptem a saját testembe, a sirály testét pedig levittem a pincébe, mert úgy döntöttem, hogy időnként körberöpülök a szigetet, nehogy meg tudjanak lepni. Végleg semmi reményem nem maradt, mert így, hogy életben maradt Rakon, tudtam, hogy a távollétemben is halálra fognak ítélni, és üldözni fognak, amíg meg nem halok, vagy el nem fognak. Három napig senki sem jött a sziget felé, sem ellenség, sem barát, és kezdtem látni, hogy mennyire kiszolgáltatott vagyok, mert az élelmem kezdett kifogyni, annak ellenére, hogy kifogtam néhány halat a tengerből. Végre délután feltűnt Vegma apó vitorlása. Magasabbra és távolabb repültem, hogy megnézzem, nem követi-e őket valaki, de nem láttam másik csónakot. Így visszarepültem a szigetre, és még volt éppen annyi időm, hogy kimenjek eléje a stégre, mielőtt kiköt.

- Ejnye Myrox, jöhetnének az ellenségeid is, te pedig nyíltan ácsorogsz, hogy rögtön meglassanak - hallottam meg Vegma apó korholó hangját.

- Tudtam, hogy barát jön, és nem ellenség - nyugtattam meg, de ő csak hümmögött erre.

- Elhoztam Afrát látogatóba, én fordulok is vissza mindjárt, csak megölellek - mondta, kiszállt a csónakból, és könnyező szemmel búcsúztunk el egymástól, és egyenlőre nem foglalkoztam Afrával.

- Zuslah óvja a lépteidet, Vegma apó. Mindenkit csókoltatok a városban, akit még ez érdekel - szorítottunk kezét, amire csak biccentett egyet. - Nem tudom, hogy mikor találkozhatunk újra,

de remélem, hogy még látjuk egymást - mondtam utoljára, ő pedig miután kipakolta az ételleget, eloldozta a csónakját, és szomorúan elvitorlázott a város fényei felé. Integtettem, amíg láttam a csónakot, csak ezután fordultam a türelmesen álldogáló Afra felé.

- Bocsáss meg kérlek, ha udvariatlan vagyok - mosolyodtam el, és megfogtam a kezét.

- Semmi baj - mondta, és a nyakamba borult. - Miért kell ennyi szörnyűségnek történnie? - kérdezte szomorúan.

- Nem tudom, de örülök, hogy eljöttél. Hogyan tudtál elszabadulni otthonról?

- Azt mondtam, hogy a nagynémhez megyek, mert rosszul érzi magát - mosolyodott el. - De ne álljunk itt, mutasd meg a házat - karolt belém, és az étellegettel együtt elindultunk. A konyhában Afra kivette a kezemből a csomagot, és hozzáfogott főzni. Az egyik pillanatban még őt láttam sürgölődni, de a másikon már Almát láttam, ahogy néhány hónappal ezelőtt nevetve készíti el a kagylómártását, és elöntötte a könny a szememet.

- Ó, bocsáss meg - lépett hozzám Afra. - De buta is vagyok - mondta, a keblére vont és megsimogatta a hajamat.

- Semmi baj, nagyon köszönöm, hogy fáradsz miattam - szorítottam magamhoz egy pillanatra. - Folytasd csak tovább, és mesélj valami jót.

- Először inkább a rosszat mondanám el... Rakonnak és annak a szájának a vallomása alapján halálra ítélték, megfosztották papi rangjától, és kiátkozták örökre. Mindenki kárhozottá válik, aki ezután segít neked, és nagyon dühöseket voltak, amiért nem tudtak még elfogni. Ezért a fővárosi inkvizíciót kellett értesíteniük, hogy országos körözést adjanak ki ellened.

- Hát ezek nagyon rossz hírek valóban. Ha rájönnek, hogy mégis segítetek nekem, akkor ti is az inkvizíció kezébe kerülnétek.

- Ezért kell innen elmenned még az éjszaka, a másik szigetre a Bonyó-mocsárban, amit már átvizsgáltak. Ott a többiek majd a szárnyaik alá vesznek. Már nem először csináljuk ezt, és általában sikerül kimenteni azt, akinek az érdekében összefogunk.

- De hogyan fogunk a partra kerülni? - értetlenkedtem. - Hiszen nincs itt egy árva tutaj sem. A könyveimet, meg a többi apróságot pedig nem hagyom itt semmiképpen.

- Nyugalom, majd mindent megtudsz a maga idejében. Te sem fedted fel előttem minden titkot, ezt a szigetet is eltitkoltad, pedig még így az éjszaka is kedves helynek tűnik a hírével ellentétben.

- Valóban az, már nincsenek itt szellemek. Ha gondolod, használjátok a házat, mert ez a ház valamikor sokat jelentett Ira anyónak, és rejtekhelynek sem utolsó.

- Így lesz, de most már együnk, én sem ettem ebédet - mondta, és szedett egy hatalmas adagot a tányéromra. - Nem kell sietned, van még időnk bőven - figyelmeztetett, amikor neki akartam esni az ételleget, pedig tíz perccel azelőtt még éhes sem voltam. Vacsora után együtt elmosogattunk, majd bementünk a szobába, ahol az ágyra ültünk, és Afra a fejemet az ölébe vonta, amitől minden félelmem elszállt, és talán el is aludtam egy időre nyugodtan, rémálmok nélkül. Amikor újra kinyitottam a szememet, Afra mosolygó arcát pillantottam meg.

- Indulhatunk, itt az idő.

- Mit csináltál velem, Afra? - kérdeztem meg tőle. - Már régen nem éreztem ilyen jól magamat. Te már igazi boszorkány vagy, és az eljövendő gyermekeidnek is jó anyja leszel - mondtam mosolyogva.

- Köszönöm - pirult el halványan a gyertyák fényében. - Már egy úton is van - nevetett.
- Ó igazán? Végre valami jó hír. Mikorra várható? - öleltem meg.
- A Bagoly havában várható, jövő tavasszal - ölelt vissza. Ezután gondosan eloltottam a gyertyákat, összeszedtem a holmimat, a sirályt eltemettem, majd nekivágtunk a sötét útnak a kikötő felé. Kézen fogva sétáltunk, mint két jó barát.
- Nincs itt senki - bukott ki a számon, amikor a stéghez értünk, de ebben a pillanatban, egy különös vitorlával felszerelt apró csónak siklott mellénk. Senki sem ült benne legnagyobb ámulatomra. Afra intett, hogy nyugodtan szálljak bele, amit meg is tettem, és őt is besegítettem. Erős mágiát éreztem a csónakon, és elismerően hümmögtem, pedig fogalmam sem volt a természetéről. Amint elhelyezkedtünk, megduzzadt a vitorlája, mintha szelet kapott volna valahonnan, pedig csak szellő lengedezett. Az egész hajó halványan, alig láthatóan, de foszforeszkált a sötétben. Ennek ellenére, vagy éppen ezért, fogalmam sem volt, hogy merre járunk. Csak amikor már a folyóba értünk, jöttem rá a hullámok morajából, hogy hol is vagyunk, de a város fényeit nem láttam, mintha eltakarta volna egy függöny. Még egy ideig a folyón haladtunk, majd a csónak oldalát nád és más növények kezdték súrolni. Végül egy halk csikordulással partot értünk. Amint kiszálltunk, a csónak megfordult, és eltűnt a mocsár kipárolgásai mögött.
- Azt hittem, visszamész a csónakkal.
- Nem, ma éjszaka nem hagyalak egyedül. A vezetőd, aki innen továbbsegít, csak reggel érkezik meg.
- Köszönöm, nagyon kedves vagy, de meg sem érdemlem.
- Ne vitatkozz, menjünk a kunyhóba, és pihenj. Még van egy kis időnk hajnalig - ragadta meg a kezemet, és maga után húzott. Bent avarból, szárított illatos erdei és mocsári növényekből kialakított ágyra leltünk, amire lefeküdtünk mind a ketten, és megfogtuk egymás kezét.
- Ha szükséged volna rám úgy is, mint nőre, akkor itt vagyok veled - szólalt meg kicsit megremegő hangon, és megszorította a kezemet.
- Most sikerült zavarba hoznod - mosolyodtam el hálásan, amint magamhoz tértem, majd odafordultam hozzá és megsimogattam a haját. - Tudom, hogy segíteni akarsz, de képtelen lennék arra, hogy bárkivel együtt legyek, mint férfi.
- Semmi baj - sóhajtott fel kissé megkönnyebbülten, de egy szemernyi csalódottságot is kihallottam a hangjából.
- Azért nagyon szépen köszönöm. Egy kissé visszaadtad az életkedvemet, ami már kezdett elveszni - csókoltam meg a kezét.
- Szívesen tettem - mosolyodott el, és megszorította a kezemet, majd csendes beszélgetésbe kezdtünk. Némi idő elteltével kintről valami zajt hallottunk, ezért kikukucskáltunk a kunyhó résein. Abból a csónakból, ami minket is elhozott, egy csuklyás alak lépett a szigetre.
- Megjött az az ember, aki tovább fog vezetni téged. Nekem most már mennem kell - mondta szomorúan. - Minra óvja lépteidet az úton, és találj meg valahol a boldogságodat - zokogott fel, és mielőtt bármit is válaszolni tudtam volna, szájon csókolt és elszaladt, beszállt a csónakba, ami azonnal elindult.
- Vigyázz magadra, Afra! Talán egyszer még találkozunk! - kiáltottam utána, és integettem neki, s ő is nekem, ameddig láttuk egymást.

- Jöjjön ide, Myrox Atya - szólt a csuklya alól egy mély hang. - Mielőtt elindulunk, meg kell győződnöm, hogy érdemes vagy-e a segítségünkre. Szeretném, ha mindent elmondanál arról, hogy miért kell elmenekülnöd.

- Már nem vagyok Atya, hívjon csak egyszerűen Myroxnak - legyintettem keserűen, és belekezdtem a történetbe. Az elején próbáltam még egyértelműbbé tenni az én vétlenségemet, de valami furcsa érintést éreztem a fejemben, és a mágia áramlását is észrevettem, amiből rájöttem, hogy ugyanazt csinálja, mint annakidején Kaonoa. Tudtam, hogy ellenőrzi az elhangzottakat, hogy vajon az valóban ugyanaz-e, mint amire emlékszem. Ezért jobbnak láttam visszatérni a legszigorúbb valósághoz, minden cifrázás nélkül, és befejeztem a történetet.

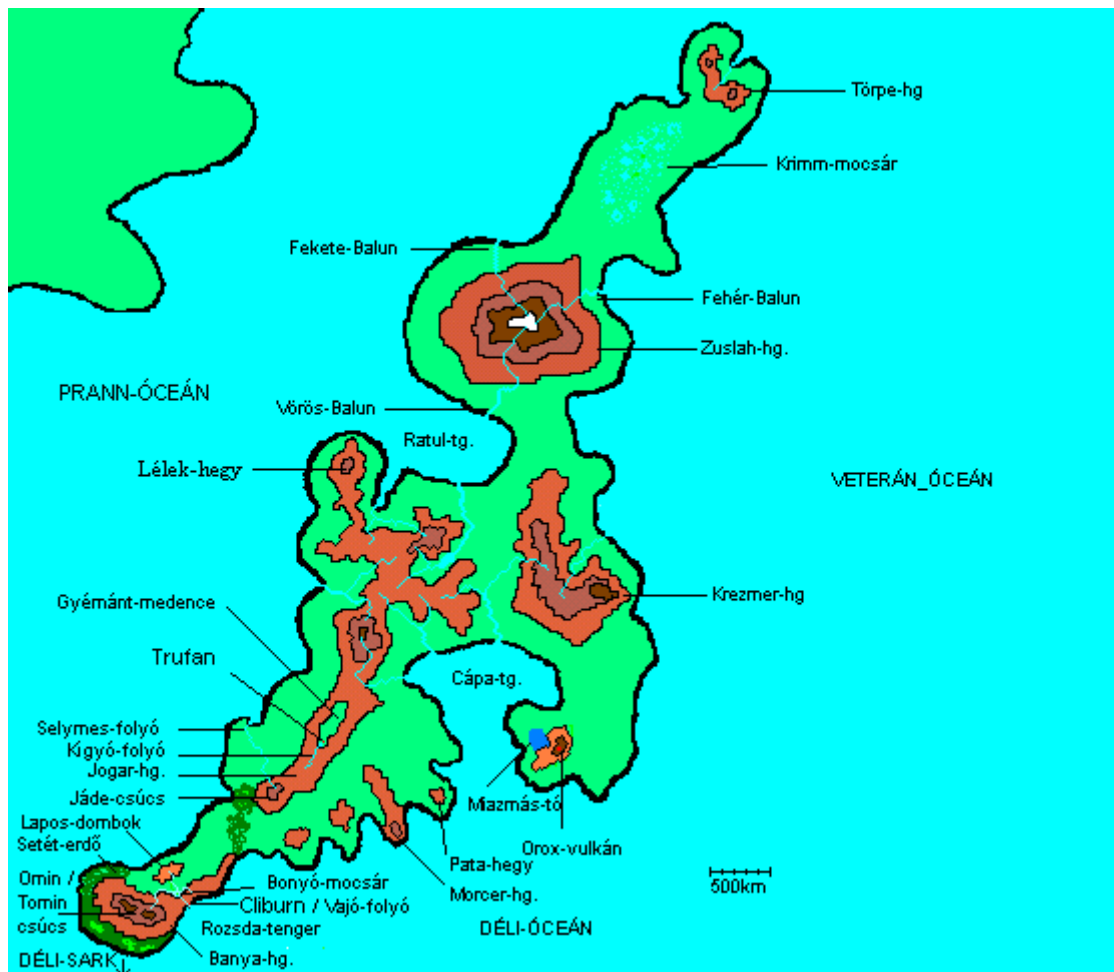
- Látom, észrevetted, hogy mi történik, de nem baj. A segítséget megkapod, mert nem vagy bűnös, valóban összeesküvés áldozata lettél. Induljunk is el, gyalogszerrel megyünk tovább, közben elmesélem, hogy mi a teendő. Gyere szorosan mögöttem - intett a háta mögé.

- Köszönöm a segítséget, nem tudom, hogy mire mentem volna egyébként.

- Szívesen, de hagyjuk az udvariaskodást. Most én kivezetlek egy dűlőútra, ahol egy szekér áll, egy álmos paraszttal a bakon. A szekér aljában van egy rejtkehely, oda bújj be. Ezután kézzel kézre fognak adni téged, amíg el nem jutsz egy olyan csoporthoz, akik be fognak fogadni téged. Ha már most tudod, változtasd meg a külsődet, de ha nem, akkor majd ők megteszik. Jobb, ha többet nem tudsz, ha esetleg elfognának, de ez csak nagyon ritkán szokott előfordulni, ha mi vesszük kézbe az ügyet - sorolta, miközben a mocsárban kanyarogtunk, látszólag céltalanul.

Végre kiértünk az útra, ahol a szekér állt, de amikor megláttam, elfacsarodott a szívem, mert magam mögött kell hagynom a gyermekkorom és a kamasz éveim helyszínét. Nem tudtam, hogy mi lesz velem, merre kanyarog az életem, de azt tudtam, hogy csak nagyon sokára térhetek ide vissza, ha egyáltalán visszatérhetek. Elköszöntem a vezetőmtől, aki búcsúzásképpen egy pergament csúsztatott a kezembe, hogy talán még jól fog jönni, segített elbújni, elrendezte felettem a zsákokat, és útnak indította a lovakat. Lassan, ráérősen döcögünk az egyre szárazabbá és porosabbá váló úton, egyre messzebb és messzebb az ismert helyektől, végül elaludtam, és szinte öntudatlan állapotban utaztam az ismeretlen jövő felé...

VÉGE AZ ELSŐ NAPLÓNAK

SPUKEN